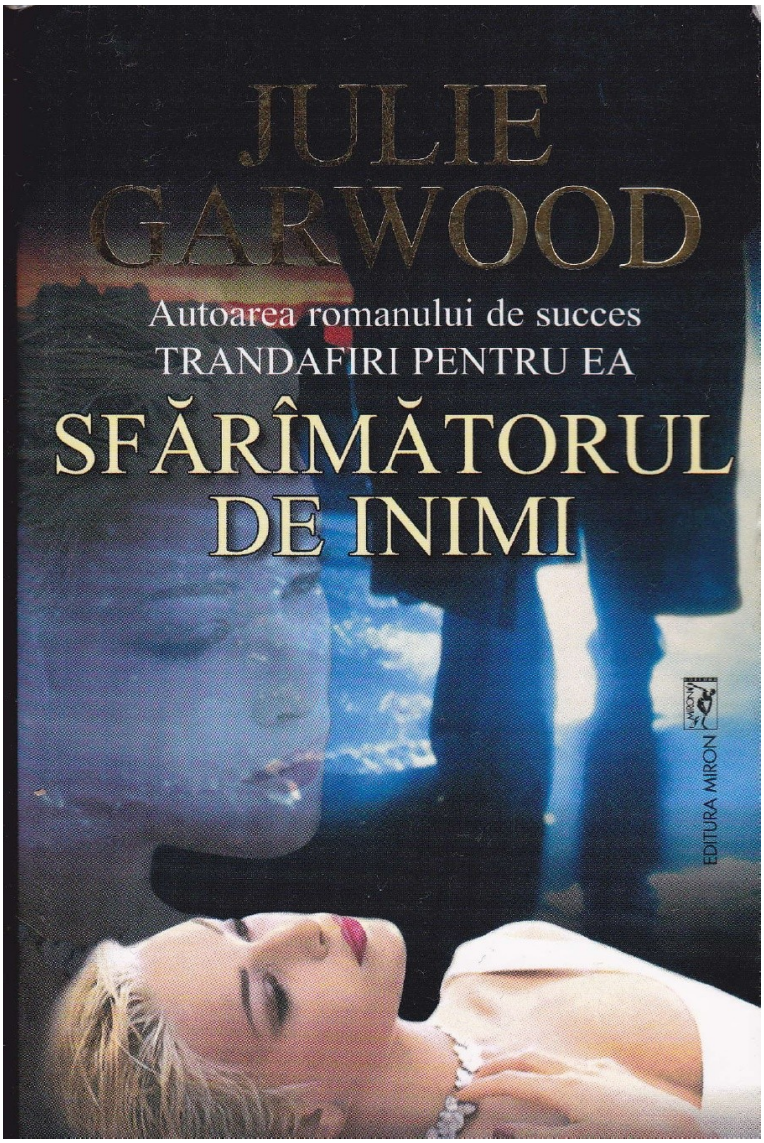

SFĂRÂMĂTORUL DE INIMI
JULIE GARWOOD

CAPITOLUL 1

În confesional era mai cald decât în iad.Perdeaua pioasă şi neagră,prăfuită de ani şi neglijență,ce acoperea intrarea îngustă din tavanul cuştii până la podeaua roasă de lemn,nu lăsa să pătrundă nici lumina zilei,nici aerul.

Parcă te aflai într-un coşciug,pe care cineva lipsit de minte îl lăsase sprijinit de zid,dar părintele Tomas Madden îi mulțumea lui Dumnezeu că nu suferea de claustrofobie.Totuşi,foarte repede ajunsese la disperare.Aerul era atât de stătut şi înăbuşitor,îngreunându-i respirația ca pe vremea când se afla în statul Pennsilvania,alergând ultimii zece metri către poartă cu mingea de fotbal ascunsă în brațe.Pe vremea aceea nu ținea seama de durerea pe care o simțea în

plămâni şi,în mod sigur,nici acum.Pur şi simplu,făcea parte din atribuțiile lui.
Preoții mai bătrâni l-ar fi sfătuit să dedice aceste suferințe lui Dumnezeu,pentru izbăvirea bietelor suflete din Purgatoriu.
De fapt,nu vedea nimic rău în asta,deşi nu se putea opri să nu se întrebe cum putea oare propria lui fericire s-o uşureze pe a altuia?
Îşi căută o poziție mai comodă pe scaunul de stejar masiv,foindu-se ca un băiat din cor la slujba de duminică.Putea să-şi simtă sudoarea alunecându-i pe ambii obraji şi pe ceafă,până în sutană.
Îmbrăcămintea lungă şi neagră era umedă de transpirație şi se îndoia sincer că putea să mai miroasă ca săpunul „Primăvara irlandeză”,pe care-1 folosise de dimineață la duş.
Afară,sub portalul casei parohiale,unde pe peretele de piatră spoită în alb atârna termometrul temperatura ajunsese la 34-35°C la umbră.
Umiditatea făcea căldura atât de înăbuşitoare,încât nefericiții,nevoiți să iasă din casele lor dotate cu aer condiționat şi să se aventureze afară,o faceau târându-şi picioarele,bântuiți de o furie din ce în ce mai puternică.
Era o zi îngrozitoare pentru confesor,nevoit să înghită tot praful din aer.
Desigur,biserica avea ferestre,dar cele ce puteau fi deschise fuseseră sigilate definitiv cu mult timp în urmă,în încercarea zadarnică de a-i ține departe pe tâlhari,iar celelalte două se aflau foarte sus,în cupola aurită.
Erau împodobite cu vitralii reprezentându-i pe Arhanghelii Mihail şi Gabriel,cu săbiile lor strălucitoare în mână.Gabriel privea în sus,spre rai,cu o expresie de beatitudine pe față,în timp ce Mihail se încrunta la balaurul țintuit sub piciorul gol.Congregația considera că vitraliile erau neprețuite,lucrări de artă ce inspirau credință,dar asta nu le împiedicau să fie total ineficiente împotriva căldurii.Au fost create pentru a împodobi,nu pentru a aerisi.Tom era un bărbat masiv şi bine făcut,dar năpăstuit cu o piele sensibilă,ca de bebeluş.Căldura îi provoca iritații supărătoare.Îşi ridicase sutana până sus pe coapse,descoperind chiloții imprimați cu figura unui boxeur,cadou de la sora lui,Laurant.
În această cutie sudorifică îl propulsase un exces de amabilitate.
În timp ce-şi aştepta rezultatele de la analize,ce trebuiau să hotărască dacă mai avea nevoie de încă o repriză de chemioterapie la Centrul Medical al Universității Kansas,era oaspetele Monseniorului McKindry,preot la biserica Sfânta Fecioară a Milei.Parohia era situată într-un cartier mărginaş al oraşului Kansas City,la câteva sute de kilometri de Holy Oaks,Iowa,unde îşi avea el domiciliul.Cartierul în care se afla acum era numit de fostul conducător al forțelor de siguranță „cartierul găştilor”.În fiecare sâmbătă după-amiază,

Monseniorul spovedea,dar din cauza căldurii înăbuşitoare,a vârstei înaintate şi a defectării aparatului de aer condiționat,precum şi a programului lui încărcat-preotul era ocupat să pregătească întâlnirea cu doi prieteni din timpul seminarului de la Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului.Tom se oferise voluntar să-i țină locul,îşi imaginase că va sta față în față cu cel care se spovedea,într-o cameră cu câteva ferestre deschise,aducătoare de aer proaspăt.
N-avea de unde să ştie că McKindry cedase demult preferințelor credincioşilor lui,care se agățau cu încăpățânare de modul tradițional de mărturisire al păcatelor,realitate pe care Tom a aflat-o doar după ce şi-a oferit serviciile,
când Lewis,omul bun la toate din parohie,îl îndrumase spre cuptorul în care acum va trebui să stea următoarele nouăzeci de minute.
Apreciindu-i gestul,Monseniorul îi împrumutase un ventilator cu baterii,total ineficient,pe care cineva din turma lui de credincioşi i-1 pusese în coşul de colectă.Obiectul nu era mai mare decât palma lui.După ce Tom îi aranja unghiul de ventilație în aşa fel,încât curentul de aer să-i cadă direct pe față,se sprijini cu spatele de perete şi începu să citească *Holy Oaks Gazette*,pe care o adusese cu el în Kansas City.Pentru că aşa îi venea mai bine,întoarse mai întâi prima foaie pe verso,la „Pagina obştească”.
Îşi aruncă privirea peste informațiile obişnuiți primite de la club şi peste câteva anunțuri-două naşteri,trei logodne şi o căsătorie după care găsi coloana lui favorită „Despre oraş”.Subiectul principal era acelaşi: jocul de bingo.
Era prevăzut acolo numărul celor care participaseră seara la centrul de bingo al comunității,precum şi numele câştigătorilor poturilor de douăzeci şi cinci de dolari.Urmau interviurile cu norocoşii jucători,din care aflai ce intenționa fiecare să facă cu neaşteptatul lui noroc.Şi mai era şi obişnuitul comentariu al rabinului David Spears,organizatorul jocului săptămânal,despre cât de bine petrecuseră cu toții.Tom suspecta că redactoarea paginii,Lorm Hamburg,avea o pasiune secretă pentru rabinul văduv Dave,de aceea i se dădea atâta atenție în ziar jocului de bingo.Rabinul spunea în fiecare săptămână acelaşi lucru şi tot în fiecare săptămână,Tom îl tachina în legături cu asta,la meciul de golf de miercurea după-amiază.De când Dave îl bătea la joc,acestuia nu-i mai păsa că-1 tachina,dar îl acuza pe Tom că încerca să-i distragă atenția de la modul îngrozitor de prost în care juca.Restul coloanei era dedicat informării tuturor locuitorilor oraşului despre organizația care sponsoriza distracția şi ce le dădea aceasta să mănânce. Când informațiile săptămânale erau prea puține,Lorm umplea spațiul rămas cu rețete culinare.În Holy Oaks nu existau secrete.Prima pagina conținea o mulțime de informații privind scuarul oraşului,propus să fie reamenajat,şi viitoarea

celebrare a o sută de ani de la înființarea Mănăstirii Adormirea Maicii Domnului.Apoi,mai exista acolo şi o frumoasă referire la sora lui,care dădea ajutor la mănăstire.Reporterul o numea ,,neobosita şi vesela voluntară",şi descria unele amănunte despre proiectele ei.
Nu numai că era pe cale să pună ordine în tot talmeş-balmeşul de-la mezanin pentru a se putea închiria garajul,dar avea de gând să transfere şi toate informațiile din vechile dosare prăfuite într-un computer nou,primit de curând ca donație,iar dacă ar mai fi avut ceva timp liber,ar fi tradus din franceză jurnalul intim al părintelui Henri VanKirk,de curând decedat.
Tom râse în sinea lui,când termină de citit această superbă declarație a surorii lui.Laurant nu făcea nimic realmente voluntar.Doar că se întâmplase să treacă pe lângă stareț în momentul în care acestuia îi venise ideea şi îi explicase lui Laurant ce greutăți aveau.Iar ea nu putuse refuza.
Terminând de citit şi restul Gazettei,cu gulerul ud de transpirație încleiat pe ceafa,Tom puse ziarul lângă el şi se gândi că ar fi cazul să închidă prăvălia cu cincisprezece minute mai devreme.Dar,imediat ce îi trecu prin minte,alungată ideea.Ştia că dacă părăseşte confesionalul mai devreme,va primi o muştruluială drăcească din partea Monseniorului şi,după munca fizică grea din ziua aceea,pur şi simplu nu se simțea în stare să-i asculte predicile.
Din trei în trei luni,în prima miercuri a lunii-Miercurea Cenuşii,îi spunea el în taină-Tom se muta pentru şapte zile la Monseniorul McKindry,un irlandez bătrân,cu nasul spart şi pielea crăpată,care nu pierdea niciodată ocazia să stoarcă cât mai multă activitate fizică de la musafirii lui.McKindry era uscat şi sever,
însă avea o inimă de aur şi o latură a caracterului miloasă,dar nealterată de sentimentalisme.Credea cu convingere că brațele leneşe aparțineau iadului,mai ales atunci când casa parohială avea o nevoie cumplită de un strat de vopsea proaspătă.Munca fizică,predica el,poate vindeca tot,chiar şi cancerul.
Uneori,lui Tom îi era greu să-şi aducă aminte de ce îi plăcea Monseniorul atât de mult şi de ce se simțea înrudit cu el.Poate pentru că amândoi aveau sânge de irlandez.Sau poate pentru că filozofia bătrânului,pe care numai un nebun o putea striga în gura mare,îl susținuse împotriva loviturilor sorții,mai bine decât preoția.
Loviturile pe care trebuia să le poarte el erau joacă de copil,în comparație cu viața lui McKindry.Şi ar fi făcut orice pentru a-i uşura greutățile.
Acum,Monseniorul aştepta vizita unor vechi prieteni.Unul dintre ei,egumenul James Rockhill,era superiorul lui Tom la Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului,iar celălalt,Vincent Moreno,era un preot pe care Tom nu îl întâlnise niciodată.Nici Rockhill şi nici Moreno nu vor sta la casa parohială de la Sfânta

Fecioară a Milei,împreună cu McKindry şi cu Tom,pentru că preferau condiţiile de lux oferite de parohia Sfânta Treime,lux constând în apa caldă ce curgea la duş mai mult de cinci minute,precum şi în instalaţia centrală de aer condiţionat.
Sfânta Treime se afla în mijlocul unui cartier de locuinţe,de partea cealaltă a liniei de demarcaţie cei separa statul Missouri de Kansas.În glumă,McKindry se referea la ea ca la „Sfânta Fecioară a Luxului”,şi,după numărul maşinilor de comandă aflate în parcarea bisericii duminică dimineaţa,denumirea era cât se poate de potrivită.Cea mai mare parte a enoriaşilor Sfintei Fecioare a Milei însă nici măcar nu aveau maşini.Veneau la biserică pe jos.
Între timp,stomacul lui Tom începu să chiorăie.Fra foarte cald şi umed,şi-i era sete.Avea nevoie de încă un duş şi de o băutură răcoritoare Bud Light.
De când se afla în confesional,nu apăruse nici o persoană la spovedanie,iar el se prăjise ca un curcan în cuptor.Nici în biserică nu credea să fie cineva,cu excepţia,poate,a lui Lewis,căruia îi plăcea să se ascundă în vestiarul din vestibulul din spate şi să soarbă câte o înghiţitură de whisky prost,din sticla aflată în cutia cu scule.După ce se uită la ceas,Tom constată că mai avea de stat doar câteva minute.Hotărî că-i ajungea.A stins becul de deasupra confesionalului şi tocmai când întindea mâna să dea perdeaua la o parte,auzi şuieratul curentului de aer expulzat de perna de piele,atunci când cineva îngenunchie pe ea.Sunetul a fost urmat de o tuse discretă,provenind din compartimentul de alături.Imediat,Tom şi-a îndreptat ţinuta în scaun,şi-a scos guma de mestecat din gură şi a pus-o în ambalajul ei,apoi şi-a plecat capul pentru rugăciune şi a descoperit grilajul de lemn ce acoperea spaţiul prin care avea loc mărturisirea.
-În numele Tatălui şi al Fiului...a început el cu voce scăzută,facând semnul Crucii.După care mai multe minute s-au scurs în linişte.Probabil că penitentul îşi aduna gândurile sau curajul,înainte de a-şi mărturisi păcatele.
Tom şi-a aranjat etola în jurul gâtului şi a continuat să aştepte răbdător.
O undă de parfum Obsession de Calvin Klein a pătruns plutind prin grilajul care-i separa.Era o mireasmă deosebită,grea şi dulce,pe care Tom a recunoscut-o,deoarece,la ultima lui aniversare,una dintre menajerele de la Roma îi făcuse cadou o sticluţă de colonie cu această marcă.
Deşi a străbătut o cale lungă până la el,mirosul era destul de puternic,poate pentru că penitentul a exagerat măsura.În confesional acest lucru conta mult.
Parfumul,combinat cu mirosul de mucegai şi de sudoare,îl facu pe Tom să se simtă ca şi cum ar fi încercat să respire dintr-o pungă de plastic.Stomacul i s-a răscolit şi făcea eforturi să nu râgâie.
-Mai eşti acolo,părinte?

-Sunt aici,a şoptit Tom.Când eşti gata să-ți mărturiseşti păcatele,poți să începi.
-E...cam greu pentru mine.Ultima mea spovedanie a fost acum un an.Atunci n-am fost dezlegat de păcate.Acum îmi dai dezlegarea?
Era o voce ciudată,tenoră,iar tonul era uşor batjocoritor,ceea ce îl puse pe Tom în gardă.Oare' străinul era nervos,pentru că trecuse atâta timp de la ultima spovedanie,sau era o lipsă de respect intenționată?
-Nu ți s-a dat dezlegareade păcate?
-Nu,nu,părinte,şi l-am şi supărat pe preot.Am să te supăr şi pe tine.Ceea ce am de mărturisit...te va şoca.Şi te vei înfuria,ca şi celălalt preot.
-Nimic nu mă va şoca şi nici nu mă va înfuria,1-a asigurat Tom.
-Ai auzit tot ce se poate auzi? Nu-i aşa,părinte?
Înainte ca Tom să poată răspunde,penitentul a mai şoptit:
-Urăşte păcatul,nu pe păcătos.Ironia din voce se intensificase.Glasul lui Tom a devenit mai aspru:
-Eşti bun să începi?
-Da,a răspuns străinul.Binecuvântează-mă părinte,pentru că voi păcătui.
Încurcat de ceea ce auzea,Tom s-a apropiat mai mult de grilaj şi 1-a rugat din nou pe om să înceapă.
-Binecuvântează-mă părinte,pentru că voi păcătui.
-Vrei să mărturiseşti un păcat pe care ai să-1 comiți?
-Da.
-Ăsta e un fel de joc,sau ce...
-Nu,nu e nici un joc,a răspuns omul.Sunt îngrozitor de serios.Ai început să te înfurii? Un hohot de râs,la fel de şocant ca o împuşcătură în noapte,a străbătut prin grilaj.Tom fu atent să-şi mențină glasul cât se putea de neutru,atunci când răspunse:
-Nu,nu sunt furios,sunt doar nedumerit.Îți dai desigur seama că nu poți primi dezlegarea şi iertarea pentru un păcat pe care intenționezi să-1 faci.Dezlegarea se dă doar celor ce-şi recunosc greşelile şi le regretă sincer.Aceştia vor să li se ierte păcatele.
-Dar,părinte,nici nu ştii ce păcate am să fac? Cum poți să-mi refuzi iertarea?
-Numirea păcatelor nu schimbă nimic.
-O,ba da.Acum un an i-am spus celuilalt preot exact ceea ce aveam intenția să fac,dar nu m-a crezut,până când a fost prea târziu.Să nu faci aceeaşi greşeală.
-De unde ştii că preotul nu te-a crezut?
-Pentru că n-a încercat să mă oprească,după câte ştiu eu.
-De când eşti catolic?

-Din totdeauna.
-Atunci ştii că un preot nu poate să dezvăluie păcatele sau pe păcătos în afara confesionalului.Secretul spovedaniei e sacru.Aşadar,cum ar fi putut celălalt preot să te oprească?
-Putea să găsească o cale.Apoi...am trecut la fapte.E drept că am fost prudent,dar ar fi fost foarte uşor pentru el să mă oprească.Deci,vina îi aparţine.Eu n-am nici o vină.Acuma,nu va mai fi aşa uşor.Tom încerca cu disperare să dea un sens celor spuse de individ.A trecut la fapte? Ce fapte? Şi care a fost păcatul,a cărui înfăptuire preotul n-a împiedicat-o?
-Am crezut că pot să mi le controlez,a continuat omul.
-Ce să controlezi?
-Poftele.
-Care e păcatul pe care l-ai mărturisit?
-Numele ei era Millicent.Un nume frumos,de modă veche,nu-i aşa? Prietenii îi spuneau Millie,eu nu.Preferam Millicent.Şi desigur,eu nu eram ceea ce s-ar putea numi un prieten.Un alt hohot de râs a străpuns aerul stătut.Fruntea lui Tom era inundată de sudoare,dar brusc l-a străbătut o răceală de gheaţă.Omul nu glumea.Era îngrozit de ceea ce putea să audă,însă avea obligaţia să întrebe.
-Ce i s-a întâmplat lui Millicent?
-I-am frânt inima.
-Nu înţeleg...
-Ce crezi că i s-a întâmplat? a întrebat omul,nerăbdarea lui devenind evidentă.Am ucis-o.A fost o mizerie;sânge peste tot,inclusiv pe mine.Eram toatal lipsit de experienţă pe atunci.Nu-mi perfecţionasem tehnica.Când m-am dus la spovedanie,n-o omorâsem încă.Eram doar în perioada de plănuire şi preotul ar fi putut să mă oprească,dar n-a făcut-o.I-am spus ce intenţionez să fac.
-Spune-mi,cum ar fi putut să te oprească?
-Rugându-se,a răspuns el cu nepăsare în glas.I-am spus să se roage pentru mine,dar nu s-a rugat suficient de intens,nu-i aşa? Deci,am omorât-o.E realmente păcat.Era un obiect aşa de drăgălaş...Mult mai frumuşică decât celelalte.Dumnezeule mare,au mai fost şi alte femei? Câte?
-Câte crime ai...Străinul l-a întrerupt:
-Păcate,Părinte,zi-le păcate,însă aş fi putut să rezist dacă preotul m-ar fi ajutat.
Nu mi-a dat ceea ce aveam nevoie.
-De ce aveai nevoie?
-De dezlegare de păcate şi de iertare.Mi s-au refuzat amândouă.

Brusc,străinul bătu cu degetul în grilaj.Furia,care probabil clocotise tot timpul pe dinăuntru,a erupt cu putere,eliberând din el amănuntele înfiorătoare ale celor făcute bietei şi inocentei Millicent.Tom s-a simțit copleşit,ororile auzite îmbolnăvindu-l. Dumnezeule mare,ce trebuia să facă?
S-a lăudat că nu va fi nici şocat,nici furios,dar nimic nu-l pregătise pentru atrocitățile pe care străinul le descria cu atâta plăcere.Urăşte păcatul,nu pe păcătos.
-Am căpătat un adevărat gust pentru asta,a continuat nebunul.
Câte femei ai mai ucis?
-Millicent a fost prima.Mai avusesem şi alte pasiuni,şi când m-au dezamăgit,a trebuit să le pedepsesc,dar n-am omorât-o pe nici una.Însă,după ce am întâlnit-o pe Millicent,totul s-a schimbat.Am urmărit-o mult timp şi tot ce am aflat despre ea era...perfect.Vocea lui se transformă într-un mârâit când continuă:
-Dar m-a trădat,ca şi celelalte.A crezut că poate să-şi facă neînsemnatele ei jocuri cu alți bărbați şi eu n-am să-mi dau seama.Nu puteam să-i permit să mă chinuie în felul acesta.N-am vrut,s-a corectat el.A trebuit s-o pedepsesc.
Apoi a oftat zgomotos şi exagerat,după care a râs satisfăcut.
-Am omorât-o pe târfuliță acum un an şi am îngropat-o adânc,foarte adânc.
Nimeni n-o va găsi,niciodată.Acuma nu mai există cale de întoarcere.
Categoric,nu.Nici n-am avut idee ce palpitant e să omori.Am făcut-o pe Millicent să mă implore s-o iert şi m-a implorat.Zău că da.A râs.Guița ca un porc şi,o,cât mi-a plăcut sunetul acela! M-a incitat atât de tare,mai tare decât
mi-aş fi putut imagina că ar fi posibil,aşa că a trebuit să o fac să țipe şi mai mult,nu crezi? Când am terminat cu ea,plesneam de fericire.Ei bine,Părinte,nu mă întrebi dacă-mi regret păcatele?
-Nu,pentru că nu le regreți.O tăcere sufocantă a umplut confesionalul.Şi apoi,ca sâsâitul unui şarpe,vocea a revenit:
-Am din nou poftă.Lui Tom i s-a făcut pielea de găină.
-Există oameni care pot...
-Crezi că pot să fiu închis? Nu fac decât să-i pedepsesc pe cei care mă rănesc.
Aşa că,vezi bine,eu nu sunt vinovat.Crezi probabil că-sunt bolnav,nu-i aşa? Suntem în confesional,părinte.Spune adevărul.
-Da,cred că eşti bolnav.
-O,eu nu cred.Sunt doar dedicat unui anumit scop.
-Există oameni care pot să te ajute.
-Sunt sclipitor de inteligent,să ştii.Nu va fi uşor să fiu oprit.Îmi studiez clientele înainte de a le termina.Ştiu totul despre familia lor,despre prietenii lor.Tot.Da,va

fi mult mai greu să fiu oprit acuma,pentru că de data asta am hotărât să fac totul mult mai dificil,chiar şi pentru mine.Vezi? Nu vreau să păcălesec.
Realmente,nu vreau.Vocea tenorală revenise.
-Ascultă-mă,a început Tom.Ieşi din confesional odată cu mine,ne aşezăm împreună pe bancă şi discutăm despre asta.Vreau să te ajut,numai să mă laşi.
-Nu,am avut nevoie de ajutor înainte şi mi-a fost refuzat,îți aminteşti? Dă-mi doar dezlegare de păcate.
-Asta nu.După ce a scos un lung oftat,a zis:
-Poarte bine.De data asta am să schimb regula.Ai aprobarea mea să spui oricui, orice vrei.Vezi ce înţelegător pot să fiu?
-Nu contează dacă îmi dai voie sau nu să spun ceva,discuția aceasta rămâne confidențială.Trebuie respectat secretul spovedaniei,pentru a-i proteja sacralitatea.
-Indiferent de ceea ce mărturisesc?
-Nu contează.
-Îți pretind să vorbeşti.
-Pretinde tot ce vrei,nu contează.Nu pot spune nimănui ceea ce mi-ai mărturisit.
Nu vreau.A mai trecut un minut de tăcere,apoi străinul a început să chicotească:
-Un preot cu principii.Ce extraordinar!Hmmrr Ce încurcătură!Dar nu te nelinişti, părinte.Ți-ar luat-o cu mult înainte.Da,în mod sigur.
-Ce vrei să spui?
-Mi-am ales o nouă clientă.
-Ți-ai ales deja următoarea...Nebunul 1-a întrerupt:
-Şi am anunțat autoritățile.În curând o să primească scrisoarea mea.Sigur,asta înainte de a şti că eşti atât de scrupulos în privința regulilor.Totuşi,te respect pentru asta,să ştii.Le-am trimis o notă politicoasă,prin care le-am explicat ce intenții am.Păcat că am uitat s-o semnez.
-Le-ai comunicat şi numele persoanei pe care intenționezi s-o vatămi?
-S-o vatăm? Ce cuvânt ciudat pentru un omor.Da,l-am comunicat.
-Deci,o altă femeie? Punând întrebarea,vocei lui Tom s-a frânt.
-Clientele mele sunt numai femei.
-În notă ai explicat motivul pentru care doreşti s-o omori pe această femeie?
-Nu.
-Dar ai vreun motiv?
-Da.
-Vrei să mi-1 explici şi mie?
-Practica,Părinte.

-Nu înțeleg.
-Practica duce la perfecțiune.Aceasta este şi mai deosebită decât Millicent.M-am scăldat în parfumul ei şi-mi place s-o privesc dormind.E atât de frumoasă. Întreabă-mă şi după ce-ți voi spune numele,poate îi dai dezlegarea şi mi se iartă păcatele.
-N-o să-ți fie iertate.
-Cum merge cu chemioterapia? Te simți bolnav? Ai primit vreo veste mai îmbucurătoare? Tom simți că-i pocneşte capul.
-Ce?!? a strigat el.Nebunul a râs.
-Ți-am spus că-mi studiez clientele,înainte de a le elimina.Poți spune chiar că le urmăresc.
-De unde ştii...
-O,Tommy,a fost atât de distractiv.Nu te miri de ce am fost tot timpul pe urmele tale şi de ce îți mărturisesc ție păcatele? Gândeşte-te puțin,în drum spre casa parohială.Mi-am făcut bine temele,nu-i aşa?
-Cine eşti tu?
-Eu,eu sunt frângătorul de inimi.Şi-mi plac provocările.Fă această treabă mai dificilă pentru mine.Poliția va veni aici în curând să vorbească cu tine şi atunci poți să spui oricui orice doreşti,1-a sfidat el.Şi ştiu pe cine ai să chemi mai întâi. Pe prietenul tău,expertul de la FBI.O să-1 suni pe Nick,nu-i aşa? Sper din tot sufletul s-o faci.Şi el va alerga imediat în ajutor.Ar fi mai bine să-i spui s-o ducă în altă parte şi s-o ascundă de mine.S-ar putea să încetez s-o mai urmăresc şi să caut pe altcineva.Cel puțin am să încerc.
-Cum de ştii...
-Întreabă-mă.
-Ce să te întreb?
-Numele ei,a şuşotit nebunul.Întreabă-mă cine e următoarea mea clientă.
-Te sfătuiesc să ceri de urgență ajutor,a reînceput Tom.Ce faci tu...
-Întreabă-mă.Întreabă-mă.Întreabă-mă.Tom a închis ochii.
-Ei bine,cine e?
-E adorabilă,a răspuns nebunul.Aşa sâni plini şi minunați,şi un păr şaten atât de lung! Nu există nici un semn pe trupul ei perfect,iar fața e ca de înger,atât de splendidă în toate sensurile.Îți...taie respirația...dar eu plănuiesc să-i tai ei respirația.
-Spune-mi numele,i-a cerut Tom rugându-se lui Dumnezeu să aibă timp suficient pentru a asigura protecția bietei femei.
-Laurant,a şuierat şarpele.Numele ei e Laurant.

Groaza 1-a izbit pe Tom,ca un pumn în stomac.
-Laurant a mea?
-Exact.Ei,acuma ştii,părinte.Am să-ți ucid sora.

CAPITOLUL 2

Agentul Nicholas Benjamin Buchanan era pe punctul de a intra într-o binemeritată şi lungă vacanță.În ultimii trei ani nu făcuse nici o pauză şi acest fapt începuse să se observe în atitudinea lui,aşa îi spusese şi şeful său,doctorul Peter Morganstern,când îi dăduse dispoziție să plece să se odihnească cel puțin o lună,pentru că devenise puțin prea detaşat şi cinic şi,în sinea lui,îi era teamă că avea dreptate.Morganstern îi mărturisise întotdeauna ceea ce credea despre el.
Nick îl admira şi-l respecta aproape tot atâta cât pe propriul lui tată,aşa că arareori î-l contrazicea.Şeful lui avea un caracter puternic,ca o stâncă Nici n-ar fi putut rămâne mai mult de două săptămâni în Birou,dacă ar fi permis emoțiilor să-i influențez comportamentul.Dacă avea totuşi un punct slab,acesta era înnebunitoarea lui abilitate de a rămâne calm,aproape catatonic.Nimic nu-l tulbura.Cei doisprezece agenți de sub directa lui conducere,aleşi pe sprânceană,îi spuneau Prozac Pete-pe la spate desigur dar el îşi cunoştea porecla şi nu se simțea ofensat.Se zvonea că,prima dată când o auzise,râsese şi acesta era încă un motiv pentru care se înțelegea atât de bine cu subalternii lui.Era în stare să-şi păstreze simțul umorului-treabă nu prea uşoară,având în vedere brigada pe care o conducea.Hotărârea lui de a nu-şi pierde niciodată firea trebuia totuşi să şi-o reamintească sie însăşi,deşi,pentru a fi corecți,vocea lui răguşită,din cauza anilor lungi de fumat trabuc,nu se ridicase niciodată cu vreun decibel.La naiba,poate că ceilalți agenți aveau dreptate.Poate că Morganstern avea într-adevăr în vene pilula antidepresivă Prozac.
Un lucru era sigur.De când l-au descoperit,superiorii lui au ştiut că valorează aur-şi,în cei paisprezece ani de activitate în FBI,a fost avansat de şase ori.
Totuşi,nu s-a culcat niciodată pe lauri.Când a fost numit şeful diviziei „pierduți-şi-regăsiți”,s-a dedicat constituirii unei forțe de intervenție extrem de eficiente,
care căuta şi recupera persoanele dispărute.Şi odată sarcina îndeplinită,îşi îndreptase eforturile spre un obiectiv şi mai specific.Voia să creeze o brigadă specializată,destinată celor mai dificile cazuri de copii pierduți sau răpiți.Şi-a justificat în scris înființarea acestei noi secții şi apoi a cheltuit o groază de timp facând lobby pentru ca.Cu fiecare ocazie,îşi flutura teza de 233 pagini pe sub nasul directorului.În final,îndârjirea sa câinească a dat roade şi acuma conducea această brigadă de elită.

I s-a permis să-şi recruteze personal oamenii,o echipă pestriță în cel mai bun sens al cuvântului,provenind din toate păturile sociale.
Fiecare trebuia să fi trecut întâi prin Academia Quantico,după care îi era trimis lui Morganstern pentru testare şi antrenament special.
Foarte puțini au putut să treacă de acest program îngrozitor,dar cei care au reuşit erau realmente excepționali.Morganstern l-a surprins pe director,atunci când a afirmat că era convins că,la ora actuală,pentru el lucra crema agenților şi că într-un an va dovedi oricărui Toma-Necredinciosul că avea dreptate.
Apoi a trecut frâiele diviziei „pierduți-şi-regăsiți" adjunctului său,Frank O'Leary,şi a mai făcut o mişcare în cadrul departamentului,devotându-şi timpul şi efortul grupului lui de agenți specializați.Echipa era unică.Fiecare om poseda o măiestrie neobişnuită în urmărirea copiilor dispăruți.,
Cei doisprezece oameni erau ca nişte vânători care acționau contracronometru, cu un singur scop sfânt,să găsească şi să protejeze,înainte de a fi prea târziu.Erau adevărați campioni şi pentru fiecare copil formau ultima linie de apărare împotriva balaurilor care pândeau din umbră.Stresul meseriei ar fi îmbolnăvit de inimă pe nişte indivizi obişnuiți,dar nimic ce era legat de aceşti oameni nu era obişnuit.Nici unul dintre ei nu se potrivea profilului agentului tipic FBI,dar nici Morganstern nu era un şef tipic.A dovedit repede că era mai mult decât capabil să conducă acest grup eclectic.Agenții lui erau numiți de celelalte departamente „Apostolii",fără îndoială pentru că erau doisprezece,dar lui Morganstern nu-i plăcea porecla,deoarece în acest caz calitatea de şef al lor implica tot felul de lucruri,pe care el n-avea posibilitatea să le realizeze.Modestia era o altă calitate pentru care era respectat.Subalternii-lui apreciau şi faptul că nu era un şef „ca la carte".Îi încuraja să-şi îndeplinească sarcinile şi deseori le dădea mână liberă,dar întotdeauna îi sprijinea când aveau nevoie.În multe privințe era un adevărat campion pentru ei.În mod cert,nimeni din FBI nu era mai indicat sau mai calificat pentru funcția lui,pentru că Morganstern îşi luase dipLorna în psihiatrie, din care cauză îi plăcea să aibă mici discuții de la inimă la inimă cu fiecare dintre agenții lui,acum ca şi înainte.Îi ruga să stea jos şi apoi le pătrundea în minte,aptitudine ce justifica timpul şi cheltuiala făcute cu educația lui la Harvard,constituind totodată una din ciudățeniile lui,căreia toți trebuiau să i se supună şi pe care toți o urau.Acum avea chef să vorbească despre cazul Stark.După ce sosise la Cincinnati cu avionul de la Washington,l-a rugat şi pe Nick să se oprească aici,în drumul lui de întoarcere de la seminarul din San Francisco.Nick n-ar fi vrut să discute cazul Stark-se petrecuse cu peste o lună în urmă şi nici nu mai voia să se gândească la el,dar asta nu conta.Ştia că va trebui

să aibă această discuție,indiferent dacă voia sau nu.Şi-a aşteptat superiorul în biroul regional al FBI-alui,apoi s-a aşezat în fața lui la masa din stejar lustruit a sălii de,conferințe,şi timp de douăzeci de minute 1-a ascultat trecând în revistă unele detalii ale bizarului caz.Nick a fost calm,până când Morganstern i-a spus că e pe cale să primească laude pentru acțiunea lui eroică.În momentul acela aproape că şi-a pierdut cumpătul,dar era adeptul tăinuirii adevăratelor sentimente.Chiar şi şeful lui,scormonind în permanență cu ochi pătrunzători pentru a descoperi orice semn de fabulație,exagerare sau stres,a fost înşelat crezând că Nick tratează iar totul cu uşurință-sau aşa şi-a închipuit el.Când discuția s-a terminat,Morganstern a privit liniştit,timp de un minut întreg,în ochii albaştri ai agentului său,după care 1-a întrebat:
-Când ai împuşcat-o,ce-ai simțit?
-Chiar e nevoie să vă spun,Sir? S-a întâmplat acum mai mult de o lună.Trebuie să readucem asta în discuție?
-Nick,nu e o discuție oficială.Suntem doar noi doi.Apoi,nu trebuie să-mi spui Sir,şi da,cred că e nevoie.Acuma,răspunde-mi,te rog.Ce ai simțit?
A încercat să se eschiveze,foindu-se pe scaunul cu spătarul tare,ca un băiețel forțat să admită că făcuse ceva rău.
-Ce naiba înțelegi tu prin ce am simțit? Ignorând explozia lui de mânie,şeful a repetat calm întrebarea pentru a treia oară:
-Ştii bine ce vreau să spun.În secunda aceea,ce ai simțit? îți aminteşti?
Îi dădea o portiță de scăpare.Nick ştia că putea să-l mintă şi să-i spună că nu-şi amintea,că fusese prea ocupat în acel moment pentru a se gândi la ceea ce simțea,dar el şi Morganstern avuseseră întotdeauna relații cinstite şi nu voia să le înăsprească acum.În afară de asta,era absolut sigur că şeful lui îşi va da seama că minte.Realizând că era inutil să continue să se eschiveze,a cedat hotărând să fie direct:
-Da,îmi amintesc.M-am simțit bine.Realmente bine.Drace,Pete,de fapt eram încântat.Dacă nu m-aş fi întors şi n-aş fi reintrat în casă,dacă aş fi ezitat încă treizeci de secunde,şi dacă n-aş fi scos pistolul,totul s-ar fi terminat şi băiețelul ar fi acum mort.Am făcut-o la limită de data aceasta.
-Dar l-ai salvat pe copil la timp.
-Ar fi trebuit să-mi dau seama mai înainte.Morganstern a oftat.Dintre toți agenții lui,Nick a fost întotdeauna cel mai critic față de propriile acțiuni.
-N-ai fost singurul care ar fi trebuit să-şi dea seama,îi aminti el.Nu fi aşa de dur cu tine.
-Ai citit ziarele? Reporterii au spus că era nebună,dar ei n-au văzut privirea

ochii ei.Eu însă am văzut-o,şi îţi spun categoric că nu era nebună.Era diavolul în persoană.
-Da,am citit ziarele şi ai dreptate,au spus că era nebună.M-am aşteptat s-o facă,a adăugat el.Înţeleg de ce,şi cred că şi tu.Este singurul mod în care publicul poate să înţeleagă de ce este comisă o crimă atât de odioasă.Vor să creadă că numai un dement sau o dementă pot face astfel de lucruri obscene altei fiinţe şi numai un nebun poate simţi plăcere omorând fiinţe nevinovate.O mare parte dintre ei sunt într-adevăr nebuni,dar alţii nu.Diavolul există.Noi doi l-am văzut.Undeva,de-a lungul vieţii,femeia numită Stark a ales să-şi depăşească limitele în deplină cunoştinţă de cauză.
-Oamenilor le este teamă de ceea ce nu înţeleg.
-Da,încuviinţă Morganstern.Şi există un procent mare de oameni de ştiinţă care nu vor să admită că diavolul există.Dacă nu pot raţiona sau explica ceva cu minţile lor înguste,atunci acest lucru,după părerea lor,nu poate exista.Cred că este unul dintre motivele pentru care societatea noastră e un teren atât de propice pentru viciu.Unii dintre colegii mei cred că pot să ţină totul sub control,punând un diagnostic îndelung trâmbiţat,şi să dea medicamente ce acţionează asupra creierului.
-Am auzit că unii dintre colegii tăi cred că soţul acelei femei o controla şi că ea era atât de îngrozită de el,încât mintea ei a cedat.Cu alte cuvinte,că ar fi trebuit să ne fie milă de ea.
-Da,am auzit şi eu asta.Prostii! Ea era tot atât de vicioasă ca şi bărbatul ei.Pe toate casetele alea pornografice existau şi amprentele ei,alături de ale lui.
Participa cu bună ştiinţă,dar cred că totuşi a suferit şi o cădere nervoasă.N-au ucis niciodată copii până atunci.
-Dumnezeule mare,Pete! Zâmbea.Legăna băiatul în braţe şi ţinea un cuţit de măcelărie deasupra lui.Era inconştient,dar am putut să văd că încă mai respira.
Ea m-a aşteptat.Ştia că mi-am dat seama de ceea ce se întâmpla şi cred că voia să o privesc cum îl omoară.A făcut o pauză şi a dat din cap.Da,m-am simţit bine când am eliminat-o.Regret doar că bărbatul ei nu era acolo.Mi-ar fi plăcut să-l dobor şi pe el.Există vreun indiciu unde s-ar putea afla? încă mai cred că ar trebui să-l pui pe prietenul nostru Noah pe urmele lui.
-Am avut intenţia s-o fac,dar vor să-l prindă pe Donald Stark viu pentru a-l interoga,iar eu ştiu că,dacă se împotriveşte arestării,Noah nu va ezita să-l împuşte.
-Pe un gândac îl striveşti,Pete.Nu-l domesticeşti.
Atitudinea lui Noah mi se pare corectă.Îşi mişcă umerii pentru a-şi alunga

durerea din muşchi,apoi îşi masă ceafa cu mâna şi remarcă:
-Cred că într-adevăr am nevoie de odihnă.
-De ce spui asta?
-Am impresia că mi-am consumat tot combustibilul.Nu ți se pare?
Morganstern a dat din cap.
-Nu,eşti doar puțin obosit,asta-i tot.Nimic din ceea ce am discutat nu va apărea în raportul meu.Am spus că e ceva între noi doi.Ar fi trebuit să-ți iei liber mai demult,dar e vina mea,nu a ta.Vreau să pleci o lună,să-ți poți aduna gândurile.
O urmă de zâmbet îndulci expresia mohorâtă a lui Nick.
-Să-mi adun gândurile?
-Să te aeriseşti.Sau oricum,să încerci.Când ai fost ultima oară la Nathan's Bay să-ți vezi familia aia mare a ta?
-E ceva timp,a admis Nick.Sunt în legătură cu ei prin e-mail.Toți sunt la fel de ocupați ca şi mine.
-Du-te acasă.Îți va face bine,iar ai tăi vor fi încântați să te revadă.Ce mai face judecătorul?
-Tata e bine,a răspuns Nick.
-Ce mai e cu prietenul tău,părintele Madden?
-Vorbesc cu Tommy în fiecare seară.
-Prin e-mail?
-Da.
-Poate ar trebui să te duci să-1 vezi şi să ai cu el câteva discuții față în față.
-Crezi că aş avea nevoie de puțină îndrumare spirituală? 1-a întrebat Nick zâmbind.
-Cred că ai nevoie de puțină veselie.
-Da,probabil că da,a acceptat el,apoi a devenit din nou serios.Pete,în legătură cu instinctele mele.Crezi că-mi pierd ascuțimea? Morganstern a râs.
-Instinctele tale n-au cum să fie mai bune.Femeia criminală i-a înşelat pe toți, numai pe tine nu.Pe toți,a accentuat el repetând.Pe rudele,pe prietenii,pe vecinii şi pe cunoscuții ei de la biserică.Pe tine nu te-a păcălit.O,sunt sigur că localnicii ar fi ajuns până la urmă să-şi închipuie ceva,dar până atunci băiețelul ar fi fost mort şi îngropat,iar ea ar fi răpit altul.Ştii la fel de bine ca şi mine că odată ce încep,nu se mai opresc.După care,lovind dosarul gros cu încheieturile degetelor, Pete a adăugat:
-Am citit toate interviurile,despre felul cum o consola zi de zi pe biata mamă a băiatului.Făcea parte din comitetul de abuzuri al bisericii,a mai dat el din cap.
Arăta ca şi cum văzuse şi auzise de toate în viață,totuşi acum era şocat de

capacitatea de a se preface al acelei femei.
-Poliția a vorbit cu toți din grupul ei de la biserică şi n-a aflat nimic,a comentat Nick.N-au fost prea conştiincioşi,a adăugat.Este un orăşel mic,dar şeriful n-a ştiut ce să caute.
-A fost totuşi destul de deştept,ca să nu mai întârzie.Ne-a chemat imediat,a zis Morganstern.El,ca şi ceilalți localnici,era convins că cineva în trecere prin oraş a răpit băiatul,nu-i aşa? Şi,în această direcție au fost îndreptate toate eforturile lor.
-Da,a confirmat Nick.E greu să crezi că unul dintre cunoscuții tăi poate face aşa ceva.Mai erau şi doi martori care văzuseră un vagabond rătăcind pe lângă curtea şcolii,dar descrierile lor nu se potriveau,însă echipa din Cincinnati era pe drum şi şi-ar fi da seama destul de repede de jocul ei.
-Ce anume te-a frapat pe tine? Cum ai aflat?
-Mici amănunte ce nu concordau.Nu pot să-mi explic ce m-a neliniştit în legătură cu ea şi de ce am hotărât s-o urmăresc până acasă.
-Eu pot.Instinctul.
-Cred că da,a aprobat el.Am ştiut că trebuia să o cercetez mai amănunțit.Ceva nu era în regulă,dar nu puteam să-mi dau seama ce anume.Am simțit în mine un sentiment straniu față de ea,care a devenit din ce în ce mai puternic,pe măsură ce intram în casă...ştii ce vreau să spun?
-Explică-mi.Cum era casa?
-Imaculată.N-am putut să văd nicăieri nici măcar un fir de praf sau de murdărie.
Camera de zi era mică-două scaune,o sofa,televizor,dar,ştii ce era straniu,nu existau nici un tablou pe pereți şi nici fotografii de familie.Da,îmi amintesc că m-am gândit că era de-a dreptul ciudat.Avea huse de plastic pe mobilă.Cred că multă lume are aşa ceva.Nu ştiu.Oricum,aşa cum am spus,totul era fără pată,dar în aer plutea un miros specific.
-Ce fel de miros?
-De oțet...şi amoniac.Mirosul era atât de puternic,încât mi-au dat lacrimile.
Mi-am închipuit că e o soluție puternică de curățat...apoi am urmat-o în bucătărie neînchipuit de curat.Nimic pe mese şi nici pe bufet,nici măcar un prosop atârnat de chiuvetă,nimic.Mi-a spus să iau loc,până ce-mi prepara o ceaşcă cu cafea şi atunci am observat ce se afla pe masă.Două recipiente,unul cu sare şi unul cu piper,iar între ele o cutie uriaşă de plastic transparent cu tablete roz de neutralizator de acid,alături de care era o sticlă ca de ketchup iute.M-am gândit că asta era ceva al naibii de ciudat...şi apoi am văzut câinele.Animalul s-a furişat pe scări.Era un cocker spaniol negru,care s-a aşezat în colț,lângă uşa din spate.Nu şi-a luat o clipă ochii de la ea.După ce a pus o farfurie cu prăjituri de

ciocolată pe masă,când s-a întors cu spatele pentru a avea grijă de cafea,am luat o prăjitură şi am pus-o jos lângă mine,să văd dacă animalul va veni să o ia,dar nici măcar nu s-a uitat la mine.Drace,îi era frică şi să clipească şi îi urmărea fiecare mişcare.Dacă şeriful ar fi văzut câinele împreună cu ea,şi-ar fi dat seama că ceva într-adevăr nu era în regulă,dar când i-a luat el interogatoriul de rutină, cockerul era afară în țarc.

-A fost în casă la ea şi n-a observat nimic neobişnuit.

-Eu am avut noroc,şi apoi era prea arogantă şi plină de îndrăzneală.

-Ce te-a făcut să te întorci,după ce părăsiseşi casa?

-Am vrut să cer întăriri,să aştept şi să văd unde se duce,dar imediat ce am ajuns afară,am ştiut că trebuia să mă întorc,şi asta repede.Am avut senzația că îşi dăduse seama că o suspectam.Iar eu ştiam că băiatul era,undeva,în casă.

-Instinctul tău nu putea să acționeze mai bine,i-a spus Morganstern.De asta te-am şi chemat,să ştii.

-Ştiu.E vorba de meciul acela de fotbal american,cu scandalul.

Morganstern a zâmbit.

-Tocmai îl revăzusem pe CNN Sports,cu câteva săptămâni înainte.Cred că transmit secvențele alea de cel puțin două ori pe an.

-Sunt ştiri vechi.Cei doi bărbați s-au ridicat în picioare.Nick îl depăşea pe şeful lui în înălțime.Morganstern,cu mocasinii lui de piele neagră,cu ornamente,era înalt de 1,73 m,dar Nick avea 1,83 m.Şeful lui avea o constituție delicată,păr blond şi rar,ce în curând urma să se transforme în cenuşiu,-şi ochelari bifocali cu lentile groase,alunecând în permanență de pe nasul lui ascuțit.

Purta întotdeauna un costum bleumarin sau negru,cu cămaşă albă scrobită,cu mâneci lungi şi cravată obişnuită în dungi.Pentru observatorul ocazional, Morganstern arăta ca un profesor universitar cam ineficient,dar pentru agenții de sub conducerea lui era un uriaş care dirija munca infernală şi presiunea teribilă, la care erau supuşi,cu o uşurință imperturbabilă.

-Te văd peste o lună,Nick,nici o zi mai devreme.De acord?

-De acord.Superiorul lui s-a îndreptat spre uşă,apoi s-a oprit:

-Tot ți se mai face rău când zbori cu avionul?

-Există oare ceva,pe care să nu-1 ştii despre mine?

-Nu cred.

-Da? Când a fost ultima oară când m-ai prins cu minciuna?

Morganstern a părut şocat de întrebare.

-E mult de atunci,agent.Aparent,treci printr-o perioada de secetă.Nick a râs.

-Adevărat?

-Într-una din zilele acestea vei întâlni femeia potrivită,Dumnezeu s-o ajute.
-Nu sunt în căutarea femeii potrivite.Morganstern a schițat un zâmbet părintesc.
-Asta o să vezi doar când o vei găsi.N-o vei căuta,dar ea te va vrăji,exact cum m-a vrăjit Katie pe mine.N-am avut nici o scăpare şi prezic că nici tu nu vei avea.E pe undeva,pe aici,aşteptându-te.
-Atunci să ştii că va avea al dracului de mult de aşteptat,a răspuns el.În munca noastră,căsnicia nu face parte din ecuație.
-Katie şi cu mine am reuşit,timp de peste douăzeci de ani.
-Katie e o sfântă.
-Nu mi-ai răspuns la întrebare,Nick.E adevărat?
-Că mi se face rău de câte ori mă urc în avion? Pe naiba,aşa e.
Morganstern a râs pe înfundate.
-Atunci,să ai noroc să ajungi acasă.
-Ştii,Pete,o mulțime de psihiatri au încercat să-i vină de hac fobiei mele,dar ție ce-ți pasă?
-Ne vedem peste o lună,a râs din nou,ieşind tacticos din birou.
Nick şi-a adunat dosarele,a mai dat câteva telefoane la biroul lui din Boston şi lui Frank O'Leary la Quantico,apoi s-a îndreptat spre aeroport,condus cu maşina de unul dintre agenții locali.Pentru că n-a putut să se sustragă plecării în vacanța aceasta silită,s-a apucat să-şi facă câteva planuri provizorii.
Categoric,va încerca să lase totul în urmă şi să se relaxeze,eventual navigând împreună cu fratele lui mai mare,Theo,dacă va putea să-l smulgă vreo două zile de la treburile lui,apoi va pleca cu maşina,traversând jumătate din țară,până în Holy Oaks,Iowa,să-l vadă pe cel mai bun prieten al lui,Tommy,şi să participe la câteva partide serioase de pescuit.Morganstern n-a menționat despre promovarea pe care O'Leary i-o pusese pe masă în urmă cu două săptămâni.În timpul vacanței,va cântări avantajele şi dezavantajele noii funcții.
Conta pe Tommy să-l ajute în luarea hotărârii.Era mai apropiat de el decât de propriii lui frați şi de aceea avea încredere în el.Prietenul lui îşi va juca rolul obişnuit de avocat al diavolului şi spera că,la înapoierea la serviciu,va şti ce va avea de făcut.Ştia că Tommy era îngrijorat pentru el.De şase luni îl bătea la cap prin e-mail să vină să-l vadă.Ca şi Morganstern,Tommy a înțeles stresul şi coşmarurile provocate de munca lui,şi tot la fel,credea că avea nevoie de odihnă.
Tommy avea de purtat propriile lui bătălii şi la fiecare trei luni,când mergea la Centrul Medical Kansas pentru analize,Nick era cel ce simțea o senzație îngrozitoare în stomac,ce persista până când Tommy îi trimitea un e-mail cu vestea cea bună.Până acuma,prietenul lui avusese noroc; cancerul nu evoluase.

Dar era acolo,amenințător,gata să izbească.Tommy învățase să se împace cu boala.Nick nu.Dacă ar fi putut să ia asupra lui durerea şi suferința prietenului său,ar fi fost în stare să renunțe şi la brațul lui drept.Dar nu se putea.
Aşa cum spunea Tommy,acesta era un război pe care trebuia să-l poarte singur şi tot ceea ce putea să facă Nick era să fie alături de el,atunci când va avea nevoie.Deodată,deveni nerăbdător să-şi revadă prietenul.Ar trebui chiar să încerce să vorbească cu el,să-şi scoată gulerul de preot pentru o noapte,să se îmbete şi să cânte împreună,aşa cum obişnuiau când stăteau în aceeaşi cameră la Universitatea Penn State.Şi ar mai fi vrut să-l întâlnească în sfârşit şi pe singurul membru al familiei lui Tommy,sora lui mai mică,Laurant.
Era cu opt ani mai mică decât fratele ei şi crescuse la călugărițe,într-un internat pentru fetele bogate,în munți,lângă Geneva.
În trecut,Tommy a încercat de nenumărate ori să o aducă în America,dar condițiile testamentare şi avocații care îi păstrau banii i-au convins pe judecători s-o țină sechestrată până va ajunge la vârsta când va putea să ia propriile hotărâri.Tommy i-a spus lui Nick că totuşi nu era aşa de cumplit cum părea şi că,în conformitate cu termenii tutelei,avocații de fapt îi protejau averea.
De puțin timp,Laurant împlinise vârsta necesară şi se mutase în Holy Oaks anul trecut,pentru a fi mai aproape de fratele ei.Nick n-a întâlnit-o niciodată,dar îşi aducea aminte fotografiile pe care Tommy le fixa pe oglinda lui.
Arăta ca un copil al străzii,o puştoaică plină de zgârieturi,cu o fustă neagră plisată şi o bluză albă de uniformă,ieşită parțial din fustă.Una din şosetele ei trei sferturi căzuse până pe gleznă.Avea genunchii juliți şi părul şaten,lung ş cârlionțat,îi cădea peste ochi.Atât el,cât şi Tommi râseseră văzând fotografia.
Laurant nu putea să aibă mai mult de şapte sau opt ani,atunci când fusese făcută, dar ceea ce i s-a fixat lui Nick în minte a fost veselia din zâmbetul ei şi strălucirea din privire,care sugerau că plângerile repetate ale călugărițelor împotriva ei erau fondate.Arăta ca şi cum avea un drăcuşor în ea şi o dorință de viață,care probabil că îi va aduce necazul serioase într-o bună zi.
Da,o vacanță era exact ceea ce îi trebuia,se hotărî el.Dar cheia tuturor acestor planuri se afla în casa lui la Boston,şi asta însemna că va trebui să ia întâi nenorocitul acela de avion.Nimănui nu-i displăcea atât de mult să zboare,ca lui.
De fapt,îi era o groază teribilă.Când va ajunge pe aeroportul Cincinnati,îl vor trece transpirații reci şi ştia că în momentul îmbarcării,tenul lui va deveni verde.
Avionul 777 zbura la Londra,cu o scurtă escală la Boston,unde va coborî el,slavă Domnului,şi va merge acasă în oraşul Beacon Hill.Cumpărase clădirea de la unchiul lui cu trei ani în urmă,dar nu ajunsese să-şi despacheteze mare parte din

cutiile de carton,pe care oamenii care îl ajutaseră la mutat le trântiseră în mijlocul camerei de zi,sau să pună în funcțiune sistemul audio de înaltă performanță,pe care fratele lui mai mic,Zachary,insistase să i-i instaleze.
Când s-a îndreptat spre poarta de îmbarcare,şi-a simțit stomacul strângându-i-se.Cunoştea senzația.Se prezentă ofițerului cu securitatea şi îi arătă legitimația şi delegația.Bărbatul pedant,de vârsta mijlocie,cu numele Johnson,şi-a muşcat nervos buza de sus,subțire ca o linie,până ce computerul i-a comunicat numele şi Codul de verificare ale lui Nick.
Apoi l-a însoțit pe lângă detectorul de metale,prin cure ceilalți pasageri trebuiau să treacă,i-a înmânat biletul de îmbarcare şi i-a urat drum bun.Căpitanul Jim T.Sorenski îl aştepta în cambuză.Nick zburase cu el de cel puțin şase ori în ultimii trei ani şi ştia că omul era un pilot excelent şi foarte meticulos în
meseria lui.În tot acest timp,Nick i-a controlat trecutul şi activitatea,pentru a fi sigur că nu era nimic suspect cu el şi n-are să-i provoace o cădere nervoasă în timp ce pilota.Ştia şi marca pastei de dinți pe care o prefera,dar nici unul dintre aceste fapte nu-i micşora nervozitatea.Sorensky absolvise Academia de Aviație primul în clasă şi lucra pentru Delta de optsprezece ani.Activitatea sa era fără pată,dar nici asta nu conta.Stomacul lui Nick continua să se dea peste cap.Ura tot ceea ce era legat de zbor.Ştia că era o problemă de încredere,dar,deşi Sorensky nu-i era complet străin-zilele acestea începuseră să-şi spună pe numele mic-,totuşi nu-i plăcea să fie forțat să-l creadă că putea ține în aer aproximativ 159 de tone de oțel.
Sorensky ar fi putut să pozeze ca model pentru un afiş al liniilor aeriene,cu părul lui cu şuvițe argintii,perfect pieptănat,cu uniforma albastră perfect călcată şi cu dungile pantalonilor ca nişte lame,ca şi cu statura lui înaltă şi uscățivă.
Nick nu era supraponderal,totuşi pe lângă el se simțea ca un taur.Căpitanul radia încredere.Era totodată rigid în interpretarea regulamentului,ceea ce Nick aprecia.
Deşi avea delegație guvernamentală şi aprobarea FAA să-şi ia cu el în avion pistolul Sig Sauer încărcat ştia că aceasta îl enerva pe Sorensky-şi era ultimul lucru pe care-1 dorea,sau de care avea nevoie.Aşa că,anticipat,Nick a scos încărcătura.Când căpitanul 1-a felicitat pentru gest,i-a pus încărcătorul în palmă.
-Îmi pare bine să te revăd,Nick.
-Cum te simți astăzi,Jim? Sorensky a zâmbit.
-Tot mai eşti îngrijorat că o să am un atac de inimă,sus în aer?
Nick a ridicat din umeri,pentru a-şi ascunde stânjeneala.
-Ce e drept,ideea mi-a trecut prin cap.Se poate întâmpla.
-Da,se poate,dar nu sunt singurul la bord care poate pilota avionul ăsta.

-Ştiu.
-Dar asta nu te face să te simți mai bine,nu-i aşa?
-Aşa-i.
-La cât de mult ai tu nevoie să te deplasezi cu avionul credeam că te-ai obişnuit.
-Credeai,dar nu s-a întâmplat încă.
-Şeful tău ştie că ți-e rău de fiecare dată când te urci în avion?
-Sigur că ştie,a răspuns Nick.Dar e sadic.Sorensky a râs.
-Astăzi am să-ți ofer o călătorie într-adevăr lină,a promis el.Vii cu noi la Londra, nu-i aşa?
-Să zbor peste Ocean? Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.Gândul îi făcu stomacul să i se întoarcă pe dos.Mă duc acasă.
-Ai fost vreodată în Europa?
-Nu,nu încă.Când voi putea ajunge acolo cu maşina,atunci am să merg.
Căpitanul a aruncat o privire spre încărcătorul din palmă.
-Mulțumesc că m-ai lăsat pe mine să țin drăcia nsta.Ştiu că nu am nici un drept legal să-ți pretind aşa ceva.
-Dar te face nervos să ai un pistol încărcat la bord,şi nu vreau un pilot nervos la manşa avionului.Nick a încercat să treacă pe lângă căpitan,pentru a se aşeza pe locul lui,dar acesta avea chef de pălăvrăgit.
-Apropo,acum o lună am citit în ziar un articol inimos despre tine,când ai salvat viața unui biet băiat.A fost interesant să-ți citesc biografia şi cât de bun prieten eşti cu preotul acela...Cum ați pornit pe căi atât de diferite...Acum tu porți insignă şi el poartă cruce.Şi salvarea copilului aceluia...m-a făcut să mă simt mândru că te cunosc.
-Mi-am făcut doar meseria.
-Articolul menționa şi brigada din care faci parte.Cum vi se spune vouă,celor doisprezece? Înainte ca Nick să poată răspunde,căpitanul şi-a amintit.
-O,da,,,Apostolii".
-Încă n-am reuşit să-mi dau seama cum a obținut ziarul informația asta.
Nici n-am crezut că cineva din afara departamentului cunoaşte porecla.
-Totuşi,se potriveşte.Ai salvat viața băiețelului,
-Am fost norocoşi.
-Reporterul spunea că ai refuzat să fii intervievat.
-Nu e o meserie glorioasă,Jim.Am făcut ce trebuia,asta-i tot.Modestia polițistului 1-a impresionat pe căpitan Dând din cap,a continuat:
-Ai făcut o treabă bună.Băiețelul e acum cu părinții lui şi asta este tot ce contează.

-Aşa cum am spus,am avut noroc.Dându-şi seama că Nick era stânjenit de complimentele lui,Sorensky a schimbat subiectul.
-E şi şeriful Downing la bord.Trebuie să-i ceri arma,a adăugat cu un rânjet.Se întâmplă să-l cunoşti?
-Numele nu mi-e familiar.Transportă ceva?
-Da.
-Ce face pe un avion comercial? Au propriile lor avioane.
-Downing spune că e o situație specială.Duc un prizonier la Boston,pentru a lua parte la un proces şi e grăbit,a explicat el.Mi-a spus că l-a prins pe băiat vânzând droguri,a fost un caz gen deschide-şi-trage.Se presupune că prizonierul nu e violent.Downing crede că avocații lui îi vor găsi o scuză,înainte ca judecătorul să-şi ia ciocănelul în mână.Ca şi tine,au urcat deja la bord.Şeriful e din Texas.Poți să observi asta din accentul lui şi pare să fie un individ simpatic.
Ar trebui să te duci să faci cunoştință cu el.Nick a aprobat din cap.
-Unde sunt plasați? a întrebat,aruncând o privire rapidă în principala cabină a uriaşului avion.
-Poți să-i vezi de aici.Pe partea stângă,rândul din spate.Downing l-a pus pe băiat în lanțuri şi cu cătuşe.Îți spun,Nick,prizonierul nu poate fi mai mare ca băiatul meu,Andy,care are doar paisprezece ani.E o ruşine ca cineva atât de tânăr să ajungă să-şi petreacă restul vieții în închisoare.
-Criminalii sunt din ce în ce mai tineri şi mai cretini,a remarcat Nick.Mulțumesc că mi-ai spus.Mă voi duce să-i salut.Avionul e plin astăzi?
-Nu,a răspuns Sorensky în timp ce-şi băga încărcătorul în buzunarul pantalonilor.Doar pe jumătalte.Când vom ateriza pe Logan,se va umple:
După ce a insistat ca Nick să-i facă cunoscut dacă ar avea nevoie de ceva,
Sorensky s-a îndreptat spre carlingă,urmat de un bărbat îmbrăcat în uniformă bleumarin şi cu o legitimație pe piept,ce atesta că făcea parte din personalul de la sol al agenției de aviație,care l-a aşteptat cu un maldăr de hârtii în mână.
Intrând după căpitan în carlingă,a închis uşa în urma lui.Nick şi-a pus valiza în compartimentul de deasupra capului,şi-a lăsat vechea geantă-dipLornat pe locul lui şi apoi a traversat spre partea stângă a avionului,mergând pe intervalul dintre scaune spre şerif.
Era la jumătatea drumului când şi-a schimbat părerea.În curând vor urca la bord şi ceilalți pasageri,aşa că a hotârât să aştepte până vor decola şi va fi mai sigur pe picioarele lui,după care va merge să facă cunoştință.S-a uitat bine la el şi la prizonier,înainte de a se întoarce la locul lui.Downing avea un picior întins şi Nick a putut astfel să vadă ornamentația fantezistă de pe cizma lui de cowboy.

Înalt şi vânjos,şeriful semăna într-adevăr cu un cowboy,cu tenul lui uscat de soare,cu mustața subțire şi cu vesta de piele neagră.Nick nu-i vedea centura,dar putea să pună pariu salariul lui pe o lună că Downing avea la ea o cataramă mare de argint.Căpitanul Sorensky fusese corect în evaluarea prizonierului.La prima vedere arăta ca un puşti.Dar avea în el o duritate pe care Nick o văzuse de nenumărate ori în trecut.Probabil că până acum acționase mai mult decât o dată şi cu siguranță că îşi adormise conştiința cu mult timp în urmă.Da,în ultima vreme erau din ce în ce mai tineri şi mai îndobitociți,se gândi Nick.
Probabil că prizonierul era blestemat să aibă o minte slabă şi gene de delincvent. Fața îi era năpădită de acnee şi ochii lui,reci ca marmura,erau atât de apropiați, încât păreau saşii.Cineva făcuse un adevărat masacru cu părul lui fără îndoială intenționat.Avea țepi de jur împrejurul capului,ceva asemănător cu Statuia Libertății,dar poate că asta chiar voise să pară?
Ce mai conta ce fel de tunsoare avea? Unde se ducea el,va da peste o mulțime de „prieteni" care vor face coadă pentru a avea norocul să pună mâna pe el.
Nick se întoarse spre partea din față a avionului şi se aşeză pe locul lui.
Astăzi,zbura cu clasa întâia şi,deşi spațiul era mai larg,tot va avea crampe musculare.Picioarele îi erau prea lungi pentru a le putea întinde.După ce îşi puse geanta sub scaunul din față,se sprijini de spătar,îşi prinse centura de siguranță şi închise o clipă ochii.Ar fi fost plăcut,dacă ar fi putut să-şi scoată geaca,dar asta nu intra în discuție,deoarece purta pistol şi i-ar fi înspăimântat pe ceilalți pasageri.Ei nu aveau de unde să ştie că nu era încărcat,iar Nick nu avea dispoziția necesară pentru a încerca să-i calmeze.
În actuala lui stare de claustrofobie şi de nervi,se gândea că era o ironie faptul că O'Leary dorea să se alăture echipei lui,specializată în rezolvarea situațiilor de criză.Alungă problema din minte,îşi ordonă şi,panicat sau nu,trebuie să te ocupi de hârtiile alea.Controlase deja şi ştia că nimeni nu va sta pe locul de lângă hublou.El ocupa întotdeauna locul dinspre interval,chiar dacă asta însemna să fie deranjat de celălalt pasager,pentru că în felul acesta putea să vadă pe oricine se urca la bordul avionului.Îşi va deschide dosarele,îşi va descifra notițele şi va introduce informațiile în laptop.La naiba,ar fi vrut să nu fie atât de încordat.
Morganstern îi promisese că-l va învăța nişte tehnici de relaxare,atunci când se retrăsese în izolare împreună cu ceilalți membri ai echipei,pentru o perioadă de două săptămâni de antrenament,dar Nick nu-şi mai aducea aminte de nimic din ceea ce se întâmplase în acea perioadă şi ştia că nici ceilalți nu-şi mai aminteau.
Au fost toți de acord cu condițiile impuse de Pete.Acesta le explicase ce voia să facă,dar nu şi cum după care le ceruse să aibă încredere în el.

Nick a trecut prin perioada cea mai grea,atunci când îi permisese să-i modeleze creierul,deoarece asta însemna că trebuia să-şi abandoneze autocontrolul.Dar în final,acceptase şi el.Pete îi avertizase că nu-şi vor aminti nimic şi avusese dreptate.Nici unul dintre ei nu-şi mai amintea.Uneori,o mireasmă sau un sunet declanşa o vagi amintire despre refugiul acela,dar reacția imediată era că se enerva,ca după aceea tot atât de brusc să dispară Ştia că fuseseră într-o pădure, undeva,în Statele Unite-avea cicatrice care o dovedeau.

Era una ca o semilună pe umărul stâng şi una mai mică,chiar sub ochiul drept.A plecat de acolo cu tăieturi şi zgârieturi pe mâini şi pe picioare,şi numai Dumnezeu ştia câți țânțari îl înțepaseră,pentru a-dovedi că se află în mijlocul naturii.Oare şi ceilalți „Apostoli" aveau cicatrice? Nu ştia şi nu credea că va ține minte întrebarea pentru i le-o pune.Odată,la o întrunire,Pete reluase subiectul refugiului şi Nick îl întrebase dacă avusese intenția să le spele creierele.

La acest cuvânt,şeful lui tresărise.

-Dumnezeule mare,nu,răspunsese el.Am încercat pur şi simplu să vă învăț cum să valorificați la maximum ceea ce v-a dat Dumnezeu.

Cu alte cuvinte,schema din mintea lui Pete îi antrenase să-şi ascută instinctele lor foarte dezvoltată şi să le concentreze sau,aşa cum spunea lozinca din armată, să dea din ei tot ce puteau da.Avionul s-a mişcat.Ajuns la capătul pistei,s-a oprit. Nick îşi închipui că-şi aşteptau rândul,după celelalte avioane,pentru a decola.

Aeroportul Cincinnati era un aeroport național mare şi foarte aglomerat,dar,după cincisprezece minute,nu avansase nici un metru.

Când se aplecă peste locul gol şi privi pe hublou,văzu două avioane rulând cu viteză mare în direcție opusă.O tânără blondă de pe partea cealaltă a intervalului îi zâmbi şi,încercând să lege o conversație cu el,îl întrebă dacă era nervos.

Încleştarea degetelor albite pe speteaza scaunului din față era o dovadă evidentă. Dădu din cap drept răspuns,apoi se întoarse să se uite din nou pe hublou,pentru a nu-i da ocazie la alte întrebări.Nu arăta rău,iar fusta de spandex şi bustiera,pe care le purta,dovedeau fără tăgadă că avea un trup frumos,însă el nu voia să poarte discuții inutile şi,în mod cert,nu era în dispoziția sufletească de a flirta.Probabil că era mai obosit decât simțea.Devenise din ce în ce mai asemănător cu Theo.În ultima vreme fratele lui nu avusese dispoziție pentru nimic altceva,în afară de muncă.Nick era atent la maşina de pompieri şi la cele două maşini de poliție care veneau spre avion,în timp ce vocea căpitanului Sorensky se auzi în difuzor.Suna plină de îmbărbătare:

-Doamnelor şi domnilor,decolarea se va face cu o mică întârziere.Vom fi în curând în aer,aşa că luați loc,relaxați-vă şi bucurați-vă de călătorie.

De-abia termină de vorbit,că uşa carlingii se deschise şi Sorensky ieşi pe hol,cu un zâmbet ce radia încredere.Ezită o fracțiune de secundă,cu privirea îndreptată spre Nick,apoi înainta pe interval.Imediat în urma lui,foarte aproape,venea tânărul cu figura bolnăvicioasă,care făcea parte din personalul companiei aeriene.Omul îl talona pe căpitan atât de strâns,încât părea că se ține de haina lui.Nick îşi desprinse încet centura de siguranță.
-Căpitane,nu faci odată avionul ăsta să zboare? a întrebat zâmbind blonda cu picioare lungi.Când răspunse,Sorensky nici nu se uită la ea:
-Vreau să controlez ceva în spate.Mâinile căpitanului erau lipite de trup,dar când trecu pe lângă Nick îşi deschise palma dreaptă şi lăsă încărcătorul pistolului să cadă în poala acestuia.Dintr-o mişcare,Nick sări în sus,apucă brațul tânărului membru al personalului de la sol şi îl propti de spătarul scaunului din față.
Elementul surpriză fusese de partea lui.Omul nu avusese timp nici măcar să clipească,înainte ca arma să-i fie smulsă din mână şi el să se trezească întins cu fața la podea şi cu piciorul lui Nick apăsându-i ceafa.Încărcătorul se afla acum în Sig Sauer şi țeava lui strălucitoare era ațintită spre individ,chiar înainte de a-şi fi întors căpitanul privirea.Totul se petrecu atât de repede,încât ceilalți pasageri rămaseră muți de uimire.Sorensky îşi ridică brațele spre ei:
-Totul e în ordine,oameni buni.Şi întorcându-se spre Nick,continuă:
-Dar repede te mai mişti,omule!
-Am puțină practică,a răspuns Nick în timp ce-şi punea pistolul în toc,după care, îngenunchind,începu să caute prin buzunarele omului.
-Mi-a spus că e vărul prizonierului şi că a venit să-l dea jos din avion.
-N-a prea pus mult creier în planul ăsta,nu-i aşa? Deschizând portvizitul omului, citi numele de pe permisul de conducere.William Robert Hendricks.Cu un ghiont,îl întrebă:
-Prietenii tăi îți spun Billy Bob?
Ca răspuns,Billy Bob începu să se zvârcolească precum un peşte pe uscat şi să urle din străfundul plămânilor după avocat.Nick îl ignoră şi îl rugă pe căpitan să verifice dacă şeriful Downing mai avea o pereche de cătuşe,pe care să i le împrumute.Cum momentul de şoc trecuse,pasagerii începură să reacționeze.Un murmur trecu prin mulțime şi,ca un bulgăre de zăpadă,crescu din ce în ce mai mult,pe măsură ce avansa pe interval.Sesizând panica ce punea stăpânire pe ei, căpitanul Sorensky prelua controlul.Cu o voce tot atât de catifelată ca un whisky bun,li se adresă:
-Luați loc,luați loc.Totul s-a terminat.Toată lumea să stea jos şi să se liniştească. Imediat ce domnul reprezentant al legii va rezolva această mică problemă,vom

porni la drum.Nimeni nu a fost rănit.Apoi,căpitanul îl rugă pe unul dintre însoțitorii de bord să-1 aducă pe şeriful Downing din rândul din spate.
Şeriful,cu prizonierul lângă el,veni cu paşi mari pc interval şi îi dădu lui Nick o pereche de cătuşe.După ce acesta le puse pe mâinile întoarse la spate ale prizonierului,îl ridică în picioare.Atunci constată că şeriful Downing dădea din cap amenințător.
-Care e problema?
-Ştii ce înseamnă asta,nu-i aşa? mormăi şeriful cu vorbirea lui tărăgănată de texan.
-Ce înseamnă? 1-a întrebat căpitanul Sorensky.Alte păcătoase de hârțoage în plus.După ce se opri la biroul lui din Boston pentru a lăsa câteva dosare,a trage nişte sfori şi a fi tachinat în legătură cu faptul că probabil împiedicase deturnarea doar pentru a face ca avionul să întârzie decolarea-fiecare din departament considerând că frica lui de zbor era de-a dreptul hilară-Nick se îndreptă în sfârşit spre casă.Traficul era la fel de aglomerat ca întotdeauna.O clipă fu tentat să îndrepte maşina Porsche '84 spre autostradă,doar pentru a vedea cum se descurca motorul de curând revizuit,dar hotărî să n-o facă.
Era prea obosit.În loc de asta,conduse maşina pe străzile cartierului atât de familiar.Aceasta se descurca de minune.Nu-i păsa că surorile lui,Jordan şi Sidney,porecliseră maşina „Compensația”,pe considerentul că omul care conduce o astfel de maşină sexy nu face altceva decât să compenseze ceea ce-i lipseşte din viața lui sentimentală.Intră în garajul de la subsolul casei lui de cărămidă,apăsă comanda pentru închiderea uşii şi simți cum tot trupul începea să i se destindă.Era în sfârşit acasă.Urcând treptele spre camera principală,îşi aruncă sacul Hartmann pe culoarul din spate,lângă uşa de la spălătorie-menajera lui,Rosie;îl învățase bine lecția-şi îşi scoase haina şi cravata,în drum spre bucătăria de curând renovată.După ce îşi lăsă geanta-dipLornat şi ochelarii de soare pe masa din mijloc,luă o bere din frigider şi se îndreptă spre sanctuarul lui,ocolind piramida de cutii nedespachetate,bine ambalate şi lipite cu scotch,pe care Rosie o lăsase în mijlocul camerei de zi.
Biblioteca era încăperea lui favorită şi singura pe care se obosise să o mobileze, de când se mutase acolo.Era plasată în spate,la parter.Când deschise uşa,o mireasmă cât se poate de plăcută,de la soluția de curățat mobila,de piele şi de cărți vechi,prăfuite,pluti spre el.
Încăperea era vastă,spațioasă,şi totodată caldă şi confortabilă în nopțile de iarnă aspră,când dincolo de ferestre urla viscolul,iar focul ardea în cămin.Pereții erau lambrisați cu lemn de nuc până la o înălțime de peste trei metri,ajungând la

stucatura ce înconjura tavanul.
Doi dintre cei patru pereți erau căptușiți cu rafturi ușor încovoiate sub greutatea cărților.O scară se mișca înainte şi înapoi,de-a lungul unei vergele de alamă fixate de-a curmezișul bibliotecii,pentru a facilita accesul la volumele din partea de sus a rafturilor.Biroul de mahon,un cadou de la unchiul lui,se afla în fața şemineului,ce avea pe consolă un talmeş-balmeş de fotografii pe care mama şi surorile lui le puseseră acolo când se mutase.
Uşile duble franțuzeşti,cu un arc roman deasupra,erau chiar în față.Când trase draperiile pentru a le deschide spre grădina înconjurată de un zid,cu bătrânul heruvim din mijlocul fântânii şi cu patioul pavat cu cărămidă,numai Dumnezeu ştia cu cât timp în urmă,lumina soarelui şi parfumul grădinii umplură biblioteca.
Primăvara,mai întâi înflorea liliacul,apoi caprifoiul,dar acum predomina mirosul greu al heliotropului.Întârzie acolo câteva minute,privind acest paradis inundat de pace,până ce căldura de afară începu să-1 împresoare şi auzi instalația centrală de aer condiționat punându-se în funcțiune.
După ce închise uşile,căscă cu zgomot şi mai luă o înghițitură de bere.Apoi,îşi scoase arma,extrase încărcătorul şi puse totul în seiful din perete.
După care se aşeză la birou,în scaunul pivotant din piele moale,îşi suflecă mânecile şi deschise computerul.
Tensiunea din umeri îi scăzuse,dar începu să bombăne,atunci când văzu câte e-mailuri îl aşteptau în afară de astea,mai erau şi douăzeci şi opt de convorbiri înmagazinate în robotul telefonic.
Cu un oftat,îşi aruncă pantofii din picioare,se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să deruleze corespondența pe ecran,ascultând totodată şi mesajele telefonice.
Cinci dintre apeluri erau de la fratele lui,Zachary cel mai tânăr din familie,care voia cu disperare să-împrumute maşina Porsche pentru ziua de 4 Iulie promițând gălăgios că va avea grijă de ea.
Cel de-al şaptelea mesaj era de la mama lui,care tot atât de gălăgios îi cerea să nu-i dea maşina lui Zachary,sub nici un motiv.Sora lui cea deşteaptă,Jordan,îl chemase să-comunice că acțiunile lor tocmai atinseseră o cotă de 150 dolari,ceea ce însemna că Nick putea să se retragă din activitate şi să ducă acea viață de huzur spre care era atât de înclinat.Gândindu-se la asta,zâmbi.Tatăl său,cu meseria lui atât de etică,ar fi făcut un atac de cord,dacă unii din copiii lui n-ar fi fost productiv.Conform judecătorului,scopul lor în viață era să facă lumea puțin mai bună.Nick era sigur că într-o zi va muri încercând asta.
Cel de al douăzeci şi patrulea mesaj 1-a făcut să înțepenească în scaun.
-Nick,sunt eu,Tommy.Am un mare necaz băiete.E sâmbătă,ora 5,30.

Sună-mă imediat ce primeşti mesajul.Mă aflu în Kansas City,la casa parohială a bisericii Sfânta Fecioară a Milei.Ştii unde e.Îl sun acuma şi pe Morganstern.
Poate că ştie el cum să te găsească.Poliția se află deja aici,dar nu ştiu ce să facă şi nimeni n-o găseşte pe Laurant.Ascultă,îmi dau seama că sunt incoerent.Dar sună-mă,indiferent de oră.

CAPITOLUL 3

Pe Daddy 1-a ucis cineva şi Bessie Jean Vanderman era hotărâtă să afle cine.
Toți spuneau că vârsta 1-a doborât,nu otrava,dar Bessie Jean ştia mai bine.
Daddy a fost cât se poate de în formă,până a trecut dincolo.Era sigură că a fost otrăvit şi o va dovedi.Într-un fel sau altul i se va face dreptate.Îi era datoare lui Daddy să dea de urma criminalului şi să fie arestat.
Trebuie că există vreo dovadă pe undeva,poate chiar în curtea din față,unde,în zilele însorite,îl ținea pe Daddy în lanț,pentru a putea să respire aer curat.Dacă pe undeva exista vreo urmă,pe Dumnezeul ei,o va găsi.
Investigația apăsa pe umerii ei şi numai ai ei.Sora a trebuit să-şi întrerupă vacanța din Des Moines şi,auzind vestea,1-a convins pe vărul ei să o aducă acasă cu maşina.A încercat să-i fie de ajutor,dar nu era de prea mare folos,cu vederea ei slabă şi orgoliul care nu-i permitea să poarte ochelarii bifocali cu ramă de baga,despre care Bessie Jean regreta acuma că i-a spus că o făceau să semene cu un cărăbuş.În mod sigur nimeni altcineva nu o va ajuta să caute dovada acestei nebunii,deoarece nimănui nu-i păsa nici cât negru sub unghie de cele întâmplate,nici chiar neavenitului ăla de şerif Lloyd MacGovern.
Acesta nici nu-1 prea plăcuse pe Daddy,de când i-a scăpat ei din mână şi şi-a înfipt colții în posteriorul lui gras.
Dar,chiar şi aşa,considera că ar fi trebuit să aibă decența să se oprească puțin la casa lor şi să exprim condoleanțe pentru decesul lui Daddy,mai ales că ea şi sora ei stăteau doar la un cvartal de scuarul oraşului unde era biroul lui.
Ruşine să-i fie,i s-a adresat Bessie Jean surorii ei.Doar înfumurata aia de vecină de alături,ca numele ăla franțuzesc,Laurant,s-a dovedit a fi cea mai atentă şi mai sensibilă dintre toți.Pentru că,ce s-ar fi făcut ele,dacă ea n-ar fi auzit-o pe Bessie Jean tânguindu-se şi n-ar fi venit alergând gata să cadă în nas,pentru a le ajuta?
Bessie Jean era pe jos,în genunchi,aplecată pest cadavrul bietului Daddy şi Laurant a ajutat-o să se ridice în picioare şi a urcat-o împreună cu sora ei în maşina ei,apoi a alergat înapoi,1-a dezlegat pe Daddy,1-a luat în brațe cu o adevărată gingăşie şi l-a pus în portbagaj.Daddy era deja țeapăn şi rece ca marmura,dar Laurant a şofat în cea mai mare viteză până cabinetul doctorului

Basham şi 1-a dus pe Daddy înăuntru cât a putut de repede,în speranța că doctorul ar putea săvârşi o minune.Pentru că nu s-a putut face nici un miracol în ziua aceea întunecată,doctorul 1-a pus pe Daddy în congelator,să stea acolo până îi va face autopsia pentru care Bessie Jean insista atâta.
Apoi Laurant le-a dus pe amândouă la cabinet să le ia tensiunea arterială,
deoarece Bessie Jean era teribil de năucită,iar sora sa simțea că i se învârteşte capul.Laurant s-a dovedit a nu fi deloc înfumurată,cum îşi închipuiau ele.În toți cei optzeci şi doi de ani ai săi,Bessie Jean n-a fost genul de om care să-şi schimbe părerea când s-a fixat asupra unui lucru,dar în cazul ei a trebuit s-o facă.După ce a depăşit şocul inițial şi starea de isterie provocată de pierderea lui Daddy,a realizat ce inimă simțitoare are Laurant.Desigur,rămânea tot o străină.A venit în Holy Oaks de la Chicago,oraşul păcatului şi al depravării,dar asta nu mai conta.Oraşul nu i-a viciat sufletul.A rămas fată bună.Călugărițele care au crescut-o la internatul acela fantezist din Elveția i-au insuflat valori temeinice.
Bessie Jean,deşi rigidă şi încăpățânată cum era,de fapt cum îi plăcea ei să creadă că este,a hotărât că putea să accepte să aibă unul sau doi străini drept prieteni.
Sigur că putea.Sora tocmai i-a sugerat să înceteze să mai jelească moartea lui Daddy,pentru a putea coace o tartă cu mere pentru Laurant-lucrul cel mai amabil cu putință-dar Bessie Jean i-a reproşat memoria slabă,fiindcă a uitat că în clipa aceasta gemenii Winston aveau grijă de drogheria din colț a lui Laurant,pentru că ea plecase cu maşina la Kansas City.Spunea că vrea să-i facă o surpriză fratelui ei,preotul acela arătos,încât fetele de la liceul din Holy Oaks salivau după el.Vor trebui să mai întârzie cu tarta până luni,ziua în care era de aşteptat ca Laurant să se întoarcă acasă.Odată ce ambele surori au hotărât că Laurant nu mai este o străină pentru ele,au considerat că le revine sarcina să se amestece puțin în viața ei,ori de câte ori aveau nevoie şi să aibă grijă de ea,aşa cum ar fi făcut dacă s-ar fi măritat şi ar fi avut propriile lor fiice.Bessie Jean spera ca Laurant să-şi aducă aminte să-şi încuie bine portierele maşinii.
Era tânără şi,după părerea lor,asta însemna că şi naivă,în timp ce ele erau mai bătrâne şi nu înțelepte şi ştiau totul despre căile periculoase al vieții.Desigur,nici una dintre ele n-a fost plecată din Holy Oaks mai departe de Des Moines,unde-şi vizitau verii,pe Ida şi James Perkins,dar asta nu însemna că nu ştiau totul despre faptele îngrozitoar ce se petreceau astăzi.Nu erau ignorante.Citeau ziarele şi ştiau că exist asasini în serie,aşteptând în toate parcările,pentru a le ucide pe tinerele frumoase,care erau destul de nebune să oprească,sau care aveau nefericirea să aibă o pană de maşină,ce le arunca în brațele primejdiei.Aşa de drăguță cum era Laurant,în mod cert lua ochii oricărui bărbat.Uite-i pe băieții ăia

de la liceu cum se învârtesc în jurul magazinului ei,pe care nici măcar nu 1-a deschis încă,în speranța că va ieşi să stea de vorbă cu ei.Doar că,îi aminti Bessie Jean sorei,Laurant e tot atât de deşteaptă pe cât de frumoasă.
Luând hotărârea să nu se mai nelinişteasc în legătură cu Laurant,Bessie Jean s-a aşezat la masa din sufragerie şi a deschis caseta din lemn cu obiecte de papetărie,pe care mama ei i-o dăruise când era tânără.
După ce a scos o foaie de hârtie roz,cu parfum de trandafiri şi inițialele ei într-un colț,a luat în mâini pixul.Deoarece şeriful Lloyd n-a făcut nimic în legătură cu asasinarea lui Daddy,Bessie Jean s-a hotărât să se ocupe personal.
Scrisese deja o scrisoare la FBI,solicitând să trimită un detectiv la Holy Oaks pentru cercetări,dar se pare că aceasta s-a pierdut la poştă,deoarece a trecut opt zile şi nici o veste.Va face în aşa fel ca această nouă scrisoare să nu se mai piardă.De data aceasta va adresa cererea personal directorului şi,indiferent cât de scump va costa,va cheltui bani în plus pentru a o trimite recomandată.
Sora era ocupată cu curățenia casei.La urma urmei,vor avea musafiri.Începând de azi,în orice clipă s-ar putea ca un agent FBI să bată la uşă.

CAPITOLUL 4

Aşteptarea o înnebunea.
Când era vorba de sănătatea fratelui ei,lui Laurant îi era imposibil să fie liniştită, iar ca să rămână imobilizată lângă telefon şi să aştepte să o sune ca să-i comunice rezultatele analizelor,avea nevoie de mai multă forță decât era în stare.
Tommy o suna întotdeauna vineri seara,între orele şapte şi nouă,dar de data aceasta n-a facut-o şi cu cât aştepta mai mult,cu atât îi creştea îngrijorarea.
Sâmbătă după-amiază a ajuns la concluzia că noutățile erau proaste şi,dacă Tommy nu o va suna până la ora şase,se va urca în maşină şi va porni spre el.
Ştia că fratele ei se va supăra pentru că 1-a urmat la Kansas City,dar când a luat virajul spre Des Moines,i-a venit în minte minciuna pe care să i-o servească.
Pregătirea mea de bază e istoria artei,îi va aminti ca,şi ispita expoziției Degas, deschisă temporar la muzeul Nelson Atkins din Kansas City,era prea puternică pentru a-i rezista.Expoziția a fost menționată şi în *Holy Oaks Gazette* şi ştia că Tommi a aflat de ea.Desigur,a văzut expoziția la Chicago,de fapt chiar de câteva ori,când lucra la galeriile de artă de acolo,dar poate că Tommy nu-şi va mai-aduce aminte.În afară de asta,nu exista nici o interdicție de a-i vedea minunatele balerine ale lui Degas de mai multe ori,nu-i aşa? Nu,sigur că nu.Nu putea să-i spună lui Tommy adevărul,deşi îşi închipuia că amândoi îl cunoşteau, şi anume că intra în panică la fiecare trei luni,când se ducea el la centrul medical

să-şi facă analizele.Era îngrozită că de data aceasta rezultatele nu erau satisfăcătoare şi că boala s-a trezit,ca un urs din hibernare.
La naiba,Tommy avea întotdeauna rezultatele preliminare ale analizelor vineri seara.De ce n-a sunat-o? Să nu ştie nimic,o dezechilibra emoțional Era atât de speriată,că se simțea bolnavă.Înainte de a părăsi Holy Oaks,a sunat la casa parohială şi a vorbit cu Monseniorul McKindry,fără să-i pese că dădea impresia unei cloşti neurastenizate.Monseniorul avea o voce amabilă şi blândă,dar noutățile nu erau bune.Tommy,a explicat el,s-a dus din nou la spital.
Într-adevăr,a continuat el,doctorii nu erau încântați de rezultatul analizelor preliminare.Laurant era convinsă că ştia ce însemna asta.Fratele ei era pe cale să urmeze un nou tratament brutal de chemioterapie.
A naibii să fie ea,dacă îl va lăsa şi de data aceasta să treacă printr-o astfel de încercare,fară să aibă familia lângă el.Familia...ea era singura lui familie.
După moartea părinților,când erau copii,au fost nevoiți să crească despărțiți de Ocean.Atât de multe s-au pierdut în aceşti ani!Dar lucrurile stăteau acuma altfel.
Erau adulți.Puteau să-şi ia propriile hotărâri şi asta însemna că puteau să fie unul lângă celălalt,când treaba mergea prost.
Luminița roşie a început să clipească imediat după ce a părăsit oraşul Haverton.
Benzinăria era închisă şi ea a sfârşit prin a-şi petrece noaptea la motelul modest de acolo.În dimineața următoare,înainte de a pleca,s-a oprit la recepția motelului şi a cumpărat o hartă a oraşului Kansas City.Recepționerul i-a recomandat hotelul Fairmont,informând-o că era aproape de muzeul de artă.
Totuşi s-a rătăcit.A ratat ieşirea de pe 1-435 şi a ajuns prea departe spre sud,pe autostrada care înconjura oraşul acela atât de întins.
Luând în mână harta udă de Diet Coke,pe care accidental a vărsat-o peste ea,a oprit la o benzinărie pentru a culege informații.Odată ce a descoperit unde se află,nu i-a mai fost greu să ajungă la hotel.A urmat şoseaua care marca hotarul statului şi s-a întors înapoi spre nord.Tommy îi spusese despre Kansas City că e un oraş frumuşel şi curat,dar descrierea aceasta nu s-a dovedit reală.Era pur şi simplu frumos.De-a lungul străzilor,peluzele aveau gazonul bine tuns,iar casele de modă veche,cu două niveluri,erau năpădite de flori.Urmând instrucțiunile omului de la benzinărie,s-a îndreptat spre Aleea Ward,strada care a promis el că o va duce direct în fața intrării la FairmontAleea era împărțită în două de un gazon lat şi în drum a trecut de două ori pe lângă grupuri de adolescenți care jucau acolo fotbal american şi fotbal european.
Puştilor nu părea să le pese de căldura apăsătoare sau de umiditatea sufocantă din aer.Strada făcea o curbă pe o pantă uşoară şi chiar când a intrat din nou la

griji că a mers prea mult,a văzut în față un grup de magazine frumoase,în stil spaniol.Şi-a dat astfel seama că acesta era locul pe care funcționarul de la motel îl numise Country Club Plaza şi a răsuflat uşurată.Cu două blocuri mai departe în dreapta se afla Fairmont.
Încă nu era amiază,dar recepționerul a fost amabil cu ea şi cu starea ei de oboseală şi i-a permis să ocupe camera mai devreme.
O oră după aceea,se simțea din nou odihnită.Condusese începând de dimineață devreme,dar un duş rece şi îndelungat a revitalizat-o.
Chiar dacă ştia că lui Tommy nu-i păsa dacă apărea la casa parohială în blugi sau în şort,s-a îmbrăcat totuşi „de biserică”.
Era duminică,şi slujba de amiază probabil că se va termina chiar în momentul sosirii ei.Nu voia să-l supere pe Monseniorul McKindry,care după cum spusese Tommy,era extrem de conservator.Dacă se putea să se facă înțeles,Monseniorul ar oficia slujba în latină,a glumit el.Şi-a pus deci pe ea o rochie de olandă roz-pal lungă până la glezne şi fără mâneci,dar cu guler mandarin.Pe partea stângă, fusta avea un şiiț până foarte sus dar spera ca Monseniorului să nu i se pară prea păcătoasă.Părul ei lung mai era umed la ceafă,însă nu mai voia să-şi bată capul cu el şi după ce şi-a încheiat elegantele cureluşe ale sandalelor,şi-a înşfăcat geanta şi ochelarii de soare şi a coborât.Când a ieşit,căldura o izbit-o ca o palmă peste față şi timp de câteva secunde n-a putut să-şi recapete respirația.
Bietul portar,un bătrân cu părul sur,arăta ca şi cum era gata să se topească, îmbrăcat în uniforma lui grea,cenuşie.Imediat ce băiatul i-a adus maşina la scară, portarul i-a luat-o înainte cu un zâmbet larg şi i-a deschis portiera.
Dar zâmbetul i-a dispărut,când 1-a întrebat încotro trebuie s-o ia pentru a ajunge la biserica Sfânta Fecioară a Milei.
-Domnişoară,dar sunt biserici mult mai aproape,a informat-o el.E una chiar la două blocuri distanță,pc Main Street,cu numele Buna Vestire.Dacă n-ar fi atât de cald,ați putea merge pe jos până acolo.E o biserică veche şi frumoasă şi se află într-un cartier sigur.
-Trebuie să mă duc la Sfânta Fecioară a Milei,i-a explicat ea.
Şi-a dat seama că era gata să o contrazică,dar s-a abținut.După ce a urcat în maşină,omul s-a aplecat spre ea şi i-a sugerat să încuie bine portierele şi să nu oprească sub nici un motiv,până ce nu va intra în parcarea bisericii.
Locul unde a ajuns după o jumătate de oră era dărăpănat şi trist.De-a lungul străzilor se înşirau clădiri abandonate,cu geamurile sparte şi scânduri aşezate pe căile de acces,împotriva noroiului.Inscripțiile negre de pe ziduri strigau trecătorilor cuvinte pline de furie.

Când a trecut pe lângă un teren viran,înconjurat de un gard,pe care unii dintre localnici îl foloseau drept groapă de gunoi,chiar cu geamurile închise şi aerul condiționat în funcție,a putut să simtă duhoarea de putreziciune.
Lângă un bloc a văzut patru fetițe,cam de şase şapte ani,îmbrăcate cu cele mai bune haine de duminică.Săreau coarda,în timp ce îngânau un cântec nătâng, chicotind şi dându-se în spectacol,aşa cum fac fetițele şi uitând de ruinele din jurul lor.Într-o astfel de mizerie,inocența şi frumusețea lor era discordantă.Fetele îi aminteau de un tablou pe care-l văzuse o dată,în timpul studiilor de la Paris. Reprezenta un câmp noroios de culoare cafenie,înconjurat cu sârmă ghimpată neagră,hidoasă şi amenințătoare cu țepii ei ascuțiți.
Un cer cenuşiu ca de furtună,la fel de amenințător,se învolbura deasupra.
Tonalitățile erau sumbre şi amare,dar în partea stângă a tabloului,înfăşurat între colții metalici,un lujer galben răsucit se lupta să se cațere spre vârful îngrăditurii de sârmă.Şi sus,aspirând spre cer,se afla un trandafir roşu perfect,gata să înflorească.Pictura se numea *Speranța* şi,privindu-i pe copii jucându-se,Laurant îşi aminti mesajul pictorului-că viața merge înainte şi,chiar între astfel de ruine,poate înflori speranța.Laurant şi-a fixat în memorie scena fetițelor care se jucau,sperând că într-o zi,când va reîncepe să picteze,le va imortaliza pe pânză.
Una dintre fetițe a scos limba la ea şi apoi i-a făcut semn cu mâna.Iar Laurant i-a răsplătit amabilitatea cu aceeaşi monedă şi a zâmbit,în timp ce copila s-a lansat în chicoteli.Cu patru blocuri mai departe,în mijlocul dărâmăturilor,se afla biserica Sfânta Fecioară a Milei.Pe fațadă,doi stâlpi vopsiți în alb semănau cu nişte santinele ridicate împotriva celor din jur.Biserica părea scoasă din uz.
Avea nevoie disperată de reparații.Zugrăveala crăpată cădea de pe stâlpi şi de pe ziduri şi scânduri putrede şi diforme înconjurau temelia.Laurant se întrebă cât de veche putea să fie şi şi-o imagină restaurată.
De la sculpturile decorative în lemn,aflate de-a lungul acoperişului şi de la sculpturile în piatră din față,Laurant îşi dădea seama că a fost cândva magnifică.
Ar putea fi din nou,cu bani şi puțină îngrijire.Dar,oare va fi renovată şi readusă la vechea ei glorie sau aşa cum era moda oribilă din zilele noastre,va fi ignorată, până ce va fi prea târziu,după care va fi dărâmată?
Un gard negru de fier forjat,înalt de cel puțin 2,50 m,înconjura proprietatea parohiei din toate părțile.După această barieră şi chiar lângă biserică,se afla o parcare largă recent amenajată şi o casă cu ziduri spoită în alb.Laurant şi-a dat seama că e casa parohială şi a intrat prin porțile deschise,parcându-şi maşina lângă un sedan negru.Tocmai coborâse şi încuia portierele,când a observat maşina poliției.

Era parcată pe calea de acces spre casa parohială,dar ascunsă de crengile înfrunzite ale unui sycomor bătrân.
De ce era poliția aici? Probabil că iar a fost jefuită biserica,şi-a închipuit ea, pentru că în cartier problemele de acest fel luaseră amploare în ultima lună,după cum i-a spus Tommy.El considera că totul se datora faptului că,fiind în vacanță, copiii nu se duceau la şcoală şi nici servicii sau activități organizate care să-i țină ocupați nu existau,dar Monseniorul McKindry credea că violența crescândă şi profanările repetate erau legate de găşti din cartier.
Laurant s-a îndreptat spre biserică.Uşile erau deschise şi se putea auzi orga şi corul cântând.Când a ajuns cam pe la mijlocul parcării,muzica s-a oprit.Şi,câteva secunde mai târziu,oamenii au început să iasă.Unele dintre femei foloseau buletinul bisericii pentru a-şi face vânt,iar câțiva bărbați îşi ştergeau frunțile cu batista.Apoi Monseniorul McKindry,foarte calm în ciuda faptului că era îmbrăcat în veşmintele lui lungi şi fluturânde,s-a alăturat mulțimii.Laurant nu-1 întâlnise niciodată pe Monsenior,dar 1-a recunoscut imediat din descrierile lui Tommy.Preotul avea părul şocant de alb şi riduri adânci pe față.Era înalt şi atât de subțire,încât părea bolnav.Dar conform afimațiilor fratelui ei,Monseniorul mânca asemeni unui atacant din linia întâi şi era în cea mai bună stare de sănătate,având în vedere vârsta lui înaintată.
În mod evident,enoriaşii îl iubeau.Avea un zâmbet şi un cuvânt amabil pentru fiecare bărbat sau femeie,care se opreau să stea de vorbă cu el şi-i chema pe toți pe numele de botez-treabă impresionantă având în vedere numărul lor.Şi copiii îl adorau.Îl înconjuraseră,trăgându-1 de veşminte,pentru a-i atrage atenția.
Laurant s-a dat la o parte,rămânând pe scări şi în umbra clădirii şi aşteptând ca Monseniorul să-şi termine îndatoririle.Să sperăm că după ce-şi va scoate veşmintele,va merge spre casa parohială împreună cu mine,şi voi putea să-1 întreb despre Tommy.Fratele ei încerca să o ferească de ştirile neplăcute,aşa că învățase să nu mai aibă încredere în el,când era vorba de sănătatea lui.
Din ce i-a spus Tommy despre Monsenior,ştia că,deşi bătrânul preot era amabil şi plin de compasiune,era totuşi destul de brutal când era vorba de adevăr.
Spera să nu-1 îndulcească,şi să-i spună exact dacă boala lui Tommy era sau nu în regresie.Fratele ei era îngrijorat,pentru că ea era îngrijorată din cauza lui.Jocul pe care-1 jucau era ridicol.Pentru că era mai în vârstă şi n-au mai rămas decât ei doi în familie,Tommy încerca să ia totul pe umerii lui.Desigur,ea a avut nevoie de sprijinul lui când era fetiță,dar acum nu mai era fetiță şi era cazul să se oprească din cocoloşit.Se întâmplă să-şi arunce ochii spre casa parohială, tocmai când uşa din față s-a deschis şi un polițist pântecos a ieşit pe verandă.

Era urmat de un bărbat mai înalt şi mai tânăr.I-a văzut cum îşi strâng mâinile, după care polițistul s-a îndreptat spre maşină.Străinul rămas pe verandă i-a captivat întreaga atenție,aşa că îl privea fără reținere.
Îmbrăcat impecabil,cu cămaşă albă mulată,cu bleizer bleumarin şi pantaloni kaki,arăta ca şi cum tocmai coborâse de pe coperta unei reviste de modă.
Nu era ceea ce se poate numi superb de să-ți pierzi capul,nici chiar frumos,cel puțin nu în sens obişnuit,dar probabil că tocmai asta i-a captat atenția.
În ultima vacanță de vară de la internat,a făcut puțin modeling pentru un designer italian,înainte ca Tommy să afle şi să pună capăt acțiunii,şi în cele două luni şi jumătate a colaborat cu un număr sufcient de bărbați frumuşei.
Omul de pe verandă nu putea fi numit nici măcar frumuşel.Era prea colțuros şi pământesc,pentru o astfel de etichetă.Şi foarte,foarte sexy.Era înconjurat cu un fel de aură de autoritate,ca şi cum era obişnuit să-şi croiască singur drumul în viață.Îi studie unghiul energic al maxilarului,linia puternică a gurii.Ar putea fi periculos,a gândit ea deşi nu-şi dădea seama ce anume o făcea să simtă asta.
Cu tenul bronzat nu prea elegant,străinul avea o figură interesantă.Într-adevăr interesantă.Unul dintre avertismentele permanente ale Maici Superioare îi răsună în minte,ca un clopoțel de alarmă.
Păzeşte-te de lupii îmbrăcați în piele de oaie.Aceştia întotdeauna îți fură virtutea.Dar omul acesta nu părea să fi furat vreodată ceva.Îşi închipui că femeile dădeau năvală peste el,dar el lua numai ceea ce i se oferea de bunăvoie; Restul era în ordine.Îi scăpă un mic suspin,simțindu-se vinovată că a nutrit astfel de gânduri doar la câțiva paşi de Sfânta biserică.
Maica Mary Madelyne avea probabil dreptate.Vă ajunge în iad,într-un sac de voiaj,dacă nu va învăța să-şi controleze imaginația păcătoasă.
Probabil că străinul a sesizat că e privit atât de insistent,deoarece s-a întors brusc şi s-a uitat direct la ea.Stânjenită de faptul că a fost prinsă uitându-se la el cu gura căscată,era gata să se întoarcă,când uşa casei s-a deschis şi a apărut Tommy.Iar Laurant fu fericită să-1 vadă acolo şi nu într-un pat de spital,aşa cum se temuse.Îmbrăcat cu sutana lungă şi neagră şi cu gulerul alb de preot catolic i s-a părut palid şi îngrijorat.Aşa că a început să-şi croiască drum prin mulțime,spre el.Tommy şi străinul cu care-vorbea prezentau un tablou surprinzător.Amândoi erau înalți şi cu părul aproape negru,dar Tommy avea ten de irlandez,cu obraji rumeni şi o puzderie de pistrui pe nas.
Spre deosebire de ea,când se întâmpla să stătea în soare prea mult nu se bronza; se ardea.Avea o gropiță adorabilă-cel puțin ea găsea că e adorabilă-pe obrazul drept şi aspectul băiețesc îi adusese porecla amuzantă „Părintele-Risipă de

farmec”,din partea tuturor colegilor şi a fetelor de liceu.În mod cert,bărbatul care era cu fratele ei nu avea în el nimic de băiat.Acesta continua să o privească cum îşi croieşte drum spre verandă,în timp ce-l asculta pe Tommy dând grav din cap,din când în când.În sfârşit,l-a întrerupt şi i-a făcut semn cu capul în direcția ei.Coborând scările două câte două,cu sutana neagră fluturându-i în jurul gleznelor,a alergat în întâmpinarea ei cu o uşurare teribilă pe figură.
Laurant a observat că prietenul lui a rămas pe verandă,fară să le mai dea nici o atenție.Era total preocupat să privească mulțimea din jurul lor.
Reacția fratelui ei când a văzut-o a emoționat-o.Aproape că i-a venit să creadă că a înnebunit,sau cel puțin că şi-a ieşit din fire,dar supărat nu era.
De fapt,acționa ca şi cum nu s-ar fi văzut de ani întregi,deşi numai cu câteva zile în urmă,au făcut împreună turul podului casei parohiale.
Apoi Tommy aproape a sufocat-o în îmbrățişarea lui de urs.
-Mulțumesc lui Dumnezeu că eşti bine.Am fost bolnav de îngrijorare pentru tine,Laurant.De ce nu mi-ai spus că vii? Sunt atât de fericit să te văd.
Vocea lui tremura de emoție.Nedumerită de comportarea lui,l-a împins uşor şi i-a spus:
-Eşti fericit că mă vezi? Credeam c-o să te superi că am venit.Tommy,de ce nu m-ai sunat vineri seară? Aşa ai promis.În sfârşit i-a dat drumul din brațe.
-Şi ai fost îngrijorată,nu-i aşa?
După ce a privit în uriaşii lui ochi căprui,s-a hotărât să-i spună adevărul.
-Da,am fost îngrijorată.Trebuia să fi sunat când ai aflat rezultatul analizelor,dar n-ai făcut-o şi am crezut...că,probabil nu erau prea bune.
-Laboratorul le-a încurcat.De aceea nu te-am sunat.A trebuit să le refac.Ar fi trebuit să te sun,dar fir-ar să fie Laurant,şi tu ar fi trebuit să-mi spui că vii.L-am făcut pe şeriful Lloyd să te caute în tot Holy Oaks.Vino înăuntru.Trebuie să-l sun şi să-i spun că eşti aici,bine sănătoasă.
-I-ai telefonat şerifului Lloyd să mă caute? De ce?
A înşfacat-o de braț şi a tras-o după el.
-Am să-ți explic totul imediat ce ajungem înăuntru.E mai sigur.
-Mai sigur? Tommy,ce se întâmplă? Nu te-am văzut niciodată atât de aiurit.Şi cine e bărbatul acela de pe verandă? Întrebarea l-a surprins.
-Nu l-ai întâlnit niciodată,nu-i aşa?
-Pe cine? a mai întrebat ea,simțindu-se din ce în ce mai frustrată.
-Pe Nick.E Nick Buchanan.S-a oprit brusc şi s-a întors spre fratele ei.
-Ți-e iar rău,nu-i aşa? De aceea e el aici...ca şi ultima dată când ți-a fost îngrozitor de rău şi nu m-ai chemat până....

-Nu,a întrerupt-o el.Nu mi-e rău.Şi pentru că nu părea să-l creadă,a încercat încă o dată s-o convingă.Ți-am promis că am să-ți spun,când şi dacă va fi nevoie să reiau chemioterapia.Îți aminteşti?
-Da,a şoptit ea şi teama a început să i se destrame.
-Iartă-mă că nu te-am sunat vineri.Am fost nechibzuit.Trebuia să-ți comunic că s-au rătăcit analizele.
-Dacă nu trebuie să faci iar chimioterapie,de ce se află Nick aici? l-a întrebat ea aruncându-şi ochii spre verandă.
-Eu am trimis după el,dar motivul n-are nici o legătură cu sănătatea mea.Şi apoi s-a grăbit să adauge,înainte ca ea să-l poată întrerupe.Vino,Laurant.E timpul să-l cunoşti.Ea comentă zâmbind:
-Scandalosul Nick Buchanăn.Nu mi-ai spus că e aşa...Dar s-a oprit la timp.
Întotdeauna a simțit că trebuie să-i spună fratelui ei tot,despre orice,dar acuma nu i se părea potrivit să-i comunice ce gândea despre prietenul lui cel mai bun: că e incredibil de sexy.E destul de greu,a concluzionat ea,să ai un frate mai mare care să fie şi preot.N-avea nici o şansă să o înțeleagă,sau să o aprecieze pentru că are astfel de gânduri.Nick şi Tommy erau mai mult frați,decât prieteni.S-au întâlnit în timpul unui meci de box pe terenul de sport al şcolii elementare St.Matthew,când erau în ciclul doi.Şi-au însângerat unul altuia nasurile şi din ziua aceea au devenit nedespărțiți.Printr-o serie ciudată de împrejurări,Tommy a ajuns să locuiască la familia Buchanan,cu opt copii,majoritatea de vârste foarte apropiate cu el şi alții la liceu,iar după aceea el şi cu Nick au mers împreună la Universitatea Pennsilvania.
-E aşa,cum? a întrebat Tommy împingând-o înainte.
-Iartă-mă,ce spui?
-Cum zici că e Nick?
-Înalt,a răspuns ea amintindu-şi în sfârşit despre ce vorbeau.
-Nu ți-am trimis niciodată fotografia lui?
-Nu,nu mi-ai trimis-o,i-a răspuns aruncându-fratelui ei o privire încruntată, pentru această neglijență.Devenind deodată nervoasă,a inspirat adânc şi-a netezit fusta şi a urcat scările pentru a-l întâlni.
Dumnezeule mare,are ochi albaştri! Ochi albaştri strălucitori,cărora nu le scăpă nimic,a gândit ea când Tommy a făcut grăbit prezentările.
Când a intenționat să-i strângă mâna,el nu i-a permis să fie atât de oficială.I-a dat mâna deoparte,a tras-o spre el şi a îmbrățişat-o.A fost o îmbrățişare frățească şi când s-au despărțit,a continuat să o țină de mână,în timp ce privea peste capul ei..

-Sunt atât de fericită să te cunosc în sfârşit.Am auzit atâtea despre tine,de-a lungul anilor.
-Nu-mi vine să cred că nu ne-am întâlnit niciodată,a răspuns el.Am văzut toate fotografiile tale,de când erai copil.Tommy le ținea pe peretele din dormitorul nostru,dar asta a fost acum câțiva ani şi,să fiu al naibii,Laurant,e clar că te-ai schimbat.Ea a râs.
-Sper că da.Surorile de la internat aveau grijă să-i trimită fratelui meu fotografii, dar el nu mi-a trimis niciodată nimic.
-N-aveam aparat,a intervenit Tommy.
-Ai fi putut să împrumuți unul.Dar eşti un leneş.
-Bărbații nu se gândesc la astfel de lucruri,a argumentat el.Cel puțin nu eu.
Nick,ar trebui s-o ducem înăuntru,tu ce crezi?
-Sigur că da,a acceptat acesta.Tommy a ținut uşa de la intrare deschisă şi a împins-o înăuntru destul de dur.
-În numele cerului,ce se întâmplă cu tine? 1-a întrebat ea.
-Am să-ți explic într-un minut,i-a promis el.Antreul era întunecos şi umed.
Luând-o înainte,fratele ei a condus-o în bucătărie,în partea din spate a casei cu două nivele.Era acolo un colț amenajat pentru micul dejun,cu o nişă cu fereastră, ce dădea spre grădina de legume a Monseniorului,ce ocupa cea mai mare parte a curții îngrădite din spate.O masă veche dreptunghiulară de stejar,cu un picior proptit pe un disc de metal,să nu şchiopăteze,şi patru scaune cu picioare subțiri se aflau în fața celor trei ferestre.Camera fusese recent zugrăvită într-un galben strălucitor şi vesel,dar jaluzelele erau rupte şi cu o culoare dubioasă pe margini.
Aveau nevoie să fie înlocuite,dar se ştia că banii erau ceva extrem de prețios la Fecioara Milei.Laurant stătea în picioare în mijlocul bucătăriei,privindu-şi fratele.Se purta ca vai de lume şi era plin de nervi,în timp ce trăgea jaluzelele şi acoperea ferestrele.Acuma,lumina soarelui pătrundea în bucătărie doar prin crăpături şi rupturi,umplând încăperea cu o lumină blândă.
-Ce e cu el? 1-a întrebat în şoaptă pe Nick.
-Îți va explica într-un minut,a promis el repetând exact cuvintele lui Tommy.
Cu alte cuvinte,ai răbdare,a reflectat ea.
Nick a tras un scaun pentru ea şi a luat şi el loc alături.Tommy nu părea să se potolească.S-a aşezat apoi imediat a sărit în picioare,pentru a lua un carnet de notițe şi un pix de pe bufetul acoperit cu muşama.Era nervos ca un cărăbuş în călduri.Apoi Nick i-a atras la rândul lui atenția,când s-a sculat şi el în picioare.
Era la fel de preocupat ca fratele ei.Îl privi scoțându-şi cravata şi descheindu-şi nasturele de sus al cămăşii.Omul acesta emană senzualitate,şi-a spus ea.

Oare la Boston exista vreo femeie care-l aştepta să vină acasă?
Ştia că nu e căsătorit,dar putea să fie combinat cu cineva.În mod cert aşa era.
Apoi el şi-a scos haina şi fanteziile lui Laura s-au oprit scrâşnind.
Când şi-a pus haina pe spătarul scaunului de lângă el,Nick a observat schimbarea bruscă ce se petrecu în ea.Se sprijinea cu toată puterea de spătarul scaunului,ca şi cum ar fi încercat să pună o cât mai mare distanţă între ei.De asemenea,a observat că se uita fix la pistolul lui.Doar cu câteva secunde mai devreme fusese deschisă şi prietenoasă,aproape gata să flirteze,şi acuma se pusese în gardă şi era extrem de neliniştită.
-Te supără pistolul? Nu i-a dat un răspuns direct.
-Credeam că eşti detectiv.
-Asta şi sunt..
-Atunci de ce porţi pistol?
-Ţine de meserie,a răspuns Tommy în locul prietenului său.Era aplecat peste nişte hârtii,încercând să le pună în ordine.Răbdarea lui Laurant era pe cale să ia sfârşit.
-Am aşteptat destul,Tommy.Vreau să ştiu de ce te porţi atât de ciudat.Nu te-am văzut niciodată aşa nervos.
-Am ceva să-ţi spun,a început el.Dar nu ştiu cum să încep.Privirea i-a trecut peste ea,ultimile cuvinte fiindu-i adresate lui Nick,care a dat din cap.
-Cred că ştiu despre ce e vorba,a zis ea.Ai primit rezultatele de la laborator,nu-i aşa? Şi ţi-e teamă să-mi spui cum sunt.Ai crezut că am să fac o scenă şi de asta ai ezitat Nu sunt bune,aşa e? Lăsă să-i scape un oftat obosit.
-De fapt,le-am primit aseară.Aveam intenţia să-ţi spun mai târziu...după ce-ţi voi explica ce s-a întâmplat ieri.
-Spune-mi acuma,a insistat ea calmă.
-Doctorul Cowan a fost realmente supărat că laboratorul a rătăcit primele analize,aşa că i-a impulsionat să le repete.Se afla la o nuntă,de unde m-a chemat şi mi-a spus că în sfârşit rezultatele au ieşit şi totul e în regulă.Aşa că,eşti aşa bună să te linişteşti?
-Deci,de data asta n-ai nevoie de chemioterapie.Eşti sigur? Vocea ei suna ca cea a unui copil,dar ar fi vrut atât de mult să se poarte ca un adult.Dacă ceva i s-ar întâmpla fratelui ei,n-ar şti ce să facă.I se părea ca nu e în stare de nimic,decât să-l iubească şi boala asta oribilă încerca să i-l ia.Dacă totul merge atât de bine, de ce eşti aşa nervos? Şi e clar că eşti nervos,Tommy.Nu încerca să negi.
-Poate că ar trebui s-o laşi să asculte caseta,a sugerat Nick.
-Nu vreau s-o asculte încă.Ar fi un şoc prea mare.

-Atunci dă-i să citească transcrierea făcută de poliție.Tommy a dat din cap.
-Cred că ar fi mai bine dacă i-aş spune eu întâi ce s-a întâmplat.După ce a tras adânc aer în piept,a luat taurul de coarne.
-Laurant,omul ăsta a venit în confesional chiar când voiam să plec.S-a oprit câteva secunde pentru a-şi aduna gândurile,apoi a reluat: După ce am vorbit cu cei de la poliție,mi-am făcut câteva însemnări şi în timp ce-mi notam ce a spus...
A deschis ochii mari şi neîncrezători şi nu s-a putut abține să nu-l întrerupă:
-Ți-ai luat note de pe spovedania cuiva? Nu poți face asta.E împotriva regulilor bisericii,nu-i aşa? El a ridicat mâna pentru a o opri.
-Ştiu care sunt regulile.Sunt preot,îți aduci aminte?
-Nu e nevoie să fii ironic.
-Iartă-mă,a murmurat el.Uite ce e,sunt nervos şi am o păcătoasă de durere de cap! Asta-i tot.Tipul ăla...în timp ce se spovedea,a imprimat totul pe casetă.
Era uluită.
-A imprimat confesiunea? De ce ar fi vrut cineva să-şi imprime propria spovedanie?
-Probabil ca drept amintire,a sugerat Nick.La rândul lui,Tommy a dat din cap.
-Oricum,a imprimat-o şi a scos şi o copie de pe casetă.Ştim că nu e originalul, din cauza zgomotului de fond provocat de motor,a explicat el.Şi a dus copia la poliție.Ai putea să crezi aşa ceva,Laurant? Pur şi simplu a intrat înăuntru şi a lăsat-o pe un birou.
-Dar de ce şi-ar bate cineva capul atât de mult?
-Voia să se asigure că am să vorbesc despre asta,i-a explicat el.Face parte din jocul bolnav pe care-l joacă.
-Ce e pe casetă? Aşteptând răspunsul a observat ca fratele ei ezita,aşa că a continuat:Tommy,dă-i drumul odată,în numele cerului.Nu poate fi atât de grav, cum încerci tu să mă faci să cred.Ce a spus omul acela,de te-a tulburat aşa?
Fratele ei şi-a tras scaunul mai aproape,şi s-a aşezat.Luându-i mâinile într-ale lui,a început:
-Omul acela mi-a spus că plănuieşte...că are intenția...
-Mi-a spus că te va ucide.

CAPITOLUL 5

La început nu l-a crezut.Apoi Tommy a relatat tot ce i-a spus omul în confesional.Nu l-a întrerupt,dar cu fiecare amănunt simțea cum groaza pune stăpânire pe ea.Timp de câteva clipe s-a simțit uşurată că ea era ținta,nu fratele ei.Tommy avea şi aşa destule pe cap.

-Ai primit vestea foarte bine,a remarcat fratele ci cu un ton aproape acuzator.
Atât el cât şi Nick aşteptau să conştientizeze vestea,studiind-o atent ca pe un fluture captiv sub un pahar.
-Nu prea ştiu ce să cred,a răspuns ea.Vreau să sper că nu e adevărat...ce a spus.
-Trebuie să luăm în serios ameninţarea,a avertizat-o Nick.
-Femeia cealaltă despre care vorbea...Millie.I-a spus că a ucis-o acum un an? a întrebat ea.
-Chiar se lăuda cu asta.Un fior a străbătut-o.
-Dar i s-a găsit cadavrul?
-Spunea că a îngropat-o adânc,unde nimeni nu va putea s-o găsească,a răspuns Tommy.
-Am comunicat numele ei în toată reţeaua poliţienească,a intervenit Nick.
Sistemul lor de computere are stocate toate informaţiile privind dispariţiile nerezolvate.Se caută unele posibile asemănări.Poate vom reuşi să o găsim.
-Eu cred în ceea ce mi-a spus.Cred că a omorât-o pe biata femeie.N-a inventat,Laurant.
-L-ai văzut? a întrebat ea.
-Nu.Am pus capăt discuţiei,când mi-a spus că următoarea victimă vei fi tu.Am sărit în picioare şi am ieşit.După ce a făcut o pauză,a dat din cap.Nu ştiu ce puteam să fac.Eram cu desăvârşire şocat.
-Dar nu l-ai văzut? Plecase deja? Cum a putut să dispară atât de repede?
-N-a dispărut.
-I-a venit de hac,a informat-o Nick.
-Ce-a făcut? a întrebat ea neînţelegând expresia.
-Mi-a dat una în cap,a explicat Tommy.M-a aşteptat şi m-a lovit pe la spate.Nu ştiu de ce s-a folosit,dar sunt norocos că nu mi-a spart ţeasta.Am căzut fulgerat.
Şi următorul lucru pe care l-am conştientizat,era Monseniorul aplecat deasupra mea.Credea că am murit de inimă.
-Dumnezeule,putea să te omoare.
-Am primit lovituri şi mai puternice,când jucam fotbal american.
Apoi Laurant l-a rugat să-i arate locul unde a fost lovit.Când i-a atins cucuiul de la baza craniului,ai tresărit
-Încă mă mai doare,a explicat el.
-Poate că ar trebui să te vadă un doctor.
-O să-mi treacă,dar,să fiu al naibii,tare aş fi vrut să-i pot vedea figura.
-Vreau să ascult caseta.Recunoşti vocea?
-Nu.

-Poate că o voi recunoaşte eu.
-Abia dacă şoptea.Tommy era îngrozit.Putea s-o vadă în ochii lui,s-o audă în glasul lui când a reluat:
-Laurant,nu ți se va întâmpla nimic.Vom face tot ce trebuie să-ți asigurăm securitatea,a promis el cu fervoare,făcând un semn din cap către Nick.
Ea n-a mai scos o vorbă o bună bucată de vreme,cu ochii ațintiți pe robinetul chiuvetei din partea opusă camerei,care picura întruna.I se învârtea capul.
-Nu poți fi atât de indiferentă,i-a atras Tommy atenția.
-Nu sunt.
-Atunci de ce eşti aşa calmă?
După ce şi-a aşezat coatele pe masă,şi-a aplecat capul şi şi-a apăsat degetele pe tâmple. Calmă? Ştia că e expertă în disimularea emoţiilor-exersase asta ani întregi-dar era surprinsă că fratele ei nu putea să vadă cât e de zguduită.
Se simțea ca şi cum o grenadă tocmai îi explodase în creier.Liniştea ei,lumea ei paşnică tocmai au fost aruncate în aer.Era oricum,dar nu calmă.
-Tommy,ce vrei să fac eu?
-Am să-ți spun ce nu poți să faci.Nu poți să rişti nimic,Laurant,până ce nu se va termina totul şi individul va fi prins.Nu poți rămâne în Holy Oaks.
-Dar cum aş putea să plec? Cea mai bună prietenă a mea se mărită foarte curând şi eu sunt domnişoară de onoare.Nu pot să lipsesc.Şi apoi,ştii bine că în două săptămâni trebuie să-mi deschid prăvălia şi încă nu e gata.După care,va avea loc audierea publică în legătură cu scuarul oraşului.Oamenii contează pe mine.Nu pot să îmi iau bagajele şi să plec pur şi simplu.
-E ceva temporar,până ce-l prindem.Şi-a împins scaunul şi s-a sculat în picioare. Nu mai putea să stea acolo nici o secundă.
-Unde te duci? a întrebat-o Tommy.
-Mă duc să fac un ceai fierbinte.
-Ceai? Sunt 37 de grade la umbră şi tu vrei ceai fierbinte? Văzând-o încruntându-se, bătut în retragere.Bine,bine.Îți arăt unde sunt cele necesare.
Au privit-o umplând ceainicul cu apă şi punându-l pe plită.După ce a luat un plic cu ceai dintr-o cutie de tablă,l-a pus în ceaşcă,s-a întors spre fratele ei şi s-a rezemat de bufet.
-Trebuie să mă mai gândesc.
-Nu e nimic de gândit.Trebuie să pleci.N-ai de ales,Laurant.Nu vreau ca tu...
Nick l-a întrerupt calm:
-Tommy,parcă trebuia să-l suni pe şerifii Lloyd.
-Ai dreptate.Uitase de şerif.Şi poate,în timp ce mă ocup de el,poți s-o faci să

înțeleagă,a adăugat el privind-o pe Laurant.Nu e cazul să ne facă greutăți. Trebuie să priceapă că e ceva serios.
-N-am să vă fac greutăți,a argumentat ea.Lasă-mă doar un minut.Bine?
În silă,s-a sculat şi a plecat să dea telefon.Nick la rândul lui şi-a folosit telefonul mobil pentru a anunța poliția că Laurant e cu ei,apoi şi-a sunat şeful.
Şi în timp ce vorbea cu Morganstern,ea şi-a făcut ceaiul şi a pus ceaşca pe masă. Apoi s-a aşezat şi ea.
-Trebuie să-ți iei şi tu aşa ceva,a spus el punând telefonul înapoi în buzunarul de sus al hainei.Va trebui să ştim în permanență unde te afli şi eventual să te putem găsi,când eşti pe drum.
-În Holy Oaks fiecare ştie unde sunt ceilalți.E ca şi cum ai trăi într-un acvariu.
-Dar şeriful n-a ştiut unde eşti.
-Probabil că nu şi-a bătut capul să întrebe.E un leneş.Vecinele mele ştiu unde am plecat şi la fel şi cei doi oameni care au grijă de magazinul meu,în timp ce muncitorii lucrează.Luând apoi transcrierea confesiunii făcută de poliție,a început s-o citească şi apoi a pus-o jos.
-Aş vrea să ascult caseta.Spre deosebire de fratele ei,Nick voia ca ea s-o asculte. Aşa că a ieşit din bucătărie pentru a aduce casetofonul şi întorcându-se l-a pus pe masă.
-Eşti gata? a întrebat-o el.S-a oprit să mestece în cana cu ceai.Apoi,a pus lingurița pe farfurioară,a inspirată profund şi a dat din cap.El a apăsat pe play şi s-a rezemat de speteaza scaunului.Laurant privea caseta derulându-se,în timp ce asculta conversația din confesional.Auzind vocea străinului,oroarea deveni şi mai reală şi când caseta s-a terminat,i s-a făcut greață.
-Dumnezeule!
-I-ai recunoscut vocea? Ea a dat din cap.
-Era doar o şoaptă.Nici n-am înțeles tot ce spunea.Nu cred că l-am mai auzit vreodată.O să-l ascult din nou,a promis ea,dar nu acum.Eşti de acord? Nu cred că mai pot...
-Unele din afirmațiile lui erau intenționat...accentuate.Cel puțin aşa cred.Voia să-l înnebunească pe Tommy.
-Şi a reuşit.Nu vreau ca fratele meu să fie îngrijorat,dar nu ştiu cum să-l opresc. Nu e bine pentru el...ştii,stresul.
-Trebuie să fii realistă,Laurant.Un om îi spune că-i va ucide sora,după care îi dă una în cap.Şi tu crezi că nu poate fi îngrijorat? Îşi trecu agitată degetele prin păr.
-Da,sigur că da...doar că...
-Ce?

-Nu e bine pentru sănătatea lui.De când a deschis gura,Nick a sesizat uşorul accent franţuzesc,dar acuma acesta devenise şi mai pronunţat.Poate că arăta calmă şi liniştită,dar această faţadă,ca o pojghiţă de gheaţă,se spărsese.
-De ce pe mine? a întrebat ea sincer tulburată.Duc o viaţă atât de plictisitoare... de banală.N-are nici o raţiune.
-O mulţime de trăsniţi acţionează fară raţiune.Aşa s-a întâmplat şi acum câţiva ani.Perversul acela a ucis şase femei înainte de a fi prins.Ştii ce a răspuns când l-au întrebat cum şi de unde îşi alegea victimele? Ea a dat din cap.
-Din băcănii.Stătea la uşă şi le zâmbea,când treceau grăbite pe lângă el.Prima care îi răspundea la zâmbet...era aleasa.Femei obişnuite,Laurant,care duceau vieţi obişnuite.Nu poţi căuta o motivaţie la aceşti oameni,sau să-ţi pierzi timpul încercând să-ţi dai seama cum acţionează minţile lor.Lasă asta în seama experţilor.
-Crezi că omul din confesional e asasin în serie?
-Poate,a acceptat el.Sau poate nu.Poate că de abia a început.Analiştii psihologi vor şti mai multe,după ce vor asculta caseta.Ei au intuiţie.
-Dar tu ce crezi?
-Există al dracului de multe neconcordanţe în acest caz.
-Cum ar fi? El a ridicat din umeri.
-Spre exemplu,i-a spus lui Tommy că a omorât-o pe cealaltă femeie acum un an,dar cred că mintea.
-De ce?
-Pentru că tot el a spus că a prins un real gust pentru asta.O declaraţie o contrazice pe cealaltă.
-Nu înţeleg.
-Dacă a făcut aşa ceva-dacă a torturat şi a ucis femeia-atunci a facut-o recent şi nu acum un an.N-ar fi putut să aştepte atât de mult.
-Nick,dar cu scrisoarea pe care a spus că a trimis-o la poliţie ce este?
-Dacă a scris-o şi dacă a trimis-o,atunci o vor primi mâine sau poimâine.Sunt pregătiţi.Imediat se vor apuca să caute amprente,dar mă îndoiesc că vor găsi vreuna.
-Presupun că n-au găsit nici pe casetă,nu-i aşa?
-De fapt a fost una,dar nu a omului nostru.Puştiul de la magazinul Super Sid, care i-a vândut-o,are cazier,aşa că amprentele lui se află în baza de date.A fost simplu să-l găsim pe el şi magazinul unde vindea.Ofiţerul care răspunde de el l-a ajutat să-şi găsească slujba asta.
-Şi nu şi-a amintit cine a cumpărat caseta?

-Din păcate nu.Ai fost vreo dată într-un magazin de ăsta? Aglomerația de acolo e incredibilă,iar la case plata se face în numerar,aşa că n-a fost posibil să se depisteze vreo carte de credit sau vreun cec.
-Dar în confesional? Acolo nu s-au găsit amprente?
-Ba da,cu sutele.
-Şi nu crezi că vreo una dintre ele e a lui?
-Nu,nu cred,i-a răspuns el.
-E foarte deştept,nu-i aşa?
-Nu sunt niciodată chiar atât de deştepți,pe cât cred ei că sunt.În afară de asta...
-Ce?
-Noi vom fi şi mai deştepți.

CAPITOLUL 6

Nick radia încredere şi lui Laurant îi era clar că probabil a fost antrenat să se comporte calm,astfel ca martorii şi victimele să nu intre în panică.
-Te scoate vreo dată ceva din sărite? 1-a întrebat ea.
-O,da.
-Eşti sigur că omul de pe casetă vorbea serios,nu-i aşa?
-Laurant,indiferent de câte ori îmi vei pune această întrebare,răspunsul va fi acelaşi.Da,cred că vorbea serios,a repetat el răbdător.La fost destul de greu să te găsească pe tine,pe Tommy şi pe mine.Aşa cum am mai spus,intenția lui a fost să-l sperie pe fratele tău şi categoric a reuşit.Tommy e convins că tipul e nebun, dar eu am sentimentul că cele mai multe din cele spuse de el au fost atent gândite.Acuma trebuie să ghicim care-i sunt intențiile reale.
Simțea cum îşi pierde cumpătul şi-şi împreună mâinile.
-Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva,a şoptit cu eu vocea stinsă.Ai auzit ce i-a făcut femeii aceleia? Cum a torturat-o? Ai auzit...A luat-o de mână şi i-a strâns-o uşor.
-Laurant,respiră adânc.
-Da? Ea s-a conformat,dar n-a prea ajutat-o.Impactul celor auzite a fost puternic. Îngrozită până în măduva oaselor,şi-a tras mâna şi a început să-şi maseze brațele.Avea pielea de găină şi tremura vizibil.Nick şi-a scos geaca şi i-a pus-o pe umeri.
-E mai bine?
-Da.Mulțumesc.Deodată a simțit nevoia să o prindă în brațe şi s-o reconforteze, aşa cum ar fi făcut cu una din surorile lui dacă ar fi fost speriată,dar neştiind cum ar fi reacționat Laurant,a rămas în aşteptarea unui semnal oarecare din

partea ei.Trăgând cu putere de revere,şi-a strâns geaca în jurul umerilor.
-De când eşti aici?
-De aproximativ o oră.Au rămas tăcuți amândoi şi timp de mai multe inimile singurul zgomot care s-a auzit era ticăitul ceasului deasupra chiuvetei din bucătărie şi vocea înăbuşită a lui Tommy din camera de zi.
Nick a observat că nu s-a atins de ceai.Apoi el a ridicat ochii şi el i-a văzut lacrimile.
-Te-a răvăşit? a întrebat-o el.Ea şi-a şters lacrimile şi i-a răspuns:
-Mă gândeam la femeia aceea...Millie...şi ce i-a făcut...
Ceaiul se răcise,aşa că s-a hotărât să prepare altul.Apoi s-a gândit să pregătească o ceaşcă şi pentru Nick.Treaba aceasta a ținut-o ocupată şi i-a dat timp pentru a încerca să-şi stăpânească emoția.Nick a privit-o făcând treabă,mulțumindu-i când i-a pus ceaiul pe care nu-1 dorea în față.Apoi,după ce a aşteptat să se aşeze şi ea i-a spus
-Mă întrebam cum reuşeşti să-ți ții firea.
-Sperі să fiu mai rezistentă decât par?
-Cam aşa ceva.
-Ce faci tu exact în FBI?
-Lucrez în departamentul pierduți-şi-regăsiți.
-Şi ce găseşti?
-Când am puțin noroc?
-Da,când ai noroc.S-a aplecat şi a apăsat tasta de rederulare,apoi a privit-o.
-Copii.Găsesc copii.Ochii lui erau de un albastru intens şi când a privit-o direct,a avut senzația că încearcă să-i pătrundă în minte.Se întreba dacă nu cumva îi analiza fiecare mişcare,ca la şah.Oare încerca să-i găsească punctelevulnerabile?
-E o muncă foarte specializată,a comentat el sperând să pună astfel capăt discuției despre meseria lui.
-Regret că a trebuit să ne întâlnim în felul acesta...în astfel de circumstanțe.
-Ei bine....
-Uite cum tremur,a întins ea mâinile spre el,pentru a le vedea mai bine.Sunt atât de furioasă,că-mi vine să țip.
-Atunci țipă.Ideea a adus-o cu picioarele pe pământ.
-Ce?!?
-Țipă,a repetat el.A zâmbit,atât de absurd i se părea totul.
-Monseniorul ar face un atac de cord şi fratele meu la fel.
-Ascultă,ia o pauză de câteva minute şi încearcă să te liniştești.
-Şi cum propui să fac asta?

-Vorbind despre altceva,o vreme...până se întoarce Tommy.
-Eu nu pot să mă gândesc la nimic altceva,acuma.
-Ba sigur că poți,a contrazis-o el.Încearcă,Laurant.Asta te va ajuta să te calmezi.
Deşi în silă,s-a declarat de acord.
-Despre ce ar trebui să vorbim?
-Despre tine,a hotărât el.Când a dat din cap negând,el a ignorat-o şi a continuat:
-Nu crezi că e ciudat că nu ne-am întâlnit niciodată până acum?
-Da,e ciudat,a acceptat ea.Ai fost cel mai apropiat prieten al fratelui meu,încă de când erați copii.El a stat chiar mulți ani la familia ta,totuşi eu nu ştiu prea multe despre tine.Tommy venea în vacanța de vară acasă,unde erai invitat întotdeauna şi tu,dar n-ai venit niciodată.Mereu intervenea ceva.
-Părinții meu au venit o dată,a spus el.
-Da,au venit.Şi mama ta ne-a adus fotografii cu toată familia voastră.Era una şi cu tine...de fapt unde erai şi tu cu întreaga familie...şi cu Tommy,în fața unui şemineu,de Crăciun.Ți-ar place să o vezi?
-O porți la tine? Nu ştia cum să-i spună de ce a purtat fotografia cu ea.El a urmărit-o cu privirea scoțând din geantă un portvizit.Fotografia era acolo,
protejată de coperte de plastic,dar când i-a dat-o,a observat că mâna nu-i mai tremura.Apoi a privit fotografia celor opt copii Buchanan adunați în jurul mândrilor lor părinți.Era şi Tommy acolo,înghesuit între frații lui,Alec şi Mike.
Un alt frate,Dylan avea o vânătaie la ochi.k îşi închipui că o căpătase probabil în timpul unui meci de fotbal în familie.
-Mama ta m-a învățat toate numele,1-a informat ea.Tu eşti puțin cam şters,iar cotul lui Theo îți acoperă jumătate din față.Nu e de mirare că astăzi nu te-am recunoscut.I-a înapoiat portvizitul şi în timp ce ea îl punea deoparte,el i-a spus:
-Eu însă ştiu o mulțime de lucruri despre tine.Tommy păstra fotografiile tale pe perete,dintre care una era trimisă de călugărițe pe vremea când erai mică.
-Şi foarte neinteresantă.
-Da,aşa e,a tachinat-o el.Toată numai picioare zdrelite.Tommy mi-a citit şi unele din scrisorile tale.Acestea îl răvăşeau întotdeauna,mai ales pentru că nu putea să te aducă aici,să stai cu el.Se simțea atât de vinovat! El avea o familie,tu nu.
-Totuşi am dus-o foarte bine.Îmi petreceam unele dintre vacanțele de vară la bunicul meu,iar la cămin era realmente foarte plăcut.
-Însă n-ai cunoscut nici un fel de altă viață:
-Am fost fericită,a insistat ea.
-Nu te simțeai singură? A admis ridicând din umeri:
-Puțin.După ce a murit bunicul.

-Cu mine te simți bine? Întrebarea a şocat-o.
-Da,de ce?
-Va trebui să petrecem o mulțime de timp împreună şi e important să fii relaxată în prezența mea.
-Cât timp vom petrece împreună?
-Fiecare minut al fiecărei zile şi nopți,până se termină totul.E singura cale, Laurant.Fără să facă pauză,pentru a-i da timp să asimileze aceste informații neplăcute,Nick a continuat: Fratele tău a înnebunit când a aflat că faci modeling.
Ea a zâmbit.
-Da,l-a înnebunit puțin.Episodul respectiv a determinat şi o convorbire telefonică internațională cu Maica Stareță.Nu-mi venea să cred că propriul meu frate acționează împotriva mea.
-Maica Stareță...o chema Maica Madelyne,nu-i aşa? Memoria lui era impresionantă.
-Da.După ce Tommy i-a spus că nu e de acord,Maica i-a sunat pe oamenii la care trebuia să merg în vacanța de vară.Erau foarte bogați.La ei îl întâlnisem pc designerul acela italian.
-S-a uitat doar la tine şi te-a şi vrut,nu-i aşa?
-M-a vrut pentru a-i prezenta modelele de primăvară,1-a corectat ea.Şi am participat la mai multe parade.
-Până ce Maica Madelyne te-a luat înapoi la mănăstire.
-A fost îngrozitor,a admis ea.După ce am dat proba,timp de şase luni a fost un vis.Şi peste noapte,am trecut de la strălucire la curățat cartofi.Vom petrece fiecare minut împreună,Nick? El n-a ratat ocazia:
-Când te vei spăla pe dinți,voi apăsa pe tubul de pastă.
Apoi a revenit la trecutul ei.
-Unsprezece luni mai târziu ai apărut pe coperta uneia dintre revistele de modă şi când Tommy mi-arătat-o,nu mi-a venit să cred că ceea ce vedeam era puştoaica sfrijită şi cu genunchii osoşi din fotografie.
I-a făcut un compliment,dar cum nu ştia ce să răspundă,a preferat să tacă.
-Tu şi cu mine vom fi inseparabili,a reluat el.
-Vrei să spui că primul lucru pe care îl voi vedea dimineața vei fi tu stând în pragul uşii,înainte chiar ca eu să mă fi îmbrăcat?
-Nu,nu asta am vrut să spun.Mă voi îmbrăca împreună cu tine.Pe ce parte a patului dormi de obicei?
-Poftim? El a repetat întrebarea.

-Pe partea dreaptă.
-Atunci,eu am să dorm pe stânga.
-Glumeşti?
-În legătură cu patul? Da,glumesc.Dar să ştii că voi face tot ce e necesar pentru ca tu să fii în siguranță.Sunt pe cale să-ți invadez intimitatea în mod ostentativ şi tu va trebui să-mi dai voie.
-Cât timp?
-Atâta timp cât va fi nevoie.
-Ce se va întâmpla când voi face duş?
-Am să-ți dau săpunul.
-Acuma ştiu că glumeşti.
-Laurant,am intenția să fiu suficient de aproape de tine pentru a te spăla pe spate. Acesta e modul în care se vor desfăşura lucrurile.E nevoie să înțelegi că eu voi fi primul lucru pe care-l vei vedea dimineața şi ultimul la care te vei uita,înainte de a închide ochii scara.Suntem băgați în treaba asta amândoi.
-Dar dacă îți petreci tot timpul cu mine,cum o să-l prinzi pe criminal?
-Lucrez pentru o organizație puternică,Laurant,îți aminteşti? Ei fac deja cercetări.Lasă-ne nouă sarcina să-l prindem.Pentru asta suntem antrenați.
Şi-a sprijinit bărbia în palmă şi n-a mai spus nimic un minut întreg,apoi şi-a îndreptat spatele şi l-a privit în ochi.
-N-am să-i dau voie să mă terorizeze.Vreau să vă ajut.Promit că n-am să fac nici o prostie,s-a grăbit să adauge.Nu,acuma nu mai sunt speriată.Doar furioasă.
Furioasă,nu înspăimântată.
-Dar trebuie să fii înspăimântată.Frica te ține în alertă,atentă şi cu picioarele pe pământ.
-Dar te poate şi paraliza şi n-am să-l las să mă paralizeze,l-a asigurat ea.Omul acesta...acest monstru,s-a corectat ea,i-a spus fratelui meu ce plăcere a simțit torturând şi omorând o biată femeie nevinovată,după care i-a mai spus că i s-a făcut din nou poftă de distracție şi că m-a ales pe mine pentru următoarea lui joacă.A fost deştept,a ştiut că Tommy vrea să-l vadă,aşa că a aşteptat să iasă din confesional şi apoi i-a dat una în cap.Ar fi putut să-l ucidă.
-N-a vrut să-l ucidă,deşi ar fi putut,a subliniat Nick calm.L-a folosit pe Tommy ca mesager.Văzând expresia care i se aşternuse pe figură,a căutat imediat să o asigure.Nu fi îngrijorată pentru fratele tău.Îi vom asigura şi lui protecția.
-Zi şi noapte,a cerut ea.
-Desigur,a fost el de acord.Ea a dat din cap:
-Nu ți se pare că individul a cerut el însuşi asta?

I-a spus lui Tommy să te cheme şi să te determine să mă duci în altă parte,după care,poate că va înceta mă urmărească.Şi fratele meu chiar asta vrea să facă.Să mă ascundă.
-Sigur că vrea să te ascundă.Te iubeşte şi vrea să nu ți se întâmple nimic.
Ea şi-a fricționat tâmplele cu degetele.
-Ştiu.Şi eu aş fi reacționat la fel.
-Dar?
-Îmi cunosc fratele şi-mi dau seama că există ceva ce i-a spus omul în confesional,despre care îşi face griji teribile şi despre care nici tu nici el nu mi-a: spus nimic.
-Despre ce vorbeşti?
-I-a spus lui Tommy că va încerca să găsească pe altcineva cu care să se distreze.Vocea ei tremură când a continuat: Dintr-un motiv oarecare a hotărât să mă anunțe,ca să pot fugi,dar această femeie nu va fi anunțată în nici un fel,nu-i aşa?
-Nu,probabil că nu,a fost el de acord.Dar tu trebuie să...Ea 1-a întrerupt:
-Să fug nu e o soluție.N-am să permit nimănui să dețină o astfel de putere asupra mea.N-are să-mi fie frică.
-Cred că trebuie să discutăm despre asta mai târziu,după ce Pete va avea timp să parcurgă caseta împreună cu un analist psiholog.Încercând să se ridice de la masă,Laurant 1-a apucat de mână.Nu voia să mai aştepte.
-Sunt convinsă că voi v-ați formulat deja nişte păreri.Vreau să le aud.Am nevoie de informații,Nick.Nu vreau să mă simt lipsită de putere şi în clipa aceasta aşa mă simt.Ochii lui au sfredelit-o cu privirea timp de câteva secunde,înainte de a se hotărî.Apoi a dat din cap.
-E în regulă,am să-ți spun ce ştim.Să încep cu şeful meu,Peter Morganstern.El a cerut o copie a casetei.E psihiatrul care conduce departamentul meu şi cel mai bun din câți cunosc.Dacă cineva poate să intre în mintea acestui şarpe,el e acela.
Nu uita,Pete n-a avut încă timp să analizeze fiecare cuvânt
-Înțeleg.
-Bine.În primul rând,să lăsăm faptele să vorbească.Cel mai important lucru este că n-a făcut nimic întâmplător.Ai fost aleasă în mod deliberat.
-Ştii de ce?
-Ştim că te-a ales,pentru că ți s-a dedicat ție,a căutat el cuvântul potrivit.
-Ce înseamnă asta? a întrebat ea nerăbdătoare.
-Înseamnă că ai un fan.Aşa li se spune.Fani.
-Mi se pare total lipsit de sens.Nu sunt star de cinema,nici celebră.

Sunt o persoană mediocră.
-Uită-te în oglindă,Laurant.Nu e nimic mediocru la tine.Eşti frumoasă.El consideră că eşti frumoasă,s-a grăbit el să adauge,înainte ca ea să-l poată întrerupe.Şi cele mai multe victime pe care le aleg aceşti tipi nu fac parte din vârful ierarhiei.A inspirat adânc,apoi a iritervenit:
-Mai departe.Am nevoie să ştiu exact cu ce mă confrunt.Nu mă sperii,a mai adăugat,pentru ca el să nu-şi mai aleagă cuvintele atât de atent.Vreau să ştiu totul,pentru a putea să mă împotrivesc şi,pe Dumnezeul meu,mă voi împotrivi.
-Bine,iată ce ne-a mai spus.Te pândeşte de multă vreme.Ştie totul despre tine.
Tot.Ştie ce parfum întrebuinţezi,care e mâncarea ta preferată,ce detergent foloseşti pentru rufe,ce cărți citeşti,ce viață sexuală ai,ce faci în fiecare minut al fiecărei zile.A dorit să ştim că a fost în casa ta cel puțin de două ori,dacă nu mai mult.A stat pe scaunele tale,a mâncat din mâncarea ta şi ți-a scotocit prin sertare.
E felul lui de a te cunoaşte mai bine,a explicat el.Probabil că a luat ceva din sertarul tău cu lenjerie intimă,pentru a-l păstra.Ceva care nici n-ai observat că-ți lipseşte.Gândeşte-te la asta şi poate îți aminteşti de vreo cămaşă de noapte veche,ori un maieu pe care n-a putut să-l găseşti în ultima vreme.Articolul respectiv de îmbrăcăminte trebuie să-l fi purtat direct pe piele.
-De ce? a întrebat cutremurată de descrierea acțiunilor omului pe care Nick îl numea fanul ei.Nu voia să admită că cineva a intrat în casa ei neinvitat şi i-a scotocit printre lucruri,iar gândul că fost privită o făcea să simtă furnicături pe sub piele.
-Pentru că vrea să aibă în permanență în nări mirosul tău,a explicat el.Asta îl face să se simtă mai aproape de tine.Indiferent ce obiect e,doarme cu el,a adăugat aducându-şi aminte cuvintele omului,despre modul cum se învăluie în parfumul ei.
-Mai e ceva? a întrebat ea,surprinsă cât de natural suna.
-Da.Te-a privit dormind.
-Nu,mi-aş fi dat seama,a strigat ea.El a arătat spre casetofon.
-Totul se află aici.
-Ce s-ar fi întâmplat dacă deschideam ochii...,Dacă mă trezeam şi-l vedeam?
-Asta e ceea ce ar fi vrut el să faci.Totuşi,nu încă.I-ar pare rău dacă l-ai forța să te distrugă acum.
-De ce?
-Pentru că i-ai accelera planurile.
-Mai departe.Nu mi-e frică,a repetat ea.
-Ceea ce tocmai ți-am spus...este ce voia el să ştim.

Părerea noastră este însă că: locuieşte în Holy Oaks şi e cineva cu care intri tot timpul în contact,poate chiar zilnic.Eşti prietenoasă cu el şi,aşa cum am spus mai înainte,are impresia că-i transmiți tot felul de mesaje.Pete spune că este în faza de adorație ceea ce înseamnă că îşi închipuie că eşti îndrăcit de perfectă şi vrea să te protejeze.Acuma tipul e obsedat şi în mod clar se află în conflict cu el însuşi.Sau oricum,asta vrea să credem.Probabil că inițial i-ai plăcut,Laurant,şi de aceea n-a vrut să-ți facă rău,dar știa că va ajunge şi aici,pentru că indiferent ce vei face,vei ajunge să-l dezamăgeşti.În mintea lui crede că nu e posibil să trăieşti conform aşteptărilor lui-e sigur de asta-şi de aceea nu ai cum să câştigi bătălia.
-Ai spus că este în faza de adorație,dar se va schimba.Când crezi că se va întâmpla asta?
-Mă întrebi cât de curând? Nu ştiu,a admis el.Dar nu cred că vom avea prea mult de aşteptat.Poate că,în mintea lui,ți-ai şi pierdut strălucirea...Ascultă,e pe cale să găsească ceva în neregulă la tine şi să se considere trădat.Poate felul în care zâmbeşti.Sau deodată îşi închipuie că râzi de el,sau că ai pe altcineva.Asta sigur l-ar înfuria.Îi place să credem că totul pentru el e o tortură.De asemenea,se mândreşte cu faptul că e strălucitor de inteligent şi că nu doreşte altceva decât o provocare.
-Poate că va obosi din cauza acestei...obsesii.
-E gata să clacheze.Vocea lui Nick a devenit tăioasă.Fantezia a preluat controlul asupra lui.Nu se mai poate opri.Pentru el e un joc de-a şoarecele şi pisica,în care tu eşti şoarecele.Îi place vânătoarea.Cu cât e mai mare provocarea,cu atât e mai distractiv pentru el.Şi jocul nu se va sfârşi până nu îi vei implora milă.
Aplecându-se spre ea,a studiat-o îndeaproape.
-Ei bine,Laurant? Nici acuma nu ți-e frică?

CAPITOLUL 7

Ce minunat a fost când l-a transformat pe preot în jucăria lui!
Într-adevăr distractiv.Nici nu s-a aşteptat să simtă atâta plăcere,deoarece a învățat din experiențele trecute că uneori pregătirea-faza de planificare din cadrul planului său,cum îi plăcea să o numească-se dovedea mai plină de satisfacții decât acțiunea finală-aşa cum a fost şi când era copil şi şi-a construit un foişor în grădina din spatele casei.Bucuria a constat în anticiparea a ceea ce avea să facă în coconul lui izolat,unde nimeni nu-l putea spiona.
O,petrecuse ore întregi cu pregătirile,ca un castor mic şi harnic,ascuțind cuțitele de bucătărie şi foarfecele furate din sertarul mamei lui şi pregătind meticulos locurile unde să îngroape animalele pe care le prindea şi le schingiuia.

Uciderea lor se transforma întotdeauna în ceva lipsit de strălucire.Animalele nu țipau niciodată destul de mult pentru a-l satisface.Dar de data aceasta,Tommy-bunul flăcău bătrân nu l-a dezamăgit.Nu,nu,n-a fost deloc dezamăgit de preot.
Şofând pe autostradă,a reluat iar şi iar în gând discuția din confesional,până când a izbucnit într-un râs puternic,şi atâta a hohotit încât lacrimile au început să i se prelingă pe față.Nu era nimeni în jur,aşa că putea să țipe oricât de tare şi de răguşit putea.Şi apoi,ia gândeşte-te,la fel de bine putea să facă tot ce voia în aceste zile,oricând şi oriunde,atâta timp cât acționa cu grijă.
Asta puteai s-o întrebi şi pe micuța Millicent.O,nu,nu mai puteai.Nu,ohoo!
Încă îi mai răsuna în urechi strigătul chinuit al părintelui Tom,când a realizat că următoarea victimă nu era altcineva decât prețioasa lui soră.
-Laurant a mea? a țipat preotul.
-Laurant a mea? l-a imitat el batjocoritor.Neprețuita.Realmente neprețuită.
Ce păcat că a trebuit să plece atât de brusc!
I-ar fi plăcut să-l chinuie mai mult pe Tommy,dar pur şi simplu n-a avut timp,în special din cauza minutelor pierdute cu problema aia lipsită de sens,că nu poate divulga nimănui ceea ce se spune în confesional,chiar dacă i-a permis s-o facă.
Pe Dumnezeul meu,chiar i-am poruncit să vorbească!
Dar pentru preot n-a contat.Nu,ohoo! N-a contat.Aaa,cunoştea desigur prețioasele reguli ale bisericii în legătură cu sacramentele-şi-a făcut întotdeauna temele-dar l-a judecat greşit pe Tommy,pentru că nu şi-a închipuit că le va respecta cu atâta îndârjire.Cine s-ar fi gândit că poate fi atât de încăpățânat când numai aruncând această sămânță ar fi putut salva pielea propriei lui surori? Cine s-ar fi gândit la asta? Iată un preot care nu putea fi corupt moral.
Of,of,ce dilemă s-a dovedit a fi.Dacă ar fi un om obişnuit planurile i-ar fi date peste cap şi ar trebui s-o ia de la capăt.Dar el nu e un om obişnuit Nu,nu,sigur că nu.E strălucitor de inteligent şi deci a anticipat toate eventualitățile.
În confesional,aproape că i-a scăpat afirmația că imprimă conversația,dar până la urmă a hotărât să-i facă lui Tommy o surpriză.A sperat totuşi că nu va trebui să facă cunoscuta caseta,oricum nu acuma.O va adăuga la impresionanta şi eclectica lui colecție.Caseta cu Millie s-a uzat de atâta folosire.Unii indivizi insomniaci,când se duc la culcare ascultă vuietul valurilor mării sau şoaptele blânde ale ploii; el asculta țipetele dulci ale lui Millie.Preotul i-a forțat mâna cu regula aia prostească a secretului spovedaniei şi singurul mod de a o eluda era
s-o încalce chiar el,dând poliției o copie de pe casetă.Să gândeşti permanent cu anticipație,aceasta era cheia.Un drum rapid până la magazinul Super Sid,pentru a cumpăra un pachet cu trei casete goale,apoi două plicuri încăpătoare şi

problema a fost rezolvată.Nu lăsa pe nimeni şi nimic să se amestece în planurile lui,de aceea întotdeauna avea în minte încă un plan de acţiune alternativ.
Anticipează şi acţionează.Asta era cheia.Căscă cu zgomot.Erau atâtea de făcut în perioada asta de pregătire şi pentru că era aşa de meticulos şi grijuliu să nu greşească,avea nevoie de fiecare minut din următoarele două săptămâni,pentru a pune la punct propriul lui mod de a sărbători Ziua de 4 Iulie.
Şi-a promis să fie ceva...exploziv.Acuma se îndrepta spre St.Louis,mulţumită neprețuitului lui prieten,care-i era de mare ajutor,internetul.
Ce invenție formidabilă! Complicele perfect.Nu se văita niciodată,nu se plângea, nu protesta şi nu pretindea nimic.Şi nici nu trebuia să-şi piardă din prețiosul lui timp învățându-l ce să facă.Se purta ca o prostituată bine plătită,îi oferea tot ce voia şi când voia.Fără întrebări.Cine şi-ar fi închipuit că va fi aşa de uşor să înveți cum să construieşti bombe artizanale,din doi timpi şi trei mişcări,din câteva faze simple,pe care orice copil cu inteligență medie putea să le urmeze,şi cu ilustrații colorate,de mare ajutor pentru cei cu mintea înceată?
Dacă aveai bani-ceea ce el avea-puteai să comanzi cele mai sofisticate mecanisme de declanşare pe care el le avea-şi simpatice truse de scule pentru "intensificare",care transformau nişte petarde ce făceau să-ți țiuie urechile,în bombe ce-ți spărgeau timpanele,garantând că pot arunca în aer o clădire din oraş sau ți se restituie banii.Componente nucleare n-a încercat niciodată să găsească,
dar avea impresia că,dacă ar fi căutat destul de bine în rubricile alea subterane şi s-ar fi împrietenit realmente cu proştii ăia de anarhiştii fanatici,ar fi găsit orice,în afară de plutoniu.Nici armele nu erau o problemă,atâta timp cât ştiai pe ce tastă să apeşi.Şi el ştia,desigur.Da,ştia.Deşi comandase prin internet o mulțime de mici dispozitive interesante,explozive n-a comandat,pentru că ştia că în acest caz îl puteau depista „catârii".Totuşi,a obținut adresa de care avea nevoie,de la unul din camarazii care intrase pe rețeaua unui distribuitor ilicit,care opera în Midwest.Acesta era şi motivul pentru care rula el acuma pe 1-70,cu lista de cumpărături în buzunar.Observând un refugiu în față pe şosea s-a gândit să oprească,pentru a lua copia casetei din spatele dubiței.
Voia să asculte iar vocea preotului,dar chiar atunci a văzut parcată acolo o maşină a poliției şi şi-a schimbat părerea.
Catârii probabil că au ascultat deja caseta şi şi-au luat notițe.Dar în mod cert nu le-a venit nici o idea prea bună.Nu erau la fel de inteligenți ca el.Probabil ca
n-au putut afla nimic din vocea lui,cu excepția regiunii de unde provenea,dar cui îi păsa de asta?
Nu-şi vor da seama pentru nimic în lume care îi era jocul,până când nu se va

termina totul şi el va ieşi învingător.Ştia cum îl numeau catârii.Călăul.Îi plăcea cum sună şi a ajuns la concluzia că probabil „Călăul Necunoscut” era cea mai reuşită poreclă pe care a primit-o vreodată.
Avea impresia că simplitatea ei i se potriveşte.Folosind astfel de cuvinte, catârii-porecla dată de el agenților FBI-admiteau cât de ineficienți şi incompetenți sunt şi dovedea totodată că era ceva cinstit şi pur în prostia şi ignoranța lor.Catârii ştiau de fapt că sunt catâri.Ce încântător!
-Nu-i aşa că ne-am distrat? a strigat el rulând cu viteză pe autostradă.Apoi a râs.
O,da,ne-am distrat,a chicotit el.O,da,ohoo!

CAPITOLUL 8

Cele două detective din cadrul Departamentului de poliție al oraşului Kansas City,Maria Rodrigues şi Frances McCann,au sosit la casa parohială puțin după ora două.În timpul investigației,Nick a rămas lângă Laurant,tăcut şi atent.Le-a lăsat pe detective să-şi îndeplinească misiunea şi nu s-a amestecat nici cu întrebări,nici oferind păreri sau sugestii,fară să-i fie cerute.Când s-a sculat pentru a părăsi încăperea,Laurant a trebuit să facă un efort pentru a nu-l apuca de mină şi a-l reține.Avea nevoie să-l ştie cât mai aproape,măcar pentru sprijin moral,dar el urma să primească un telefon de la un psiholog cu numele George Walker,specialist în întocmirea profilurilor de asasini.
Tommy însă li s-a alăturat şi primele minute în prezența lui s-au petrecut ca de obicei.Ca şi cea mai mare parte dintre femeile care-l întâlneau pentru prima dată,detectivele erau fascinate şi le era greu să-şi ia ochii de la el.
-Sunteți preot consacrat? a întrebat detectiva McCann.Vreau să spun,ați fost hirotonisit şi toate cele cuvenite?
Tommy i-a adresat unul din zâmbetele lui răutăcioase,total inconştient de bătăile de inimă pe care le stârnea în cele mai multe femei,şi a răspuns:
-Da,sunt hirotonisit.
-Poate că ar fi cazul să trecem la cercetarea propriu-zisă,i-a sugerat Rodrigues partenerei ei.McCann şi-a deschis caietul de notițe şi a privit-o pe Laurant.
-Fratele dumneavoastră v-a spus cum am intrat în posesia casetei? Fără să aştepte răspunsul,a continuat:
-Azi-noapte,-ticălosul s-a plimbat pur şi simplu prin sediul poliției,a lăsat pachețelul şi apoi a ieşit în tihnă afară.Vreau să spun că şi-a ales bine momentul, pentru că acolo era un adevărat circ.Tocmai fuseseră aduşi doi mari consumatori de stupefiante,care-şi târau fundurile lor drogate pe acolo,de peste o oră.Paznicul a spus că n-a observat pachetul,decât după ce s-au calmat lucrurile.

Oricum,ne-am dat seama că trebuie să fi fost îmbrăcat în albastru,ca un polițist de la circulație,sau poate se prefăcea că e un avocat venit să-şi scoată clientul eliberat pe cauțiune.Nimeni nu-şi aduce aminte să fi văzut pe cineva cu un plic măricel în mână,a mai adăugat ea.Într-un astfel de plic era caseta şi ca să fim cinstiți,e o perioadă atât de agitată,încât mă îndoiesc ca cineva l-ar fi putut observa,dacă ticălosul nu ne telefona.
-A sunat la 911 de la un telefon public din scuarul aflat în centrul oraşului,a intervenit Rodrigues.Nu departe de aici.
-Pun pariu că tipul are ouă de oțel,a remarcat McCann.Apoi a adăugat roşind: Scuză expresia,Părinte.M-am învârtit prea mult pe lângă Rodrigues.
-Aşa că,ce poți să ne spui? a întrebat-o! Rodrigues pe Laurant.
Aceasta a ridicat mâinile într-un gest de neputință.N-avea nici cea mai vagă idee cum putea să le ajute.Nu putea nici măcar să le ofere o teorie valabilă,privind motivul pentru care a fost aleasă drept țintă.Detectivele nu aveau nici o pistă şi asta nu din cauză că n-au cercetat.Descususeră deja vecinii,căutând martori care ar fi putut observa prin apropiere sâmbătă seara un străin sau o maşină.
Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic neobişnuit,ce putea să le ofere un indiciu.
-Oamenii de aici sunt cum suspicioşi față de poliție,a explică Rodrigues.Sperăm că,dacă cineva va vedea ceva deosebit,îl va înştiința pe Monsenior,sau poate chiar pe Părintele Tom,aici de față.Enoriaşii au încredere în preoții lor.
Nici Rodrigues şi nici McCann nu erau prea optimiste în legătură cu prinderea rapidă a călăului.Vor trebui să aştepte să vadă ce se întâmplă.Poate că scrisoarea,despre care omul i-a spus lui Tommy că o expediază prin poştă,
conține ceva edificator.Poate nu.
-În afară de amenințările aduse Părintelui Tom,nu s-a comis nici o altă infracțiune,a subliniat McCann.Cel puțin nu încă.
-Vrei să spui că numai dacă voi fi ucisă veți continua investigațiile? s-a scandalizat Laurant,cu mai multă duritate decât intenționase.I-a răspuns McCann,cea mai deschisă dintre ele:
-Vrei să îndulcesc pastila,sau să fiu cinstită?
-Spune-mi cinstit.
-Ei bine,noi suntem un fel de gardă civilă,un fel de pisici care pândesc,şi totul depinde de locul unde e găsit cadavrul.Dacă e în oraşul nostru,preluăm cazul.
-Dar s-a comis deja o crimă,le-a amintit Tommy.
-Într-adevăr,a fost de acord Rodrigues.Amenințarea...Tommy a întrerupt-o:
-Nu la asta m-am referit.A mărturisit că a omorât o femeie.
-A spus el că a omorât-o,a comentat Rodrigues.Dar ar putea să fie o minciună.

McCann şi-a exprimat părerea că incidentul din confesional n-a fost decât o farsă a unui om furios,supărat probabil pe părintele Tom şi dornic să se răzbune.
De aceea,a explicat ea,am vorbit atât de mult timp la telefon prima oară,şi l-am întrebat dacă are posibili duşmani.
-Uite ce e,n-avem totuşi de gând să ne culcăm pe-o ureche,a asigurat-o Rodrigues pe Laurant.Dar la ora actuală nu avem destule informaţii,pe care să ne bazăm.
-Şi nu e sub jurisdicţia noastră.Nick sta rezemat de tocul uşii,privindu-le insistent.I s-a răspuns pe un ton iritat:
-Necunoscutul a raportat crima aici în Kansas City,dar pe casetă a spus clar,
oricum clar pentru noi că locuieşte în,sau aproape,de oraşul Holy Oack Iowa.Vom comunica ceea ce ştim poliţiei de acolo,desigur nu vom clasa dosarul...pentru cazul că întoarce.
-După cum ne dăm seama şi FBI-ul e implicat nu-i aşa? Deci,aveţi obligaţia să contribuiţi şi voi cu ceva,a intervenit Rodrigues.McCann a dat din cap.
-Nouă nu ne place să ne amestecăm în investigaţiile FBI-ului.
-De când? a întrebat Nick.Ea a zâmbit.
-Hei,noi de aici încercăm să ne descurcăm singuri.Totuşi,nu văd de ce n-am putea să colaborăm în această problemă.Voi ne spuneţi ce ştiţi,iar noi,dacă descoperim ceva,vom fi fericiţi să vă comunicăm şi vouă.
N-au ajuns nicăieri.După ce i-au dat lui Laurant cărţile de vizită,detectivele au părăsit casa parohială.Laurant era profund dezamăgită de această lipsă de acţiune,deşi realiza că speranţele ei n-au fost realiste.
A dorit răspunsuri şi rezultate-poate chiar un miracol-care să facă să dispară coşmarul,dar la ora actuală detectivele au lăsat-o,simţea ea...fără speranţă.
Deoarece fratele ei părea destul de uşurat pentru că s-a făcut totuşi ceva-sosiseră blindatele uşoare-nu i-a mai spus ce simte.De fapt,nici n-a avut ocazia să vorbească cu el tot restul după-amiezei.Atenţia lui era îndreptată în altă parte.
Tommy a fost atât de răvăşit de cele întâmplate,încât a uitat că era duminică după-amiază.Dar,când şi-a aruncat întâmplător ochii pe fereastră,i-a văzut pe puşti aşteptându-1.Era o tradiţie în parohia Fecioara Milei pentru după-amiezele calde când el se afla în oraş,şi nu voia să permită nici unui eveniment să împiedice ritualul,ce însemna atât de mult pentru copiii din cartier.
Exact la ora trei fară un sfert,a pus capăt tuturor celorlalte îndatoriri şi preocupări,pentru că un mare număr din puştii cartierului erau adunaţi în parcarea bisericii şi au început să-l strige pe părtintele Tom să iasă afară.
Tommy şi-a pus un şort şi un maieu,şi-a scos pantofii şi şosetele şi a luat un

prosop.I-a cerut lui Laurant să rămână înăuntru-era mai în siguranță i-a spus el-dar putea să privească distracția de la una din ferestre.
Conform obiceiului şi în lipsa unor complicații neprevăzute,la ora trei,în fața bisericii a apărut maşina pompierilor şi doi pompieri inimoşi,care nu erau în momentul acela de serviciu.Aceştia au închis porțile şi au deschis hidrantul.
Copiii,de la țânci până la liceeni,aşteptau cu nerăbdare,în timp ce pompierii au băgat vârful greu al furtunului prin porțile de fier şi l-au agățat cu o clemă de grilaj,pentru a nu se mişca în toate direcțiile.Apoi au dat drumul la apă.Puştii aveau pe ei blugi tăiați scurt sau şorturi.Nici unul nu avea costum de baie-bugetul părinților nu-şi putea permite astfel de achiziții-dar asta nu diminua bucuria lor.După ce şi-au lăsat prosoapele şi pantofii pe treptele casei parohiale, au început să se zbenguie prin apă până ce îmbrăcămintea li s-a făcut leoarcă, stropindu-se şi țipând cu acelaşi entuziasm,ca al oricărui copil pe terenul unui club din țară.În parohia Milei nu existau bazine fanteziste,cu trambuline şi tobogane special desemnate pentru copii.
Se descurcau cu ce aveau şi o oră întreagă,în timp ce pompierii şi toți ceilalți adulți care i-au însoțiți pe cei mici stăteau cu Monseniorul pe verandă sorbind o limonada rece,a domnit haosul.
Când Tommy n-a mai fost ocupat să-i țină în brațe pe cei mai mici,pentru a nu fi măturați de jetul de apă s-a înarmat cu trusa medicală şi a distribuit Neosporim şi bandaje reflectorizante,precum şi multă compasiune,genunchilor şi coatelor zdrelite.Când pompierii au oprit apa şi s-au pregătit de plecare,Monseniorul le-a oferit tuturor copiilor înghețată pe băț.Indiferent cât de grea era situația financiară,sau cât de săracă era colecta din săptămână aceea,existau întotdeauna destui bani puşi deoparte,pentru aceste tratații.
După ce iadul a luat sfârşit şi copiii înmuiați de apă s-au îmbrăcat şi au plecat acasă,Monseniorul McKindry a insistat ca Nick şi Laurant să li se alăture lui şi lui Tommy,pentru o cină liniştită.
Tommy şi Nick au pregătit masa.Nick a pus puiul pe grătar,în timp ce Tommy a făcut salata şi garnitura de mazăre verde,culeasă din grădina Monseniorului.
La masă conversația s-a învârtit în jurul viitoarei lui întâlniri,şi şi-a amuzat oaspeții cu tot felul de poveşti despre năzbâtiile pe care el şi prietenii lui le-au făcut în timpul seminarului.Printr-un acord tacit,nimeni n-a vorbit despre ceea ce bătrânul preot a numit „evenimentul incomod”,dar mai târziu,în timp ce Monseniorul McKindry împreună cu Laurant spălau şi ştergeau vasele,subiectul a fost reluat în momentul în care el a întrebat-o cum reuşeşte să se descurce cu frica.Ea i-a mărturisit că era speriată,dar şi furioasă,încât îi venea să arunce cu

tot ce-i cădea în mână.La această afirmație,Monseniorul i-a luat din mână farfuria pe care tocmai o ştergea.
-Ştiu că atunci când fratele tău a aflat că are cancer,s-a simțit neputincios,frustrat şi furios,dar apoi a hotărât să se ocupe el însuşi de tratamentul medical.A citit cât a putut mai mult despre tipul său de cancer,simțind că era o provocare,pentru că era aşa de rar.A studiat toate publicațiile medicale şi a consultat un număr apreciabil de specialişti în domeniu,până când a găsit medicul care a stabilit metoda de tratament.
-Doctorul Cowan.
-Da.Tom a simțit că doctorul Cowan îl poate ajuta.Desigur nu s-a aşteptat la minuni,însă are încredere în doctorul Cowan şi acesta pare să ştie ce are de făcut.Fratele tău se ocupă de propria sa bătălie,a adăugat el.De aceea,când oncologul s-a transferat la Centrul Medical Kansas,Tom 1-a urmat.Ceea ce încerc eu să te sfătuiesc,Laurant,este să-ți asumi răspunderea.Să stabileşti felul în care poți s-o faci şi după aceea n-ai să te mai simți atât de neputincioasă şi îngrozită.După ce au terminat de făcut curat în bucătărie,Monseniorul i-a preparat unul din remediile lui speciale,garantat pentru calmarea nervilor suprasolicitați.Apoi i-a spus noapte bună şi a urcat în dormitor.Băutura era amară,dar a băut-o supusă,deoarece el a depus atâta efort pentru ea.
A fost o zi oribilă.Acuma era târziu,aproape zece şi stresul o epuizase.Stătea pe sofaua din camera de zi a presbiteriului,lângă fratele ei,încercând să dea atenție planurilor pe care le întocmeau.Dar era greu să se concentreze şi nu-şi putea reține gândurile ce o luau razna.De asemenea,nu putea face abstracție de zgomotul de fond din încăpere.Un vechi aparat de aer condiționat fixat pe fereastra de lângă cămin bâzâia neîncetat,ca un roi furios de albine,deşi nu reuşea să răcorească aerul.Din când în când aparatul vibra violent,înainte de a reveni la bâzâitul lui monoton.Şi ea continua să aştepte ca,până la urmă,obiectul să cadă de acolo.Condensul picura într-un castron pentru macaroane,pus de Tommy sub fereastră,pentru a proteja duşumeaua din scânduri de esență tare,pe care era hotărât să o curețe într-una din zilele acestea.Bâzâitul acela neîntrerupt îi distrăgea atenția.Nick se dovedea plin de energie.Plimbându-se de jur împrejurul camerei de zi,îl asculta pe Tommy cu capul plecat.Fratele ei,a remarcat ea,era mai calm-îşi scosese pantofii de tenis şi îşi aşezase picioarele pe o pernă.Avea o gaură mare într-una din şosetele lui albe,dar nu părea să-şi dea seama,sau nu-i păsa că degetul mare îi ieşise prin ciorap.Căsca la fiecare minut.
Laurant se simțea la fel de moale şi lipsită de viață ca o păpuşă din cârpe.
După ce a pus ceaşca de porțelan pe masă,s-a sprijinit cu spatele de pernele moi

ale sofalei,a tras de câteva ori aer în piept şi a închis ochii.Poate că mâine,după un somn bun în timpul nopții,va avea mintea mai limpede.Atât de pierdută era în propriile-i gânduri,încât a tresărit când Tommy a bătut-o uşor cu palma pe genunchi pentru a-i atrage atenția.
-Ai adormit?
-Aproape.
-Cred că tu şi cu Nick trebuie să rămâneți aici în noaptea aceasta.Mai există două dormitoare.Sunt sumar mobilate,dar corespund.
-Nu mai rămâne decât un dormitor,a intervenit Nick.Noah e gata să sosească dintr-un moment în altul.
-Cine e Noah? a întrebat Laurant.
-Un prieten,a lămurit-o Nick.Vine de la Washington.
-Nick crede că am nevoie de dădacă.
-De paznic,1-a corectat el.Noah e foarte bun profesionist.Şi e gata să se lipească de tine,ca marca de scrisoare.Nu admit proteste.Eu nu pot fi în două locuri deodată şi,pentru că vrei să stau cu Laurant,îl asmut pe Noah pe tine.
-Crezi că Tommy e în pericol? 1-a întrebat Laurant.
-Oricum,nu vreau să-l expun.
-Noah e de la FBI?
-Nu chiar.Deşi n-a intrat în amănunte,era prea curioasă pentru a abandona subiectul.
-Atunci cum l-ai cunoscut?
-Am colaborat de multe ori.Noah e...specialist...şi Pete îl foloseşte mereu.Mi s-a făcut o favoare dându-mi-1.Zilele acestea e prins într-o mulțime de treburi.
-În calitate de paznic?
-Poți să-i spui şi aşa.
-Nu intenționezi să-mi spui care e specialitatea lui,nu-i aşa? Nick a rânjit.
-Nu,nu intenționez.Tommy a căscat cu zgomot.
-Deci e hotărât?
-Ce să fie hotărât? a intervenit ea.
-N-ai fost deloc atentă? Discutăm problema asta de vreo cincisprezece minute.
-Nu,n-am fost,a admis ea şi pentru că era fratele ei,n-a simțit nevoia să se scuze. Ce ați hotărât?
-O să pleci cu Nick.După ce i-a aruncat o privire prietenului,a adăugat: Oricum,asta e ceea ce am hotărât eu.Nick este şi pentru,şi contra.
-A!! Şi unde trebuie să mergem?
-La Nathan's Bay.Vei sta la familia lui.Vor fi încântați să te vadă.

De altfel,te-au invitat de atâtea ori!E un loc grozav,Laurant,şi izolat.Există o singură cale de acces,a adăugat el.Peste un pod.Îți spun că-ți va plăcea acolo.
Curtea din față e de mărimea unui teren de fotbal,iar imediat în spate e apa.Poate că Theo te va duce să navigați.L-ai cunoscut pe fratele lui Nick,îți aminteşti?
-Da,sigur că-mi amintesc de el.A stat cu noi la bunicu' o săptămână,după ce a terminat dreptul.
-Dar cu Jordan mai corespondezi? a întrebat-o el referindu-se la sora lui Nick.
-Da,şi mi-ar plăcea s-o revăd,ca şi pe judecător şi pe doamna Buchanan,dar...
Tommy îi opri orice argument:
-Şi în final vei reuşi să-i cunoşti şi pe ceilalți.Sunt sigur că vor veni cu toții acasă,să te vadă.
-Ar fi frumos.Dar Tommy,nu e momentul.
-E momentul cel mai potrivit.Acolo vei fi în siguranță şi acesta e singurul lucru la care trebuie să te gândeşti acuma.
-Ce te face să crezi că nebunul ăla nu va veni după mine? Te-ai gândit la familia lui Nick? Ar putea fi în primejdie.
-Vom asigura paza,a intervenit Nick.Şedea pe un scaun uşor,de partea cealaltă a canapelei şi s-a aplecat pentru a-şi înconjura genunchii cu brațele.Dar cred că vom mai rămâne aici încă o zi sau două.
-Să aşteptăm scrisoarea pe care omul i-a spus lui Tommy că o trimite la poliție?
-Nu trebuie s-o aşteptăm.
-Vreau ca sora mea să plece de aici,a insistat Tommy.
-Ştiu că asta vrei.
-Atunci de ce să vă mai învârtiți pe aici? E periculos,a continuat el.
-Eu mă îndoiesc că omul nostru se mai află în Kansas City.A făcut aici ceea ce avea de făcut.Probabil că a plecat acasă.Noi mai rămânem,pentru că vine şi Pete. El supraveghează personal investigațiile şi vrea să stea de vorbă cu tine.
-Despre ce? a întrebat Laurant.Ce poate Tommy să-i spună,ce nu ştie deja?
Nick a zâmbit.
-O mulțime de lucruri.
-Şi când vine?
-Mâine.
-Eram în stare de şoc când am vorbit cu el,a intervenit Tommy.Eram disperat să dau de tine,Nick,pentru că eram convins că tu ştii ce trebuie făcut.
-Mai eşti convins şi acuma?
-Sigur că da.
-Atunci lasă-mă să-mi fac treaba.Înainte de a pleca,Laurant şi cu mine vom sta

de vorbă cu Pete.Am să am grijă de ea,Tommy,iar tu trebuie să ai încredere în mine.Acesta a dat uşor din cap.
-Voi încerca să nu vă stau în cale.E destul? Când s-a auzit soneria,conversația s-a întrerupt brusc.Nick 1-a rugat pe Tommy să rămână pe loc şi s-a dus să deschidă uşa.Laurant a remarcat că,ieşind din cameră,şi-a deschis tocul pistolului.
-Sunt sigur că e prietenul lui,Noah.
-Crezi că doarme cu el? şi-a întrebat ea fratele în şoaptă.
-Cu ce să doarmă?
-Cu pistolul.El a râs.
-Sigur că nu.Nu-ți prea place,nu-i aşa?
-Nu-mi plac armele.
-Dar de Nick îți place? Ea a ridicat din umeri.
-Mi-a plăcut încă înainte de a-1 întâlni,pentru că este aşa de bun prieten cu tine şi pare foarte drăguț.
-Aşa crezi tu? a râs el din nou.Nick ar fi şocat să audă asta.La o adică,când lucrurile nu merg bine,nu mai e deloc drăguț.Asta îl face un profesionist atât de bun.Dar Nick s-a întors,înainte ca ea să-i poată cere să-i explice la ce se referea.
Era urmat de Noah,prietenul lui.Din prima privire,paznicul lui Tommy făcea o impresie puternică.Laurant îşi închipuia că,dacă ar fi fost vreo dată implicat într-o încăierare,ar fi ieşit învingător,încântat că a avut ocazia de a izbi nişte capete unul de altul.Era îmbrăcat cu blugi uzați şi un tricou gri-deshis,iar părul blond-cenuşiu avea nevoie disperată să fie îmblânzit.
Nu părea să aibă nici măcar un gram de grăsime în plus,pe nicăieri,iar muşchii brațelor întindeau la maxim manşetele mânecilor.Cicatricea de sub sprânceană şi rânjetul drăcesc îi dădeau un aer ştrengăresc şi ea a realizat,încă înainte de a scoate o vorbă,că era mare amator de femei.Deja i-a aruncat o ochiadă când a traversat încăperea pentru a-i strânge mâna lui Tommy şi privirea lui,a observat ea,a insistat pe picioarele ei puțin mai mult decât era necesar.
-Apreciez în mod deosebit faptul că ți-ai sacrificat programul tău atât de aglomerat şi ai venit aici,i s-a adresat Tommy.
-Ei bine,să-ți spun drept,n-am avut de ales.Nick m-a rugat.
-Îmi este îndatorat,a explicat Nick.
-Aşa e,a încuviințat Noah privind-o în continuare pe Laurant.Şi nu-mi dă voie să uit deloc.Când Tommy i 1-a recomandat surorii lui,el i-a luat mâna şi nu i-a mai dat drumul.
-Eşti afurisit de frumoasă în comparație cu fratele tău,a rostit el tărăgănat.

Aruncându-i o privire lui Nick,a adăugat: Am o idee grozavă.
-Las-o baltă,i-a răspuns acesta.Ca şi cum nu l-ar fi auzit,a continuat:
-De ce n-aş avea eu grijă de ea şi tu de fratele ei?
-Nici nu se pune problema,Noah.
-Cum aşa? a întrebat el cu ochii fixați în ai lui Laurant.Eşti măritată?
-Nu,a răspunse ea,zâmbind în fața comportamentului lui îndrăzneț.
-Atunci nu văd nici o piedică.O vreau,Nick.
-Foarte urât,1-a repezit Nick.Zâmbetul lui Noah s-a lățit.
În mod evident a obținut exact reacția pe care o dorise,pentru că i-a făcut semn cu ochiul lui Laurant,ca şi cum făcea şi ea parte din jocul lui de a-1 enerva pe Nick.În final,i-a dat drumul la mână şi s-a întors din nou spre Tommy.De fapt, cum să-ți sun? Tom,sau Tommy,sau pur şi simplu preotule?
-Ai să-i spui Părinte,i-a spus Nick.
-Dar eu nu sunt catolic.
-Tom sau Tommy e foarte bine,a intervenit acesta.
-Pete mi-a spus că ai o casetă,a continuat Noah fară să mai zâmbească.Cred că ar fi bine s-o ascult şi eu.
-E în bucătărie,1-a informat Tommy.
-Foarte bine.Sunt mort de foame.Aveți ceva de mâncare pe aici?
-Vrei să-ți pregătesc ceva? s-a oferit Laurant.Când Noah a privit-o din nou, zâmbetul i-a revenit.
-Cred şi eu,chiar mi-ar face plăcere.Dar lui Nick nu-i plăcea deloc.Scuturând din cap,a hotărât:
-Poți să-ți pregăteşti chiar tu ceva de mâncare.Acuma că ai venit,Laurant şi cu mine vom pleca.E dărâmată.
-Care e programul de mâine? a întrebat Noah.
-Eu trebuie să mă duc iar la spital,pentru încă câteva analize,a răspuns Tommy. Probleme de rutină,a mai adăugat spre uşurarea lui Laurant.
-Drace,urăsc spitalele.
-S-ar cuveni să-ți trimită câteva rânduri de mulțumire,a remarcat Tommy sec. Din ce mi-a spus Nick despre tine,le trimiți o mulțime de clienți.
-Ei,nu-i chiar aşa.De fapt,încerc să evit intermediarii,îi trimit direct la morgă. Economisesc timp şi bani,i-a aruncat el o privire prietenului său.Ce i-ai spus preotului despre mine?
-Că împuşti mortal.Noah a ridicat din umeri.
-Asta e cam adevărat,dar şi tu faci la fel.Doar că eu ochesc mai bine,atâta tot.
-Nu-i adevărat,1-a contrazis Nick.

Laurant era fascinată de conversație,dar nu era sigură dacă Noah glumeşte sau spune adevărul.
-Ai ucis mulți oameni?
-Laurant,ştii că nu e cazul să întrebi asta.Nu pot să omor şi să declar.Pe de altă parte,e păcat să te lauzi,nu-i aşa,Tom? Nick a râs.
-Lauda e cel mai mic păcat al tău,Noah.
-Ei,de fapt sunt un om bun.Îmi place să consider că lupt împotriva poluării mediului.
-Cum asta? a întrebat Nick.
-Îmi aduc contribuția la transformarea omenirii într-un loc mai bun.
Întorcându-se spre Tommy 1-a întrebat: Crezi că ai să stai la spital toată ziua?
-Nu,am programare la radiologie devreme.Putem fi înapoi,la opt sau nouă.
-E vorba de încă un examen radiologie? a întrebat Nick cu o licărire răutăcioasă în ochi.În acest caz,vreau să merg şi eu.
-Ce e aşa nostim în legătură cu examenul radiologie? a întrebat Noah.
Nick a dat din cap şi Tommy a roşit realmente când a răspuns:
-De fapt,un astfel de examen a mai avut loc,dar Nick nu mai poate să meargă cu mine,pentru că a fost dat afară de la radiologie.Cum Noah voia amănunte,lui Laurant nu i-a trebuit prea mult să priceapă că,din cauza ei,cei doi nu i le dădeau.Se simțeau jenați de ceva,ca nişte şcolari neascultători aduşi în fața profesorului.
-Dacă îmi dați voie,mă duc să-mi iau geanta.Nici n-a ajuns bine în bucătărie,că le-a auzit hohotele de râs.Tommy povestea,dar pentru că vorbea în şoaptă,n-a putut să prindă decât un cuvânt sau două.Indiferent ce i se întâmplase lui Nick la radiologie,faptul era plin de haz pentru toți trei.După ce şi-a găsit geanta pe duşumea lângă scaun,şi-a pus-o pe umăr şi apoi s-a sprijinit de masă,aşteptând ca râsetele să se potolească.Nick a venit după ea..
-Eşti gata? Cu un semn din cap,1-a urmat spre uşă.Tommy a oprit-o pentru a o săruta pe obraz,iar Noah a încercat imediat să-l imite.Râzând,ea 1-a respins.
-Eşti tot timpul gata să flirtezi.
-Da,a fost el de acord.Iar tu eşti o femeie îndrăcit de frumoasă.Ignorând complimentul,a adăugat:
-Veghează asupra fratelui meu.
-N-ai nici o grijă.M-am născut pentru asta.Provin dintr-o lungă serie de ofițeri care au impus legea,aşa că sunt un protector natural.Totul se află în genele mele,a adăugat el.Somn uşor,Laurant.Şi-a luat la revedere cu un semn din cap.
Nick i-a deschis uşa,dar ea s-a oprit pe prag.

-Noah? Care este numele tău de familie?
-Clayborne,a răspuns el.Noah Clayborne.

CAPITOLUL 9

Maşina lui Laurant era un hârb.Carburatorul era aproape înfundat;bujiile trebuiau înlocuite şi ambreiajul patina.Surprins,Nick a constatat toate astea în timp ce traversau oraşul,spre hotel.Rezervările le-a făcut de la presbiteriu.Erau înregistrați sub numele de domnul şi doamna John Hudson.S-au oprit la recepție pentru a lua cheile şi apoi au urcat.În ascensor,i-a comunicat că bagajele au sosit deja.
-Ai fost foarte eficient.
-În general,sunt un tip eficient.Din lift a coborât primul,s-a asigurat că holul e pustiu,apoi şi-a continuat drumul pe covorul roşu de pe coridor,alături de ea.
Era o linişte mormântală.Apartamentul se afla la capătul holului.
Nick a introdus cartela de plastic în broască şi a deschis larg uşa.
-Ți-am spus oare că ni s-a dat apartamentul tinerilor căsătoriți? Era singurul disponibil.Dar,Laurant,să nu te jenezi,a adăugat repede văzându-i expresia.Arăți ca şi cum eşti gata s-o iei la fugă.S-a străduit să zâmbească.Era jenant,dar era hotărâtă să treacă peste asta.
-Sunt prea obosită pentru a fugi.
-Vrei să te trec pragul în brațe?
Ea n-a răspuns.În final,el i-a dat un ghiont amical,pentru a o face să intre.
Ezitând,a păşit peste pragul apartamentului cu un singur dormitor.
Când a auzit uşa închizându-se în urmă,a simțit brusc o undă de nervozitate.Nu e *vremea să fii jenată sau ruşinată,*şi-a amintit ea.Nick stătea în picioare chiar în spatele ei.Putea să-i simtă căldura trupului.S-a depărtat repede de el şi a privit în jur,la camera de zi.Era decorată minunat,în culori delicate,stropite cu gri.
Existau două sofale cu ciucuri ciocolatii una în fața celeilalte şi o măsuță de marmoră neagră între ele.Pe măsuță se afla un vas mare de cristal cu flori proaspete de primăvară,iar pe bufetul de sub cele trei ferestre care dădeau spre luminile scuarului,era o tavă de argint încărcată cu fructe,brânză şi biscuiți,
precum şi o sticlă de şampanie cufundată în gheața dintr-un vas de onix negru.
Nick meşterea ceva la uşă.Avea în mână o sârmă subțire,din care a făcut un laț pe care l-a agățat de clanță.La capătul sârmei se afla o cutiuță pătrată de mărimea unei baterii de nouă volți.După ce a înfăşurat sârma în jurul buşonului uşii,a umblat la cutie şi imediat o luminiță roşie a început să clipească.

-Ce-i asta?
-Sistemul meu personal de securitate.Jordan 1-a proiectat special pentru mine. Dacă cineva încearcă să intre,când sunt sub duş sau dorm,mă anunță imediat.
După ce s-a sculat în picioare,şi-a rotit umerii pentru a se dezmorți şi i-a sugerat să se pregătească de culcare.
-Eu voi folosi baia de aici,iar tu poți s-o iei pe cea de lângă dormitor.
Dând aprobator din cap,ea s-a îndreptat spre uşa care despărțea camera de zi de dormitor şi s-a oprit.Înăuntru se vedea un pat mare,pe care cuvertura şi cearceafurile albe erau deja aranjate pentru noapte.Un trandafir roşu cu tija lungă se afla în mijlocul patului şi două tablete de ciocolată *Godiva*,ambalate în hârtie aurie strălucitoare,pe cele două perne.
-Care e problema? a întrebat-o el văzând-o cum sta nemişcată pe prag.
-Pe pat e un trandafir.Traversând camera pentru a se convinge,a remarcat:
-Frumoasă atenție.Se afla doar la un pas de ea,sprijinit de tocul uşii.Nici măcar n-a putut să-l privească atunci când a spus:
-E apartamentul perechilor în luna de miere.
-Da,aşa e,a fost el de acord.Te simți jenată?
-Nu,deloc,a mințit ea.
-Tu poți să dormi în pat,iar eu pe sofaua de aici.Apoi a auzit un rontăit puternic.Nick tocmai muşcase zdravăn dintr-un măr.Zeama i s-a prelins pe barbă,dar el a şters-o neglijent cu dosul mâinii,oferindu-i mărul.A muşcat şi ea,dar o muşcătură ceva mai mică.Şi aşa tensiunea s-a risipit şi el a redevenit cel mai bun prieten al fratelui ei mai mare.S-a îndreptat spre baie şi în timp ce răscolea prin geanta cu obiectele de noapte căutând o cămaşă,1-a zărit cu coada ochiului pe Nick aruncându-se pe pat şi luând în mână telecomanda.
A rămas sub duş multă vreme,lăsând apa fierbinte să-i curgă pe umeri,până ce tensiunea acumulată în ziua aceea a dispărut.Şi când şi-a terminat de uscat părul lung,era epuizată.După ce şi-a pus o cămaşă de noapte largă,cu insemnele statului Pennsylvania,şi-a dat cu cremă pe față şi apoi a luat tubul de loțiune pentru corp Chanil şi s-a întors în dormitor.Nick se făcuse comod,ca la el acasă.Stătea sprijinit pe pernele proptite de căpătâiul patului,cu picioarele lui lungi şi musculoase întinse şi gleznele încrucişate.
Îşi pusese un şort vechi şi uzat şi o cămaşă albă.Părul îi era încă umed de la duş,iar picioarele îi erau goale.Avea în poală un carnețel de notițe şi un pix,iar în mână mai ținea telecomanda.Arăta complet relaxat.Existau destule capoate atârnate în dulapul din perete,dar a uitat să ia unul cu ea în baie,şi pentru că el i-a aruncat doar o privire fugară şi apoi s-a întors spre televizor,ea a înțepenit de

teamă că nu e destul de îngrijită şi îmbrăcată adecvat.De fapt,nu purta neglije peste cămaşa de noapte.Totuşi,aceasta o acoperea de la gât până la genunchi.
Nick nu-şi lua ochii de la televizor.Stând nemişcat,era aparent concentrat asupra ecranului TV,dar gândurile îi erau total date peste cap.Când Laurant a ieşit din baie,a văzut-o în întregime,cu picioarele acelea incredibil de lungi,cu dulcea proeminenţă a pieptului sub pânza subţire,cu gâtul frumos,obrajii îmbujoraţi şi gura aceea perfectă.Nici dacă ar fi avut pe ea una din jucărioarele acelea de dantelă din catalogul Secretul Victoriei,n-ar fi putut fi mai aţâţătoare.
O,da,înregistrase totul şi asta numai în câteva secunde.Dar şi-a impus dramul de disciplină ce-i mai rămăsese şi s-a uitat în altă parte.Însă,pentru a fi cinstit în faţa lui Dumnezeu,dacă l-ar fi întrebat ce vede la televizor,n-ar fi fost în stare să-i spună.Era şocat-şi destul de dezgustat-de reacţia lui.
-Eşti exact ca fratele meu,a remarcat ea când şi-a întins picioarele,şi-a tras în jos cămaşa şi şi-a proptit două perne mari în spate.Imitându-1,şi-a încrucişat gleznele şi a început să deşurubeze capacul loţiunii de corp,pentru a-1 deschide.
Era destul loc între ei pe patul acela uriaş,totuşi era un pat.Termină cu asta,şi-a spuse sieşi.E sora mai mică a lui Tommy.
-Ce-ai spus? a întrebat-o apoi.Îşi întindea loţiunea roz pe mâini când i-a răspuns.
-Am spus că eşti exact ca fratele meu.Tommy stă tot timpul cu telecomanda în mână.Nick a rânjit.
-Asta deoarece cunoaşte secretul.
-Care secret?
-Cine are în mână comanda,controlează lumea.Ea râse şi asta i-a dat curaj.
-N-ai observat niciodată cum îşi pipăie preşedintele buzunarul hainei? Să se asigure că se află acolo comanda.Ea a întors capul.
-Şi totdeauna am crezut că e doar un gest nervos.
-Acuma ştii care e realitatea.După ce a pus loţiunea pe noptieră,s-a strecurat sub cuvertură.S-a uitat absentă la ecran timp de un minut,dar gândurile îi zburau.
-Noah e bun profesionist,nu-i aşa? Ştiu că mi-ai mai spus-o,iar după ce l-am cunoscut,am simţit că nu mai trebuie să-mi fac griji pentru Tommy.Noah m-a făcut să fiu sigură că va veghea asupra fratelui meu.Şi mai ştiu că mă tachina în legătură cu povestea aceea ucide-şi-nu spune nimic...glumea,nu-i aşa? a mai întrebat ea.Nick a râs.
-Da,aşa e.
-Mi-ai spus că Pete îl foloseşte deseori,dar Noah nu lucrează pentru FBI?
-Da şi nu.Are un fel de a acţiona mai prolific,mai inventiv.
-Nu există aşa ceva.

-Exact,a răspuns el.Dar lui Noah îi place să creadă că e agent independent.
-Şi de fapt,nu e?
-Nu.Pete îl dirijează.Nu era prea sigură ce înseamnă această remarcă.
-Si pentru că Pete lucrează pentru FBI,iar Noah lucrează pentru el...
-Înseamnă că şi el lucrează pentru FBI.Numai că nu i se spune aşa.Zâmbind,a adăugat: Nu pot să-mi dau seama când eşti serios şi când nu.Mă simt total amorțită.Să sperăm că dimineață voi fi din nou cu capul limpede.
Mâine,când gândurile nu se vor mai învălmăşi în capul ei,va hotărî cum sancționeze în continuare.Dar pentru moment,era prea extenuată pentru a gândi.
A adormit în timp ce-1 privea urmărind un meci de hochei.

CAPITOLUL 10

Când s-a trezit,1-a auzit pe Nick mişcându-se prin camera de zi.Înhățându-şi geanta,s-a grăbit spre baie pentru a se îmbrăca.Nu prea avea de ales.Atât de în grabă părăsise Holy Oaks,încât pur şi simplu nu dăduse atenție garderobei.
Când şi-a făcut bagajul,a crezut că va sta în Kansas City doar o noapte,de aceea a luat cu ea numai o fustă scurtă şi neagră de pânză şi o bustieră albă,în caz că Tommy era internat în spital.Fusta de pânză ajunsese să arate ca şi cum ar fi dormit cu ea,dar nu avea ce să facă.Era încălțată doar cu unul dintre pantofi şi-1 căuta pe celălalt,când Nick a bătut în uşa de la baie.
-A sosit micul dejun,a anunțat-o el.Imediat ce termini,ne apucăm de treabă.
Ieşi ținând pantoful în mână.
-Ce fel de treabă? El i-a făcut semn spre carnetul de notițe de pe masă.
-Am făcut o listă care să mă ajute să aflu de unde să încep,iar acuma trebuie să revedem împreună câte ceva.
-Foarte bine.Ce trebuie să revedem?
Şi-a împins scaunul spre masă şi a aşteptat-o să se aşeze.
-Câteva lucruri.În primul rând,trebuie să facem lista persoanelor care au necaz pe tine.Ştii...duşmanii tăi.Oamenii care ar fi încântați dacă ai dispărea.
-Sunt sigură că există oameni care nu mă plac,dar cinstită să fiu,nu cred că vreunul dintre ei ar dori să mă distrugă.Crezi că sunt prea naivă? S-a aplecat pentru a-şi încălța pantoful.Când s-a ridicat,Nick îi pusese un corn pe farfurie.
-Da,aşa cred.Vrei puțină cafea? a mai întrebat-o întinzând mâna după cafetieră.
-Nu beau cafea,dar oricum mulțumesc.
-Nici eu nu beau.Nu e nostim,ce zici? Cred că suntem singurele ființe din lume care nu susțin companiile producătoare de cafea.A încălecat pe scaunul aşezat în fața ei şi a scos capacul pixului.

-Ai spus că întâi vom face o listă a duşmanilor Apoi? 1-a întrebat ea.
-Vreau să ştiu şi cine îți sunt prietenii,cei care sunt prea atenți cu tine.Dar,să începem cu începutul.De când locuieşti în Holy Oaks?
-De aproape un an.
-Te-ai mutat acolo pentru a fi mai aproape de fratele tău şi în curând vei deschide un magazin,nu-aşa?
-Da.Am cumpărat o clădire veche şi părăginit din scuarul oraşului şi am renovat-o.
-Ce fel de magazin va fi?
-Toți îi spun farmacia din colț,deoarece asta era cu ani în urmă,dar eu n-am să vând nici un medicament,nici măcar o aspirină.Va fi un loc unde liceenii vor putea să-şi petreacă timpul liber şi sper că şi familiile din oraş îşi vor aduce copiii la o înghețată.Va exista acolo o fântână de marmoră cu apă gazoasă şi un tonomat.
-Gen anii cincizeci sau şaizeci,nu-i aşa?
-Aproximativ,a aprobat ea.Am comandat femeilor şi atelierelor din oraş tricouri şi steaguri cu inscripții şi figuri,şi sper să am o mulțime.La etaj,de jur împrejurul fântânii cu apă gazoasă se află o galerie cu nişte ferestre minunate şi multă lumină.Acolo intenționez să-mi instalez biroul.Prăvălia nu e mare; dar are o verandă în față şi,în lunile de vară,acolo vreau să pun mese şi scaune.
-N-o să reuşeşti să faci prea mulți bani vânzând înghețată şi tricouri,dar mai cred şi că,fiind atât de hotărâtă,asta nu trebuie să te îngrijoreze.
-Nici n-a aprobat,nici n-a respins presupunerea lui.Doar a adăugat:
-De asemenea,desenez afişe pentru întreprinderile locale şi în toamnă deschid un curs,unde voi preda.
-Ştiu că la Paris ai studiat artele plastice.Pictezi,nu-i aşa?
-Da.E pasiunea mea.
-Tommy mi-a spus că nu l-ai lăsat să-ți vadă pânzele nici pe el.
-Când voi ajunge să fiu o pictoriță bună,i le voi arăta.Dacă voi ajunge.
-Există cineva care nu doreşte să-ți deschizi magazinul?
-Steve Brenner ar prefera să mă vadă renunțând,dar nu cred că ar vrea să ne omoare,pe mine sau pe fratele meu,şi nici să mă alunge din oraş.O dată,mi-a dat chiar întâlnire.E un tip plictisitor.Şi nu-i place să audă cuvântul “nu”.
-Cred că n-ai ieşit cu el?
-Nu.Nu-mi place deloc.Banii înseamnă totul pentru el.Conduce Societatea de Propăşire a oraşului Holy Oaks.De fapt aşa o numesc ei,deşi sunt numai doi.

După ce s-a gândit puțin,a adăugat: Steve Brenner e agent imobiliar.
-Şi celălalt membru al societății? a întrebat Nick,în timp ce trecea numele lui Brenner pe listă.
-E şeriful Lloyd MacGovern.
-Şi ce vor ăştia doi să facă pentru propăşirea oraşului?
-Vor să cumpere toate clădirile din jurul scuarului,pentru unii amatori de investiții.Steve e creierul acțiunii,cel ce încearcă să ia tot.Chiar dacă proprietarul îi vinde direct investitorului,Steve şi şeriful primesc un comision.Acesta e modul în care acționează Steve,sau aşa mi s-a spus.
-Şi ce vor să facă investitorii cu clădirile?
-Vor să dărâme casele acelea vechi şi frumoase să facă cămine pentru studenți.
Blocuri mari şi urât cu apartamente pentru studenții căsătoriți.
-Investitorii ăia nu pot să construiască în altă parte?
-Ba da,pot.Plănuiesc să facă şi un supermagazin în afara oraşului.Dacă reuşesc să desființeze toate magazinele din scuar...
-Le vor aduna în supermarket.
-Exact.
-Cine sunt investitorii?
-Firma Griffen,Inc a răspuns ea.Nu l-am cunoscut pe nici unul.Au sediul la Atlanta.Steve îi reprezintă.Şi le oferă proprietarilor o mulțime de bani...Dolari nu glumă.
-Mai e altcineva,în afară de tine,care se împotriveşte vânzării?
-Există o mulțime de oameni în oraş,care vor să vadă clădirile acelea restaurate, nu dărâmate.
-Da,dar câți dintre ei sunt proprietarii magazinelor din jurul scuarului?
Ea a oftat.
-Vinerea trecută mai erau doar patru,împreună cu mine.
-Ceilalți au capitulat?
-Da.
-Vreau să-mi faci o schiță a locului şi să treci toate numele proprietarilor.Poți să o faci mai târziu,a adăugat el.
-Bine,a încuviințat ea.Spun că e scuarul oraşului,dar de fapt are doar trei laturi.
Pe cea de a patra se află un părculeț,unde este o adorabilă fântână arteziană veche.Are cel puțin şaizeci,poate şaptezeci de ani,dar funcționează...şi mai este un foişor pentru orchestră,în lunile de vară,muzicanții locali se adună în fiecare sâmbătă seara şi cântă.E realmente minunat,Nick.A închis ochii,încercând să-şi amintească numele celor care au semnat actele cu Griffen,începând cu bătăioasa

proprietară a magazinului cu articole de menaj.
-Margaret Stamp e proprietara unei mici brutării din mijlocul cvartalului,a început ea.Şi Conrad Kellogg e proprietarul farmaciei oraşului.Se afla în clădirea de peste drum de mine.Este imperios necesar ca ei să se mențină fermi pe poziție,pentru că dacă unul dintre ei vinde,Griffen poate dărâma clădirea în care se află magazinul respectiv şi,o dată o clădire de apartamente dărâmată, întregul scuar e pierdut.
-Ce se întâmplă dacă Tommy va fi transferat şi va părăsi Holy Oaks? Ai să-ți vinzi magazinul şi ai să-l urmezi?
-Nu,voi rămâne acolo.Îmi place Holy Oaks.Mă simt bine în acest oraş.Are o istorie bogată şi locuitorii au grijă unul de altul.
-Eu nu mă pot închipui trăind într-un orăşel.Aş înnebuni.
-Mie îmi place.M-am simțit...în siguranță...până a apărut povestea asta.Am crezut că într-un orăşel îți poți cunoaşte duşmanii.Cred că am greşit în privința aceasta.
-Ştiu că te-ai mutat acolo după ce s-a îmbolnăvit Tommy.
-Era foarte grav.
-Dar şi-a revenit.Ți-ai luat liber de la galeriile din Chicago,cu intenția de a te întoarce după ce Tommy se face bine,dar în loc de asta ți-ai dat demisia.De ce?
Privi în farfurie,aranjând nervoasă tacâmurile pe masă.
-N-am venit doar la el.Am fugit de o situație foarte neplăcută.A fost ceva... personal.
-Laurant,te-am atenționat ca am să-ți invadezi intimitatea,îți aminteşti? Regret dacă te jenezi să vorbeşti despre lucruri personale,dar va trebui totuşi s-o faci,a adăugat el.Nu-ți fie teamă,nu-i spun nimic,fratelui tău.
-Nu mi-e teamă de asta.Doar că a fost...o prostie,a spus ea aruncându-i o privire.
-Ce prostie?
-L-am cunoscut pe omul acela la Chicago.De fapt,lucram pentru el.Am ieşit împreună de câteva ori şi am crezut că m-am îndrăgostit de el.Asta a fost prostia.
S-a dovedit a fi...Ezita,negăsind cuvântul adecvat care să-l descrie pe omul care a trădat-o.Nick i-a venit în ajutor:
-Murdar? Lepădătură? Ticălos?
-Murdar,a hotărât ea.Da,categoric că s-a purtat murdar.El a întors pagina din carnet şi i-a cerut numele omului.
-Joel Patterson.Era şeful departamentului.
-Şi...? Ce s-a întâmplat?
-L-am surprins în pat cu altă femeie,de fapt cu o prietenă.

-Ehe...
-Nu e deloc nostim.Cel puțin n-a fost atunci.
-Nu.Sunt sigur că nu,a aprobat el.Iartă-mă,nu sunt prea sensibil,nu-i aşa? Cine era ea?
-O femeie care lucra pentru galerie.Treaba n-a durat mult.Acuma e combinantă cu altcineva.
-Spune-mi numele.
-Ai intenția s-o verifici şi pe ea?
-Sigur că da.
-Christine Winters.După ce a trecut numele în carnet,a privit-o pe Laurant.
-Hai să ne întoarcem la Petterson pentru o clipă.
-Nu vreau să vorbesc despre el.
-Încă te mai doare?
-Nu.Doar că mă simt ca o proastă.Ştii că a avut tupeul să mă acuze?
Nick a ridicat ochii din carnet şi i-a aruncat o privire piezişă.
-Glumeşti? Expresia lui uluită a facut-o să zâmbească.
-Deloc.Mi-a spus că eu am fost de vină că s-a culcat cu Christine.„*Bărbații au nevoi”* 1-a citat ea.
-Şi tu nu l-ai dat afară,hâm?
-Ce mod ciudat de a rezolva problema.Nu,nu l-am dat.
-De ce n-ai făcut-o?
-Iartă-mă,nu înțeleg.
-Credeai că-l iubeşti.De ce nu te-ai culcat cu el?
-Vrei să-i justifici...
-Nu,sigur că nu.Tipul e un smucit.Eram doar curios,asta-i tot.Ai spus că-l iubeai....
-Nu,am spus că am crezut că m-am îndrăgostit de el,1-a corectat ea împingând deoparte cornul şi luând gemul.Sunt o fire practică,i-a explicat.Joel şi cu mine aveam aceleaşi interese şi am crezut că suntem şi de aceeaşi valoare.Am greşit în legătură cu asta.
-Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.De ce nu te-ai culcat cu el?
N-a mai putut evita răspunsul.
-Am aşteptat...voiam...
-Ce?
-Puțină vrajă.O scânteie.Ar fi trebuit să fie...nu-i aşa?
-Drace,ar fi trebuit...
-Am încercat,dar n-am putut să mă fac să simt...

-Laurant,or este or nu este.Nu poți s-o fabrici.A pus cuțitul pentru gem pe farfurie,apoi cu mâinile în poală s-a lăsat pe spătarul scaunului.
-Nu sunt foarte bună în materie de relații,a zis ea.
-Petterson ți-a spus asta? Dar n-a mai aşteptat răspunsul.Se juca cu mintea ta de fapt,nu-i aşa? Şi ce altceva ți-a mai spus bătrânul Joel când te-a acuzat că l-ai aruncat în brațele altei femei? Putea să-şi dea seama că e furios şi faptul că aceasta era din cauza ei a făcut-o să se simtă bine.
-A spus că inima mea e de gheață.
-Dar tu nu crezi aberația asta,nu-i aşa?
-Nu,sigur că nu,a răspuns ea.Dar...
-Dar,ce?
-Am fost întotdeauna foarte rezervată.Probabil că sunt cam rece.
-Nu eşti.Negația lui a fost făcută cu convingere,ca şi cum ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia.Ar fi vrut să-i ceară o explicație,dar discuția s-a întrerupt când a sunat telefonul şi Nick s-a dus să răspundă.
-Era Noah,a informat-o el când s-a întors.Avionul lui Pete a aterizat.Să mergem.

CAPITOLUL 11

La cincisprezece minute de la telefonul lui Noah,Nick şofa spre casa parohială.
-Îți patinează ambreiajul,a comentat el când au-început să urce autostrada Southwest.Am observat încă de aseară,dar speram să greşesc.
-Cred că trebuie s-o dau din nou la revizie.Era tot o zi fierbinte şi umedă.
Instalația de aer condiționat nu reuşea să răcorească maşina,din care cauză a coborât geamul.
-Cred că şi compresorul trebuie revizuit,a spus el.Are aproape 150.000 km la bord,Laurant.E timpul ca dumneaei să fie schimbată.
-Dumneaei? a repetat ea zâmbind..E o maşină,nu-i femeie.
-Bărbaților le place să aibă o legătură strânsă cu maşinile lor,a explicat el.Un bărbat bun chiar o răsfață.
-Ăsta e un alt secret pe care îl dețineți voi băieții?
-Nu băieții,a corectat-o el.Bărbații.În special bărbații.Ea a râs.
-Oare doctorul Morganstern şi-a dat seama că are în echipă un aiurit?
-Ce te face să crezi că nu e şi el aiurit?
-Este? A devenit serioasă când a adăugat: îmi imaginez că a auzit şi a văzut multe grozăvii,nu-i aşa?
-Aşa e.
-Şi tu la fel.

-Da,ține de meserie.
-Tommy e îngrijorat pentru tine.Când au început să urce o altă stradă înclinată, Nick a ascultat atent scrâșnetul cutiei la schimbarea vitezelor.După ce zgomotul acela groaznic a încetat,a hotărât să o dea pe mâna unui mecanic,înainte ca Laurant să se mai urce la volan.A fost teribil de norocoasă că n-a lăsat-o de căruță pe autostradă.Apoi i-a aruncat o privire pe deasupra ochelarilor de soare.
-Tommy vrea să mă însor şi să devin om la casa mea.Crede că o familie îmi va schimba viața într-una normală.Dar asta nu se va întâmpla.Cu slujba pe care o am,căsătoria nu intră în discuție şi să am proprii mei copii...e absolut în afara ecuației.
-Nu-ți plac copiii?
-Ba da.Dar în acelaşi timp ştiu că i-aş distruge.Dacă aş avea vreunul,ar trebui să-l țin departe de mine.Altfel,l-aş distruge.
-Pentru că ți-e teamă că i s-ar putea întâmpla ceva...după câte ai văzut...
El a oprit-o scurt.
-Cam aşa ceva.Dar tu? Vrei să te măriți şi să ai un copil?
-Da,sigur...cândva.Dar nu vreau numai unul.Vreau o droaie şi nu-mi pasă dacă asta mai este sau nu la modă.
-Ce înseamnă pentru tine o droaie?
-Patru,cinci,poate chiar şase.Doctorul Morganstern are copii?
-Nu,el şi Katie nu pot avea copii,dar au o mulțime de nepoți şi nepoate,astfel că în permanență găseşti copii în casa lor.După ce 1-a privit,1-a întrebat:
-De ce te uiți tot timpul în oglinda retrovizoare?
-Sunt un şofer prudent.
-Vrei să te asiguri că nu ne urmăreşte nimeni,nu-i aşa?
-Şi asta,a fost el de acord.
-Unde ți-e pistolul? Cu mâna stângă a ridicat tocul fixat între scaun şi uşă.
-Nu plec niciodată de acasă fară el.Când sosim la prezbiteriu,mi-1 pun la şold.
Asta-i regula,i-a explicat el.Sprijinindu-şi brațul pe fereastră,privea clădirile vechi înşirate de-a lungul drumului.Se gândea la doctorul Morganstern, întrebându-se cum arată şi dacă va fi rezonabil când îi va spune ce dorea să facă. Era hotărâtă să rămână lângă Tommy şi Nick-amândoi erau prea implicați emoțional în acest caz pentru a fi practici-şi spera că doctorul o va înțelege şi o va sprijini,indiferent ce părere avea fratele ei.
-Laurant,trebuie să terminăm de întocmit lista aceea,a reluat Nick.Probabil că ar fi trebuit să o începem aseară,dar erai pur şi simplu dărâmată.
-În legătură cu aseară...aş fi vrut să ştiu....

-Da? a întrebat el văzând-o ezitând.
-Am adormit în timp ce tu te uitai la un meci.
-Nu la un meci,ci la meciul de baraj din Cupa Stanley,a explicat el.
-L-ai urmărit pe tot?
-Până la amărâtul ăla de final.
-Şi după aceea ce-ai făcut?
Ştia ce încearcă să afle,dar diavolul din el a hotărât să o lase să pună întrebarea.
-M-am culcat,a răspune el.Şi după un lung minut:
-Unde? El a zâmbit.
-Cu tine.Tonul vocii lui era destul de liniştitor.Scopul a fost,fără îndoială,s-o facă să roşească,dar ea a hotărât că e timpul să întoarcă foaia.A fost întotdeauna ruşinoasă,dar acuma gata.
-Şi a fost bine? El a râs.
-Sigur că da.Am dormit ca un prunc.Totuşi sunt puţin îngrijorat.Ce va zice fratele tău,când am să-i spun că m-am culcat cu sora lui?
-N-ai să-i spui,dacă nu vrei.
-Bine,batem palma.După ce au sosit la Fecioara Milei,Nick a parcat maşina în faţa bisericii,pentru a nu întrerupe meciul-de baschet în curs de desfăşurare.
Tocmai îi reperaseră pe Noah şi pe Tommy.Stăteau nas în nas în mijlocul grupului de adolescenţi.Tommy purta un şort kaki şi o bluză albă.Noah avea pe el blugi uzaţi,un tricou negru şi pe umăr tocul de piele maro în care se afla pistolul.Expresia feţei lui era cât se poate de ameninţătoare.Lui Laurant nu i-a trebuit prea mult pentru a-şi da seama de ce.Tommy ţinea între buze un fluier şi Noah contesta un verdict dat de el.Încăpăţânatul ei frate nu era genul care să dea înapoi,iar situaţia de acuma o dovedea cât se poate de clar.
Faţa îi era roşie ca sfecla şi îi declarase război lui Noah.Băieţii se strânseseră în jurul fratelui ei,ca o mică trupă de luptători,gata să atace la comanda şefului.
Laurant a coborât din maşină înainte ca Nick să aibă timp să-i deschidă portiera.
Apoi 1-a văzut aplecându-se să-şi ia arma şi a hotărât ca acest obiect să n-o mai deranjeze.
-Credeam că Tommy trebuie să meargă astăzi la spital pentru analize,a remarcat ea.
-Dar e trecut de zece.Probabil că au fost deja.
-N-ai putea să faci ceva în legătură cu asta? a întrebat ea cu un semn din cap spre Noah,care tocmai îl luase pe Tommy de piept.La rândul lui,fratele ei se răzbună aruncându-i fluierul în nas.Nick a izbucnit în râs.
-Uită-te la feţele băieţilor.

-Nu le place să se țipe la preotul lor.
-Dar cei doi se distrează.
-Băieții însă nu înțeleg asta.Noah e copleşit.
-Crezi? Ea 1-a privit.
-Tu nu crezi?
-E în stare să-şi poarte singur de grijă.
-Mă duc înăuntru,a zis ea făcându-i cu mâna fratelui ei în timp ce traversa parcarea.După ce 1-a văzut pe Monsenior aşteptând-o în uşă,s-a grăbit spre el.
Noah a urmărit-o cu coada ochiului.Încetase să mai țipe la Tommy şi i-a întors spatele,pentru a o privi mai bine.
-La ce te holbezi? 1-a întrebat Tommy,aflat încă sub influența disputei.
-La Laurant,a răspuns Noah.Are un trup grozav.
-Vorbeşti de sora lui,i-a amintit Nick dându-i un ghiont.
-Da,ştiu.Dar nu-ți vine să crezi că sunt rude.E atât de afurisit de frumoasă şi de dulce şi el e aşa un smucit.Apropo,prietenul tău e la fel de orb ca un liliac,a adăugat el.Nu poate să vadă dacă o minge a căzut dincolo de tuşă,deşi asta se află doar la o jumătate de metru de el.Şi scandalul a reînceput.
Zece minute mai târziu au intrat cu toții înăuntru.Tommy îşi ştergea fruntea cu poala cămăşii,dar Nick şi Noah nu erau deloc transpirați.Râdeau îndreptându-se spre bucătărie,pentru a găsi ceva de băut.Laurant a intrat în camera de zi pentru a nu le sta în drum,schimbând coşul greu cu rufe de pe un şold pe altul.
-Nu-mi vine să cred că le-ai dat copiilor bere,1-a mustrat Tommy pe Noah.
-E aşa de cald afară,s-a apărat acesta.Mi-am închipuit că aşa ceva vor.
-Nu au încă vârsta,a subliniat Tommy exasperat.Şi nici măcar nu e amiază.
Nick i-a făcut cu ochiul lui Laurant când a trecut pe lângă ea,ducând un pachet cu şase cutii de Coke.Noah i-a spus lui Tommy să rămână înăuntru,în timp ce el şi Nick se vor duce să vorbească cu băieții pe verandă.
-Despre ce e vorba? şi-a întrebat Laurant fratele.
-Unul dintre băieți i-a spus Monseniorului că sâmbătă a văzut maşina pe care o conducea tipul,aşa că Nick vrea să vorbească cu el.
-Băiatul a spus asta la poliție?
-Nu,nici unul dintre băieți nu vorbeşte cu poliția,i-a explicat el.Dar toți au auzit ce s-a întâmplat şi aşa cum a subliniat foarte elocvent Frankie,conducătorul grupului:„*Nimeni nu va veni în blestemata noastră de parohie să-i facă necazuri unuia dintre blestemații noştri de preoți”*.Ochii lui Laurant s-au deschis larg.
Tommy a dat din cap.
-Frankie e un copil bun,dar trebuie să salveze aparențele.

Pentru ei e foarte important să se arate duri.Oricum,îşi spun totul unul altuia.
Hoinăresc tot timpul pe străzi,zi şi noapte,şi unul şi-a amintit că a văzut o dubiță necunoscută parcată pe Strada a Treisprezecea,lângă terenul viran.Nick speră să obțină o descriere a tipului care o conducea.Ține-i pumnii.Apoi schimbând subiectul a întrebat-o: Ce faci cu coşul ăla de rufe?
-Nu pot să stau degeaba şi să aştept.Trebuie să fac ceva,aşa că l-am întrebat pe Monsenior dacă n-aş putea să-l ajut.Tommy a deschis uşa pivniței,a aprins lumina şi a privit-o coborând treptele de lemn.Cinci minute mai târziu a sosit doctorul Morganstern.Când a ieşit din pivniță,1-a auzit vorbind.Se aflau cu toții în picioare,în holul din față.
Agenții lui erau toți mai înalți decât el cu un cap,ca şi Tommy de altfel,dar erau foarte respectuoşi,,,domnindu-l" de mama focului.
Întâlnirea cu el o neliniştea pe Laurant,dar spera că nu se vedea cât e de nervoasă,când Nick a împins-o spre el,pentru a i-o recomanda.
El i-a strâns mâna,a insistat să-i spună Pete şi apoi li s-a adresat:
-De ce nu mergem să ne aşezăm undeva şi să vedem ce trebuie făcut?
Instinctiv ea s-a uitat la Nick.Iar când acesta i-a făcut un semn discret,1-a urmat pe Tommy în camera de zi.Morganstern a rămas în urmă,pentru a vorbi cu agenții lui.Întâi a discutat cu Nick,dar cu o voce atât de scăzută,încât Laurant n-a putut auzi ce spuneau.Apoi s-a întors spre Noah şi indiferent ce i-a spus,agentul a fost atât de amuzat,încât brusc a izbucnit în râs.
-Dumnezeu mă va pedepsi cu moartea,domnule.
-Pierzându-1 astfel pe unul din cei mai credincioşi soldați ai Lui? Nu cred,a răspuns Pete în timp ce intra în camera de zi înaintea celor doi.Pe de altă parte,
sunt perfect convins că Dumnezeu are simțul umorului.Pete şi-a pus geanta dipLornat pe masă şi a descuiat-o.Nick s-a aşezat pe sofa lângă Laurant,iar Noah a rămas în picioare în spatele superiorului său,cu brațele încrucişate pe piept,ca o santinelă.
-Mă întrebam,domnule,dacă ați aflat ceva semnificativ de la cel care a întocmit profilul delicventului în acest caz,a intervenit Noah.Care e numele lui,Nick?
Doctorul s-a grăbit să-i răspundă:
-Îl cheamă George Walker şi într-adevăr are câteva idei care ne-ar putea ajuta.Din păcate nimic concret.
-Cei ce întocmesc profilul nu studiază şi locul faptei? a întrebat Tommy.Am citit undeva că acesta e felul în care îşi culeg informațiile.
-Da,e adevărat,a fost de acord Pete.Totuşi,mai există şi alte metode.
-Precum caseta?

-Da.
-Tommy,eşti aşa bun să nu te mai învârteşti atâta şi să stai jos? a intervenit Laurant.Fratele ei i-a făcut semn să se mute mai aproape de Nick şi apoi s-a aşezat lângă ea.Nu ştia cum să formuleze întrebarea pe care voia să o pună,aşa că a hotărât să fie direct:
-De fapt,de ce ai venit,Pete?
-Suntem încântaţi că aţi venit,a intervenit Laurant,pentru ca doctorul să nu creadă că fratele ei e chiar atât de grosolan precum părea.Nu-i aşa,Tommy? a adăugat ea dându-i un ghiont.
-Da,sigur că da.Pete ştie că-i apreciez ajutorul.Hai să le spunem şi lor,ce zici?
1-a întrebat el pe psihiatru.Când Pete a încuviinţat dând din cap,Tommy s-a întors spre Laurant şi i-a explicat:
-Acum câţiva ani,am apelat la Pete în legătură cu un puşti care ne făcea necazuri şi pe care am încercat să-l sprijin.Era peste posibilităţile mele,dar Pete m-a ajutat internându-l într-un spital pentru tratament.A fost pentru prima oară când m-am folosit de relaţiile lui Nick şi de atunci Pete mi-a mai venit în ajutor şi în alte trei cazuri dificile.Nu m-ai refuzat niciodată,nu-i aşa?
-Am încercat să n-o fac,a răspuns Pete.Am venit aici să vorbesc cu tine,Tom.Am vrut să revedem împreună ce s-a întâmplat în confesional.
-Ai ascultat deja caseta,i-a reamintit Tommy.
-Da,şi ne-a fost de mare ajutor în cercetări.Totuşi,din ea n-am aflat impresiile tale,în timp ce necunoscutul vorbea.Mi-ar place să aflu ce gândeai.
-I-am spus lui Nick tot ce mi-am amintit.Am relatat totul de cel puţin zece ori.
-Da,dar Pete vrea să te întrebe altceva,a intervenit Nick.
-În regulă.Dacă crezi că asta va ajuta,voi repeta totul.Pete a zâmbit.
-Noah,de ce tu şi Laurant nu aşteptaţi în cealaltă cameră? Dar tu Nick,mi-ar plăcea să rămâi.Laurant 1-a urmat pe Noah spre uşă,apoi a întors capul exact când Pete şi-a deschis geanta.
-Pete? După ce terminaţi,aş putea să stau de vorbă cu tine între patru ochi?
-Sigur că da.Noah a deschis uşile franţuzeşti şi le-a închis în urma lor.
Monseniorul cobora de la etaj,ducând un coş cu rufe murdare.Fără o vorbă,
Laurant i 1-a luat din braţe şi a coborât din nou în pivniţă.Auzind râsul fratelui ei,şi-a dat seama că investigaţia încă nu începuse.Pete acţiona ca şi cum avea tot timpul din lume.A început întrebându-l pe Tommy dacă a mai jucat fotbal american.Tommy stătea pe marginea sofalei,în mod evident tensionat şi îngrijorat.Pete 1-a ajutat să se liniştească,discutând despre spovedanie şi când

discuția s-a terminat,mai primise încă două mici informații,care se vor dovedi sigur de ajutor.Necunoscutul folosea colonia Obsession a lui Calvin Klein.
Tommy uitase de asta.Şi totodată,a uitat şi zgomotul acela pe care 1-a auzit.
Atunci şi-a închipuit că omul îşi pocnea degetele,pentru a-i atrage atenția.
Dar Pete a sugerat că zgomotul a fost făcut de casetofon,când a fost pus în funcțiune.Sculându-se în picioare,Pete a pus capăt discuției.
-Când te întorci la Holy Oaks,aş vrea să nu mai asculți nici o spovedanie,câtva timp.
-Cam cât ar însemna asta?
-Până când născocim noi o capcană,pentru a-1 prinde.Tommy i-a aruncat o privire lui Nick,apoi i s-a adresat lui Pete.
-Doar nu crezi că o să vină din nou să se spovedească?
-Sunt sigur că va încerca,a zis Pete.Tommy a dat din cap neîncrezător.
-Nu cred.E prea riscant pentru el.Nick,care până acuma stătuse neobişnuit de tăcut,a intervenit.
-El vede în asta o provocare.Consideră că ne este infinit superior tuturor,îți amințeşti? Şi va încerca să o dovedească.
-Tom,indiferent dacă îți place sau nu,el a stabilit cu tine o relație şi cred că vrea să te țină la curent cu tot ce intenționează să facă,a zis Pete.Un lucru ştiu sigur acuma.Acest necunoscut va merge cât de departe va fi nevoie,pentru a vorbi cu tine.Îşi doreşte admirația ta şi totodată să-ți trezească dezgustul şi teama.
-În multe privințe,eşti partenerul ideal pentru planurile lui,a adăugat Nick.
-De ce crezi asta?
-Vrea să fie cineva care să-i aprecieze gradul de inteligență.
Tommy însă nu era de acord:
-Ştiu că-ți închipui despre mine că sunt încăpățânat,dar îți repet că eu continui să cred că greşeşti în legătură cu tipul acesta.Pur şi simplu mi se pare lipsit de sens ca el să dorească să ia din nou legătura cu mine.V-am ascultat argumentele şi ştiu că sunteți experți...
-Dar? a intervenit Nick.
-Dar ai uitat de ce a venit la mine prima oară.Avea nevoie să-i dau dezlegare de păcate şi n-a obținut-o.Îți aduci aminte? Pete i-a aruncat o privire de simpatie.
-Nu,a venit la tine pentru că eşti fratele lui Laurant,a subliniat el.Şi nu are nevoie de iertarea păcatelor.Îşi bate joc de biserică,de cele sfinte şi de tine,Tom,mai ales de tine.Tom părea foarte nefericit.
-Vă dați seama că putea să-l găsească pe Monseniorul McKindry în confesional.
Eu m-am oferit doar în ultima clipă să-i țin locul.

-O,nu s-ar fi dus la McKindry,a zis Pete.Ştia că tu eşti în confesional,chiar înainte de a intra în biserică.
-Probabil că te-a văzut traversând parcarea şi intrând,a intervenit Nick.Şi dacă în confesional ar fi intrat Monseniorul,ar fi aşteptat cu răbdare altă ocazie.
-Nick are dreptate,a zis Pete.Acest om e foarte organizat şi răbdător.A cheltuit o groază de timp şi efort pentru a se apropia de tine şi de sora ta.
Ceva ce spusese Pete mai devreme a început să-l sâcâie pe Tommy:
-Ce ai înțeles când ai spus că ne-a transmis mesaje diferite?
-Am înțeles că,în mod deliberat,încearcă să ne facă să alergăm în mai multe direcții,a explicat el.Pe casetă ne spune că e un fel de vânător,poate chiar un asasin în serie.Apoi ne spune că de-abia a început,ca apoi să sugereze că face asta de mult.Ne spune că a omorât o femeie,dar insinuează că există posibilitatea să mai fi fost şi altele.Dacă îți aminteşti,a râs când a spus că doar le-a rănit pe femeile dinaintea lui Millicent.Treaba noastră acuma este să ne dăm seama ce-i adevărat şi ce nu.
-Cu alte cuvinte,s-ar putea ca totul să fie minciună,sau totul să fie adevărat.
-Tommy,încearcă să înțelegi că la păduchii ăştia,deseori totul e numai fantezie.
Deseori,a accentuat Nick.Pe individul acesta fantezia îl guvernează.S-ar putea ca totul să fie numai în mintea lui,dar trebuie să acceptăm şi că Millicent a existat totuşi şi că el a torturat-o şi a ucis-o.
-Iar acuma vrea să-şi desfăşoare fanteziile pe Laurant? Pete a dat din cap.
-Chestiunea e urgentă.Şi are nevoie de un motiv pentru a vorbi din nou cu tine.
-Ce încerci să-mi spui? Ochii lui Pete,a observat el,erau plini de tristețe.
-Dacă ceea ce ne-a spus e adevărat,atunci sunt sigur că a plecat în căutarea alte femei.
-A spus că va încerca să găsească pe altcineva,pentru a o înlocui pe Laurant...
pentru moment,a fost de acord Nick.Tommy şi-a plecat fruntea.
-Dumnezeule mare,a şoptit el.Şi apoi va veni să-şi mărturisească păcatul,nu-i aşa?
-Nu.Va veni să se laude.

CAPITOLUL 12

Prostituata Tiffany Tara Tyler era mândră de profesiunea ei.Cu mult timp în urmă a aflat că trebuie s-o lase mai moale cu morala,dacă vrea să obțină un loc în lumea aceasta rece şi dușmănoasă.De altfel,faptul că nu era ruşinoasă a făcut-o să străbată drumul lung ce o despărțea de parcarea TIR-urilor din Sugar Creek-unde şi-a desfăşurat la început activitatea.

Aşa că nimic,nici chiar explozia anvelopei ruginitei ei maşini Chevy Caprice 1982,n-o descura.A condus cu viteză şi s-a simțit bine,şi aceasta deoarece era al dracului de sigură că în curând viața se va schimba în mod radical.
O,ştia că e pe cale să ajungă o lepădătură conform părerii mamei ei-după ce a prins-o în baie cu Kenny Martin,a hotărât că fiica ei e condamnată la focul etern al iadului-dar Tiffany îşi pusese în cap să-nu-i mai pese nici cât negru sub unghie de părerea nebunei,bătrânei şi sleitei ei mame.Ştia în ce constă talentul ei şi credea din toată-inima că,dacă va munci din greu,va reuşi.
Cine ştie? Poate că peste doisprezece ani,când va fi de treizeci de ani,va ajunge milionară,ca Heidi Fleiss,patroana de bordel pe care o admira atâta pentru că reuşise să cunoască aşa multe stele de cinema.
Tiffany punea pariu că aceştia o tratau pe Heidi ca pe una de-a lor şi poate că, după ce terminau de făcut sex,o scoteau în oraş pentru o cină,într-unul din restaurantele alea moderne şi scumpe.Tiffany îşi amintea momentul exact când viața ei a primit epifania-cuvântul 1-a găsit în dicționar-adică,după ce a citit articolul din revista *Mademoiselle.*Se afla în salonul de coafură a lui Suzie, făcându-şi permanent şi arzându-şi astfel părul ei lung vopsit blond şi ondulat natural.Pentru a-şi îndepărta gândurile de la țeasta ce o ustura,a luat o revistă şi a început să citească un articol,al cărui titlu „ *Cunoaşte-ți calitățile* “ nu-i spunea nimic.Dar nu putea să existe un mesaj mai clar.*Fă ceea ce poți să faci mai bine. Schimbă ce nu-ți place la tine.Şi foloseşte-ți calitățile,pentru a obține ce vrei. Dar,mai mult decât orice,acționează.*
Fiecare cuvânt i s-a imprimat în inimă,şi din ziua aceea oriunde mergea ducea cu ea revista,furată de acolo.Şi acuma,ca întotdeauna,era împăturită în geanta ei uzată *Vuitton*,alături de noul telefon mobil pe care dăduse două sute de dolari, dar cu care obținea servicii telefonice gratis timp de trei luni,dacă rămânea pe teritoriul SUA.Lui Tiffany îi plăcea să creadă că e dotată cu percepții extrasenzoriale şi după ce a citit articolul acela,a fost încredințată că e predestinată unor fapte mărețe.Şi totul a început chiar din următoarele două zile, când şi-a făcut rezervarea la Holidome.Tarifele motelului erau cam pipărate, dar merita.Holidome se afla pe autostradă,peste drum de cabinetul medicului,aşa că nu trebuia să meargă prea mult pe jos după ce-şi făcea operația.
Când şi-a cumpărat telefonul-după ce a văzut o fotografie a lui Heidi Fleiss cu un telefon mobil în mână şi şi-a dat seama că era un obiect prețios şi important, pe care fiecare fată trebuia să-l posede dacă intenționa să se deplaseze în diverse locuri-a şovăit dacă să ia sau nu două sute din cei 2.400 de dolari,de care avea nevoie pentru a obține balcoanele dorite.Acuma avea la ea toți cei 2.200 de

dolari rămaşi.Nici n-a îndrăznit să încerce să-i ascundă în rulotă,unde tatăl ei vitreg,cu nasul lui roşu ca sfecla şi spart în două locuri,putea să-i adulmece ca un câine de vânătoare special dresat.I-ar fi cheltuit pe unul din chefurile alea de beţivani,care întotdeauna se sfârşeau la închisoare.Şi dacă nu i-ar fi găsit el, mama ei sigur ar fi reuşit.Îi scotocea în permanenţă printre lucruri,căutând dovezi cât mai convingătoare că fiica ei e târfa.

Apoi s-ar fi simţit datoare să doneze banii predicatorului ăluia,care propovăduia în gura mare mântuirea şi pe care îl urmărea tot timpul la televizor.

Nu,Tiffany nu-şi putea risca banii câştigaţi atât de greu şi care îi garantau schimbarea viitorului.Îi avea la ea pe toţi,în numerar.

I-a împărţit în două şi a înghesuit câte 1.100 de dolari în fiecare din cupele sutienului ei Wonderbra 32AA,lucru care n-a ajutat însă aproape cu nimic la îmbunătăţirea siluetei ei,având în vedere pieptul plat pe care îl avea.

În mod sigur însă,noile balcoane vor schimba totul.Era sigură de asta.

Caută şi schimbă tot ce poţi schimba-asta era cheia succesului.Ca cele mai multe fete de optsprezece ani,avea visuri măreţe.Întotdeauna şi-a urmărit atingerea scopurilor şi balcoanele cele mari făceau parte integrantă din planurile ei de viitor.N-a spus nimănui,nici chiar celei mai bune prietene,Louanna,că cel mai frumos vis al ei era să apară pe afişul din revista *Playboy*.

Apoi *Penthouse* era următorul pas,după care *Hustler*,fiind hotărâtă să apară în fiecare din afişele lor centrale.Toţi bărbaţii din Sugar Creek citesc revistele astea-de fapt nu le prea citesc.Le iau cu ei la baie,pentru a se elibera în timp ce privesc îndobitociţi femeile alea goale.Era convinsă că le vor ieşi ochii din orbite când o vor vedea pe ea zâmbind sfioasă,în splendida ei goliciune şi dotată cu noile balcoane mărimea 36D.N-avea idee câţi bani ieşeau pozând pentru afişul din mijloc,dar desigur mult mai mulţi decât scotea acuma făcând striptease.N-a fost niciodată preferata clienţilor din cauză că avea un piept atât de plat.Vera,una dintre fete,primea întotdeauna de trei ori mai mult bacşiş,pentru că era foarte dotată şi bărbaţilor le plăcea să-şi vâre feţele între sânii ei enormi.

Tiffany trebuia să-şi suplimenteze veniturile prestând diverse servicii de suflător,ascunsă pe după ghenele de gunoi.E foarte talentată în jocurile orale-poţi întreba pe oricare dintre băieţii din Sugar Creek şi chiar pe doctorul care îi va da noile ei balcoane.A fost atât de impresionat de măiestria ei,că i-a redus din preţul implantului.Tiffany îşi dădea seama că va trebui să-l impresioneze din nou pe doctor,pentru a-i mai face o reducere,cu cei două sute de dolari care îi lipseau şi dacă va refuza,va trebui să-l ameninţe că va avea o mică discuţie cu soţioara lui,care stătea câţiva metri mai departe,la biroul din faţă răspunzând la

telefon,în timp ce ea,dincolo de paravan,înspuma intimităţile bunului medic.
Într-un fel sau altul,în următoarele două zile îşi va primi balcoanele cu noua mărime 36D.Cauciucul desumflat era doar o piedică temporară,dar a imobilizat-o pe marginea autostrăzii.În timp ce sufla furioasă în ventilul camerei,a observat o dubiţă venind spre ea.N-a vrut să-şi folosească noul telefon pentru a chema mecanicii să o remorcheze.Trăgându-şi în jos fusta de spandex de un roz înflăcărat,şi-a pus mâinile în şold,balansându-se pe tocurile cui de un roz tot atât de înflăcărat,ce-i distrugeau picioarele dar o făceau să arate foarte bine,
prefăcându-se că e o femeie neajutorată,în căutare de sprijin.Spera ca dubiţa să fie condusă de un bărbat,deoarece cu bărbaţii putea să facă întotdeauna ce voia,imediat ce descopereau cât e de talentată.Privind cu coada ochiului,suspină zgomotos de uşurare când dubiţa s-a oprit în spatele maşinii ei şi l-a văzut pe bărbatul acela frumos zâmbindu-i.Tiffany Tara Tyler şi-a îndreptat spatele,a arborat expresia cea mai seducătoare şi s-a îndreptat spre dubiţă cu un mers caracteristic.Aşa cum a presimţit,viaţa ei era pe cale să se schimbe radical.
Şi pentru totdeauna.

CAPITOLUL 13

Pentru Laurant,asta semăna foarte mult cu participarea la o şedinţă de psiho-terapie în Holy Oaks nu existau psihiatri.Totuşi,multe persoane pe care le cunoştea ar fi avut nevoie de câteva lungi discuţii cu un medic „de cap”.
Îi veni imediat în minte Emma May Brie-cu acelaşi nume ca brânza franţuzească.Era candidatul perfect la psihanaliză.
Femeie drăguţă dar ciudată,purta drept pălărie oriunde se ducea,pe ploaie sau pe soare,o caschetă de baie albastră decorată cu margarete albe.Nu o lua de pe cap decât o oră,în dimineţile de marţi când îşi făcea părul la Madge's Magic,salonul de coafură local care garanta fiecărei cliente „volum”,Emma May confirma această promisiune.Când ieşea de la coafor,părul ei cărunt şi fragil avea
într-adevăr de două ori volumul obişnuit,dar asta numai până când îşi punea din nou cascheta cu margarete,pe care o purta peste tot.
Mai erau şi alţi localnici care ar fi avut nevoie să beneficieze de un psihiatru bun,dar adevărul este că,dacă faimosul doctor Morganstern s-ar hotărî să-şi deschidă cabinet particular şi să-şi agate plăcuţa pe Main Street,nimeni nu s-ar fi dus să-l consulte,niciodată.Nu se făcea.Problemele lor nu erau niciodată discutate cu străinii şi oricui care se credea deosebit,i se făcea vânt când începea să „trăncănească”.Ce-l făcea pe Pete să întârzie atât de mult? A rugat-o să-l aştepte în sufragerie,dar asta acum cel puţin zece minute,iar ea era atât de

agitată,încât nu putea să stea locului.Tocmai se hotărâse să coboare din nou în pivniță şi să termine de sortat rufele,când uşa batantă din spre bucătărie s-a deschis.
-Regret că te-am făcut să aştepți,s-a scuzat Pete intrând,dar Monseniorul şi cu mine ne-am uitat vorbind şi n-am vrut să întrerup povestea pe care mi-o spunea despre unul din enoriaşii lui.Apoi a închis uşile duble ce dădeau spre culoar, pentru a nu fi deranjați.Deşi ea a solicitat întâlnirea,acuma îi era frică,pentru că ştia ce voia să-l roage şi o parte din ea era îngrozitor de speriată că el va accepta.
-Acum suntem singuri,a remarcat el aşezându-se.Îi era imposibil să stea liniştită şi bătea cu piciorul în podeaua de scânduri,atât de cu forță încât genunchiul ei făcea să se clatine masa.Când şi-a dat seama că acest lucru trăda de fapt starea ei psihică,a făcut efortul de a se opri.Dar n-a putut să se relaxeze,aşa că a rămas dreaptă ca un băț şi țeapănă ca un cadavru,în scaunul neconfortabil ce scârțâia strident la fiecare mişcare.Lumina soarelui se filtra prin perdelele demodate de dantelă,stil victorian,iar aerul mirosea vag a mere răscoapte.Un vas mare oriental,încărcat cu fructe,se afla în mijlocul mesei.Pete nu dădea semne de grabă.A deschis discuția întrebând-o cum se descurca.
-Totul e în regulă.Putea oare să-şi dea seama că minte?
Răspunsul a fost urmat de tăcere.El a continuat să aştepte răbdător să-şi adune gândurile şi să-i spună ce avea în cap.Ea însă se simțea prost,fiindcă avea aşa greutăți în formularea cuvintelor.Ceea ce acum o jumătate de oră părea un plan perfect,acuma era o totală harababură.
-Ai schiat vreodată? Dacă Pete a fost surprins de întrebare,n-a arătat.
-Nu,de fapt,n-am schiat.Totuşi întotdeauna mi-am dorit să încerc.Dar tu?
-Da,obişnuiam să schiez foarte des.Şcoala pe care am frecventat-o era înconjurată de munți.
-Ai fost la un internat în Elveția,nu-i aşa?
-Da.Şi de câte ori puteam,urcam pe munte.Îmi place să schiez şi de fapt sunt o schioare destul de bună.De când am venit în America,am fost pe pârtiile din Colorado de câteva ori.Întotdeauna îmi aduc aminte cum m-am simțit prima dată,când am luat telefericul şi am urcat în vârful unei pârtii negre...ei numesc pârtiile cu culori,după gradul de dificultate.Verzi pentru începători,albastre pentru schiorii medii şi negrele sunt rezervate celor experimentați,care le consideră o provocare.Mai sunt şi alte grade,ca diamant şi dublu diamant,a continuat ea.Oricum,prima oară când m-am aflat pe marginea a ceea ce părea să fie o pantă foarte abrubtă,am avut nevoie de un timp îndelungat pentru a-mi aduna curajul să-mi dau drumul.

Mă simțeam ca şi cum aş fi fost pe stâncile de la Dover.Acestea par că vin spre tine.Eram îngrozită...dar hotărâtă.
-Şi a vorbi cu mine e ca şi cum ai sta din nou pe marginea prăpastiei? a întrebat-o Pete.Ea a dat afirmativ din cap.
-Da,asta...pentru că ştiu că,exact ca şi în vârful colinei,odată ce-ți dai drumul,nu mai există posibilitate de întoarcere.Apoi s-a făcut tăcere,după care Laurant a reluat discuția.
-Cred că trebuie să încep prin a fi foarte sinceră,nu-i aşa? Altfel ți-ai pierde timpul cu mine degeaba.Ți-am spus că totul e în regulă,dar nu-i adevărat.Simt în mine un asemenea haos,că sunt complet zăpăcită.
-E de înțeles.
-Cred că da,a acceptat ea.La tot ce mă pot gândi este...el.Şi nu mă pot concentra. Când spălam rufele Monseniorului,mă gândeam la ce voiam să te întreb, şi,înainte de a-mi da seama ce fac,am vărsat din greşeală peste cearşafuri o sticlă întreagă de înălbitor,O sticlă foarte mare de înălbitor,a subliniat ea.Pete a zâmbit.
-Gândeşte pozitiv.Vor fi albe şi frumoase.
-Da,dar când le-am pus în maşină aveau dungi verzi şi albastre.El a râs.
-Vai de mine!
-Trebuie să-i cumpăr o garnitură nouă.După cum poți vedea,am nişte neplăceri...
-Dintr-un anumit motiv?
-Da.Mintea mea o ia razna şi mă simt atât de vinovată.S-a auzit o bătaie în uşă şi Monseniorul a băgat capul înăuntru.
-Laurant,mă duc la spital să fac obişnuita vizită.Nu voi lipsi prea mult,iar doamna Krowski trebuie să sosească.Eşti aşa bună să primeşti tu mesajele telefonice,până vine ea? De urgențe se poate ocupa Părintele Tom.
-Da,desigur,Monseniore.Pete s-a sculat în picioare.
-O clipă,Monseniore.Scuzându-se,a ieşit pe hol şi 1-a strigat pe Noah.Laurant a auzit paşi pe scară şi apoi pe Pete:
-Roagă-1 pe agentul Seaton să-l conducă pe Monsenior cu maşina şi să rămână cu el.Bătrânui preot s-a împotrivit ideii de a avea escortă,argumentând că putea să-şi conducă singur maşina,dar Pete 1-a întrerupt amabil,insistând cu fermitate să fie însoțit de agent.După ce Monseniorul a realizat că nu avea sens să mai protesteze,a acceptat împotriva voinței lui.Scuzându-se,Pete s-a întors la Laurant.Nick 1-a urmat în sufragerie,a închis uşa în urma lui şi apoi s-a sprijinit de ea.Încrucişându-şi brațele pe piept,i-a făcut cu ochiul,iar prin limbajul trupului i-a demonstrat foarte clar că n-are de gând să plece în grabă.
-Vrei să vorbeşti cu Pete? 1-a întrebat ea.

-Nick a cerut să ni se alăture,a răspuns Pete.I-am spus că asta depinde de tine.
Ea a ezitat o clipă.
-În regulă.Dar,Nick,i-a cerut ea privindu-l drept în ochi,aş aprecia foarte mult dacă nu m-ai întrerupe şi n-ai protesta când o să auzi ce spun.Promite-mi.
-Nu.
-Pardon?
-Am spus,nu.Apoi controlul conversaţiei a fost preluat de Pete.
-Ai spus că te simţi vinovată.De ce ? Hotărând să-l ignore pe Nick,a privit la desenul delicat cu trandafiri de pe vasul oriental şi i-a răspuns.
-Aş vrea să fug şi să mă ascund până îl prindeţi şi mi-e ruşine că doresc aşa ceva.
-N-ai de ce să-ţi fie ruşine,fiindcă dorinţa ta de a fugi e normală,a liniştit-o Pete.Sunt sigur că şi eu aş simţi la fel.Dar ea n-a cedat.
-Nu,tu nu te-ai simţi aşa.Reacţia mea e de laşitate şi egoism.Neliniştită,s-a sculat şi s-a îndreptat spre fereastră.Ridicând perdeaua de dantelă,s-a uitat afară chiar în momentul în care Monseniorul se aşeza pe locul din spate al sedanului negru.
-Eşti prea dură cu tine,a comentat Pete.Frica nu e un defect,Laurant.E un mecanism de autoapărare.
-El bântuie acuma...căutând o altă femeie,nu-i aşa? Nici Pete,nici Nick n-au răspuns.
-Pleacă de la fereastră,i-a poruncit Nick.S-a retras imediat,dând drumul perdelei.
-Ţi-e teamă că supraveghează prezbiteriul? Apoi a făcut un pas spre Nick.
Spuneai că ai impresia că a terminat ceea ce avea de făcut aici şi că a plecat acasă.
-Nu,a corectat-o Nick.Ţi-am spus că probabil a plecat.Şi nu vreau să riscăm nimic.
-De aceea i-aţi dat Monseniorului escortă,astăzi? Da,sigur că da.
-Atâta timp cât tu şi cu Tom sunteţi aici,Monseniorul va avea un agent de pază,a interveni Pete.
-Îl pândeşte vreo primejdie?
-E o măsură de prevedere...a insistat el.
-Omul acesta...e pe cale să omoare altă femeie,în curând,nu-i aşa?
Pete şi-a ales cu grijă cuvintele când i-a răspuns.
-Până ce nu putem dovedi contrariul,trebuie să acceptăm că i-a spus lui Tom adevărul.Deci,răspunsul este afirmativ,va face în curând altă victimă.
-O va tortura şi o va ucide.Parcă se prăbuşea tavanul peste ea.

A tras adânc aer în piept,încercând să se stăpânească.Şi nu se va opri doar la una,nu-i aşa? Va continua să ucidă,iar şi iar.
-Vino încoace şi stai jos,Laurant,a intervenit Pete.După cum i s-a cerut,s-a aşezat pe scaunul din fața lui,cu mâinile încleştate pe genunchi.
-Am un plan.El a dat din cap înțelegător.
-Eşti gata să te lansezi din vârful muntelui,nu-i aşa?
-Cam aşa ceva,a acceptat ea.Încă mai vreau să fug,dar n-am s-o fac.Cu coada ochiului l-a văzut pe Nick înțepenind.Vreau să-l prindem.
-O să-l prindem noi,a asigurat-o Pete.
-Dar pot să vă ajut şi eu.Şi chiar trebuie să vă ajut.Dintr-o mulțime de motive.În primul rând şi cel mai important,e vorba de femeile acelea care habar n-au că monstrul îşi caută o nouă victimă.Ele sunt principalul motiv pentru care nu trebuie să mă ascund.Pete s-a încruntat.Când l-a văzut dând din cap,a ştiut că a ghicit ce vrea,aşa că s-a grăbit să continue,înainte ca el să pună capăt discuției.
-Pot să fiu foarte încăpățânată şi dârză şi odată ce am luat o hotărâre,nu renunț.
De când mă ştiu,alții mi-au controlat existența.După ce a murit mama,avocații care s-au ocupat de tutelă au luat toate hotărârile în locul meu.Asta avea o rațiune atunci când eram mică,dar pe măsură ce creşteam,tacticile lor dictatoriale au început să-mi displacă.În mod clar nu erau interesați de felul cum mă simțeam,aşa că am vrut să intervin în luarea hotărârilor,dar nu mi s-a permis.Ei hotărau ce şcoală să urmez,unde să locuiesc şi cât de mult sau cât de puțin pot să cheltuiesc.După ce a făcut o pauză pentru a-şi trage sufletul,a continuat: Mi-a luat foarte mult timp să ies de sub controlul lor,dar până la urmă am reuşit şi am găsit un loc căruia simt că-i aparțin...realmente îi aparțin.Iar acuma monstrul acesta încearcă să mă lipsească de el.Nu-l pot lăsa să facă aşa ceva.Nu vreau.
-Şi ce vrei să fac?
-Să mă foloseşti,i-a scăpat ei exclamația,întinde-i o cursă şi foloseşte-te de mine pentru a-l prinde.
-Nu eşti în toate mințile? a explodat Nick.A sesizat furia din vocea lui,dar a încercat să nu-l bage în seamă.Îşi ținea ochii ațintiți pe Pete.
-Ajută-mă să-mi conving fratele că trebuie să mi întorc la Holy Oaks.Acesta e primul pas.Nici nu-ți imaginezi cât de speriată sunt,dar după cum văd eu, situația,nu am pur şi simplu de ales.
-Pe dracu' nu ai,a intervenit Nick.I-a aruncat o privire.
-Singurul mod de a-mi relua viața dinainte este să preiau controlul acțiunilor mele.
-Nici nu se pune problema,a insistat Nick.

-Ba se pune,a replicat ea surprinsă de cât de calmă devenise.Pete,dacă după ce i-a spus fratelui meu să mă ascundă,eu mă duc totuşi acasă,nu-ți dai seama că el va vedea în asta o provocare?
-Sigur,în mod cert asta va vedea,a fost Pete de acord.Pentru el este un joc.Dacă nu,de ce l-ar fi menționat pe Nick? Ştie că lucrează în FBI şi vrea să dovedească că e mult mai inteligent decât oricare dintre noi.
-Deci,dacă mă întorc la Holy Oaks,va crede că-i joc cartea,nu-i aşa?
-Da.
-Nici nu se pune problema să te întorci acasă,până ce ticălosul ăsta nu va fi mort sau după gratii,a intervenit Nick.
-Îmi dai voie să termin şi după aceea să vorbeşti?
Îşi ținea privirea ațintită asupra lui.Arăta ca şi cum voia s-o tragă de pe scaun,să o târască în hol şi să încerce să-i bage mințile în cap.Era exact felul de rezistență la care s-a aşteptat.
-Pete,tu poți să intri în mintea lui.Poți să-ți dai seama pe ce butoane să apeşi pentru a-1 face să vină după mine şi dacă îl înfurii destul de tare...le va lăsa pe celelalte femei în pace.Cel puțin aşa sper.Tu şi cu Nick puteți să-i întindeți o cursă.Faceți astfel de lucruri tot timpul,nu-i aşa? Holy Oaks e un oraş mic.Există doar o autostradă care duce spre el.Nu cred că ar fi prea greu să închideți accesul în oraş,dacă e nevoie de asta.
-Laurant,îți dai seama....a început Pete.
-Da,ştiu ce se poate întâmpla şi te asigur că nu-i voi da ocazia.Voi face exact ce-mi vei spune tu să fac.Promit.Lasă-mă doar să vă ajut să-l prindeți,înainte de a ucide din nou.
-Folosindu-te pe tine drept momeală,a subliniat Pete.
-Da,a răpuns ea repede.Da,a repetat apoi hotărâtă.
-Categoric ți-ai ieşit din minți.Şi nici nu-ți dai seama de asta,s-a repezit la ea Nick.
-Planul are rațiune,a argumentat ea
-Ce plan? a întrebat el.Nici nu ai un plan.
-Nicholas,calmează-te.
-Pete,vorbim despre punerea surorii celui mai bun prieten al meu într-o situație...
-Poate că ar trebui să te opreşti să te mai gândeşti la mine ca la sora lui Tommy, i-a sugerat ea.Şi să începi să gândeşti ca un polițist.Ai acuma o ocazie minunată.
-Să te folosim drept momeală,a repetat el spusele lui Pete,dar spre deosebire de şeful lui,vocea nu-i era calmă.Era aproape un strigăt.
-Eşti aşa bun să cobori vocea? Nu vreau ca Tommy să audă ce vorbim,până ce

nu am luat o hotărâre.După ce i-a aruncat o privire rapidă,Nick a început să măsoare camera cu paşi mari.Laurant se baza pe Pete pentru a-i deveni aliat şi oricât de rău i se părea lui Nick planul ei,ştia că reacţia fratelui ei va fi de zece ori mai rea.Ştia deci că trebuie să-l convingă pe Pete.
-Nu am de gând să-mi petrec restul zilelor ascunzându-mă.Ştim amândoi că nici n-ai fi aici,dacă n-ar fi fost Nick şi Tommy.Cu toate sarcinile pe care le ai,nu poţi lăsa totul şi să alergi de fiecare dată când afli că sunt ameninţată.Nu-i aşa?
-Din păcate,în ziua de azi nu avem suficienţi oameni pentru a rezolva tot ce se iveşte,a admis el.
-Timpul tău e preţios,aşa că m-am gândit că am putea să accelerăm totul.
Putea să jure că a văzut în ochii doctorului o sclipire de aprobare.
-Şi ce propui?
-Să-l înnebunim.Nick s-a oprit din mers şi s-a uitat la ea cu o privire neîncrezătoare.
-E deja nebun,a intervenit el.Şi tot aşa eşti şi tu,dacă îţi închipui că Tommy şi cu mine te vom lăsa să intri în joc.Pentru nimic în lume,Laurant.Asta nu se va întâmpla.Ea s-a întors spre Pete.
-Ce i-ar provoca o astfel de reacţie? Ce l-ar face să-şi iasă din sărite? Cum am putea să-l facem atât de furios încât să-şi piardă controlul?
-Ascultând banda pot să-ţi spun că necunoscutul e teribil de încrezut şi deci pentru el e important ca lumea să-l creadă inteligent.Orice fel de critică l-ar înfuria.Dacă ai vorbi despre el în mod deschis prin oraş,dacă le-ai spune tuturor cât de nebun e,cred că asta ar grăbi lucrurile.Va dori să vină repede după tine,să te facă să taci.Bate-ţi joc de el şi-1 vei înfuria.
-Altceva,ce aş mai putea să fac?
-Stârneşte-i gelozia.Dacă va crede că eşti implicată într-o poveste romantică şi intimă cu alt bărbat,va vedea în asta o trădare.Ea 1-a aprobat.
-Pot să-l fac gelos.Ştiu că pot.Adu-ţi aminte ce a spus.Cum 1-a trădat Millicent cochetând cu alţi bărbaţi şi cum a trebuit s-o pedepsească.Pot să flirtez cu oricare bărbat din oraş.Pete a dat din cap.
-Cred că ar fi şi mai eficient dacă ar fi vorba doar de unul singur,pe care călăul să creadă că-1 iubeşti.L-a aşteptat să continue.Dar Pete a început să bată cu degetele în masă,în timp ce derula în minte toate posibilităţile.
-L-a menţionat nominal pe Nick.A riscat deci ca Tommy să se adreseze FBI-ului pentru a interveni,aşa că aparent doreşte să ne implice în jocul lui.Pete şi-a frecat bărbia cu mâna.Să-i jucăm cartea şi să vedem unde vom ajunge.
-Ce înseamnă asta?

-Să-l lăsăm să creadă că el conduce jocul,a explicat Pete.Mă întreb cum s-ar simți dacă şi-ar închipui că mărturisirea din confesional v-a făcut pe tine şi pe Nick să vă îndrăgostiți.Jocul lui atât de cu grijă conceput ar sări în aer şi asta sigur l-ar înnebuni.E o idee interesantă.A dat gânditor din cap adăugind: Tu şi cu Nick trebuie să vă comportați ca o doi îndrăgostiți.Aceasta l-ar face pe călău să-şi iasă din fire.Pete şi-a mai îndulcit ideea: Dacă e ceea ce spune că e...
-Nick...a început ea.
-N-avem nici o şansă să creadă aşa ceva,a intervenit Nick.Ne-am întâlnit cu această ocazie pentru prima oară.Şi ne-am îndrăgostit peste noapte? Sincer, Pete,n-o să meargă.
-De fapt nu ne pasă dacă va crede sau nu,a explicat răbdător Pete.Scopul este să ne batem joc de el şi de micul lui plan.Dacă tu şi cu Laurant vă comportați ca doi îndrăgostiți,ar putea să creadă că vă bateți joc de el.Şi n-are să-i placă asta, câtuşi de puțin.Vi-o garantez.Nick a dat îndărătnic din cap.
-Nu.E prea riscant.
-Nu eşti deloc rezonabil,a protestat Laurant.
-Eu nu sunt rezonabil? N-ai nici cea mai vagă idee de ce sunt capabili ticăloşii ăştia...habar n-ai.
-În schimb,tu ştii de ce sunt în stare,a subliniat ea.Şi ai putea să faci în aşa fel încât să nu fiu în pericol.Sprijinindu-se cu mâinile de masă,s-a aplecat spre ea şi a dat iar din cap.
-Nu te-ai informat înainte de a lua această hotărâre şi deci nu ştii cu ce te confrunți.În astfel de ocazii nu există posibilitatea unor planuri sigure.Nu-i aşa, Pete? Aminteşte-ți cazul Haynes.De ce nu-i vorbeşti despre planul acela atât de sigur? Pete n-a răspuns pentru moment,gândindu-se cât de multe ar putea să-i spună.
-Înainte de a lucra în FBI,oamenii ca Haynes erau numiți psihopați şi în mod cert asta erau.În zilele noastre însă,Haynes ar putea fi numit asasin organizat-adică opus unuia dezorganizat.Era meticulos în planificare şi deosebit de inteligent.Întotdeauna alegea ca victimă o străină,o urmărea luni de zile până ce se familiariza cu toate obiceiurile ei.N-o contacta şi n-o avertiza,aşa cum a făcut călăul nostru cu tine.Şi când era în sfârşit pregătit,o ademenea pe femeia aleasă de el într-o zonă izolată,unde nimeni nu putea să-i audă țipetele.Ca multora dintre asasinii organizați,lui Haynes îi făcea plăcere să-i prelungească agonia cât mai mult posibil.Asta,vezi tu,îi mărea satisfacția,iar după ce o omora,îi ascundea întotdeauna cadavrul.Aceasta e cea mai importantă diferență dintre un asasin organizat şi unul dezorganizat,a explicat el.

Cea mai mare parte a asasinilor dezorganizați lasă cadavrele la vedere şi uneori chiar şi arma pe care au folosit-o.
-Şi întotdeauna păstrează o amintire oarecare.De altfel...majoritatea fac asta, pentru a-şi reîmprospăta fanteziile şi a avea dovada felului cum i-a prostit pe toți,mai ales autoritățile.Dacă nu ne-ar fi contactat soția lui,cred că Clay Haynes ar fi continuat să ucidă ani de-a rândul,până la moarte.Era inteligent.
-Pentru a-1 prinde,i s-a întins o cursă.Soția lui a descoperit amintirile păstrate de el într-un cufăr vechi şi a hotărât să ne ajute.Îi era groază de bărbatul ei şi pe bună dreptate şi era hotărâtă să-l bage după gratii.În timpul săptămânii,Clay călătorea.Era comis voiajor pentru produse farmaceutice şi se întorcea întotdeauna acasă vineri după-amiază.Au crezut că au suficient timp,aşa că au lăsat-o pe doamna Haynes să-şi împacheteze lucrurile,înainte de a o muta într-o casă sigură.Cu ea era un polițist,iar alții doi stăteau în fața casei.Clay însă i-a luat prin surprindere,venind acasă mai devreme ca de obicei.La interogatoriu ne-a mărturisit că s-a dus direct în pivniță şi a văzut dintr-o privire că cineva i-a umblat printre trofee.S-a strecurat în camera de zi prin spatele agentului,l-a omorât şi apoi şi-a îndreptat mânia asupra nevestei.Când polițistul din casă n-a mai răspuns la telefon,ceilalți doi s-au grăbit să intre,dar era prea târziu.Clay îşi făcuse treaba cu ea.
-Pur şi simplu a măcelărit-o,a completat Nick.Şi în mod cert,n-a murit prea repede.Laurant a închis ochii.Nu mai voia să audă nici un amănunt.
-Erai şi tu implicat în acest caz? I-a răspuns Pete.
-Nick era nou la noi.Îşi terminase antrenamentul în secția mea,iar la ora aceea colabora şi cu secția de crime în serie,sub conducerea unui om foarte capabil cu numele Wolcott.Acesta l-a luat pe Nick cu el la locul crimei.Laurant a observat tristețea din ochii lui Nick şi a simțit deodată în piept o apăsare insuportabilă.
-Am văzut ce i-a făcut psihopatul ăla nevestei lui şi polițistului,a confirmat Nick.Şi tot timpul cât i-a omorât pe agentul din casă şi a căsăpit-o pe ea,doi agenți aşteptau afară.Nu te întrebi ce era în mintea ei,ştiind că salvarea era atât de aproape? Eu încă mă mai gândesc la asta,a admis el.S-a dovedit că acțiunea l-a depăşit pe Wolcott.A doua zi şi-a dat demisia.
-Iar Haynes a reuşit să dispară,dar a fost arestat săptămâna următoare! a exclamat Pete.
-O săptămână şi o zi prea târziu,pentru ca cineva să-i mai poată fi de folos nevestei lui,a intervenit Nick.Uneori lucrurile pot merge foarte rău şi planurile cele mai sigure...
-Înțeleg riscurile,l-a întrerupt ea.

Omul care mă vânează pe mine este şi el organizat,nu-i aşa?
-Da.
-Dacă este atât de deştept şi de organizat,nu-i aşa că s-ar putea să continue să omoare ani întregi?
-Unii o fac.
-Atunci cum poate vreunul dintre voi să pretindă că mai avem de ales? Femeia pe care o urmăreşte în momentul acesta...Este fiica,sau mama,sau sora cuiva.
Trebuie să facem ceva.
-Pe dracu',a bombănit Nick.Te-ai gândit la reacţia lui Tommy? Ce va zice,când îi vei vorbi despre planul acesta necopt al tău?
-De fapt,am crezut că ai dori să-i spui tu.Poți să-i explici totul mult mai bine decât mine.
-Nu,n-am s-o fac.Pete l-a privit pe Nick de aproape.
-Interesant,a remarcat el calm.Acesta a interpretat greşit remarca.
-Probabil că nici tu nu crezi că ideea ei e viabilă.E curată nebunie.
-Nu,eu cred că interesantă e reacţia ta.Ți-am spus deja ce cred despre implicarea ta în acţiunea asta,Nick.E o problemă prea personală.
-Ei da,într-adevăr,dar sunt în vacanță.Pot să fac ce vreau.
Continuând să-l privească,Pete a încercat să-şi determine agentul să fie logic.
-Laurant are dreptate.Trebuie să începi să gândeşti ca un polițist.Ai într-adevăr ocazia.Ea şi-a dat seama că acuma are un aliat.
-O să vorbeşti cu fratele meu?
-Va trebui să obții întâi cooperarea lui Nick.
-Asta nu se va întâmpla.Țârâitul telefonului i-a izbit parcă timpanele.
Totuşi,întreruperea a uşurat-o,de aceea s-a îndreptat în grabă spre telefon.
-Trei apeluri,Laurant.Lasă-1 să sune de trei ori înainte de a ridica receptorul,a atenționat-o Pete.Nu înțelegea de ce voia Pete să aştepte,dar a dat aprobator din cap şi a continuat să înainteze pe coridor.În partea opusă scărilor se afla o nişă mică,un fel de intrând.Şi în această firidă era aşezată o masă *Queen Anne*.
Un telefon negru de birou se afla deasupra câtorva anuare telefonice şi alături era un blocnotes şi un pix.Când Laurant a ridicat receptorul,Nick a ieşit la rândul lui pe hol.
-Sfânta Fecioară a Milei,a anunțat ea şi a întins mâna după pix.Pot să vă ajut cu ceva? Întâi a auzit un chicotit şi apoi o voce copilărească a întrebat:
-Frigiderul vostru merge? Cunoştea gluma şi era hotărâtă să colaboreze.
-Da,de ce? A urmat o nouă izbucnire de râs şi apoi un alt fel de voce a strigat:
-Atunci ar fi mai bine să-l opreşti din drum.

Când Laurant a închis,râsul încă se mai auzea în receptor.Nick o privea din uşă.
-Puşti care fac glume la telefon,a explicat ea.Telefonul a sunat din nou.În timp ce aştepta să se termine şi cel de al treilea apel,i s-a adresat lui Nick.
-Cred că n-ar fi trebuit să-l încurajez.De data aceasta voi fi mai dură.
-Sfânta Fecioară a Milei.Pot să vă ajut cu ceva?
-Laurant.Pronunțarea numelui ei a fost însoțită de un suspin adânc.
-Da? Atunci vocea de la celălalt capăt al firului a început să îngâne un cântec parodiind melodia *„Tipa diavolului”.„Fată cu ochii verzi nu vii afară să ne jucăm,vino afară la joacă,vino afară la joacă.Fată cu ochii verzi nu vii afară să ne jucăm...”*
-Îți place cântecul meu,Laurant?
-Cine e la telefon? Punând întrebarea s-a întors şi s-a uitat la Nick.
-Frângătorul de inimi,a ironizat-o vocea.Mi-e teamă că sunt pe cale să-ți frâng şi frumoasa ta inimioară.Ti-e frică?
-Nu,nu mi-e frică,a mințit ea.Se făcu mică atunci când i-a auzit hohotul.Acesta s-a oprit tot atât de brusc cum a început,după care a perceput un murmur.
-Vrei să mai auzi un cântec?
Ea n-a răspuns.Nick tocmai alerga spre ea; mai auzea zgomote şi pe scară,iar cu coada ochiului l-a văzut pe Pete privind-o din sufragerie.Apoi vocea de la telefon a înghețat-o.Ținea receptorul atât de strâns în mână,încât Nick a făcut un efort serios pentru a şi-l apropia de ureche şi a asculta împreună cu ea.
Apoi ea şi-a dat seama că cineva imprima sau urmărea convorbirea.
De aceea i-a spus Pete să lase telefonul să sune de trei ori.Trebuie deci să-l țină de vorbă cât mai mult posibil,i-a trecut ei prin minte,dar Dumnezeule,la sunetul acelei voci îi venea să arunce receptorul cât colo.
-Şi cântecul ăsta va fi tot atât de stupid ca cel pe care tocmai l-ai cântat? a întrebat ea.
-A nu,nu,acesta sigur îți va plăcea.E aşa de pur şi...original.Ascultă bine.
A auzit un-clic şi apoi țipetele unei femei care-ți înghețau sângele în vene.
Era cel mai oribil sunet pe care l-a auzit vreodată.Dacă Nick n-ar fi susținut-o,ar fi căzut grămadă pe duşumea,în timp ce țipetele femeii torturate îi pătrundeau în creier.Erau aproape inumane şi păreau că nu se vor sfârşi niciodată.Apoi,Laurant a auzit alt clic şi țipetele încetară.
-Intenționezi să-mi spui s-o las în pace? Am lăsat-o,să ştii.Am pus-o într-un groapă şi deasupra am aşezat câteva pietre,pentru a recunoaşte locul,dacă voi dori vreodată s-o dezgrop.Uneori fac şi asta,să ştii.Îmi place să văd ce au devenit.Asta era o biată imitație de a ta,Laurant.

Eşti gata să continui jocul şi acum? Stomacul i s-a întors pe dos.Putea să simtă gustul fierei în gură.
-Care joc? a întrebat ea,încercând tot ce putea pentru a face ca vocea să-i pară plictisită de el şi de convorbire.
-Ascunde-şi-caută.Tu te ascunzi şi eu te caut.Aşa se joacă jocul ăsta.
-Nu joc nici un joc cu tine.
-Ba da,ba da.
-Nu,l-a contrazis ea vehement.Mă duc acasă.Individul a scos un țipăt strident,dar nu putea să spună dacă de furie,sau de bucurie.Smulgând telefonul din mâna lui Nick,şi-a îndreptat spatele şi a strigat în receptor:
-Vino şi ia-mă.

CAPITOLUL 14

În viață unele lucruri sunt prea reuşite pentru a le pune capăt.Ca un pahar cu limonada rece într-o zi înăbuşitor de caldă şi umedă.Sau ca o doamnă neajutorată,stând pe marginea autostrăzii şi nefacând nimic altceva decât implorând puțină atenție.Numai că aia n-a fost doamnă şi în mod sigur va sfârşi prin a-i părea rău că şi-a pierdut cu ea atât de mult din valorosul lui timp.
În schimb,a dat o bună întrebuințare casetei,nu-i aşa?
Probabil că totuşi valorosul lui timp n-a fost în întregime pierdut.Pe toți sfinții, au primit mesajul lui tare şi clar.Frângătorul de inimi e om de cuvânt.
Întrebarea era cât timp le va trebui pentru a o găsi.Drace,a făcut tot ce trebuia,dar nu le-a oferit nici un reper.Biata,biata Tiffany! Deodată izbucni într-un râs pe care nu şi-l mai putea reține.Târfa n-a mai ajuns să-şi folosească telefonul cel nou,cu care se mândrea atâta.El însă l-a folosit,pentru a-şi suna iubita.Şi a stat pe fir destul de mult,încât catârii să-şi dea seama pe ce nume e înregistrat.I-a oferit ceea ce i s-a părut o înmormântare potrivită ei.A aruncat-o într-o groapă nu prea adâncă,de lângă autostradă.Şanțul era năpădit de lăstăriş,ce împiedica vizibilitatea.Catârii o vor găsi probabil şi atunci vor şti dintr-o privire ce fel de femeie a fost.I-a frânt inima şi apoi i-a scos-o.Acțiunea aceasta spontană l-a tulburat timp de câteva minute,apoi şi-a dat seama ce grijuliu a fost să nu lase nici o urmă de sânge în dubiță.Sacii aceştia extraordinari *Ziploc* făceau treabă bună,dar-ca şi publicitatea făcută lor-erau prea bătători la ochi.
Va trebui să-şi amintească să trimită companiei o notă de laudă pentru micul şi istețul lor produs.Tină.Asta a fost femeia aia.Tină curată.Tocmai de aceea n-a păstrat nici o amintire de la ea.Nu voia să şi-o amintească şi a lepădat-o cât mai departe.De obicei,când întâlnea o posibilă viitoare victimă de valoare,se amuza

urmărind-o şi antrenând-o,dar dintr-o privire şi-a dat seama că aceasta a fost foarte folosită,aşa că a eliminat-o imediat.Cine ținea locul iubitei trebuia să fie pură şi inocentă,curată şi îndrăgostită.O,da,va trebui să-l adore,sentiment fără de care nu se va stabili o relație temeinică între ei.Nu,ohoo!
A mai făcut-o înainte şi poate s-o mai facă.Un val de furie pură îl luă prin surprindere,şocându-1.Apoi şi-a dat seama că-şi încleştase mâinile pe volan,aşa că şi-a impus să se liniştească.Timpul şi eforturile lui erau risipite.Risipite.După ce îşi crease partenerul perfect,moartea ei l-a supărat îngrozitor.
Deşi n-a mai avut chef de sarcina neplăcută de a găsi şi a antrena o înlocuitoare,nu putea să rămână aşa.Nu,a trebuit să încerce s-o ia de la capăt,
ceea ce însemna ore şi ore de planificări atente şi meticuloase.Trebuia studiat fiecare amănunt,fiecare dedesubt cât de mic.Şi cercetat.Era atâta muncă de cercetare în treaba asta!
Avea nevoie să ştie totul despre ea.Totul! Cine îi erau prietenii şi rudele,cine ar fi suferit din cauza dispariției ei şi cui nu i-ar fi păsat.Apoi trebuia să o izoleze şi să o scoată din minți şi când punea mâna pe ea începea adevărata muncă.Ar fi ținut-o încuiată.Şi ar fi început procesul de antrenare încet şi agonizant,zi după zi,un antrenament nesfârşit.Ar fi fost crud şi neobosit,până ce ajungea exact ce voia el.Era dureros,exista multă durere,dar în clipa în care ar fi înfrânt-o şi ar fi transformat-o într-un partener perfect,ea l-ar fi înțeles şi l-ar fi iertat.
De ce? Pentru că atunci l-ar fi adorat.
Furia nu-1 lăsa în pace.Turbarea creştea neîncetat,rozându-i măruntaiele ca un vierme hămesit.Dar nu-şi putea permite să-şi piardă controlul,nu acuma.
Respiră adânc şi-şi porunci să se gândească la ceva plăcut.
Cu micuța Tiffy a fost aşa de uşor,cum era de prevăzut.Nici un fel de provocare.
Nici măcar n-a fost nevoie de vorbe dulci pentru a o atrage în dubiță.
Nu,pur şi simplu a deschis uşa şi s-a cățărat înăuntru,cu fustița ei strâmtă ridicată până sus.Urmărea ca el să vadă că nu poartă chiloți.
Nici un fel de modestie la ființa aia.Şi numai Dumnezeu ştie ce boli avea.
A trebuit să se spele de trei ori,până a reuşit să scape de mirosul ei.
Îşi notă în minte să nu uite să le spună prietenilor de pe internet,că uciderea unei târfe nu e chiar aşa de plăcută cum se spunea.Şi nici n-a putut să descrie ce i se întâmpla,cu cuvintele ei murdare.Nu,domnule.Uciderea ei a fost ca o lovitură de picior şi nu i-a oferit vârtejul acela de plăcere,după care a râvnit în ultimile zile.Ştia şi de ce.Pentru că nu era curată.
„Fată cu ochi verzi,nu vii afară să ne jucăm?”
Of,cât de mult detesta faptul că trebuia să înceapă totul din nou,de la cap.

Atât de mult timp! Atâta muncă!„Calmează-te,calmează-te”,a murmurat el.„*Ai mai făcut-o înainte,poți s-o faci din nou.”*
Încă n-avea un plan anume de pus în practică.Dar,dacă a învățat ceva de-a lungul anilor,era că înainte de a te apuca de o treabă,trebuie să o termini pe cea dinainte.În față se întrevedea ieşirea din 1-35 şi încrucişarea spre Holy Oaks.
Ca orice şofer corect,a semnalizat şi dubița a încetinit.
„*Fată cu ochi verzi,vin după tine,vin după tine,vin după tine.”*
Pentru Holy Oaks avea o denumire secretă.Îi spunea: „*treaba neterminată”.*

CAPITOLUL 15

Şi jocul continua.O echipă de agenți ai FBI a dat buzna în Holy Oaks pentru a pregăti capcana.Jules Wesson,conducătorul lor,şi-a stabilit cartierul general
într-o cabană spațioasă şi foarte potrivită,proprietatea abației,aflată în sudul oraşului pe o înălțime de lângă lacul Shadow.Absolvent al universității *Princeton* cu masterat în psihologia anormalului,circula zvonul că Wesson va fi succesorul lui Morganstern când acesta se va pensiona-zvonuri pe care cea mai mare parte dintre agenți credeau că le-a lansat chiar Wesson.
Era un şef ca la carte,băgăreț şi incomod,surprinzător de arogant,având în vedere că agenții de sub conducerea lui aveau mult mai multă experiență în domeniu decât el.Joe Farley şi Matt Feinberg,unul agent de teren din Omaha,Nebraska,
celălalt specialist în supraveghere electronică din Quantico,au fost trimişi în oraş înaintea celorlalți pentru a-i studia pe vecinii lui Laurant şi a asigura clădirile.
Amândurora li s-a ordonat să trateze proprietatea ei ca pe locul delictului.
Ştiau că vor avea neplăceri amestecându-se în asta.Într-un oraş de mărimea lui Holy Oaks,fiecare îl cunoştea pe fiecare,precum şi treburile lui,şi cei doi agenți nu voiau să apară ca o pereche de pantofi roşii la o procesiune funerară.
Li se spusese că mai sunt şi alți străini în oraş,care lucrau pentru restaurarea mănăstirii,aşa că ambii agenți s-au îmbrăcat în haine de lucrători.Farley purta o şapcă de baseball şi ducea pe umăr un sac negru de marinar.Feinberg căra o ladă cu scule.Nimeni nu le-a dat nici cea mai mică atenție.Nimeni,în afară de Bessie Jean Vanderman.În timp ce agentul Feinberg înconjura încet proprietatea aparținând casei cu două niveluri şi acoperiş de şindrilă a lui Laurant,căutând posibile locuri bune de ascuns,agentul Farley îşi cără sacul sus pe scările din față.După ce a traversat veranda,s-a oprit la uşă,pentru a-şi pune o pereche de mănuşi.Expert în intrarea şi ieşirea fară a lăsa urme,a folosit o sculă foarte simplă,cardul său American Express-fară de care nu pleca niciodată de acasă-şi a deschis uşa.Treabă ce i-a luat mai puțin de cinci secunde.

Sosind cinci minute mai târziu,şeriful Lloyd McGover a dat peste el.Bessie Jean,vecina lui Laurant şi câine de pază neoficial acuma că Daddy era mort,l-a chemat pe şerif când a observat că un bărbat îndesat şi cu umeri laţi a intrat în casa lui Laurant.Farley era mai preocupat de faptul că şeriful îi poate strica eventualele urme de la locul crimei,decât de pistolul pe care acesta îl flutura.
Lloyd,scărpinându-şi capul chel şi continuând să învârtească pistolul în mână-care,agentul putea să vadă foarte bine,avea piedica pusă-a zbierat:
-Mâinile sus,băiete.Eu reprezint legea aici în Holy Oaks şi ar fi bine să faci ce-ţi spun.Intrând fără zgomot prin uşa din faţă,Feinberg s-a furişat tiptil în spatele şerifului şi i-a dat un ghiont pentru a-i atrage atenţia.Crezând că e şi înarmat, şeriful şi-a aruncat pistolul şi a ridicat mâinile.
-Nu opun rezistenţă,s-a bâlbâit el,acuma fară pic de ameninţare şi ostilitate în glas.Luaţi ce vreţi,băieţi,dar pe mine lăsaţi-mă dracului în pace.Rotindu-şi ochii exasperat,Feinberg s-a dat deoparte şi şi-a fluturat mâinile în faţa şerifului.
Dându-şi seama că nu e înarmat,acesta s-a aplecat să-şi culeagă arma de pe jos.
-Acuma e în ordine,a început el încântat că era din nou stăpân pe situaţie.Ce faceţi voi aici,băieţi? Aţi greşit dacă v-aţi închipuit că puteţi fura ceva de valoare.Uitaţi-vă în jur,Lauren nu prea are lucruri de preţ de luat.Nu are nici măcar videorecorder,iar televizorul e vechi de cel puţin zece ani.Nu poate valora mai mult de patruzeci de dolari şi asta în mod clar nu e o valoare pentru care să merite să faci închisoare.Aş putea să vă spun că e săracă ca un şoarece de biserică.N-are prea mulţi bani nici în bancă,pentru că a trebuit să facă un împrumut pentru a-şi plăti prăvălia.
-De unde ştii cât de vechi e televizorul ei? a întrebat Farley curios.
-Harry mi-a spus.Harry Evans.E un văr foarte îndepărtat al meu.Nu de mult a încercat să-i vândă lui Lauren un televizor grozav,nou-nouţ.Ştiţi voi,tipul acela cu imagine în imagine.Dar nu l-a vrut.În schimb l-a rugat să-i instaleze un televizor vechi,pe care l-a cumpărat de la mâna a doua.Şi dacă mă întrebaţi pe mine,aruncă destui bani pe fereastră.Aşa am aflat cât de vechi e televizorul ei.
-Şi tot aşa te-ai interesat şi la bancă,nu-i aşa? l-a întrebat Feinberg.Aşa ai aflat despre împrumut?
-Cam aşa ceva.Trebuie să vă amintesc,băieţi,că aici eu sunt cel cu pistolul şi e cazul să începeţi să-mi răspundeţi la întrebări.Aţi venit s-o jefuiţi pe Lauren?
-Nu,a răspuns Feinberg.
-Atunci,ce faceţi în casa ei? Sunteţi cumva nişte rude de-ale ei din Franţa?
Farley se născuse şi crescuse în Bronx şi îi fusese imposibil să se debaraseze de accentul cartierului.Vorbea ca un cuţitar din filmele acelea proaste cu gangsteri.

-Aşa e,a reuşit el să spună cu o mină cât se poate de cinstită.Suntem din Franța.
Şerifului îi plăcea când avea dreptate.Pieptul i s-a umflat ca la un păun.Dând din cap,în timp ce-şi punea pistolul deoparte,a remarcat:
-Aşa mi-am închipuit şi eu.Vorbiți cam ciudat,aşa că mi-am zis că trebuie să fiți străini,băieți.
-De fapt,amândoi suntem de pe coasta de Est,şerifule,de aceea avem accentul ăsta.Prietenul meu a glumit când a spus că suntem francezi.Suntem prietenii fratelui lui Laurant,a explică în continuare.Lucrăm pentru mănăstire şi Părintele Tom ne-a rugat să trecem pe la ea să-i reparăm chiuveta.
-S-a înfundat,a completat Farley minciuna.Şeriful observase sacul negru de lângă uşa de intrare.
-Băieți,ați plănuit să petreceți noaptea aici?
-Poate,a răspuns Farley.Depinde cât de multă treabă avem cu țevile.
-Casa nu e proprietatea ei.A închiriat-o doar.Unde e Lauren?
-Vine curând.
-Şi voi,băieți,credeți că o să dormiți aici,în aceeaşi casă cu ea,fară să-i fiți rude?
Răbdarea lui Feinberg ajunsese la limită.
-Încetează să-mi mai spui băiete.Am treizeci şi doi de ani.
-Treizeci şi doi,hî? Atunci răspunde-mi la întrebarea asta.Cum se poate ca un om mare să poarte aparat de corectat dantura? N-am auzit de aşa ceva.
Aparatul respectiv era ultimul capitol în procesul de reconstrucție a fălcii lui Feinberg,zdrobită cu patru ani în urmă,în timpul unui raid ce se transformase în ceva foarte neplăcut,dar agentul n-avea chef să-i mărturisească adevărul unui om pe care deja îl cătalogase drept un adevărat cretin.În afară de asta,era sigur că nimeni nu ştia că sunt agenți FBI.
-În Est facem altfel treburile decât pe aici.
-Îmi dau seama,a fost el de acord.Totuşi,nu puteți să rămâneți aici.
-De ce? îți faci probleme în legătură cu reputația lui Laurant? l-a întrebat Feinberg.
-Nu,toată lumea ştie că Lauren e fată bună,a răspuns şeriful aşezându-şi dosul lui lat pe brațul sofalei.
-Atunci,care e problema? a întrebat Farley.De ce te deranjează dacă dormim aici?
-O,nu mă deranjează deloc,dar îl va deranja pe altcineva,cu care voi,băieți,nu cred c-ați vrea să aveți de-a face.Ar fi mai bine să vă găsiți alt loc de cazare,
deoarece lui nu-i va place să audă că Lauren stă în casă cu doi bărbați,chiar şi numai pentru câteva zile.Nu,nu i-ar place deloc să audă asta.

-Despre cine vorbeşti?
-Da,cui nu i-ar place? l-a întrebat şi Farly în timp ce închidea uşa.Şeriful nu trebuia să plece,înainte de a răspunde la întrebare.
-Asta nu vă interesează pe voi.Eu totuşi va trebui să-i spun.De ce nu vă duceți voi,băieți,la mănăstire? Au camere pe care le puteți folosi gratis,dacă spuneți că vă aflați aici pentru a vă reculege.Ştiți cum vine asta,nu-i aşa? Pentru a vă petrece timpul rugându-vă şi meditând.
-Vreau să ştiu pe cine supărăm dacă rămânem la Laurant,a insistat Farley: Şi mai vreau să ştiu de ce crezi tu că trebuie să-i spui.
-Pentru că dacă află că am ştiut şi nu i-am spus....
-Ce s-ar întâmpla? a întrebat Farley.
-Poate face tot ce vrea.Şi eu nu vreau să-l înfurii.
-Pe cine să înfurii,şerifule? După ce a scos o batistă murdară din buzunarul de la spate,Lloyd şi-a şters fruntea.
-E un aer închis aici,nu-i aşa? Lauren şi-a luat un aparat de aer condiționat şi nu cred c-ar deranja-o dacă voi,băieți,l-ați pune în funcțiune.Camera de zi va fi simpatică şi răcoroasă când va veni acasă.Astăzi se întoarce,nu-i aşa?
-Nu suntem siguri,a zis Feinberg.Dar Farley nu s-a dat bătut.
-Suntem în continuare curioşi să auzim numele ăla,şerifule.
-N-am să vi-l spun şi pot fi destul de încăpățânat când vreau,iar în momentul acesta chiar aşa sunt.În locul vostru,nu m-aş mai strădui să aflu,pentru că foarte curând vă veți întâlni cu prietenul meu în persoană.Va veni într-o goană,imediat ce va auzi că sunteți aici.Vi-o garantez.E o persoană puternică prin părțile astea, aşa că dacă vă cunoaşteți interesul,ar fi bine să fiți respectuoşi față de el.Eu personal n-am să-i dau prilejul să-l apuce nebunia,asta e sigur.Legea are multă treabă.
-Vrei să spui că rămânem pe răspunderea noastră? a întrebat Farley.
Şeriful a plecat ochii.
-Cam aşa ceva.Apoi,ridicând din umeri a adăugat: Cam aşa merg lucrurile pe aici.Progresul are un preț ce trebuie plătit.
-Şi asta înseamnă...? a întrebat Farley.
-Nu vă mai bateți capul.
-Poți să-i spui prietenului tău că n-are de ce să-i fie frică de noi,a intervenit Feinberg.Nici unul dintre noi nu este interesat de Laurant,din punct de vedere sentimental.Ghicind unde voia să ajungă Feinberg,Farley a dat imediat din cap.
-Adevărat.
-E bine să aud asta,pentru că prietenul meu intenționează să se însoare în curând

cu Lauren şi el obține întotdeauna ce vrea.Să nu faceți vreo greşală în legătură cu asta.
-Vorbeşte de însurătoare,hîî? a remarcat Feinberg.
-Nu chiar,dar e numai o problemă de timp,până ce ea va înțelege că e singura cale de urmat.
-Sună ca şi cum prietenul tău îşi închipuie că e stăpânul lui Laurant,a comentat Farley.
-Şi chiar este.Feinberg a râs.
-Ce dracu e de râs?
-Râd de prietenul tău.În curând va avea o mare decepție.
-Cum asta?
-Când o să afle...Intenționat Farley a lăsat propoziținea neterminată.
-Să afle ce?
-Laurant a întâlnit pe cineva în Kansas City.
-Dragoste la prima vedere,a accentuat Feinberg.
-Nu e chiar adevărul adevărat,i s-a adresat Farley lui Feinberg continuând jocul cu şeriful şi totodată informarea lui.Îl ştia pe Nick de când e pe lume.
-Da,ştia de el,dar nu l-a întâlnit până săptămână trecută.
-Despre cine vorbiți?
-Despre Nick.
-Care Nick? a întrebat şeriful,frustrarea crescându-i vizibil.
-Nicholas Buchanan.
-Omul de care e îndrăgostită Laurant,a explicat Farley.
-Partea nostimă e că...a început Feinberg.
-Ce?
-Tipul ăsta...Nick...
-Ce e cu el?
-E cel mai bun prieten al părintelui Tom.Ghici ce poate să însemne asta.
-Şi Nick ăsta locuieşte în Kansas City? Relațiile la distanță nu rezistă.
-O,nu în Kansas City.Locuieşte pe coasta de Est.
-Aşa că nu cred că are de ce să-i fie teamă lui Brenner.Aşa cum am spus,relațiile la distanță arareori rezistă.Fără să-şi dea seama,şeriful tocmai le făcuse cunoscut numele prietenului său,dar nici Feinberg nici Farley nu i-au dat să înțeleagă că au aflat.
-Trebuie că Nick şi-a dat şi el seama de asta,a zis Feinberg.
-De aceea se mută aici în Holy Oaks,ca să fie cu Laurant,a adăugat Farley.
Şeriful a ridicat din sprâncene.

-Vine aici...cu ea?
-Exact,a subliniat Farley.Îți dai seama că nu vrea să rişte să o piardă.
-Şi a fost dragoste la prima vedere,i-a amintit lui Feinberg.
-Şi unde are să stea insul ăsta?
-Aici,cu Laurant,până la căsătorie.Apoi nu sunt sigur unde se vor stabili,a răspuns Farley.
-Până la căsătorie? Aşa ai spus? De la cine aţi aflat?
-Laurant ne-a spus,a răspuns Feinberg.
-Lumea va vorbi.
-Îmi imaginez.
-Acuma trebuie să plec.Şeriful şi-a băgat grăbit batista înapoi în buzunar şi s-a îndreptat spre uşă.Cu tot volumul său considerabil,omul legii putea să se mişte repede când voia.Farley şi Feinberg au rămas la fereastră,privindu-l cum aleargă spre maşină.
-Ce specimen,a murmurat Farley.Nici măcar nu ne-a întrebat cum ne cheamă şi nici n-a cerut să ne legitimăm.
-Are locuri de inspectat,oameni de văzut...a început Feinberg.
-Şi un prieten cu numele Brenner căruia să-i spună totul,a concluzionat Farley scotându-şi telefonul mobil şi formând un număr.I s-a răspuns la primul sunet.
-L-aţi prins? a întrebat Farley.După ce a ascultat încă un minut,a spus: Da,domnule,şi a închis.Feinberg s-a ghemuit lângă valiza neagră.
-Hai să începem,a zis el întinzându-i celuilalt agent o pereche de mănuşi.Ar putea să ne ia toată noaptea.Ca un etern optimist ce era,Farley şi-a exprimat speranța:
-Poate vom avea noroc.O oră mai târziu,au avut într-adevăr noroc.Au găsit camera video ascunsă în colțul de sus al dulapului pentru lenjerie lipit de peretele dormitorului lui Laurant.Obiectivul aparatului era fixat într-o gaură din perete şi îndreptat spre patul lui Laurant.O privea în timp ce dormea.

CAPITOLUL 16

Nick nu vorbea cu ea.Îşi închipuia că e încă supărat,pentru că a insistat să se înapoieze la Holy Oaks.După ce şi-a bătut joc de dement,spundu-i să vină după ea,Nick parcă a înnebunit.Şi asta spus cu blândeţe.Când Tommy a auzit toată agitația,a venit alergând,cu Noah după el.Şi imediat ce Nick i-a spus fratelui ei ce a făcut,Tommy i s-a alăturat țipând şi el,dar ea a făcut față situației şi le-a ținut piept.Pete şi Noah au venit în ajutorul ei,flancând-o ca nişte paznici personali.

I-au susținut planul şi,după o oră de adevărat război,Tommy a cedat şi el în sfârşit.Convorbirea telefonică l-a convins că omul nu o va uita pe Laurant şi dacă FBI nu-i va întinde o cursă şi nu va prinde bestia,ea va trebui să fugă sau să se ascundă tot restul vieții.Şi în timp ce călăul îşi juca jocul de-a v-ați as-cunselea cu ea,fară îndoială că va vâna şi altă femeie.Nu aveau de ales.
Din păcate,Nick nu vedea situația în acelaşi fel,aşa că ea n-a fost în stare să-i potolească furia.Pete i-a sugerat din nou lui Nick să se retragă,repetând argumentul inițial că era prea implicat personal pentru a putea fi obiectiv.
Dar Nick a refuzat să-l asculte,iar când Morganstern l-a amenințat că n-o să-i mai dea posibilitatea de a alege şi-i va lua cazul,văzând expresia îndurerată de pe fața lui Tommy,a cedat şi el.Pete a vorbit la telefon cu Frank O'Leary şi a dat drumul bulgărelui la vale.Iar acuma,în sfârşit,se afla în drum spre casă,alături de Nick,într-un avion US Air Express,care-i ducea de la Kansas City la Des Moines.Restul drumului va fi făcut cu maşina.Pete i-a anunțat că aceasta îi va aştepta la aeroport.Automobilul ei fusese dat la un atelier din Kansas City
pentru reparații şi imediat ce va fi gata,Tommy şi Noah vor veni cu el la Holy Oaks.Nici nu voia să se gândească ce se va întâmpla după ce vor sosi.
Răsfoia nervoasă paginile revistei Time,încercând chiar să citească un articol în legătură cu inflația,dar n a putut să se concentreze,aşa că după ce a recitit acelaşi paragraf de trei ori,a renunțat.Cât timp o va supune Nick acestei tăceri? S-a oprit din vorbit în minutul în care au intrat în aeroport.
-Te porți copilăreşte.Dar nerăspunzând,s-a întors spre el şi atunci a observat ce figură cenuşie are.
-Ti-e rău? O clătinare scurtă a capului a fost singurul răspuns.Apoi a observat încleştarea mâinilor pe brațele fotoliului.
-Nick,ce se întâmplă?
-Nu se întâmpla nimic.
-Atunci de ce nu vorbeşti cu mine?
-O să vorbim mai târziu,după ce aterizăm.Altfel...
-Altfel ce?
-O să ne prăbuşim şi o să ne transformăm într-un bulgăre de foc.
-Glumeşti.
-Nu,nu glumesc deloc.Nu-i venea să-şi creadă urechilor.Marelui Mascul îi era frică să zboare cu avionul.Arăta gata să clacheze.Frica lui era reală,şi indiferent cât de nostim i se părea,a făcut efortul de a fi înțelegătoare.
-Nu prea-ți place să zbori,nu-i aşa?
-Nu,a răspuns el scurt şi şi-a întors privirea spre hublou.

-Nu vrei să mă ții de mână?
-Nu e nimic de râs,Laurant.Şi-a luat mâna de pe brațul fotoliului şi şi-a strecurat degetele printre ale lui.
-Dar nu râdeam de tine.Sunt mulți cărora nu le place să zboare.
-Şi e normal? Şi-a încleştat degetele de ale ei cu atâta putere,încât putea să-i simtă bătăturile din palmă.Mâini de muncitor,deşi astăzi era îmbrăcat ca un director de pe Wall Street.Încă o contradicție,a reflectat ea,o altă fațetă a personalității lui,şi aşa enigmatică şi fascinantă.Tommy şi Nick păreau atât de diferiți unul de altul.Desigur şi-au ales drumuri diferite în viață.Fratele ei s-a dedicat bisericii.Întotdeauna a căutat să descopere binele din ceilalți oameni şi scopul lui principal a fost să salveze suflete.Nick şi-a dedicat viața luptei împotriva răului.Meseria lui era tristă şi fară sfârşit,iar răsplata nu era sigură dacă era la nivelul prețului pe care-l plătea.I se părea atât de cinic!
Vedea numai răul din oameni şi probabil că asta îl făcea să nu aibă dezamăgiri.
A surprins-o nevoia de a-l reconforta.S-a aplecat spre el şi i-a şoptit:
-Aproape am ajuns.
-Numai atunci am ajuns,când vom fi aterizat.Sau nu.Era cam greu de reconfortat.
-Dar aterizarea nu e periculoasă...Răsuflă zgomotos.
-Atâta timp cât pilotul ştie ce dracu' face.
-Dar sunt sigură că ştie ce face.Piloții sunt antrenați pentru a aduce avioanele la sol.
-Poate.
-Mai avem doar câteva minute de zbor.Tocmai am început să coborâm.
Strânsoarea mâinii lui s-a accentuat.
-De unde ştii?
-Căpitanul le-a spus pasagerilor să-şi reia locurile.
-L-ai auzit scoțând trenul de aterizare? Sunt al dracului de sigur că n-ai auzit.
-L-am auzit.
-Eşti sigură?
-Da,sunt sigură.După ce a inspirat din nou adânc şi-a spus că e cazul să se calmeze.
-Tu ştii ce se petrece când se produce un accident? Ştii? Piloții greşesc pista.
-Ai citit asta undeva?
-Nu.Îmi închipui doar.Calcul e simplu.Lucrurile nu merg bine...eroare umană.Ia gândeşte-te.Un om încercând să pună pe sol peste o sută cincizeci de tone de metal,cu ajutorul unei perechi de rotițe de cauciuc.

Se întâmpla un afurisit de miracol,de fiecare dată când un avion reuşeşte să aterizeze.Ea şi-a păstrat expresia serioasă.
-Văd.Deci tu crezi că dacă omul ar fi fost destinat să zboare,ar fi trebuit să se nască cu aripi.
-Cam aşa ceva.
-Nick?
-Ce este? Vocea suna ceva mai sigură.
-În munca voastră...nu a trebuit să te fereşti de gloanțe,şi n-ai ajuns uneori în situații de viață şi moarte? Pentru Dumnezeu,doar eşti agent FBI.
Crema polițiştilor.Şi ți-e teamă de un mic zbor cu avionul.
-Caraghios,nu-i aşa? Ea a ignorat sarcasmul din vocea lui.
-Cred că ar trebui să vorbeşti cu cineva despre asta.Pete ar putea să te ajute.E psihiatru şi în mod cert poate să te ajute să treci peste această...tulburare.
Nu se simțea în stare să-i spună că amuzamentul lui Pete în legătură cu fobia lui era asemănător cu al ei.
-Poate,a ridicat el din umeri.Pentru că se uita la ea,nu şi-a dat seama când pământul a venit în întâmpinarea avionului.Aterizarea a fost lină şi fără probleme şi în momentul în care acesta s-a îndreptat spre porți,complexul lui Nick a dispărut cu totul.
-N-ai vrea să îngenunchezi şi să săruți pământul? l-a întrebat ea.
-E o adevărată cruzime să te distrezi pe seama fobiilor unui om,Laurant.
-Nu prea m-am distrat.
-În mod sigur te-ai distrat,a răspuns el.S-a ridicat în picioare pe intervalul dintre scaune,a deschis compartimentul de deasupra capului şi a scos gențile.
-Ai în tine o doză serioasă de răutate.A făcut un pas înapoi,în aşa fel încât să poată sta dreaptă în fața lui.
-Oare?
-Da.Şi-mi place.Ea a râs.
-Eşti plin de tine,acuma că ai ajuns cu picioarele pe pământ.
-Întotdeauna sunt plin de mine,s-a umflat el în pene în timp ce o conducea spre ieşire.
Aeroportul era surprinzător de aglomerat.În timp ce-şi croiau drum spre locul de recuperare a bagajelor,Nick a observat cum numeroşi bărbați o admirau pe Laurant.Unul măcar nu încerca să-şi mascheze admirația.S-a oprit brusc,apoi s-a răsucit pe călcâie şi i-a urmărit.Răspunsul lui Nick a fost că i-a înconjurat umerii cu brațul şi a tras-o spre el.
-Ce faci?

-Mă asigur că eşti lipită de mine,a răspuns el.Apoi i-a aruncat mocofanului o privire ostilă şi a rânjit când omul a făcut stângă împrejur şi s-a grăbit să plece.
-Porți o fustă prea scurtă.
-Nu-i adevărat.
-Atunci,înseamnă că porți picioare prea lungi.
-Ce se întâmplă cu tine?
-Nimic.Mergi mai departe.Continua să scruteze fețele din mulțime,pe lângă care treceau.A trebuit să-i dea drumul când au ajuns la scara rulantă.
L-a privit încruntată,dar era prea târziu să redeschidă discuția despre fustă.
După ce şi-au recuperat bagajele,au observat că îi aştepta un agent,iar o maşină Explorer 1999 era parcată într-o zonă interzisă.Agentul i-a înmânat lui Nick un dosar plin cu hârtii şi cheile automobilului,apoi le-a pus valizele în portbagaj.
Doi agenți de securitate ai aerportului se înghesuiau unul într-altul pe trotuar, dând din cap şi bombănind de necaz că nu pot să facă nimic în legătură cu vehiculul acela parcat neregulamentar.Agentul i-a atras atenția când a deschis o geantă mare neagră,pe care o ascunsese printre bagaje.Văzând expoziția aceea de arme,a făcut involuntar un pas înapoi.Nick a observat mişcarea.
-Nu e prea târziu să-ți schimbi hotărârea.Ea a strâns din umeri.
-Ba da,este.Agentul i-a deschis portiera din dreptul locului de lângă şofer,i-a urat vânătoare bună şi apoi a dispărut în interiorul aeroportului.Nick şi-a aruncat jacheta pe scaunul din spate,şi-a desfăcut gulerul cămăşii în timp ce se urca la volan şi a împins spre spate scaunul,cât a putut de mult,pentru a-şi face loc picioarelor lui lungi.Între ei se afla un suport şi în el harta statului Iowa.
Deşi Laurant cunoştea drumul spre casă,Nick a continuat să controleze pe hartă ruta pe care cineva o însemnase cu creion galben.
-Ai auzit ce mi-a urat amicul tău? a întrebat ea.
-Ce anume? s-a mirat el ridicând privirea din hârtiile pe care le ținea în mână.
-Vânătoare bună.Nick a dat din cap.
-Da,întotdeauna se spune aşa,a explicat el.E o superstiție.
-Cam ca aceea „rupe-ți-ai un picior înainte de a urca pe scenă!”
-Aşa ceva.L-a lăsat să termine de citit şi după ce a pus dosarul pe bancheta din spate,l-a întrebat:
-Era ceva important?
-Doar nişte reactualizări.
-Ar fi mai bine să plecăm.
-Te grăbeşti?
-Nu,dar polițiştii ăştia de la securitatea aeroportului arată ca şi cum ar fi gata să

plângă pentru că nu pot să-ți dea o amendă.În momentul în care a pătruns în trafic,Nick le-a făcut paznicilor cu mâna.
-Ți-e foame?
-Nu.Dar ție?
-Pot să aştept.
-Era ceva în dosar în legătură cu scrisoarea pe care omul i-a spus lui Tommy că o trimite poliției din Kansas City?
-Nu,n-au primit încă nimic.
-De ce i-o fi spus lui Tommy că o va expedia,când e clar că n-a facut-o?
-Nu ştiu.Poate că făcea parte din jocul lui.Am să-i spun lui Pete să analizeze asta.A rămas tăcută în timp ce Nick conducea prin traficul aglomerat.
Odată intrați pe autostradă,el şi-a suflecat mânecile şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.Avea la dispoziție două ore pentru a o pregăti.A recapitulat lista tuturor lucrurilor pe care nu trebuia să le facă şi a terminat cu acelaşi avertisment pe care i-1 făcuse de cel puțin zece ori până acuma.
-Nu trebuie să crezi nimic din ceea ce ți se spune şi nu trebuie să mergi nicăieri fară mine.Ai înțeles?
-Sigur că am înțeles.
-Nici măcar la toaleta doamnelor de la restaurant.
-Ştiu.Nici chiar la toaleta doamnelor.El a dat din cap mulțumit pentru moment.
Nu era nebună.Ştia că va repeta lista interdicțiilor peste vreo oră.
-Hai să recapitulăm încă o dată treburile tale zilnice obişnuite.
-Până acuma cred că le-ai şi memorat.
-Ar fi bine,dar să vedem dacă e aşa.În fiecare dimineață ne sculăm în jurul orei şapte,facem gimnastică...
-Pentru încălzire,a completat ea.
-Da,exact,şi apoi alergăm...Dumnezeu să mă ajute...Cinci kilometri jumătate de la plecare pană la sosire.O luăm pe cărarea din jurul lacului,începând din extremitatea vestică şi întotdeauna în acelaşi sens.
-Da.
-Nu-mi place să alerg.Face rău la genunchi,să ştii.
-Eu găsesc că e înviorătar.Poate că şi tu,până la urmă.Arăți ca şi cum ai fi în bună condiție fizică.Poți să alergi cinci kilometri jumătate,nu-i aşa?
-Sigur că pot,dar am să înjur tot timpul.Ea a râs.
-Aştept s-o văd şi pe asta...
-În regulă,apoi ne întoarcem acasă şi...când s-a oprit,ea şi-a dat seama ce urmează.

-Vom face un duş şi ne vom schimba în haine de lucru,apoi ne vom duce cu două cvartale mai departe,până în scuarul oraşului.Voi petrece cea mai mare parte a zilei despachetând cutiile îngrămădite acolo şi aranjând etajul,în timp ce muncitorii termină parterul.Cu puțin noroc,vor fi în curând gata.Aş vrea să fac inaugurarea pe 4 Iulie.
-Nu prea ai mult timp la dispoziție.
-Tu probabil că te vei înapoia la Boston pentru sărbătorire.
-Eşti optimistă.S-ar putea să stau la Holy Oaks o lună,poate şi mai mult.
-Ce te determină să crezi că va dura atât de mult?
-I-am promis fratelui tău.Nu plec până nu-l prindem...sau...
-Sau ce?
-Dacă situația e aceeaşi şi eu trebuie să plec dintr-un motiv oarecare,te iau cu mine.Nici măcar să nu-ți treacă prin minte să protestezi,a avertizat-o el.
-Nu protestez,dar ştii ce cred?
-Nu,ce?
-Cred că totul se va întâmpla destul de repede.Nu cred că va trebui să aşteptăm mult.Nick a dat din cap.
-Şi eu simt la fel.Felul cum vorbea la telefon...da,o să vină după tine în curând.Şi Pete crede asta.
-Dumnezeule.Aş vrea ca totul să se termine cât mai repede posibil.
-Ei bine,cu ajutorul lui Dumnezeu,aşa va fi.Să ştii că,până la plecare,o să te saturi de mine.
-Din contră,sunt sigură că tu vei fi sătul de mine.
-Mă îndoiesc.Acuma,te avertizez.Sunt pe cale să-mi iau o mulțime de libertăți.
De fapt,sunt pe cale să te monopolizez.I-a aruncat o privire după care a continuat.Scopul este să-l facem pe călău nebun de gelozie.Aşa e? Şi atât de furios,încât să facă acea mică greşală...
-În urma căreia tu să pui mâna pe el.
-Ăsta-i planul.Dar probabil că nu voi fi singurul care-l va înhăța.Şi nici Noah.
-De ce crezi asta?
-Noah va fi ocupat să-l păzească pe Tommy,iar eu voi fi ocupat să te...terorizez pe tine.De fapt aştept cu nerăbdare desfăşurarea evenimentelor.Aşa că,ia spune-mi,ce fel de sărutări ştii să dai? Avea accentul ei sudist când i-a răspuns tărăgănând cuvintele:
-Sunt...foarte...foarte...bună la treaba asta.El a râs.
-De unde ştii că eşti bună?
-Andre Percelli.Când m-a sărutat,mi-a spus că sunt bună.Aşa am aflat.

-N-ai vorbit niciodată de acest Andre.Cine dracu' e?
-Ne-am întâlnit în clasa a patra.Dar,vai,iubirea noastră s-a terminat tot atât de repede cum a început.Eram la coadă la cofetărie când m-a sărutat,iar eu am terminat-o cu asta,atunci şi acolo.Nick a zâmbit.
-Cum aşa?
-Nu săruta bine.
-Dar tu sărutai?
-Asta mi-a spus Andre,înainte de a-l îmbrânci de lângă mine.A râs din nou.
-Erai o puştoaică cam dură,nu-i aşa?
-Puteam să-mi port de grijă,şi încă mai pot,s-a fălit ea.
-Aşadar,ce i s-a întâmplat lui Andre?
-Nu i s-a întâmplat nimic.Ultima informaţie despre el este că s-a însurat şi are doi copii.Nick a schimbat discuţia spre preocupările cotidiene.
-N-am vorbit niciodată despre nopţi.Ce faci tu noaptea?
Laurant tocmai cotrobăia prin geantă,căutând o agrafă pentru păr.
-Ba da,am vorbit despre nopţi,i-a amintit ea.Şi ţi-am spus că aveam un program anume,pentru fiecare noapte din următoarele două săptămâni.
-Din cauza nunţii la care trebuie să participi?
-În parte.Dar şi din cauză că i-am promis stareţului să-l ajut să cureţe podul.
Curăţenia de primăvară,înainte de celebrarea aniversării mănăstirii.
-Care se va întâmpla tot pe 4 Iulie.Proastă programare,a remarcat el.
-Nunta are loc în sâmbăta dinaintea zilei naţionale,i-a mărturisit ea.Găsise agrafa pe fundul genţii.
-Povestea asta cu aniversarea mănăstirii...va fi o adevărată harababură.Sper ca Dumnezeu să ne ajute să-l prindem până atunci.Tommy mi-a spus că oraşul va fi plin de străini veniţi din toată America.După ce şi-a ridicat părul,l-a prins cu agrafa.
-De fapt,vor veni şi din Europa.Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului a fost înfiinţată acum o sută de ani.S-ar putea să participe şi un cardinal.
-Grozav,a bombănit el.Se pare că va fi un coşmar pentru cei însărcinaţi cu asigurarea securităţii.Să ştii,Laurant,dacă nu-l prindem repede pe nenorocitul acesta,te duc de aici înainte de aniversare.
-De acord,a răspuns ea.Cu o zi înainte.Aşa a spus Pete,îţi aminteşti?
-Stăm doar până pe întâi iulie.Apoi plecăm.A ridicat mâna murmurând.
-N-am să mă cert cu tine,dar în felul acesta nu ne rămâne prea mult timp.
-În afară de cazul în care el nu se va mişca mai repede.
Ascultă,e realmente important ca tu să nu te relaxezi.Înţelegi?

Aţi slăbi garda,poate fi foarte periculos.
-Ştiu şi n-am să mă relaxez.Pot să te întreb ceva?
-Ce?
-Dacă n-aş fi eu.Adică...dacă n-aş fi sora celui mai bun prieten al tău şi înainte de aceste întâmplări aş fi fost o străină pentru toţi,te-ai fi împotrivit tot atât de mult să-i întindem cursa?
-Adică să te folosim ca momeală?
-Da.
-Problema este că tu eşti sora prietenului meu,Nu pot să fac abstracţie de asta.
-Dar dacă...? Reacţia imediată a lui Nick a fost să-i răspundă da,nu s-ar fi împotrivit,fiindcă ştia din proprie experienţă cum puteau să fie date peste cap toate planurile,dar după ce a analizat teoria în minte încă un minut,a fost de acord că,fiind o ocazie foarte bună,nu trebuia să o rateze.
-E şi aşa şi aşa.
-Adică ce vrei să spui?
-Am cântărit pericolul şi posibilitatea de a-l prinde pe ticălos înainte de a ucide din nou.Apoi...
-Apoi ce? El a oftat.
-Am fost de acord să-i întindem cursa.
-Ti-a fost vreodată frică?
-O,da.Ştiu ce s-ar putea întâmpla.Nu întotdeauna le-am prins pe aceste canalii, Laurant,indiferent ce ai văzut tu la televizor.Uneori,rămân în libertate ani întregi.Pe ticălosul din fruntea listei cu „cei mai căutaţi”,Emmett Haskell, dispărut acum un an dintr-un spital de boli nervoase al unui penitenciar de înaltă securitate din Michigan,n-am reuşit să-l prindem încă.
-Ce a făcut?
-A omorât o mulţime de oameni.Asta a făcut.Şapte morţi,şi aceştia sunt numai cei despre care am aflat.Ar putea să fie mai mulţi.Haskel le-a spus psihiatrilor că uciderea îi aduce noroc.Îi plăcea să joace la curse şi cel mai des mergea la hipodrom în prima sâmbătă a lunii,deci,cu o zi înainte,în prima vineri din lună,trebuia să omoare pe cineva.Nu conta pe cine.Pe oricine. Bărbat,femeie,copil.Prefera totuşi femeile.Cele mai drăguţe,cele mai reuşite... pentru a-i purta noroc,îţi dai seama.
-Tommy mi-a spus...
-Ce?
-Deşi ştiam că nu i-ai făcut confidenţe şi nici nu i-ai spune niciodată nimic,l-am întrebat totuşi de ce îi era atât de teamă pentru tine,iar el a menţionat...

Ştia la ce se referă.Cazul Stark.I-a spus lui Tommy despre asta,sperând că mărturisirea îl va ajuta să uite.Totuşi nu l-a ajutat,nici cât negru sub unghie.
-Ți-a spus că am ucis o femeie,nu-i aşa?
-Da.
-Am făcut ceea ce trebuia să fac.
-Nu trebuie să-ți justifici acțiunile în fața mea,Nick.
-De fapt nu exista alternativă.Poate că dacă aş fi fost puțin mai isteț,i-aş fi pus cătuşele...dar am ieşit din casă şi asta i-a dat suficient timp pentru a lua copilul în brațe şi a se pregăti.A străbătut-o un fior.
-A se pregăti pentru ce?
-Pentru mine.Ştia că am să mă întorc şi dorea să văd cum îl omoară pe băiețel.
Laurant a văzut mâhnirea din ochii lui.
-Şi ce ai reuşit să faci? Să-ți estompezi amintirile?
-Nu,n-am estompat nimic.Le-am ținut doar în frâu.
-Dar cum? El a ridicat din umeri.
-Am încercat să fiu tot timpul ocupat.
-A fi ocupat,nu înseamnă a te obişnui cu amintirile.
-Să nu-i spui lui Noah,dar uneori aş vrea să-i semăn.Poate uita totul,când e nevoie.Ea însă nu era de acord.
-Dar plăteşte şi el,exact ca tine.Doar că are un blindaj mai rezistent.
-Probabil.Dar atâta timp cât bestii ca Haskell şi Stark sunt în libertate,eu nu mă pot linişti.Vreau să-i văd după gratii.
-Şi întotdeauna va apare altul,nu-i aşa? Nick,în afara muncii tale,tu ai nevoie de o viață normală.
-Acuma vorbeşti ca Pete şi e o trăncăneală a dracului de nesuferită.
Ridicând receptorul a format un număr,apoi a spus:
-Ieşim de pe autostradă la următoarea intersecție,să căutăm ceva de mâncare.
Apropo,te ții prea aproape de noi.După ce a pus receptorul jos,ea s-a întors să se uite pe geamul din spate.
-Maşina albastră,nu-i aşa?
-Nu.Honda cenuşie din spatele celei albastre.
-De cât timp ne urmăreşte?
-De când am plecat de la aeroport.Maşina e dotată cu un dispozitiv de urmărire cu o rază de 80 km,iar după ce vom sosi la Holy Oaks,Jules Wesson,agentul însărcinat cu această operație,va prelua supravgherea permanentă.
-Ceea ce nu va fi prea bine.E un oraş mic şi ne vom deplasa pe jos,tot atât de mult cât şi cu maşina.

-Aşa că şi tu va trebui să ai asupra ta un astfel de dispozitiv.Nu sunt sigur unde va fi montat,probabil într-o broşa sau într-o brățară.De fapt,era reconfortant să ştie că FBI-ul o va urmări tot timpul cât se va mişca prin oraş.
-Sunt sigură că acest Jules Wesson e competent,dar tot îmi doresc ca Pete să fie şi el în Holy Oaks.
-Nu ne-ar fi de mare folos.El n-a fost niciodată agent de teren.Jules Wesson, Noah şi cu mine îi vom furniza toate informațiile,cu speranța că el va putea să-şi dea seama unde,când şi cum.Crezi că există vreun loc decent în Sweetwater, unde să mâncăm? Acolo ne duce şoseaua de la intersecția următoare.
-E un restaurant chiar în centrul oraşului.Şi se găteşte destul de bine.
-De ce ai avea poftă?
-Un hamburger mare şi suculent,cu murături.Şi cartofi prăjiți.O mulțime de cartofi prăjiți.
-Mi se pare bun şi pentru mine.Nu era nevoie să-i arate direcția.
Sweetwater se mândrea cu o singură stradă principală,foarte isteț denumită Main Street şi luându-te după miros,localul era situat pe la mijlocul ei.Laurant s-a strecurat într-un separeu de lângă fereastra dinspre stradă.Nick s-a aşezat lângă ea.Nu era prea mult loc.
-Nu vrei să stai în fața mea? l-a întrebat ea.
-Nu,a răspăuns el întinzând mâna după meniul îmbrăcat în plastic,ce se afla în spatele recipientelor cu sare şi piper.E cazul că începem să punem în practică planul nostru sentimental.Apoi a comandat doi hamburgeri dubli şi două porții duble de cartofi prăjiți,precum şi două pahare cu lapte.Când ea i-a spus că mănâncă cât un plugar,şi-a amintit o întâmplare despre fratele ei,la coadă la cofetăria colegiului.Pe măsură ce Nick povestea incidentul,ea râdea atât de tare că avea lacrimi în ochi.Nu şi-a închipuit că Tommy a fost vreodată atât de ghiduş.
-Începuse deja să se lupte cu mâncarea?
-Tommy n-a fost întotdeauna preot,i-a amintit Nick.
Apoi i-a mai povestit o întâmplare şi încă una.De câteva ori,ceilalți clienți de la mese au întors capul la râsetelor lor.Şi ceea ce vedeau era o tânără pereche,ce se simțeau foarte bine unul cu celălalt.Laurant era complet destinsă când s-au urcat din nou în maşină şi au pornit.
-Poate că ar trebui să mergi mai încet.Nu văd maşina cenuşie,a zis ea.
-Acesta e felul în care trebuie să acționeze.Nu trebuie să-i vezi.
-Au intenția să ne urmărească tot drumul până la Holy Oaks?
-Sigur că da.

-Câți agenți ne aşteaptă acolo?
-Destui.
-Şi asta nu costă o groază de bani?
-Vrem să-l prindem,Laurant.Cheltuielile nu mai contează.
-Da,dar ce se întâmplă dacă treaba asta va dura mai mult decât vă aşteptați?
-N-are decât.Laurant şi-a scos agrafa şi părul i s-a revărsat pe umeri,după care s-a rezemat de speteaza scaunului.Abia închisese ochii,când l-a auzit spunând:
-Nu reuşesc să realizez?
-Ce nu reuşeşti...
-Să te văd...trăind într-un astfel de orăşel.
-Îmi place.
-Nu cred.În inima ta eşti creatura unui oraş mare.
-Nu,deloc.Am crescut într-un sătuc.
-Dar se întâmpla că bunicul tău era proprietarul sătucului,a subliniat el.Trăiai pe o moşie.Poți să-i spui chiar orăşel,dacă vrei.
-Şi m-am dus la şcoală tot într-un oraş mic.Era aproape o sihăstrie.Holy Oaks îmi place realmente,Nick.Locuitorii lui sunt oameni buni şi cu bun simț.Şi e frumos.Şi liniştit...cel puțin aşa era.
-Da,dar dacă-ți place atât de mult,de ce-ai închiriat casa în care stai şi n-ai cumpărat-o?
-În primul rând am vrut să mă concentrez asupra afacerilor,a explicat ea.Iar doamna Talbon n-a vrut să-şi vândă casa.Acolo a crescut familia ei şi cu toate că acuma stă la un cămin,nu e încă pregătită să o înstrăineze.Mă gândesc să cumpăr o cabană pe malul lacului.Dar e nevoie de multă muncă.
-Cum de n-ai cumpărat-o deja?
-Steve Brenner.
-Tipul de la Societatea de Propăşire din Holy Oaks.
-Cabana e proprietatea lui.
-Eu cred că tipul vrea ca şi tu să fii proprietatea lui.
-Ce spui?
-Se pare că atunci când agenții Farley şi Feinberg au intrat în casă la tine,vecina ta l-a chemat pe şerif,care a sosit în goană.
-F.G.nu se duce nicăieri în goană.
-Numele şerifului este F.G.? Ea a zâmbit.
-Fund Gras.Toată lumea îi spune aşa.Nu e prea apreciat în Holy Oaks.
-Aşa se pare.
-N-am vrut să te întrerup.Ce s-a întâmplat când a apărut şeriful?

Ştia că sunt de la FBI? Trebuiau să-i spună.
-Nu,nu i-au spus nici asta,nici altceva şi nostim e că nici n-a întrebat.Era prea ocupat să le comunice părerea lui Steve Brenner despre tine.Se pare că acesta le spune tuturor că te va lua de nevastă.
-E aşa un cretin!
-Aşa se pare.Unul dintre agenţi i-a povestit şerifului totul despre relaţia noastră fierbinte şi serioasă,după care n-a mai stat o clipă pe gânduri şi a plecat.
-Fără îndoială,să-i raporteze lui Steve.
-Fără îndoială.
-Iar acesta e genul de om căruia îi e greu să înţeleagă că nu poate obţine chiar tot ce doreşte.
-Am să-l ajut eu să înţeleagă.Nu era prea sigură ce intenţii avea,dar tonul vocii lui i-a indicat că abia aşteptă să treacă la acţiune.Părea că timpul petrecut pe drumul spre Holy Oaks trecea mai repede decât arăta kilometrajul.
Se simţeau bine împreună.Au discutat despre muzică,amândurora le plăcea cea clasică şi country.S-au certat pe probleme de politică,ea fiind o liberală convinsă,iar el un conservator înflăcărat.Şi a încântat-o cu poveşti nostime despre ce înseamnă să faci parte dintr-o familie aşa numeroasă ca a lui.
Înainte de a-şi da seama,Nick a încetinit pentru a intra pe şoseaua spre Holy Oaks.
-Vom fi acasă înainte de a se întuneca,a remarcat ea.Nick devenise serios.
-Laurant,există vreo câteva lucruri pe care e nevoie să ţi le spun.
-Da?
-Farley şi Feinberg...agenţii pe care i-am menţionat mai devreme.
-Da?
-Când ţi-au căutat prin casă,au găsit o cameră video.
-Unde au găsit-o?
-La etaj,în dulapul pentru lenjerie din perete.Se afla într-o mică gaură perfect perforată,de mărimea unei jumătăţi de pastilă.Iar obiectivul era îndreptat spre patul tău.N-ai fi observat-o niciodată.Era chiar în mijlocul unei flori din tapet.
Simţea că se sufocă.S-a răsucit pe banchetă şi fără să-şi dea seama şi-a încleştat mâna de braţul lui.
-Şi de-abia acuma îmi spui?
-Am vrut să-ţi ofer o mică pauză în acest coşmar.Dacă ţi-aş fi spus când ne-am urcat în maşină,te-ai fi gândit tot drumul la asta.Greşesc?
-De cât timp e acolo?
-E de câtăva vreme.Era acoperită cu praf,aşa că e acolo de ceva timp,cel puţin de

o săptămână-două,dar nu pot să-ți spun exact de câte zile sau nopți.Numărul de serie a fost îndepărtat.
-Niciodată să nu mai ții informațiile doar pentru tine.Bine? Când afli ceva, spune-mi imediat.
-Vom sta împreună.Deci am să-ți spun tot.
-Până ce moartea ne va despărți? l-a întrebat ironică,dar sarcasmul ei avea iz de frică.
-Nu,până ce-1 vom prinde.Şi-a slăbit strânsoarea de pe brațul lui.
-Iartă-mă că te-am strâns aşa.Doar m-ai avertizat.Mi-ai spus că a fost la mine în casă şi că m-a privit dormind.M-a văzut...N-a mai continuat.S-a întors să se uite pe fereastră,pentru ca el să nu poată vedea cât de şocată este.Derula în minte cum se îmbrăca şi se dezbrăca,Cum în unele nopți,când aerul condiționat nu o răcorea suficient,s-a culcat goală.Şi toate astea se aflau pe caseta video!
Coborând privirea a descoperit că îşi sfărâmase agrafa în mâini.
-Mă simt ca şi cum aş fi făcut ceva ruşinos.Au fost nopți în care nu am simțit nevoia să-mi pun cămaşă de noapte.Era cald,s-a apărat ea.
-Ceea ce faci în propriul tău dormitor...
-Dar chiar asta e,a țipat ea.N-am făcut nimic.Am dormit.Atâta tot.În mod clar nu m-am distrat cu nici un bărbat,dar dacă aş fi facut-o? Doamne,simt că mă îmbolnăvesc!
-Laurant...
-Să nu îndrăzneşti să spui.
-Ce să spun?
-Că nu e prea târziu să mă răzgândesc.După ce a oprit maşina în parcarea de pe marginea şoselei,i-a făcut un semn cu capul spre dreapta.Era semnul de demarcație al oraşului Holy Oaks.
-Îmi mai dai o ultimă ocazie pentru a mă răzgândi? l-a întrebat ea.
-Nu.
-Atunci de ce ai oprit?
-Ca să-ți spun că nu e cazul să te enervezi,de fiecare dată când auzi ceva... neplăcut.O să mai ai surprize şi eu voi încerca din răsputeri să le anticipez,dar tu trebuie să fii în stare să le suporți.Înțelegi? Nu poate să-mi fie teamă de fiecare dată de reacția ta şi să încerc să te consolez mereu când tu...Şi-a pus mâna pe brațul lui,dar cu blândețe de dala aceasta.
-Promit.N-am să mă mai enervez.Cel puțin am să încerc.Putea să sesizeze hotărârea din voce şi să o vadă în ochii ei.
-Eşti curajoasă,a comentat el în timp ce schimba vitezele,după care au ieşit de pe

autostradă.I s-a făcut deodată frig.A oprit aerul condiționat şi şi-a fricționat brațele.
-Au găsit banda? Era în aparat? Casetele astea nu durează prea mult,nu-i aşa? Doar câteva ore.Cum le schimba? Intra şi ieşea mereu din casa mea...din dormitor? în cazul acesta,risca să fie văzut.
-Camera opera cu ajutorul unui transmițător,ceea ce înseamnă că îți supraveghia dormitorul pe un ecran aflat în altă parte.Am să-ți arăt mecanismul când ajungem acolo.E un aparat de filmat foarte simplu.Apoi a adăugat,ridicând din sprâncene: De fapt e o treabă de licean-şi tocmai asta mă neliniştește.Cine a instalat echipamentul nu e profesionist,dar şi-a atins scopul.
-De ce te neliniştește?
-Chestiunea nu e prea isteață pentru omul nostru,i-a explicat el.După cum am spus,nu e ceva de înaltă performanță,dar călăul pare să fie genul de om care face orice pentru ca totul să fie ireproşabil...perfect.Intenția lui este să te impresioneze.
-Şi nu eşti impresionat.
-Exact.Dând din cap,s-a uitat pe fereastră.
-Aproape am ajuns.Nick a întors maşina la stângă pe Assumption Road,o şosea cu două benzi.
-Mergem întâi acasă,sau vrei să mergi la lac să te întâlneşti cu Jules Wesson? Tommy mi-a spus căai aranjat în aşa fel ca agenții să folosească imediat
cabana starețului.
-Hai să mergem întâi la Wesson,în control.Cotesc pe Oak Street,nu-i aşa?
-Da.Ca să ajungi acasă la mine trebuie să o iei la stânga,pentru lac la dreapta.
În depărtare se vedeau cele două turle gemene ale Abației Adormirea Maicii Domnului.Clădirea în stil gotic se afla în vârful dealului ce-l domina imaculatul orăşel.Era magnifică.Cenuşiul mat al masivului edificiu din piatră era din loc în loc punctat de ferestre colorate şi strălucitoare,iar un drumeag lung şerpuia până la porțile de intrare.Nick a încetinit când au trecut pe lângă gardul de fier forjat ce înconjura proprietatea.Peste tot străjuiau stejari uriaşi.Protejau partea de nord şi de sud a clădirii,ca nişte contraforturi pentru sprijinirea pereților exteriori.
-Seamănă cu o catedrală,a remarcat el încet,deşi nu o văzuse în interior.
-Se renovează de multă vreme.Principala preocupare a oraşului a fost să strângă fonduri pentru restaurare,a afirmat ea.Şi e aproape gata.Cel puțin biserica principală.Capela mai are încă nevoie de unele lucrări.Va trebui să revenim şi să o vizităm.Şi grădina e splendidă în această perioadă a anului.
-Ce a fost mai întâi? Oul sau găina? A înțeles ce voia el să afle.

-Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului a fost fondată de un ordin călugăresc din Belgia şi se afla aici cu mult înainte de înființarea oraşului.Locuitorii acestuia sunt foarte diferiți.După al doilea război mondial,a avut loc un aflux de emigranți.
-De ce au venit tocmai până aici,în Holy Oaks,lowa?
-Tommy nu ți-a povestit nimic despre istoria acestui oraş?
-Nu.
-Emigranții l-au urmat pe părintele Henri Van-Kirk.Care a murit anul trecut.Aş fi vrut să-l cunosc.A fost un om remarcabil.În timpul războiului a ajutat nenumărate familii să scape de nemți,dar a fost prins şi torturat de naziști.Când în sfârşit a fost eliberat,a venit în America şi superiorii lui l-au trimis aici pentru a se reface.Câteva familii dintre cele pe care le-a ajutat,după ce au pierdut totul l-au urmat.Şi-au refăcut viața şi au transformat Holy Oaks în căminul lor.După ce părintele VanKirk a murit,starețul i-a găsit jurnalul intim.Crede că ar putea fi o sursă de inspirație pentru oricine,aşa că a hotărât să fie tradus în engleză.Toată lumea a fost ocupată cu pregătirile pentru celebrarea aniversării,aşa că nu a fost timp pentru aşa ceva,dar imediat ce totul se va termina,vreau să încep traducerea şi să-l salvez pe computer.
-Părintele VanKirk a fost îngropat aici?
-Da.Există un cimitir în partea cealaltă a mănăstirii.Şi locul e înconjurat de stejari magnifici,mai mari decât cei pe care i-ai văzut lângă biserică.
-De asta se numeşte oraşul Holy Oaks,nu-i aşa? Ea a zâmbit.
-Aşa e.Străjuiesc locul unde dorm îngerii.Nick a dat din cap.
-Locul unde dorm îngerii.Îmi place imaginea.
-Tu ce crezi despre oraş? Nu-i aşa că-i frumos? Casele acoperite cu şindrilă albă se aliniau de ambele părți ale străzilor pavate cu cărămidă. Stâlpii de iluminat semănau cu nişte vechi felinare cu gaz.Totuşi e lumină electrică,şi-a dat seama Nick.Dar aduceau o notă încântătoare şi făceau ca oraşul să fie şi mai original.
-Holy Oaks îmi aminteşte de oraşul New England.Are tot atâta farmec.Şi casa ta e înconjurată de un gărduț alb din şipci?
-Nu,dar a vecinelor mele,da.Când au ajuns la stopul de pe strada Oak,Nick a întors la dreapta şi s-a îndreptat spre altă stradă mărginită de copaci.
Crengile lor formau o boltă dintr-o parte în alta.
-Mă simt ca şi cum m-aş afla în altă epocă.Mă tot aştept să-l văd pe Richie Cunningham coborând strada într-o limuzină decapotabilă Chevy '57.
-Stă cu două cvartale mai departe,l-a tachinat ea.Pe măsură ce se apropiau de lac,casele erau mai modeste.Construite în a doua jumătate a secolului,aveau un

aspect mai modern,cu fațadele lor de cărămidă şi etajele bine împărțite,şi tot atât de atent întreținute ca şi surorile lor mai bătrâne.Se vedea că familiile care locuiesc acolo sunt mândre de casele şi de oraşul lor.
După ce au trecut de un teren de baseball acuma pustiu,au continuat drumul spre vest,trecând pe lângă o benzinărie Phillips 66,apoi printre doi stâlpi de lemn brut au intrat în parc.
-Primăvara şi toamna locul este aglomerat cu elevii de la colegiu.Vara îl iau în primire copiii de la şcoala elementară locală.Nick a coborât geamul.Mirosul reavăn de pământ,de ace de pin şi frunze de stejar şi mesteacăn aşternute pe jos, umplea aerul.Când au ajuns la o răspântie,în față le-a apărut lacul.La cea mai mică adiere,umbrele copacilor de pe mal se unduiau pe suprafața apei limpezi şi scânteietoare.Cabana era ascunsă printre pomi.Nick a intrat pe un drum cu pietriş şi a oprit motorul.
-Nu pare a fi locuită.Laurant tocmai făcuse remarca,când uşa din față s-a deschis.Prin perdeaua de frunze s-a văzut un bărbat cu ochelari cu ramă subțire şi neagră privindu-i cu atenție.Nick i-a spus să rămână în maşină,până ce o va ocoli şi-i va deschide portiera.Avea o privire neliniştită.În timp ce-i întindea mâna,cerceta cu ochii împrejurimile,aproape fără să-i dea atenție.
-Omul acesta e Jules Wesson? a întrebat Laurant.
-Nu,e Matt Feinberg.E electronistul nostru.Şi un băiat simpatic.O să-ți placă.
Agentul în cauză a aşteptat până ce au ajuns pe verandă apoi a deschis uşa şi au intrat.Era de vârsta şi înălțime mijlocie,cu părul şaten,ochii căprui şi purta bretele.Avea un zâmbet frumos şi sincer.În ambele mâini ținea câte un smoc de fire electrice,pe care le aruncă pe masa de lângă uşă,pentru a le putea strânge mâinile.După ce au schimbat saluturile de rigoare,a întrebat-o:
-Ți-a spus Nick că Farley şi cu mine am intrat la tine în casă?
-Da,i-a răspuns ea.Eşti unul din cei care au găsit camera de luat vederi.
-Aşa e.Şi în timp ce ne aflam înăuntru,vecina ta l-a chemat pe şerif,care a venit imediat.E un ins ciudat,a adăugat el,apoi a informat-o că i-au spui şerifului că au venit să facă nişte reparații.După care s-a întors spre Nick.
-Imediat ce Seaton instalează încă o linie telefonică,vom fi gata.Acuma lucrează la ea.
-Câți agenți sunt aici?
Feinberg aruncă o privire spre balcon înainte de a răspunde.
-Wesson nu ne-a spus.Sincer să fiu,nu ştiu câți sunt deja aici şi dacă,sau când mai vin şi alții.
-Unde e Wesson?

-În dormitor,se ocupă de nişte hârtii.E frumos aici,nu-i aşa? Dacă situaţia ar fi alta,mi-ar plăcea să stau aici o vreme.Lacul îmi aminteşte de Walden Pond.
Nick a dat din cap.
-Ar trebui să cumperi cabana aceasta,Laurant.Şi ea era de aceeaşi părere.Lumina era splendidă.Două ferestre înalte cât ambele etaje permitea vederea spre lac.
Camera de zi şi partea unde era sufrageria fuseseră combinate şi transformate într-o încăpere vastă.Atmosfera era rustică,dar aerată.Totuşi acuma era dezordine.Ambalaje de computere şi alte echipamente erau împărştiate peste tot.
Masa de sufragerie fusese împinsă lângă perete şi pe ea tronau două computere.
Nu arătau să fi fost instalate încă.Când a auzit o uşă deschizându-se,ea a privit în sus exact când Jules Wesson a apărut în balcon.Vorbea la mobil,iar în mână avea un teanc de hârtii.Wesson era înalt,slab,muşchiulos şi aproape chel.
Avea ochi pătrunzători,dar după ce le-a aruncat o privire scurtă,i-a ignorat cu desăvârşire,continuând convorbirea telefonică.L-a văzut apoi mergând la masă, unde şi-a pus hârtiile.După care Feinberg i-a atras din nou atenţia.
Acesta i-a întins un ceas de aur.Arăta ca un vechi Timex cu brăţară elastică.
-Laurant,am vrea să-l porţi tot timpul şi să nu-l scoţi niciodată,nici chiar sub duş.E rezistent la apă.Poti chiar să înoţi cu el.Înăuntru este un mic dispozitiv de urmărire.Astfel eu îţi voi supraveghea fiecare mişcare,pe un ecran.Vrem să ştim tot timpul unde te afli.Laurant şi-a scos ceasul ei şi l-a pus pe cel nou.Îşi lăsase geanta în maşină şi nu avea buzunare,aşa că i l-a dat lui Nick,iar acesta l-a pus în buzunarul cămăşii.Între timp Wesson a închis telefonul.Apoi a dat din cap spre Laurant,când Nick i-a recomandat-o,dar nu şi-a pierdut timpul cu politeţuri.
-Sunt pregătit să-l întâmpin,a anunţat el cu un ton aspru.Şi nu-mi plac surprizele. Nu pleci din Holy Oaks,fară aprobarea mea.Înţelegi?
-Da,i-a răspuns ea.În sfârşit,s-a întors spre Nick pentru a-l înştiinţa că şeful lor a stabilit planul de acţiune,şi l-a însărcinat pe el cu ducerea lui la îndeplinire.
Chiar şi într-o astfel de criză,continua să-şi dea aere.
Ce scârbă,se gândi Nick.Ştia că Wesson consideră acţiunea drept competiţia lui personală şi nici un ocean de cuvinte nu l-ar fi convins că lui Nick nu-i pasă de dorinţa lui de ascensiune rapidă.Personal,Nick nu-l plăcea deloc pe Wesson,dar era obligat să lucreze cu el şi,în această situaţie,încerca să facă tot ce putea mai bine.Wesson era îngrozitor de plin de el,dar atâta timp cât nu se va interfera în buna desfăşurare a operaţiunii,Nick spera că vor reuşi să colaboreze.
-Morganstern vrea să-l suni,a mai zis Wesson.
-Au putut să afle ceva din convorbirea telefonică? Feinberg a fost cel care a răspuns:

-Au fixat locul de unde a dat călăul telefon.Aparatul era proprietatea unei femei cu numele Tiffany Tyler şi a sunat chiar de lângă oraşul St.Louis.Feinberg a făcut un pas înainte.Patrula de pe autostradă a găsit maşina acesteia parcată într-un refugiu de pe 1-70.Cauciucul din stângă spate era dezumflat şi n-avea altul de rezervă în portbagaj.Credem că a intrat de bună voie în vehiculul călăului,dar e numai o presupunere.De asemenea,credem că el nu s-a atins de maşina ei,totuşi tehnicienii noştri o cercetează de sus până jos,pe dinăuntru şi pe dinafară.E un Chevy Caprice vechi şi plin de amprente.Se ocupă de ea şi acuma.
-Nu credem ca vreuna dintre amprente să-i aparţină călăului nostru,şi-a îndreptat Wesson atenţia spre Laurant.E foarte grijuliu,realmente grijuliu.
Feinberg a aprobat din cap.
-Şi metodic,a adăugat el scoţându-şi ochelarii şi începând să-i şteargă cu batista.
Pe casetă sau pe plicul lăsate la poliţie,nu există nici măcar o pată,sau o jumătate de amprentă.
-Vrem să începeţi să-l enervaţi,a continuat Wesson.Să sperăm că-şi va pierde controlul şi va face ceva negândit,iar noi vom putea să prindem momentul cu noroc.
-Tiffany e femeia pe care am auzit-o ţipând la telefon,nu-i aşa?
-Da,ea e,a răspuns Wesson.S-a folosit de telefonul ei pentru a te suna.
-Aţi găsit-o?
-Nu,a răspuns el scurt,strângând buzele.Se comporta ca şi cum ea l-ar fi criticat.
-Poate că trăieşte încă.Nu crezi...
-Categoric nu,a întrerupt-o Wesson nerăbdător.E moartă,fară nici o îndoială.
Atitudinea lui rece a buimăcit-o.
-Dar de ce a prins-o pe ea? Dacă e atât de grijuliu şi îşi studiază clientele înainte de a le ucide aşa cum se laudă,de ce a acţionat atât de spontan?
I-a răspuns tot Feinberg:
-Suntem aproape siguri că a omorât-o pentru a ne atrage atenţia.Vrea să ştim că vorbeşte serios.Nick a prins-o de mână.
-Şi Tiffany era convenabilă.Lipsită de apărare şi uşor de ucis.
Feinberg şi-a pus ochelarii pe nas,i-a potrivit după urechi şi a completat:
-Am uitat să menţionez că Farley şi cu mine ţi-am umblat şi prin corespondenţă.
Era o grămadă pe masa de lângă uşa de la intrare.Laurant a primit cu nepăsare vestea invadării intimităţii ei.Deşi nu s-a gândit că FBI-ul îi va deschide corespondenţa,faptul că au facut-o n-a supărat-o.Şi apoi,doar au răsfoit-o,ceea ce era ceva demn de apreciat.Apoi Wesson i s-a adresat lui Nick:
-Cred că înţelegi.Te afli aici doar ca paznicul lui Laurant.

Treaba ta e s-o protejezi,în fiecare moment.Tonul era certăreț.În schimb al lui Nick era împăciuitor când i-a răspuns:
-Ştiu care e misiunea mea.
-Şi planul e să-l înfuriem pe călău.Aşa că amândoi trebuie să puneți la punct un spectacol,credibil pentru tot oraşul.Nick a dat din cap aprobator.Dar Wesson nu terminase încă să-l pună la locul lui.
-Echipa mea e cea care va face adevărata treabă şi-l va prinde pe ticălos.
-Adevărata treabă? l-a ironizat Nick.Toți vom colabora,indiferent dacă-ți place sau nu.
-Nici n-ai fi aici dacă n-ar fi fost Morganstern,a subliniat Wesson.
-Adevărat,dar sunt aici şi tu va trebui să te obişnuieşti cu asta.Atmosfera era încărcată.Erau ca doi tauri gata să se împungă.Laurant l-a strâns pe Nick de mână:
-Ar trebui să plecăm,ce zici? Nick n-a mai scos nici un cuvânt.Iar telefonul a sunat chiar în clipa în care el deschidea uşa pentru a ieşi.Întorcându-se,l-a auzit pe Wesson exclamând:
-Măi,să fie al dracului!Au aşteptat să închidă telefonul,apoi Nick l-a întrebat:
-Ce dai dracului? Wesson a zâmbit îngâmfat:
-Am descoperit locul crimei.

CAPITOLUL 17

Wesson era un coşmar.Prost ca noaptea,respingător,grosolan şi arogant,îşi atribuia toate succesele subalternilor.Şi mai rău,era nemilos.Reacția lui la aflarea veştii că un fermier a dat peste trupul mutilat al unei fete de optsprezece ani,
Tiffany Tara Tyler,a fost îngrozitor de nelalocul ei.
Pur şi simplu a jubilat.Strigând de bucurie,era gata să înceapă să cânte şi ceea ce făcea entuziasmul lui nestăvilit şi mai obscen,era că Laurant,un civil,îl vedea.
Nick a intenționat s-o scoată din cabană,înainte de a vedea sau a auzi mai multe,şi să se ocupe după aceea de Wesson,dar când a luat-o de braț pentru a o conduce afară,ea s-a tras înapoi.Ceea ce a făcut după aceea însă,nu numai că l-a surprins,dar a ridicat cu mult ştacheta admirației lui.A reuşit să-l facă pe Wesson să se simtă prost.S-a aşezat dreaptă în fața lui,în aşa fel încât să nu o poată ignora,şi apoi a început să-l judece.I-a amintit că o tânără a fost ucisă şi că,dacă nu putea să simtă nici o durere sau milă pentru biata Tiffany,poate că ar trebui să-şi reconsidere activitatea.Iar când Wesson a început să se disculpe,a intervenit Nick,dar limbajul lui a fost mult mai dur.
-Am să trec asta în raport,l-a amenințat Wesson.

-Vezi să nu uiți,a fost replica lui Nick.Apoi Wesson s-a hotărât să încheie discuția.Nu-i plăcea faptul că un străin şi-a exprimat părerea despre comportamentul lui şi nu voia să-şi piardă prețiosul lui timp încercând să o schimbe,aceasta cădea în atribuțiile lui Nick.
-Fă doar ceea ce ți-am spus să faci şi vom avea noi grijă de el.Ea n-a renunțat.
-Şi să-mi țin părerile pentru mine?
Dar el n-a considerat necesar să-i răspundă.Aşezându-se la computer,a ignorat-o.Laurant s-a întors brusc.
-Nick,pot să folosesc telefonul tău? Acesta i l-a înmânat.Care e numărul personal al doctorului Morganstern?
Wesson s-a răsucit cu scaunul pivotant de la birou şi a sărit în picioare.
-Dacă ai vreo problemă,spune-mi-o mie.
-Nu prea cred.
-Ce spui?
-Am spus că nu prea cred.Din priviri,Wesson i-a cerut ajutorul lui Nick,pentru a se descurca cu această femeie dificilă.Dar acesta n-a făcut altceva decât să-l privească la rândul lui,în timp ce spunea numărul de telefon al lui Morganstern.
-Formează treizeci şi doi.Asta va grăbi legătura.
-Ascultă,doamnă,ştiu că am părut...Ea a încetat să mai formeze numărul.
-Dur,domnule Wesson.Te-ai comportat fără inimă,cu cruzime şi duritate.
Wesson a strâns din dinți şi ochii i s-au îngustat.
-Nu-i foloseşte nimănui să se implice personal,încercăm să-l prindem pe pervers, aşa încât să nu mai existe şi alte cadavre.
-Numele ei era Tiffany,i-a amintit Nick.
-Mi-ar plăcea să-i rosteşti numele,a intervenit Laurant. Dând din cap resemnat, ca şi cum era gata să spună sau să facă orice pentru a scăpa de ea,a rostit:
-Tiffany.O chema Tiffany Tara Tyler.Ea i-a restituit lui Nick telefonul şi a ieşit din cabană.Era în maşină,înainte ca Nick să poată să-i deschidă portiera.
-Ce tip respingător,a comentat ea.
-Da,aşa e,a acceptat el.Dar l-ai făcut să-l treacă toate năduşelile,ceea ce eu n-am crezut că ar fi posibil.
-Nu înțeleg de ce Pete a dat această misiune unui ins ca el.
-Nu el a dat-o.În acest caz,el e doar consultant.Şeful e O'Leary,iar Wesson e subalternul lui.Nick a întors maşina înapoi spre oraş.Soarele tocmai începuse să dispară în spatele copacilor,înflăcărând suprafața lacului.Laurant se gândea la Tiffany:
-Wesson pur şi simplu s-a bucurat,când a aflat de biata fată.

Nick s-a simțit obligat să stabilească adevărul.
-Nu,nu s-a bucurat că a fost ucisă.Era entuziasmat pentru că acuma se cunoaşte locul crimei şi există speranța ca asta să schimbe lucrurile.Nu-i scuz comportamentul.Încerc doar să-l explic.Se spune că e un agent bun.În trecut am colaborat cu el o singură dată,dar asta demult,pe când amândoi eram noi în branşă şi lipsiți de experiență.Se spune că e bun.Dar trebuie să mi-o dovedească şi mie.
-Ai spus că acuma,că se cunoaşte locul crimei,lucrurile se vor schimba.Cum?
-Fiecare asasin lasă în urmă ceea ce cei însărcinați cu stabilirea profilului lui numesc semnătura personală de la locul crimei.Este expresia fanteziilor bolnave şi a violenței lui şi asta ne va spune multe despre el.
-Chiar tu ai spus că e grijuliu.Ce se întâmplă dacă nu găsiți nici o urmă la locul crimei?
-Vom găsi,a asigurat-o el.Când o persoană intră în contact cu alta lasă ceva în urmă,indiferent cât de grijuliu este.Un fir de păr,o bucățică de piele,o aşchie de unghie,urma pantofilor,sau poate o scamă din pantalonii sau cămaşa lui...există întotdeauna ceva care rămâne în urmă.Şmecheria nu constă în găsirea dovezii.
Mai dificilă este analizarea a ceea ce se găseşte.Va lua multă vreme şi grijă.Şi în timp ce criminaliştii îşi fac treaba,fotografia locului crimei va fi trimisă analistului de profile şi el ne va spune sub imperiul căror fantezii acționează călăul.Înainte de a continua,îi aruncă o privire.
-Semnătura asasinului este denumită în psihologie cartea lui de vizită.Îşi poate schimba metodele folosite,ca şi locul,timpul şi modul cum acționează,dar nu-şi va schimba niciodată semnătura.
-Vrei să spui că există întotdeauna un şablon.
-Da,a fost el de acord.Cum ar fi urmele de pe cadavru,sau poziția lui.Psihologul analizează tot şi-şi dă seama ce fel de individ e asasinul.Pot să-ți spun deja că,la acest om,totul e ținut sub control.Nick a oprit maşina la intersecția lui Oak cu Main.O tânără care împingea un cărucior de copil traversa strada în fața lor.
S-a oprit pentru a-i arunca o scurtă privire lui Nick şi a-i face cu mâna lui Laurant,înainte de a-şi continua drumul.
-Casa mea se află în următorul cvartal,a doua de la colț.Dar nu vreau să mergem acolo.Aş vrea să stăm la un motel.
-Trebuie să mergi acasă şi să te comporți ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat,îți aminteşti?
-Ştiu,dar nu prea vreau,a răspuns ea.N-aş vrea nici să mai intru vreodată în casa aia.

-Te înțeleg.A condus mai departe,pe strada mărginită de copaci mai bătrâni decât casele.Lumina crepusculară filtrată printre ramurile joase,păta curțile,dar la orizont începuseră să se ivească nori grei de furtună.Laurant şi-a văzut casa şi şi-a amintit ce încântătoare a considerat-o când a sosit prima oară aici.Era veche şi demodată,dar îi plăcea.După ce s-a mutat în ea,primul lucru pe care l-a făcut a fost să cumpere de la magazinul cu obiecte de grădină un balansoar pentru verandă.Şi în fiecare dimineață îşi bea ceaiul acolo şi se legăna în timp ce-şi citea ziarul.Iar seara,tot acolo stătea la palavre cu vecinii care trebăluiau prin grădinile lor.Liniştea pe care o simțise,sentimentul că aparține acestui loc, dispăruseră şi nu ştia dacă vor mai reveni vreodată.
-Camera de luat vederi este tot acolo,sau au scos-o? a întrebat ea.
-E acolo.
-Şi funcționează?
-Da.Nu vrem să-şi dea seama că am descoperit-o.
-Nu i-a văzut pe agenți când au intrat în dormitor?
-Nu,însă ei au găsit-o în dulapul de pe hol,nu în dormitor,i-a amintit el.
-Au evitat să o atingă.După ce a intrat pe drumul de acces spre casă,a stins motorul,iar ea privindu-şi locuința,a întrebat:
-De unde a avut el aşa ceva? Transmițătoarele acestea se vând în magazine?
Înainte de a-i răspunde,ei i-a mai scăpat:
-Mă poate vedea de fiecare dată când intru în dormitor.
Punându-i mâna pe genunchi,pentru a o linişti,el îi spuse:
-Noi chiar vrem să te vadă.E o ocazie unică să-l determinăm să se grăbească.Tu şi cu mine va trebui să părem foarte pasionați în fața obiectivului.
-Da,ştiu care e planul.Nu ajunsese încă în cea mai disperată situație,dar îşi dădea seama că somnul ei nu va mai fi acelaşi.Viața i se transformase în ceva ce semăna cu acele filme suprarealiste,unde nimic nu era ceea ce părea a fi,unde tot ce părea benign şi inocent era doar o mască ce ascundea ceva sinistru.
Încântătoarea ei căsuță arăta primitoare,dar el a fost înăuntru şi exista o cameră de luat vederi îndreptată spre patul ei.
-Eşti gata să intri? Semnul pe care l-a făcut a fost energic.Dar el putea să-şi dea seama de anxietatea ce o stăpânea şi de aceea a hotărât să încerce să-i distragă atenția.Deschizând portiera de pe partea lui,a comentat:
-Holy Oaks este un oraş drăguț,dar tot mai cred că aş înnebuni să stau aici.Unde e traficul? Unde e zgomotul? Ea a înțeles ce urmărea.
O ajuta să coopereze.Astfel,a realizat că îşi dădea seama când e copleşită de evenimente şi atunci iniția o conversație mai uşoară.

La rândul ei a deschis portiera şi a coborât.
-Îți place aglomerația stradală şi zgomotul?
-Sunt obişnuit cu ele,a răspuns el.Se uitau unul la altul pe deasupra maşinii.Nu prea ai infern stradal pe aici,nu-i aşa?
-Ba am.Când fiul şerifului,Lonnie,îşi conduce maşina încărcată cu prietenii lui de distracție,multora le-ar plăcea să o vadă sfarâmată într-un şanț.E un pericol public şi tatăl lui nu face nimic în legătură cu asta.
-Mardeiaşul local,nu-i aşa?
-Da.Apoi a intrat iar în maşină pentru a-şi lua geanta,în timp ce Nick supraveghea împrejurimile.În curtea din față era un stejar mare,aproape de aceeaşi mărime ca acela din colțul curții vecinelor.În partea cealaltă a casei albe cu două niveluri,se afla un teren viran.La capătul drumului lung de maşină era un garaj,separat de corpul casei,ceea ce însemna că după ce-şi gara maşina,
trebuia să meargă puțin până la uşa din spate.Cele două corpuri de clădire erau apropiate şi între ele creşteau copaci şi tufe înalte-o mulțime de locuri unde să se poată ascunde cineva.A mai observat că pe afară nu existau lumini,nici la casă,
nici la garaj.
-Un paradis al hoților,a remarcat el.Prea multe ascunzători.
-Este lumină pe verandă.
-Nu e destul.
-Aici,mulți oameni nici măcar nu-şi încuie uşile,chiar şi noaptea când merg la culcare.E un oraş mic şi fiecare se simte în siguranță.
-Ei bine,tu să-ți încui uşile.
-Iu-hu-huu,Laurant.Te-ai întors.Când Nick s-a răsucit,a văzut o bătrână cu părul alb într-o rochie roşie strălucitoare cu guler mare de dantelă deschizând uşa-rețea împotriva muştelor şi ieşind afară pe verandă.Ținea în mână o batistă de dantelă albă.Părea să aibă optzeci de ani şi era subțire ca o surcea.
-Am avut ceva vânzoleală pe aici,cât timp ai fost plecată.
-Da? i-a răspuns Laurant la salut.Apoi s-a îndreptat spre gardul din şipci al vecinei şi a aşeptat să audă ce s-a întâmplat.
-Nu mă face să strig,dragă,a mustrat-o blând Bessie Jean.Vino aici şi adu-1 cu tine şi pe tânărul acela.
-Da,doamnă.Vrea să te cunoască,i-a şoptit ea.Nick a prins-o de mână şi i-a şoptit la rândul lui:
-E timpul să înceapă spectacolul.
-Treaba aia foarte sentimentală?
-Te-ai prins,scumpo.Şi cu asta s-a aplecat şi a sărutat-o uşor.

Bessie Jean Vanderman stătea pe verandă,observând totul.Ochii i se bulbucară privind perechea aceea zâmbitoare.Gardul de şipci se întindea pe toată lăţimea curţii din faţă.Nick a dat drumul mâinii lui Laurant pentru a deschide poarta.
Şi pe când o urma pe trotuarul de ciment spre scările verandei,a mai zărit o bătrână privind.Înăuntrul casei era întuneric şi figura femeii era ascunsă în umbră.
-Ce vânzoleală a fost? a întrebat Laurant.
-Un derbedeu ţi-a spart casa.Bessie Jean a coborât vocea aplecându-se spre ea,ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret.L-am sunat pe şerif şi i-am cerut să vină imediat să cerceteze.Nu cred să se fi făcut vreo arestare.Şeriful l-a lăsat pe derbedeu înăuntru şi a alergat spre maşină.Era un spectacol demn de văzut.Şi nici n-a avut bunul simţ să vină şi să-mi spună ce se întâmpla.Ar fi mai bine să vezi dacă-ţi lipseşte ceva.Îşi îndreptă spatele şi se retrase puţin pentru a-l vedea mai bine pe Nick.Şi acuma,spune-mi cine e acest bărbat frumos,care stă atât de aproape de tine? Nu cred că l-am mai văzut vreodată prin Holy Oaks.
Laurant a făcut repede prezentările,dar Bessie Jean Vanderman şi-a oferit suficient timp pentru a-l măsura de sus până jos.Fiinţei ăsteia nu-i scăpa niciodată nimic,a cugetat el observându-i isteţimea din ochii verzi şi limpezi.
-Şi cu ce te ocupi,d-le Buchanan?
-Fac parte din FBI,doamnă.Mâna lui Bessie Jean se ridică precipitat spre gură.
A fost uluită cam două secunde,apoi şi-a revenit.
-De ce n-ai spus asta din prima clipă? Aş vrea să-ţi văd insigna,tinere.
Nick şi-a scos legitimaţia şi i-a înmânat-o.Ea i-a aruncat o scurtă privire înainte de a i-o restitui.
-Ţi-a trebuit cam mult timp.
-Ce spuneţi? În tonul ei aspru se simţea dojana când i-a răspuns:
-Surorii şi mie nu ne place să aşteptăm.Nick nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba şi putea să vadă din expresia uluită a lui Laurant că nici ea nu ştia.Bessie Jean a deschis uşa-reţea:
-Nu văd nici un motiv să mai pierdem vremea.Vino înăuntru şi poţi începe cercetările.
-Spuneţi-mi exact ce doriţi să cercetez? a întrebat-o el urmând-o pe Laurant.
Sora lui Bessie Jean îi aştepta.Laurant a făcut din nou prezentările.
Viola şi-a scos ochelarii,i-a pus în buzunarul şorţului şi a înaintat spre el pentru a-i strânge mâna.Era mai scundă,mai rotundă şi o versiune mult mai blândă a surorii ei.
-Am aşteptat şi am tot aşteptat.

L-a bătut uşor pe Nick peste mână înainte de a-i da drumul.Aproape că am renunțat să mai sper,dar Bessie Jean nu şi-a piedut încrederea.Era sigură că scrisoarea s-a rătăcit şi de aceea a scris alta.
-Nu e propriu FBI-ul să întârzie aşa de mult,a intervenit Bessie Jean.De aceea mi-am închipuit că s-a rătăcit la poştă.Şi atunci am scris alta,dar când tot n-a venit nici un răspuns...
-I-a scris directorului personal,a explicat Viola.Bessie Jean i-a condus în camera de zi.Era răcoare,întuneric şi mirosea a scorțişoară şi vanilie.Probabil că una dintre ele băgase ceva la cuptor,pentru ca stomacul lui a reacționat imediat drept răspuns.Îi era mai foame decât îşi închipuise.Totuşi cina va trebui să mai aştepte.A avut nevoie de o secundă pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul,după care Viola a ridicat perdelele ferestrei din față şi a putut să vadă mai bine.
Camera era un talmeş-balmeş de antichități.Chiar în faţa lui era căminul.Pe el erau aliniate sfeşnice şi deasupra atârna un tablou uriaş în ulei,reprezentând un câine cu părul cenuşiu stând pe o pernă roşie.Animalul părea saşiu.
Bessie Jean i-a condus pe amândoi spre sofaua în stil victorian,apoi a luat perna cu fața din goblen de pe balansoar şi s-a aşezat în el,încrucişând gleznele,aşa cum a fost învățată de mama ei.Poziția era atât de rigidă,încât ar fi putut să țină pe cap în echilibru două volume enciclopedice.
-Scoate-ți carnetul de notițe,dragă,a poruncit ea.Nick de abia o auzea.Întreaga lui atenție a fost acaparată de fotografiile înghesuite pe mese şi pe pereți.
Reprezentau aceeaşi ființă şi toate erau în rame de argint-un câine-un schnauzer a bănuit el,sau poate o corcitură.Laurant i-a atins brațul pentru a-i atrage atenția şi i-a spus:
-Bessie Jean şi Viola s-au adresat FBI-ului pentru a le ajuta să dezlege o enigmă.
-Nu o enigmă,dragă,a corectat-o Viola.Ştim exact ce s-a întâmplat.Stătea pe un scaun mare pictat cu flori şi era ocupată cu aranjarea unui milieu de dantelă pe unul din brațe.
-Da,ştim ce s-a întâmplat,a confirmat Bessie Jean cu un semn din cap.
-De ce nu-i dai nişte amănunte,soră?
-Încă nu şi-a scos carnețelul şi pixul.Viola s-a sculat şi s-a dus în sufragerie,în timp ce Nick îşi pipăia buzunarele,căutând block-notesul pe care ştia că nu-l are.Era în maşină,împreună cu celelalte documente.Sora s-a înapoiat cu un carnețel roz de mărimea unui calculator de buzunar şi un stilou tot roz,cu o pană Rosie în vârf.
-Poți să le foloseşti pe astea,i s-a adresat ea.
-Mulțumesc.Şi acuma spuneți-mi despre ce este vorba.

-Directorul te-a trimis fără să-ți spună care ți-e sarcina,s-a minunat Bessie Jean. Te afli aici pentru a investiga o crimă.
-Ce-ați spus? Bessie Jean a repetat răbdătoare fraza,iar Viola a dat afirmativ din cap.
-Cineva l-a omorât pe Daddy.
-Daddy era câinele familiei,a explicat Laurant cu un semn din cap spre pictura ce atârna deasupra lor.
-Îi spuneam Daddy,ca şi tatălui nostru colonelul,a adăugat Viola.
Spre lauda lui,Nick n-a zâmbit.
-Îmi dau seama.
-Solicităm o judecată dreaptă,i s-a adresat Viola.Bessie Jean s-a încruntat spre Nick.
-Tinere,nu înseamnă că te critic...
-Da,doamnă?
-Dar n-am auzit niciodată ca un reprezentant al legii să nu aibă carnet şi pix. Pistolul acela ce se zăreşte la centura ta e încărcat,nu-i aşa?
-Da,doamnă,este.Bessie Jean era mulțumită.După părerea ei,a avea un pistol era ceva important,pentru că odată prins vinovatul,putea foarte bine să fie nevoie să-l împuşte.
-Autoritățile locale au cercetat problema? a întrebat Nick.
-Nu problema,dragă.Asasinatul,l-a corectat Viola.
-L-am chemat pe şeriful F.G.,dar n-a făcut nimic pentru a ne ajuta să găsim criminalul,a explicat Bessie Jean.Dorind să fie de ajutor,Viola a exclamat:
-E vorba de Fund Gras,dragă.Acuma poți să scrii.Nick nu se putea hotărî ce era mai distonant la ele un câine cu numele Daddy,sau o doamnă bătrână şi distinsă folosind cuvintele fund gras.
-De ce nu-mi spuneți exact ce s-a întâmplat? Bessie Jean i-a adresat surorii ei o privire uşurată apoi a început:
-Noi credem că Daddy a fost otrăvit,dar nu suntem absolut sigure.Îl țineam legat de stejarul cel mare din curtea din față,în timpul zilei,şi uneori seara când mergeam la bingo,pentru a respira aer proaspăt.
-Avem gard,dar Daddy putea să-l sară,aşa că trebuia să folosim lanțul,a explicat Viola.Ai scris tot,dragă?
-Da,doamnă.
-Daddy era foarte sănătos,a intervenit Bessie Jean.
-Avea numai zece ani şi era în formă,a adăugat Viola.
-I-am găsit castronul pentru apă întors cu fundul în sus,a adăugat Bessie Jean în

timp ce se legăna înainte şi înapoi,făcându-şi vânt cu batista.
-Dar Daddy n-ar fi putut niciodată să-l întoarcă,pentru că avea fundul mai greu şi îi era imposibil să facă aşa ceva.Bessie Jean a dat din nou din cap.
-E adevărat.Daddy era inteligent,dar nu putea să-şi bage nasul sub castronul acela.
-Probabil că cineva a întors castronul,a rostit Viola emfatic.
-Credem că otrava a fost pusă în apă şi după ce bietul Daddy a băut bine, vinovatul a vrut să şteargă urmele.
-Ştim şi cum a scăpat de restul de apă,a anunţat Viola.A scurs apa otrăvită peste florile mele,a informat Viola.Mi-a ucis frumoasele mele plante.Azi erau înflorite,ca a doua zi să fie ofilite şi uscate.Arătau ca şi cum cineva ar fi turnat acid pe ele.Din fundul casei s-a auzit sunetul unui clopoţel.Viola s-a chinuit să iasă din scaun.
-Scuzaţi-mă,mă duc să scot checul din cuptor.Aş putea să vă aduc ceva,când mă întorc?
-Nu,mulţumim,a răspuns Laurant.Nick era ocupat cu scrisul,dar a ridicat privirea şi a spus:
-Aş putea să am un pahar cu apă?
-Deseori seara bem gin cu apă tonică,a spus Viola.E înviorător în zilele astea fierbinţi şi umede.Nu doreşti unul?
-Apa e suficientă,a răspuns el.
-E în exerciţiul funcţiunii,soră.Nu poate să bea.Nick n-a contrazis-o.După ce a terminat de scris,a întrebat:
-Câinele lătra la străini?
-O,da,a răspuns Bessie Jean.Era un câine de pază minunat.Era chiar exagerat în privinţa acceptării străinilor în jurul casei.Lătra pe oricine.Excepţie făceau doar cei care treceau pe stradă.Subiectul privind câinele o mai chinuia încă în mod evident pe Bessie Jean.Pe măsură ce vorbea despre el,ritmul legănării se accelera.Nick aproape că se aştepta să-şi ia zborul din balansoar.
-Acuma există şi nişte străini în oraş,care lucrează la abaţie.Trei bărbaţi au închiriat vechea casă a lui Morrison de peste drum de noi şi s-au mutat în ea.Iar alţi doi s-au mutat la familia Nicholson,în capătul celălalt al cvartalului.
-Daddy nu-1 ierta pe nici unul! a exclamat Viola din sufragerie.Ducând un pahar cu apă cu gheaţă,a traversat încăperea până la masa joasă pentru cafea şi l-a pus pe un şervet pe care l-a scos din buzunar.Nick şi-a dat imediat seama că într-adevăr Daddy nu ierta pe nimeni.
-Catolicii ăştia sunt întotdeauna aşa grăbiţi,a remarcat Bessie Jean.

În mod clar uitase că Laurant era catolică şi că fratele ei e preot.Sunt nişte fiinţe nerăbdătoare,dacă mă întrebi pe mine.Vor să termine renovarea mănăstirii şi să fie gata de inaugurare cu ocazia celebrării zilei de 4 Iulie.
-Şi a aniversării mănăstirii,a completat Viola.Bessie Jean şi-a dat seama că s-au depărtat de subiectul investigației.
-Doctorul l-a pus pe Daddy în congelator,pentru ca să poți asista la autopsie.Ai scris toate astea în carnet?
-Da,doamnă,a asigurat-o Nick.Vă rog,continuați.
-Dar ieri,am primit o chitanță din partea doctorului pentru serviciile de incinerare.Am rămas uluită şi l-am chemat imediat la telefon.Eram sigură ca e o greşeală.
-Câinele a fost incinerat?
Bessie Jean şi-a tamponat colțurile ochilor cu batista şi apoi a continuat să-şi facă vânt.
-Da,a fost incinerat.Doctorul mi-a spus că nepotul meu l-a sunat şi i-a spus că ne-am răzgândit şi am hotărât ca bietul Daddy să fie ars.
Balansoarul începuse din nou să se mişte,iar duşumeaua scârțâia sub el.
-Şi veterinarul i-a urmat instrucțiunile,fară să vă consulte?
-Da,a răspuns Viola.Nu i-a trecut prin cap că ne întrebe pe noi mai întâi.
-Nepotul dumneavoastră?
-Dar tocmai asta e,a țipat Bessie Jean.N-avem nici un nepot.
-Dacă mă întrebați pe mine,vinovatul a vrut să şteargă orice urmă,a intervenit Viola.Nu-i aşa?
-Aşa pare să fie,a fost el de acord.Aş vrea să mă uit la plantele acelea.
-Vai,dar nu poți face asta,dragă,a zis Viola.Justin m-a ajutat să scot rădăcinile şi să plantez altele.M-a văzut acolo,în genunchi,când încercam să fac aşa ceva,şi cu toate că era după o zi grea de muncă,pentru că execută lucrări de tâmplărie la mănăstire,a fost destul de amabil să vină şi să mă ajute.Pur şi simplu nu pot să mă mai descurc singură cu grădina.
-Dar Justin cine e?
-Justin Brady,a răspuns Bessie Jean nerăbdătoare.Cred că l-am menționat deja.
-Nu,n-ai vorbit de el,a contrazis-o Viola.I-ai spus lui Nicholas că trei muncitori s-au mutat în casa lui Morrison şi alți doi stau la familia Nicholson.Dar nu le-ai spus numele.Am auzit fiecare cuvânt rostit de tine,la fel de clar ca un clopoțel.
-Ei bine,înseamnă că doar am intenționat,a răspuns Bessie Jean.Pe toți trei i-am întâlnit pe stradă.Dar numai pe acest Justin Brady îl agreem.
-Pentru că m-a ajutat,i-a lămurit Viola.

Apoi mai este Mark Hanover şi Willie Lakeman.Stăteau toţi pe scările verandei bând bere şi m-au văzut luptându-mă cu grădina,dar numai Justin a traversat strada şi m-a ajutat.Ceilalţi au continuat să bea.
-Ei bine,tinere,crezi că Daddy a fost ucis,sau crezi că suntem doar două bătrâne ţicnite care inventează poveşti?
-Bazat pe ceea ce mi-aţi spus,şi luând în consideraţie că e adevărat,sunt de acord că aşa este,câinele dumneavoastră a fost ucis,a răspuns Nick.
Laurant a deschis ochii mari.
-Crezi?
-Da,a răspuns el.Bessie Jean şi-a împreunat mâinile.Era încurajată.
-Ştiam că FBI-ul nu mă va dezamăgi.Acuma spune-mi,Nicholas,ce intenţionezi să faci mai departe?
-Am să mă gândesc.Mi-ar fi de ajutor câteva probe din pământul unde au fost plantate florile.Şi castronul de apă...îl mai aveţi,nu-i aşa?
-Da,îl avem,a răspuns Viola.L-am pus în garaj,împreună cu jucăriile preferate ale lui Daddy.
-Ne vei ţine la curent cu desfăşurarea cercetărilor? a întrebat Bessie Jean.
-Categoric că da.Cred că nu se întâmpla să fi spălat castronul acela,nu-i aşa?
-Nu cred s-o fi făcut,a zis Viola.Am fost atât de supărate,că l-am pus doar deoparte,pentru a nu ne mai aduce aminte...
-Viola a vrut să dea şi tabloul jos şi să-l împacheteze,dar n-am lăsat-o.Este reconfortant să-l vedem pe Daddy cum ne zâmbeşte.
Toţi şi-au îndreptat privirile spre pictura în ulei.În timp ce Nick se întreba cum puteau să spună femeile acestea că un câine zâmbeşte,Laurant se gândea cum puteau să simtă surorile o astfel de afecţiune pentru animalul acela răutăcios,care se repezea să muşte pe toată lumea care intra în curte.Muşcase atâtea persoane, încât veterinarul îi agăţase recordul pe panoul de afişaj din sala de aşteptare.
-Sperăm ca vinovatul să se dovedească a fi din afara paşnicei noastre localităţi.
Nu ne place să credem că cineva dintre noi ar putea să facă un astfel de act oribil,a comentat Viola.
-Nici macat băiatului şerifului n-aş vrea să-i atribui o asemenea cruzime.Deşi e adevărat că Lonnie a creat întotdeauna necazuri.Băiatul are în el foarte adânc înrădăcinată o trăsătură de caracter abjectă.A moştenit-o de la tatăl lui,desigur.
-E un adevărat netrebnic.Mama lui a murit acum câţiva ani.Nu vreau să vorbesc de rău morţii,dar era o femeie prea umilă.Nu avea coloană vertebrală,nici chiar când era fată.Mai era şi plângăcioasă,nu-i aşa,Bessie Jean?
-O,da.

-Aţi spus că sunt o mulţime de străini în oraş,a intervenit Nick.Aţi observat pe cineva zăbovind în jurul casei dumneavoastră sau a lui Laurant?
-Petrec o mulţime de timp pe verandă şi uneori mă uit pe fereastră şi noaptea, pentru a mă asigura că totul e în ordine.Dar în afară de omul pe care l-am văzut ieri intrând în casa lui Laurant,n-am observat pe nimeni în curte,sau pândind prin jur.Aşa cum am spus mai înainte,cea mai mare parte dintre străini muncesc la restaurarea mănăstirii.Unii dintre ei vin de departe,cum ar fi din Nebraska sau din Kansas.Punându-şi ambele picioare pe podea,a frânat brusc legănarea balansoarului.Apoi s-a aplecat spre Nick şi spre Laurant şi i-a întrebat:
-Nu rămâneţi la cină?
-E seara macaroanelor,a anunţat Viola pe când împingea cu ambele mâini pernele pe care stătea,pentru a se scula din scaunul prea scund,după care s-a îndreptat spre bucătărie.Macaroane cu piept de pui şi rulouri cu scorţişoară făcute în casă,mă duc să fac şi o garnitură din salată.
-Nu vrem să vă deranjăm,a protestat Laurant.
-Ne-ar place să fim împreună cu dumneavoastră,a interveni însă Nick.
-Laurant,de ce nu te duci s-o ajuţi,iar eu am să-i ţin companie lui Nicholas,a sugerat Bessie Jean.
-Vino şi pune masa,dragă,a chemat-o Viola.Vom mânca în bucătărie,dar folosim vesela de porţelan fin,cu semnătură.Bessie Jean n-a mai pierdut nici un minut.
Imediat ce Laurant a dispărut,şi-a apropiat şi mai mult balansoarul şi a vrut să afle cum au devenit el şi Laurant atât de buni prieteni.
El aşteptase această ocazie.În mod succint,i-a relatat despre prietenia lui cu Tommy şi cum acesta l-a chemat,când un om a ameninţat la spovedanie că o va ucide pe Laurant.
-Acest nefericit eveniment ne-a adunat împreună,i-a explicat el.Experţii noştri sunt de părere că individul a urmărit doar să stârnească valuri.Cunoaşteţi genul.
Vrea să sperie lumea,să agite spiritele şi să tulbure apele.Vrea să i se dea atenţie, asta-i tot.Şi nu cred că e cu adevărat deştept.Probabil că are un coeficient de inteligenţă destul de scăzut.Şi tot atât de probabil,că e impotent.Bessie Jean a roşit.
-Ai spus impotent?
-Da,doamnă.Aşa îşi închipuie ea că e.
-Deci n-ai venit aici să investighezi asasinarea lui Daddy?
Tocmai se întrebase cât va mai dura până îşi va da seama.
-Nu,dar sunt hotărât să mă ocup şi de asta,a promis el.Ea s-a lăsat pe spătarul balansoarului.

-Spune-mi câte ceva despre activitatea ta,Nicholas.
Şi n-avea intenția să-l lase să scape prea uşor.Aşa că,l-a iscodit cu măiestria unui expert în interogatorii.Apoi,a vrut să ştie totul şi despre familia lui.
L-a salvat Laurant apărând în prag şi chemându-i la masă.Nick a urmat-o pe Bessie Jean în bucătărie.Delicatele porțelanuri înflorate se odihneau pe o față de masă din pânză albă,care atâma până jos,acoperind aproape în întregime picioarele de metal ale mesei de bucătărie.Nick le-a încântat pe doamne cu manierele sale alese,când s-a grăbit să le tragă scaunele pentru a se aşeza,ceea ce au acceptat cu plăcere.Garnitura de salată s-a dovedit a fi un pătrat de gelatină de lămâie tronând pe un pat de lăptuci şi cu un strat subțire de maioneză deasupra.
Lui nu-i plăcea gelatina,dar a mâncat-o totuşi,pentru că nu voia să le jignească,şi în timp ce înghițea,Bessie Jean a informat-o pe Viola despre incidentul care a avut loc în Kansas City.
-Ce nu fac oamenii în zilele noastre,pentru a atrage atenția asupra lor.
Teribil,realmente teribil.Părintele Tom trebuie că a fost foarte supărat.
-O,sigur că a fost,a răspuns Laurant.Nu ştia ce să facă,aşa că l-a chemat pe Nick în ajutor.
-Dar din toate astea a ieşit şi ceva bun,a intervenit Nick.I-a făcut cu ochiul peste masă lui Laurant şi a adăugat:
-Am întâlnit-o în sfârşit pe sora lui Tommy.
-Şi te-ai îndrăgostit de ea,nu-i aşa? Bessie Jean a dat din cap trăgând această concluzie.
-Sigur că s-a îndrăgostit,a intervenit Viola.Doar e cea mai drăguță fată din Holy Oaks.
-A fost dragoste la prima vedere,a subliniat el,aruncându-i lui Laurant o privire plină de adorație.N-am crezut în treaba asta,până nu mi s-a întâmplat chiar mie.
-Dar tu,Laurant? s-a interesat Viola.A fost tot dragoste la prima vedere?
-Da,aşa a fost,a răspuns ea cu răsuflarea tăiată.
-Ce romantic! s-a extaziat Viola.Nu-i aşa că e romantic,Bessie Jean?
-Sigur că e romantic,a răspuns aceasta.Dar uneori,focurile ce se aprind repede,se sting tot atât de repede.N-aş vrea ca Laurant a noastră să sufere,înțelegi ce vreau să spun,Nicholas?
-Da,doamnă.Înțeleg,dar nu e cazul.
-Atunci spune-mi,care sunt intențiile tale?
-Intenționez să mă însor cu ea.Viola şi Bessie Jean s-au uitat una la alta şi au izbucnit în râs.

-Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu,soră? a chicotit Bessie Jean.
-Poți să fii sigură că da,i-a adresat Viola surorii ei un zâmbet atoateştiutor.
-Asta e o ştire senzațională,a anunțat Bessie Jean.Presupun că Părintele Tom v-a dat binecuvântarea.
-Sigur că da,i-a răspuns Laurant.Şi e foarte fericit pentru noi.
Laurant şi Nick se uitau unul la altul,uimiți de hohotele lor de râs.
-Nicholas,nu râdem de minunatele voastre veşti.E vorba...a început Viola.
-De Steve Brenner,a continuat Bessie Jean.În mod sigur va turba când va afla.O Doamne,da,şi sper din tot sufletul ca sora mea şi cu mine să fim de fața când se va întâmpla asta.Brenner are planuri mari cu tine,Laurant.
-Nu i-am dat niciodată speranțe acestui om,şi nu cred că l-am încurajat în vreun fel.
-Este plin de el,dragă,a explicat Viola.
-Nu,e obsedat,a corectat-o Bessie Jean.Eşti cea mai drăguță fată din Holy Oaks, aşa că şi-a pus în cap să te aibă.Crede că având tot ce e mai bun,va deveni omul cel mai important din oraş.De aceea a cumpărat căsoiul acela vechi de pe Sycamore.Dacă mă întrebi pe mine,Brenner e un nimic,un clapon bătrân,păşind cu trufie prin oraş.Apoi s-a întors spre Nick: Crede că poate pune mâna pe tot ce doreşte,inclusiv pe Laurant.
-Atunci va avea o mare surpriză,nu-i aşa? a întrebat el.
Bessie Jean a zâmbit declarându-se de acord:
-O,da.Probabil că ți-ai dat seama că sora mea şi cu mine nu avem o părere prea bună despre acest om.Nick a râs.
-Mi-am dat seama.
-Dar multora le place de el,a intervenit Viola.Şi ştim şi de ce.Brenner donează bani pentru toate acțiunile caritabile locale şi aceasta îi face pe oameni să-l aprecieze.Şi nici nu arată prea rău.Are un păr minunat.
Bessie Jean s-a încruntat plină de dispreț.
-Eu nu sunt aşa uşor impresionabilă.Nu-mi pasă dacă oamenii sunt atractivi,iar Brenner aruncă banii ca semințele pe ogor.O să ajung să-mi pierd pofta de mâncare dacă continuăm să vorbim despre el.Acuma,Laurant,logodna ta este oficială,sau vreți să țineți lotul secret o perioadă? Dacă trebuie,putem păstra secretul,a asigurat-o ea.
-Poți să spui oricui,tot ce doreşti.Mâine sau poimâine,Nick şi cu mine vrem să mergem să alegem un inel de logodnă.Arăta emoționată când şi-a întins mâna răsfirându-şi degetele.Nu vreau ceva prea mare.

-Nu uita să dai anunțul la ziar.Aş putea să vă ajut eu cu treaba asta,a sugerat Bessie Jean.Din agitația din vocea ei şi din strălucirea ochilor,Laurant şi-a dat seama că moare de nerăbdare să-i dea vestea fiicei prietenei ei,Lorna Hamburg,care se întâmpla să fie redactorul paginii sociale.
-Aş putea să o sun pe Lorna imediat după cină.
-Ne-ai fi de mare ajutor,a încuviințat Laurant.
-Aş putea menționa şi întâmplarea din Kansas City?
Laurant nu era prea sigură,aşa că s-a uitat la Nick care a răspuns repede:
-Sigur că puteți s-o menționați.Redactorul va dori probabil să ştie toate amănuntele în legătură cu modul în care ne-am întâlnit.Nu-i aşa,iubito?
Alintarea nu era în program.I-a scăpat şi era chiar mai surprins decât ea.
-Da,dragă.Cred că Bessie Jean ar putea să-i spună de asemenea micuței Lorna că experții FBI-ului au ajuns la concluzia că au de a face cu un om care în mod evident e deranjat la cap şi...e un tip de nimic.
-O,fiți siguri că-i va spune micuței Lorna toate amănuntele,a intervenit Viola.
Apoi i-a întins platoul cu piept de pui lui Nick,insistând să mai ia o porție,iar acesta şi-a împins scaunul,s-a bătut cu mâna peste abdomen şi i-a comunicat că n-ar mai putea lua nici măcar o bucățică.
-Astăzi există în lume atât de mulți oameni deranjați mintal,a remarcat Bessie Jean dând din cap.E reconfortant să ştim că un agent FBI se ocupă de asta.
-Unde vei locui,exact? a întrebat Viola.
-Împreună cu Laurant,a răspuns el.E o femeie puternică,dar eu vreau să fiu acolo să mă conving că e în siguranță,atât din cauza lui Steve Brenner cât şi a oricui altcuiva,care ar putea să o necăjească.Ambele surori au ridicat din sprâncene şi au schimbat o privire,pe care Nick n-avea cum s-o interpreteze.
Probabil a spus ceva ce nu le-a plăcut,dar nu ştia ce anume.
Bessie Jean şi-a pus furculița jos,şi-a împins farfuria din față,apoi şi-a încrucişat mâinile pe masă,O clipă a reflectat,apoi şi-a întors privirea spre Laurant.
-Dragă,am să fiu cam grosolană.Ştiu şi eu câte ceva despre hormonii care bântuie prin trupurile voastre.Poate că sunt bătrână şi ieşită din circulație,dar mă țin la curent cu realitatea uitându-mă la televizor.Acuma,tu n-ai nici mamă nici tată care să te îndrume.O,ştiu că eşti adultă,dar încă mai ai nevoie de cineva mai bătrân şi mai înțelept,pentru a te sfătui,atât acuma,cât şi mai târziu.Orice tânără are nevoie.Sora mea şi cu mine am ajuns să te îndrăgim şi cu această iubire a apărut şi grija pentru tine.Aşa că,am să te întreb direct.În timp ce Nicholas este ocupat să te apere de ceilalți bărbați,cum presupui tu că te vei apăra de el?
-Vorbeşte despre virtutea ta,dragă,a explicat Viola.

-Ne-am luat un angajament unul față de celălalt,a început Nick.N-am să fac nimic...dezonorant...şi nici Laurant.
-Oamenii vor vorbi,şi asta pe la spate,a intervenit Viola.
-Oricum vor vorbi,a completat Bessie Jean.Uneori cele mai bune intenții ajung la groapa cu gunoi,datorită tensiunii momentului.Înțelegeți ce vreau să spun?
Laurant a deschis gura,dar n-a reuşit să spună nimic.Apoi i-a aruncat o privire rugătoare lui Nick.
-Treci la subiect,Bessie Jean,a urgentat-o Viola în timp ce şi-a împăturit şervetul,l-a pus pe masă şi s-a ridicat.
-E în regulă,aşa voi face,a zis aceasta,tamponându-şi delicat cu şervetul colțurile gurii.Sex protejat,Nicholas.
-Da,dragă,a fost de acord Viola.Apoi a înconjurat masa,adunând vesela.Vrem să faceți sex numai protejat...pot să aduc desertul?

CAPITOLUL 18

Steve Brenner era bântuit de o furie feroce.De data aceasta,cățeaua a ajuns prea departe.Nimeni,bărbat sau femeie,n-are voie să facă din el un cretin.
Era cel mai bun moment să i se dea o lecție lui Laurant şi el era cel mai potrivit bărbat pentru aşa ceva.Cine dracu' crede că e,să-l umilească în fața asociaților şi prietenilor lui,aducând în casă un bărbat?
Cum putea cineva să se îndrăgostească într-un weekend?
Înfuriat din cauza veştilor pe care şeriful Lloyd tocmai i le adusese,a ridicat de jos un scaun şi l-a aruncat de-a curmezişul camerei,răsturnând lampa de birou de podea.A privit-o sfărâmându-se,apoi tot furios a izbit cu pumnul în perete.
Zugrăveala a fost împroşcată în toate direcțiile,acoperind cu un văl alb tricoul lui roşu de polo,proaspăt spălat.Tencuiala i-a căzut pe mână şi pielea de pe încheieturile noduroase ale degetelor s-a deschis într-o rană sângerândă,când s-a izbit de cimentul de sub tencuială.
Conştient de durerea şi mizeria pe care tocmai le făcuse,şi-a retras mâna,apoi s-a scuturat ca un câine ud,ce se debarasează de surplusul de apă.
Când era atât de furios nu era în stare să judece şi ştia că are nevoie să-şi limpezească gândurile pentru a putea hotărî acțiunile viitoare.
Până la urmă,era ca un fel de provocare.Cățeaua n-a înțeles încă,dar în curând va afla.Da,va afla.
Şeriful Lloyd stătea răsturnat într-un scaun în spatele biroului.
Părea relaxat,dar în sinea lui era tot atât de nervos şi de tensionat ca şi Steve,

deoarece ştia din sursă directă de ce e în stare acesta când se supăra.Dumnezeu să-l ajute,n-ar mai vrea să vadă niciodată latura aceea a noului său asociat.
Catarama de argint nou-nouță ce-i împodobea cureaua îi intrase dureros în burdihan,dar îi era frică să se mişte.Nu voia să facă nimic ce ar fi putut să atragă atenția asupra lui,până ce Steve nu-şi va fi recăpătat stăpânirea de sine.
Sângele roşu şi gros ce picura într-una pe pantalonii kaki bine călcați ai lui Steve,se transforma în dungi negre mai jos pe genunchi.
Lloyd s-a gândit să-i atragă atenția-ştia cât de important era pentru el felul cum arată-dar s-a hotărât să tacă.Cea mai mare parte dintre femeile oraşului îl considerau pe Steve un bărbat frumos şi şeriful presupunea că acesta era adevărul,cu părul lui şaten ondulat şi osatura atletică.
Fața îi era puțin cam lungă,dar când zâmbea,femeile nu puteau vedea nimic altceva decât carismă.Acuma însă nu zâmbea şi dacă aceleaşi femei ar fi putut să-i vadă răceala din priviri,nu l-ar mai fi considerat deloc frumos.
Probabil că le-ar fi fost tot atât de frică de el,ca şi lui Lloyd.
Aşa cum stătea la fereastră cu spatele la şerif,Steve îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii,privind scuarul de afară.Pe trotuar,trei adolescenți alergau pe planşe cu rotile,ignorând în goana lor indicatoarele care le interziceau.
Farmacistul Conrad Kellogg tocmai ieşise în goană afară dând din mâini,când unul dintre ciudații aceia cu părul lung şi ciufulit,vopsit portocaliu,se izbi de vitrina lui.Chiar vizavi de scuar,s-a deschis uşa magazinului lui Laurant şi au apărut gemenii Winston,îmbrăcați în salopete.Au întârziat la lucru.Felinarele erau deja aprinse,ceea ce însemna că e trecut de şapte.Toate magazinele,cu excepția farmaciei,închideau la şase.Gemenii au făcut ore suplimentare pentru a termina prăvălia.Steve îi privea cum ajustau etanşeizarea din jurul vitrinei pe care tocmai o instalaseră.
-O afurisită de risipă de bani,a bombănit el.
-Ce-ai spus,Steve? Nu i-a răspuns.Pentru că omul acela atât de deprimat nu i-a dat nici o atenție,Lloyd a hotărât că ar putea să se destindă puțin.
Şi-a coborât cureaua sub burta uriaşă,şi-a deschis nasturele de la pantaloni pentru a fi mai lejeri,apoi şi-a scos din buzunar briceagul.Deschizând una din lamele ruginite,s-a apucat să-şi scoată murdăria de sub unghiile neîngrijite.
-Am plecat vreo două zile să dau puțin la peşte şi uite ce s-a întâmplat! S-a îndrăgostit de altul.Cățeaua naibii.Măcar de mi-ar fi dat o şansă...dacă ar fi acceptat măcar să mă cunoască.Atunci s-ar fi îndrăgostit de mine.Nu e nici o îndoială.Pot fi al dracului de încântător când vreau,a lătrat Steve.

Lloyd nu ştia dacă trebuie să-l aprobe sau să-l compătimească în legătură cu ultimile afirmații.Dacă spunea ceva greşit,situația putea să se înrăutățească mai mult decât dacă tăcea,aşa că a scos doar un mormăit puternic,lăsându-l pe Steve să-l interpreteze.
-Dar nu mi-a oferit nici măcar o zi,a continuat Steve să o blameze.Tot ce voiam era o şansă.Mi-am făcut planul să-i dau timp să se obişnuiască cu ideea,apoi poate să-i trimit nişte flori şi să o invit din nou.Ai văzut cum m-a ignorat luna trecută,la sărbătoarea peştelui prăjit? Indiferent ce făceam,nu mi-a permis să mă apropii de ea.Se purta ca şi cum aş fi fost o muscă plictisitoare.Asta a fost atenția pe care mi-a dat-o.Şi lumea a observat.Am văzut cum mă priveau.
-Steve,nu e chiar aşa.Toată lumea din Holy Oaks ştie că o să te însori cu Lauren. Probabil că şi ea ştie.Poate că-şi face puțin de cap,înainte de a se aşeza la casa ei.
-Bărbații îşi fac de cap,nu femeile.
-Atunci,poate că doar încercă să se joace cu tine.Tresări ca ars,când îşi înțepă cu briceagul pielea mai sensibilă de sub unghia degetului mare.Eşti pe cale să fii cel mai bogat om din vale şi ea ştie asta.Da,astea sunt nişte manevre de-ale ei.Se joacă cu tine.
-Am crezut că e...mai bună decât atât.
-Decât cum?
-Dacă stă împreună cu ea,înseamnă că îl lasă s-o atingă.
Furia i-a revenit în glas şi Lloyd a încercat să-l liniştească.
-Eu cred că te pune doar la încercare.Femeilor le place să fie urmărite de bărbați.Toată lumea ştie asta.
-Cine erau oamenii ăia din casa ei? S-a răsucit şi l-a privit pe şerif cu reavoință, în timp ce aştepta răspunsul.În loc de asta a primit o scuză.
-Eram grăbit să-ți spun despre Lauren,că se întoarce acasă cu un bărbat.Nu m-am gândit să le cer numele.Mi-au spus că sunt nişte prieteni şi au venit să repare chiuveta.Aveau unelte şi mi-am închipuit că probabil erau în drum spre mănăstire.
-Dar nu te-ai ostenit să le afli numele,sau să vezi vreo legitimație.
-Eram grăbit,a gemut Lloyd.Nu m-am gândit.
-Pentru numele lui Dumnezeu,eşti şeriful oraşului ăstuia de două parale.Nu ştii să-ți faci meseria?
Lloyd a lăsat să-i cadă briceagul şi şi-a ridicat mâinile în semn de reconciliere.
-Da? Spune-i asta bătrânei doamne Broadmore.Tu ai fost cel care i-a falsificat numele în documentul ăla legal.Lloyd a început să transpire.

-Asta a fost tot ideea ta şi de fapt,ce rău am făcut? Bătrână doamnă era deja moartă,iar rudele ei vor primi banii,aşa că în mod sigur nu le va păsa.
Drace,oricum îi vindeau magazinul,iar tu ai spus că ne vor pretinde o mulțime de bani dacă află despre înțelegerea noastră cu compania de propăşire.Nu văd ce am făcut aşa ilegal.Râsul lui Steve a răsunat ca un râcâit de unghie pe perete.
-Se poate să fi fost ideea mea,dar tu eşti omul care a semnat şi am observat că n-ai aşteptat şi ți-ai cumpărat imediat o maşină nouă,din partea de bani care ți-a revenit.
-Am făcut ceea ce mi s-a spus să fac.
-E adevărat şi vei continua să faci ceea ce ți se spune.Vrei să ieşi la pensie bogat,nu-i aşa?
-Sigur că da.Vreau să plec din oraşul ăsta...să plec de lângă....
-Lonnie? Şeriful şi-a ferit privirile.
-N-am spus asta.
-Ți-e frică de propriul tău copil,nu-i aşa,Lloyd? Cu toate că eşti un ticălos şi cu un caracter aşa urât,ți-e totuşi frică de el.
-Drace,nu,nu mi-e frică,a zbierat el.Steve a hohotit şi sunetul a devenit mai scrâşnitor decât zece unghii râcâind peretele.Lloyd a trebuit să se forțeze să nu se facă mic de teamă.
-Eşti un rahat laş.Ți-e frică de băiatul tău.
Pentru moment,ceea ce-l speria pe Lloyd mai mult decât fiul lui,era să afle că Steve putea să vadă atât de bine prin masca lui de „om mare”.
-Lonnie merge pe nouăsprezece ani şi-ți spun sincer că n-a fost niciodată normal la cap,nici chiar când era mic.Are un caracter mizerabil şi un temperament dezgustător.Admit că vreau să plec departe de el,dar nu din cauză că mi-e frică.
Încă mai pot să-l stăpânesc.Doar că mi-e scârbă şi sunt obosit de mizeriile în care se bagă mereu.A trebuit să-l scot din necaz de mai multe ori decât îmi pot aduce aminte.Zilele astea Lonnie e în stare să ucidă pe cineva.A devenit al dracului de apropiat de fata lui Edmond.Aceasta a sfârşit la spital,şi a trebuit să fac o adevărată echilibristică pentru a-l determina pe doctor să-şi țină gura.L-am convins că Mary Jo s-ar sinucide dacă lumea ar afla că a fost violată.Nu va putea să-şi mai țină capul sus niciodată,în oraşul ăsta.Steve a ridicat privirea.
-L-ai şi amenințat,nu-i aşa? Pun pariu că i-ai spus că-l vei asmuți pe Lonnie pe el sau pe nevasta lui,dacă scoate o vorbă.E adevărat?
-Am făcut ceea ce a trebuit să fac,pentru ca băiatul meu să nu intre la închisoare.

-Ştii cum îți spune toată lumea din oraş? Şeriful Fund Gras.Râd de tine pe la spate.Dacă vrei ca lucrurile să se schimbe,ține-ți gura şi fă ce-ți spun.Apoi poți pleca din Holy Oaks şi de lângă Lonnie,şi să nu te mai uiți înapoi.
Încet Lloyd tăiase sugativa în fâşii.Apoi şi-a ferit privirea când a întrebat:
-N-ai să-i spui lui Lonnie ce vreau să fac,nu-i aşa?
Băiatul crede că e pe cale să primească o bună parte din bani,şi eu vreau să fiu departe,înainte de a-şi da seama că nu va primi un sfanț.
-N-am să-i spun nimic,atâta timp cât continui să cooperezi.Ne-am înțeles? Acuma în legătură cu Buchanan ăsta...Capul lui Lloyd s-a înălțat brusc.
-Cu cine?
Mâna lui Brenner s-a încleştat într-un pumn,gata să-l trimită în figura grasă a lui Lloyd,dar a simțit durerea rănilor de la încheieturile degetelor şi aruncându-şi privirea în jos a descoperit dungile de sânge de pe cracul pantalonului.Rahat.
Va trebui să se schimbe.Aparențele trebuie salvate şi nu putea accepta sub nici o formă să arate altfel decât impecabil.
-Las-o baltă,a bombănit el îndreptându-se spre baia de lângă birou,pentru a se spăla pe mâini.Între timp Lloyd şi-a adus aminte cine era Buchanan.
-Tot aş vrea să mă laşi să merg înapoi,acasă la Lauren,să discut cu prietenii ăia ai ei.Ar putea să mai fie încă acolo.Scâncetul fornăit al lui Lloyd îl călca pe nervi pe Steve.N-avea răbdare cu oamenii înceți la minte şi dacă şeriful n-ar fi fost o părticică necesară în marele lui plan,i-ar fi făcut mare plăcere să-l înlăture dracului.Acuma însă,mai bine i-ar porunci lui Lonnie să facă ceva pentru el.
Băiatul ar face orice i-ar spune,deoarece,ca şi tatăl lui,era motivat de lăcomie,de ură şi de permanentele eşecuri.După ce s-a terminat de spălat pe mâini,s-a şters cu un prosop de hârtie,apoi l-a împăturit într-un pătrat perfect şi neted,înainte de a-l arunca în coşul de gunoi. Căutând în buzunarul de la spate,a scos un pieptăn şi stând în fața oglinzii,şi-a pieptănat părul pe spate.
-Unde e Lonnie acuma? a strigat el din baie.
-Nu ştiu.Niciodată nu-mi spune unde se duce.Dacă şi-a scos fundul lui puturos din pat,probabil că s-a dus la lac,la pescuit.De ce vrei să ştii?
Era timpul pentru o lecție.Laurant va trebui să învețe că el nu poate fi concurat în nici un fel.
-Nu-ți bate capul.Du-te,găseşte-l şi trimite-mi-l.
-Trebuie să mă duc întâi să-mi ridic maşina cea nouă.
-Trebuie să faci mai întâi ce-ți spun eu,apoi poți să-ți iei blestemata aia de maşină.Am spus să te duci să-l găseşti pe Lonnie.Şeriful şi-a împins scaunul şi s-a sculat.

-Şi ce să-i spun? Înapoindu-se în birou,Steve zâmbea când a răspuns:
-Spune-i că am o treabă pentru el.

CAPITOLUL 19

Laurant şi-a prelungit intenționat vizita la surorile Vanderman.Avea nevoie de timp să se pregătească sufleteşte pentru încercarea ce o aştepta.
Într-o clipită,totul s-a schimbat.Obişnuia să se gândească la casa ei ca la un paradis sigur,un adevărat sanctuar,unde putea să-şi găsească pacea şi liniştea după o zi grea de muncă.El i-a furat toate astea,omul pe care FBI-ul îl numea călăul.Ființa necunoscută care i-a distrus visele.
De când o privea? Stătea oare noaptea într-un fotoliu confortabil şi se uita la ea?
La gândul acesta Laurant a pălit.În curând se va duce în dormitor şi se va pregăti de culcare,în timp ce camera de luat vederi îi spiona fiecare mişcare.
Deodată a simțit nevoia urgentă de a-şi pune pantofii de tenis şi să înceapă să alerge.Desigur,nu se putea,afară era întuneric şi nici nu făcea parte din programul aprobat de Wesson.Totuşi Laurant o dorea din tot sufletul.
Şi-a început regimul de alergare după ce a aflat de cancerul fratelui ei.A fost o supapă de eliberare,un mod de a-şi trata frica.
Îi plăceau exercițiile fizice,care o făceau să-şi verifice limitele de suportabilitate: din ce în ce mai repede,din ce în ce mai mult,până ce mintea i se limpezea şi toată atenția ei era concentrată doar asupra bătăilor inimii,a scârțâitului ierburilor sub picioare şi a ritmului respirației,aşa cum avansa pe cărarea accidentată din jurul lacului.În timp ce depunea un efort din ce în ce mai mare,
nici nu-şi dădea seama de ceea ce o înconjoară,până când hormonii ce-i anihilau durerea reuşeau s-o umple de energie.
Ura senzația de teamă,iar succesiunea de furie şi teroare o înnebunea.
-Fii atentă cu ceaşca aia,dragă.Doar nu vrei s-o faci praf.
Avertismentul Violei a readus-o la realitate.Aceasta a continuat să-i spună ultimile bârfe pe care le auzise la clubul feminin de bridge.
Laurant a încercat să fie atentă,în timp ce termina de şters vesela fină albastră.
Când bucătăria a fost lună,a urmat-o pe bătrână pe verandă şi s-a aşezat alături de ea în leagăn,în timp ce Bessie Jean,cu mâna strecurată sub brațul lui Nick,se plimba tacticos alături de el în jurul proprietății,pentru a-i arăta petuniile şi grădina de zarzavat.Felinarele de pe stradă nu prea reuşeau să lumineze grădina din spate.Nick era mai interesat de terenul viran neluminat,mărginit de copaci,

din spatele casei lui Laurant,decât de grădină.Acest talmeş-balmeş de arbuşti deşi şi de tufişuri,era un fel de paradis pentru călău,în care se putea ascunde şi privi,sau se putea furişa spre casa lui Laurant fară să fie văzut.
-Copiii au voie să se joace pe terenul acesta? a întrebat-o pe Bessie Jean după ce a complimentat-o pentru grădina ei.
-Aşa obişnuiau înainte,dar de când Billy Cleary a avut o întâmplare neplăcută cu urzicile,n-au mai intrat acolo.Billy avea pe el un şort şi când s-a aşezat pe ele a trecut printr-o experiență foarte dureroasă,din cele spuse de mama lui.Copilul n-a mai putut să stea jos vreo două săptămâni.Când s-a simțit mai bine,Billy şi prietenii lui şi-au stabilit terenul de joacă lângă lac.
După ce au înconjurat toată casa,Bessie Jean i s-a adresat Violei:
-Tocmai îi povesteam lui Nicholas despre Billy Cleary şi cum obişnuia să se joace în curtea din spatele casei lui Laurant,până când s-a întâlnit cu urzicile.
Apoi,ea a urcat treptele şi s-a aşezat într-un scaun de răchită.
Viola s-a aplecat spre Laurant.
-Organele lui genitale erau acoperite de spuzeală,a şoptit ea.
-I-am spus lui Nicholas că nimeni nu se mai duce acolo,a mai explicat Bessie Jean.
-Asta nu e adevărat,a intervenit Viola.Nu-ți aduci aminte,soră? Acum câteva săptămâni tot mai erau copii pe acolo,la joacă.Daddy era aşezat pe picioarele dinapoi,după rețeaua contra muştelor de la intrarea din spatele casei,şi lătra,lătra într-una.A trebuit să închidem uşa pentru a-l potoli.Bessie Jean a dat din cap.
-Nu cred că erau copii.Totul se petrecea pe întuneric.Probabil că a fost un raton sau un arici.De fapt,acuma,când mă gândesc mai bine,cred că animalul acela sălbatic îşi făcuse o vizuină acolo,pentru că Daddy a fost agitat toată săptămână aceea.Viola a dat din cap la rândul ei,afirmând:
-Da,aşa a fost.Nick s-a aplecat peste balustradă.
-Când s-a întâmplat asta? Vă aduceți aminte?
-Nu sunt sigură,a răspuns Bessie Jean.
-Eu îmi amintesc,a anunțat Viola.Tocmai pusesem la conservat băieții.
-Băieții?
-Castraveții,a explicat ea.
-Şi asta când a fost? a întrebat răbdător Nick.
-Cel mult acum o lună.Bessie Jean nu era de acord.Ea considera că Viola greşeşte şi că nu s-a întâmplat chiar atât de demult.Surorile s-au mai ciorovăit în legătură cu asta încă câteva minute,dar Laurant s-a sculat în picioare,atrăgându-le astfel atenția şi punând capăt sfadei.

-Nick şi cu mine trebuie să ne îndreptăm spre casă.
-Da,dragă,trebuile să despachetaţi şi să vă aranjaţi,nu-i aşa? a remarcat Viola.
-Arată obosită din cale afară,ce zici? a comentat Bessie Jean.
Nick era total de acord.Laurant arăta frântă.Avea cearcăne în jurul ochilor şi nu semăna deloc cu cea pe care o văzuse el la casa parohială.
Când a aflat că Tommy e bine,s-a liniştit total şi pentru o scurtă perioadă părea că nu are nici un fel de griji pe lume.Dar asta a fost înainte ca fratele ei să-i fi spus despre ticălosul acela bolnav la cap,care voia s-o ucidă.
Spre lauda ei însă,nu a leşinat şi nici n-a avut o criză de isterie,cum i s-ar fi întâmplat oricui.Şi Nick işi aducea aminte forţa pe care a dovedit-o mai târziu, când l-a rugat pe Pete să accepte să-i întindă individului o capcană.
Oare cât de multă putere şi rezistenţă avea acumulate în ea?
Spera din tot sufletul să fie suficiente,pentru a putea depăşi acest coşmar.
-Mulţumim foarte mult pentru cină.A fost minunată,a spus Laurant.
-Am să-ţi dau reţeta de macaroane,i-a promis Viola.
Dar Bessie Jean a luat-o în râs.
-Ce reţetă? Ai urmat indicaţiile de pe cutia de macaroane cu brânză Kraft.
Cumpără-ţi o cutie de la magazin,şi gata.Nick a adăugat şi el mulţumirile lui, apoi intenţionat i-a înconjurat lui Laurant umerii cu braţul.
Bessie Jean a însoţit perechea până la capătul aleii şi le-a deschis poarta.
-Privirea ta e neobosită,nu-i aşa,Nicholas? Şi pentru ca tânărul să nu ia afirmaţia drept o ofensă,s-a grăbit să explice.Vezi tu,am spirit de observaţie şi am văzut că,din clipa în care ai ieşit pe verandă,ai cercetat în permanenţă împrejurimile.
Nu e o critică.E doar o constatare.Eşti încontinuu în gardă,nu-i aşa?
Îmi închipui că sunteţi antrenaţi să faceţi asta la şcoala FBI-ului.Nick a dat din cap.
-De fapt sunt doar un curios.Ea a zâmbit şi ochii verzi i-au strălucit.Iar Nick a realizat că probabil a dat mult de furcă bărbaţilor din Holy Oaks,când era fată.
Aplecându-se peste Nick,a şoptit destul de tare:
-Îmi place prietenul tău.Să nu-1 alungi şi pe ăsta,dragă.Laurant a râs.
-Am să-ncerc,a promis ea.Şi mie îmi place.
-Sora mea şi cu mine ştim totul despre ceasul biologic al unei femei,a reluat ea.
Multe femei de vârsta ta au deja doi sau trei copii.E timpul să-ţi întemeiezi şi tu o familie.
-Da,doamnă,a răspuns ea,în lipsa altei replici.Ştia că n-avea nici un sens să se certe cu Bessie Jean sau să-i atragă atenţia că erau şi multe femei care aşteptau

până la treizeci de ani,pentru a-şi întemeia o familie,şi că ea mai avea destul până la această aniversare.Bessie Jean avea o fire deschisă,avea propriile opinii, şi era la fel de subtilă ca un baros,dar Laurant tot o plăcea.Aşa de pasionată cum era,totuşi era cinstită şi amabilă...oricum,măcar din când în când.
-Ia te uită,ăştia sunt Justin Brady şi Willie Lakeman.
Vecinii de peste drum cărau o scară lungă,adusă din grădina din spate.
Unul dintre ei a proptit-o de o latură a casei şi a început să urce,în timp ce celălalt o ținea.Bessie Jean le-a strigat un salut şi a zâmbit când cei doi oameni i-au făcut cu mâna.
-E cam târziu pentru a vopsi,a remarcat Nick.Tocmai făcuse acest comentariu, când luminile din casă s-au aprins.
-Justin e tânărul de pe scară,a explicat Viola.V-am spus despre el.Când m-a văzut lucrând la stratul de flori,a venit imediat să-mi dea o mână de ajutor.Nu i-am privit cu ochi prea buni când au venit,dar de atunci mi-am schimbat părerea.
-De ce nu i-ați privit de la început cu ochi buni? a întrebat-o Nick,privindu-1 pe bărbatul înalt şi musculos care,sprijinindu-se de scară,a scos un cuțit de dăltuit din buzunarul de la spate al blugilor.
-Am crezut că n-o să fie folositori,dar sunt oameni obişnuiți şi nu sunt leneşi.
Apoi îşi țin promisiunile,a adăugat dând din cap.Proprietarul,domnul Morrison, s-a înțeles cu ei să-i zugrăvească toată casa în contul chiriei.El e acum în Florida,la plajă,până după aniversare.
-E pentru prima dată când îl văd pe vreunul lucrând la casă,a comentat Bressie Jean.În loc de asta,vă spun eu ce-am văzut.În ultimele săptămâni,aproape în fiecare seară s-au dus la barul de pe Strada a Doua şi au băut până la ora închiderii.Nu le pasă de vecinii care încearcă să doarmă.Când se întorc acasă, cântă,râd şi fac pe nebunii,stârnind o larmă teribilă,i-am văzut de la fereastră.
Acum vreo două săptămâni,unul dintre ei a rămas în curtea din față.Cred că era Mark Hanover.Doarme acolo în fiecare noapte.E ruşinos felul cum se dau în spectacol,îmbătându-se ca porcii.
În mod clar,surorile aveau păreri foarte diferite despre cei trei chiriaşi.
-Dar acum vezi că se țin de cuvânt,le-a luat apărarea Viola.Justin mi-a spus că,imediat ce vor termina treaba la mănăstire,se vor apuca de casă,chiar dacă aceasta va înseamnă să lucreze de dimineața până seara.Şi cred că o vor face.
Nick a continuat să încerce să-l vadă mai bine pe Willie Lakeman,dar acesta stătea cu spatele spre stradă şi purta pe cap o şapcă de baseball.
Chiar dacă s-ar fi întors,se îndoia că ar fi putut să-i vadă bine trăsăturile.

Willie părea să aibă aceeaşi înălţime şi greutate ca şi Justin.Atunci a hotărât să se ducă să-i salute.Poate că putea să-l determine şi pe al treilea să iasă afară, pentru a-l putea studia.Dar s-a răzgândit,când a auzit-o pe Laurant căscând.Cădea din picioare de somn.
-Vino,iubito.Să mergem la culcare.Ea l-a urmat spre maşină şi l-a ajutat să care bagajele.
Casa ei era neluminată,cu excepţia unei mici lămpi de birou de lângă telefon,iar draperiile acopereau ferestrele.Telefonul a început să sune chiar în clipa în care urca scările,cu obiectele ei de toaletă.A dat drumul genţii pe podea,a aprins lumina şi s-a grăbit spre camera de zi.Nick o atenţionase că în casă va fi tot timpul cel puţin un agent FBI,aşa că n-a fost surprinsă când uşa batantă dinspre bucătărie s-a deschis şi un om îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă albă cu mânecile lungi suflecate până la cot,s-a grăbit spre ea.Avea un pistol la brâu şi un sandvici în mână.Acesta a împins-o de lângă telefonul de pe biroul dintre camera de zi şi sufragerie,a controlat numărul celui care chema,şi-a pus căştile ataşate de telefon şi apoi i-a făcut semn să răspundă.După numărul de pe display,Laurant a ştiut că o suna Michelle Brockman.Era cea mai bună prietenă a ei şi în curând mireasă.
-Bună.Cum ai aflat că m-am întors?
-Ne aflăm în Holy Oaks,îţi aduci aminte? a întrebat-o Michelle.Aşa că spune-mi,e adevărat? Ai fost ameninţată în Kansas City? Dacă este adevărat,n-am să te mai las niciodată să pleci din oraşul ăsta.
-N-ai nici o grijă,a asigurat-o Laurant pe prietena ei.A fost un tip care voia să pară interesant.Autorităţile s-au implicat imediat şi mi-au spus că nu trebuie luat în serios.
-Ce uşurare,a oftat Michelle.În regulă,atunci spune-mi cine-i bucăţica?
-Poftim?
În aparat s-a auzit râsul lui Michelle.Asta o făcea întotdeauna pe Laurant să zâmbească.Venea din adâncul fiinţei ei şi era plin de voioşie.
S-au întâlnit la festivalul lunar al peştelui prăjit.Laurant se afla în oraş numai de o săptămână şi nici nu-şi despachetase lucrurile,când Tommy a rugat-o să-şi ofere serviciile voluntare la bucătărie,cu ocazia evenimentului aceluia pentru strângere de fonduri.Michelle fusese şi ea cooptată.S-au împrietenit într-o clipită.Erau firi complet diferite.Laurant era rezervată,Michele era exuberantă.Şi totodată plină de tact.Lorna Hamburg a încolţit-o pur şi simplu pe Laurant, încercând să scoată de la ea cât mai multe informaţii personale,pentru un articol pe care voia să-l scrie despre noua venită,cum o numea ea pe străina din

Chicago.Însă Michelle a tras-o pe Laurant deoparte şi nu i-a mai dat voie Lornei să o plictisească.Şi din acel moment,au devenit cele mai bune prietene.
-Te-am întrebat,cine e?
-Nu ştiu despre cine vorbeşti,a răspuns Laurant,sâcâindu-şi intenționat prietena.
-Încetează să te mai joci cu mine.Mor de curiozitate.Vreau să ştiu.Cine e bucățica pe care ai adus-o cu tine acasă?
-Îl cheamă Nicholas Buchanan.Îți aduci aminte? Ți-am povestit că,atunci când era mic,fratele meu a stat la familia Buchanan?
-Îmi amintesc.
-Nick e cel mai bun prieten al lui Tommy,a explicat ea.Dar eu nu l-am întâlnit niciodată până săptămână trecută.
-Şi?
-Şi ce?
-Te-ai culcat cu el? Laurant a simțit pur şi simplu cum roşeşte.
-Eşti bună să aştepți o clipă?
A acoperit receptorul telefonului demodat cu mâna şi i-a şoptit agentului:
-Mai e nevoie să asculți şi mai departe conversația asta intimă?
Agentul făcea cu greu efortul să nu zâmbească.Apoi şi-a scos căştile şi a plecat.
Ea şi-a tras scaunul şi s-a aşezat la birou,cu fața la perete.
-E în regulă,m-am întors,a anunțat ea luând în mână un pix,cu care a început să se joace.
-Ai făcut-o?
-Ce să fac?
-Nu te mai eschiva.Te-ai culcat deja cu el? Am auzit că e splendid.
Laurant a râs.
-Michelle,nu trebuie să pui astfel de întrebări.
-Sunt cea mai dragă prietenă a ta,nu-i aşa?
-Da,dar...
-Şi sunt îngrijorată pentru tine.Ai nevoie de sex,Laurant.E foarte recomandabil pentru ten.Laurant mâzgălea mapa de birou.
-Ce nu e în regulă cu tenul meu?
-Lipsa sexului nu ajută la nimic.Sexul aduce culoare în obraji.
-Folosesc roşul de față.Michelle a lăsat să-i scape un oftat zgomotos,exagerat.
-N-ai intenția să-mi spui,nu-i aşa?
-Nu,nu am.

-Este într-adevăr prietenul fratelui tău? Laurant şi-a plecat capul.Se simțea oribil să o mintă pe cea mai bună prietenă a ei,dar ştia că,atunci când totul se va fi terminat şi va putea în sfârşit să-i spună adevărul,Michelle o va înțelege.
-Nu,nu e doar un prieten.Şi-a răsucit scaunul pentru a-l privi pe Nick.Stătea în holul din față împreună cu celălalt agent şi dădea afirmativ din cap,la cele ce-i spunea acesta.Avea o expresie sumbră,până şi-a dat seama că îl privea.Apoi a zâmbit.S-a întors din nou spre perete.
-S-a întâmplat un lucru extrem de ciudat,Michelle,a şoptit ea.
-Ce?
-M-am îndrăgostit.Imediat Michelle şi-a exprimat îndoiala.
-Nu,nu-i adevărat.Ți-ai permis să te îndrăgosteşti?
-E adevărat.
-Juri? S-a întâmplat grozav de repede,nu-i aşa?
-Ştiu,a răspuns ea,luând iar pixul în mână şi continuând să deseneze.
-Trebuie că e cineva,dacă a reuşit să-ți străpungă armura.Mor de nerăbdare să-l cunosc.
-Ai să-l cunoşti şi ştiu că are să-ți placă.
-Nu-mi vine să cred.Trebuie că te-a făcut knock-out pentru a-ți atrage ție atenția.Ai căzut rău,aşa e?
-Cred că da.
-Se pare că te-a făcut praf,a exclamat Michelle.
-Nu chiar,s-a apărat ea.
-Las-o naibii!Laurant a râs.Michelle reuşea întotdeauna să o binedispună.
Era atât de teatrală şi foarte deschisă în sentimente şi atitudini,în timp ce Laurant ținea totul închis în inima ei.Michelle era singura prietenă în care avea încredere, de când terminase liceul.
-Ştiu ce se întâmpla în mintea aia întortochiată a ta.Încerci tot timpul să descoperi răul în fiecare bărbat şi eşti permanent în defensivă.Numai din cauză că te-ai ars o dată...
-De două ori,a corectat-o ea.
-Nu pun la socoteală perioada colegiului,a continuat Michelle.Toată lumea reuşeşte să-şi frângă inima în colegiu,cel puțin o dată.Eu mă gândesc doar la târâtura din Chicago.
-A fost într-adevăr o târâtură,a aprobat Laurant.
-Şi pentru că l-ai judecat tu greşit,ai tras concluzia că toți bărbații sunt la fel.Cu excepția lui Christopher al meu.Despre el n-ai crezut niciodată că e lepădătură.
-Sigur că nu.Îmi place Christopher.A oftat.

-Şi mie.E aşa de dulce şi minunat.
-Aşa e şi Nick.
-Nu mai amesteca treburile,Laurant.Ascultă-ți sentimentele.
-Ce înțelegi prin a amesteca treburile?
-Cu istoria ta...
-Ce istorie?
-Nu te supăra pe mine.Pur şi simplu îi spun aşa cum e.Nu ai un palmares prea bun privind bărbații,pe a iei.Vrei să-ți înşir lista celor pe care i-ai respins?
-Nu l-am iubit pe nici unul dintre ei.
-Dar nici n-ai încercat să-l cunoşti pe vreunul destul,pentru a afla dacă ar putea reprezenta sau nu viitorul.
-Nu eram interesată.
-Evident.Toată lumea din oraş era aşa sigură că Steve Brenner va putea să-ți străpungă carapacea aia groasă a ta.Am auzit că le spune tuturor că vrea să te ia de nevastă.
-Am auzit şi eu.Dar nici măcar nu-mi place,şi categoric nu l-am încurajat.Mă înfioară.
-Mie îmi place,şi lui Christopher de asemenea.Steve e încântător,nostim şi spiritual.Toată lumea îl place,în afară de tine.
-Bessie Jean Vanderman şi sora ei nu-1 plac.
-Te rog.Lor au le place nimeni.Laurant a izbucnit în râs.
-Nu-i adevărat.
-Ba da.Nu le plac catolicii pentru că sunt prea insistenți,iar acuma am auzit-o pe Viola că are impresia că rabinul Spears organizează un joc de bingo necinstit.
-Râzi de mine.
-Crezi că am inventat eu aşa ceva?
-Spune-mi ceva.Cum ai aflat atât de repede de Nick a venit cu mine?
-Linia fierbinte.În timp ce Bessie Jean a ieşit afară,sora ei a intrat în casă,a sunat-o pe mama şi ei mi-a spus mie.Toți ştim ce mult îi place Violei să exagereze totul.Spunea că v-ați logodit,dar mama şi cu mine n-am crezut-o.
Crezi că o să te măriți cu Nicholas cândva,sau e prea devreme să te întreb?
-Dar tocmai m-ai întrebat dacă m-am culcat cu el,i-a amintit ea.
-Nu,te-am întrebat dacă ai făcut sex.
-De fapt,Viola n-a exagerat nimic.Am să mă mărit cu el.
Michelle a scos un țipăt strident:

-De ce nu mi-ai spus de la început.Vorbeşti serios? într-adevăr...nu-mi vine să cred.S-a întâmplat prea repede pentru ca vestea să poată intra în micul meu creier.Ai stabilit deja data?
-Nu,a admis ea.Dar Nick vrea să ne căsătorim foarte repede.
-Dumnezeule,e atât de romantic.Aşteaptă până am să-i spun lui Christopher.Eşti domnişoara mea de onoare.Deci? Aluzia nu era câtuşi de puţin subtilă.
-Vrei şi tu să fii domnişoara mea de onoare? Michelle a făcut o pauză pentru a le pasa ştirile părinţilor ei.Ambii au luat receptorul şi pe rând au felicitat-o pe Laurant,aşa încât până la revenirea lui Michelle au mai trecut zece minute.
-Sigur că da,am să fiu domnişoara ta de onoare.
Sunt onorată că mi-ai cerut-o.O,asta mi-a adus aminte de ceva.Te-am sunat să-ţi spun că ţi-e gata rochia.Poţi s-o iei mâine.Dar mai încearc-o o dată.Nu vreau nici o aiureală la nunta mea.
-E în regulă.Altceva?
-Picnicul,a zis ea.Sper să-l cunosc pe Nick atunci.
-Care picnic?
-Cum care picnic? Starețul organizează o petrecere la lac,în semn de mulțumire față de toți cei care au muncit atât de greu la renovarea mănăstirii.
-Când s-a hotărât asta?
-A,adevărat.Tu n-ai fost aici.Era în buletinul de duminică,dar tu erai în Kansas City.Doamne,Dumnezeule,am uitat să te întreb.Presupun că veştile despre Nick m-au transformat într-o idioată insensibilă.A fost aşa...că numai la asta m-am putut gândi.Şi am uitat să te întreb.Fratele tău e bine?
-Da,e bine.De data asta a obținut un certificat de sănătate curat.
-Deci nu mai trebuie să facă chemioterapie?
-Nu.Michelle a răsuflat uşurată.
-Mulțumesc lui Dumnezeu.A venit şi el?
-Nu.Împreună cu un prieten îmi vor aduce maşina acasă,imediat ce iese de la reparații.Ambreiajul patina.
-Trebuie să-ți cumperi o maşină nouă.
-Aşa am să fac,zilele astea.
-Când ai să-ți permiți,nu-i aşa?
-Aşa e.Brusc Laurant a lăsat pixul din mână.Nu dăduse atenţie celor mâzgălite pe carnetul din fața ei,ca să descopere abia acuma.Pe toată suprafața hârtiei erau desenate inimi,inimi străpunse.A smuls hârtia din carnet şi a rupt-o în bucățele.
-Părintele Tom nu ştie că toți banii s-au dus,nu-i aşa?

Şi-a aruncat privirea peste umăr să vadă dacă Nick şi celălalt bărbat mai erau pe hol,dar aceştia plecaseră.Deşi şi-a dat seama că e singură în încăpere,a coborât totuşi vocea când i-a răspuns:
-Nu,Tommy nu ştie că s-au dus.V-am spus numai ţie şi lui Christopher.
-Dacă află Tommy,atunci să te ajute Dumnezeu.Pune-te în locul lui.Când a intrat la seminar,ţi-a cedat ţie toate veniturile care-i reveneau,crezând că averea bunicului tău îţi va asigura independenţa financiară pe viaţă.Cum se va simţi, când va afla că ticăloşii ăia de avocaţi ţi-au păpat toţi bănuţii,din cauza taxelor acelea exorbitante? s-a înfuriat Michelle.Cu cât vorbea mai mult despre această nedreptate,cu atât vocea îi devenea mai furioasă.Milioane de dolari drept taxe.Ar trebui să zacă în închisoare.E de-a dreptul o crimă,ceea ce ţi-au făcut.
-Nu mie,a corectat-o Laurant.Bunicului meu.Pe el l-au înşelat,de aceea i-am dat în judecată.I-a luat un an întreg pentru a găsi un avocat,care a acceptat să o apere împotriva uneia dintre cele mai mari şi mai puternice firme de avocaţi din Paris şi asta la început,până când s-a uitat peste hârtii şi a văzut ce trebuie făcut.
Atunci atitudinea i s-a schimbat radical.Nu voia să se bage în această afacere.
Aşa că în dimineaţa următoare,urmărirea judiciară a fost trimisă la arhivă.
-Nu-ţi pierde speranţa.Trebuie să continui să lupţi,pentru a obţine ceea ce îţi aparţine de drept.Apoi a oftat.Juriştii sunt o şieahtă de lepădături.
-Ruşine să-ţi fie.Te măriţi cu un jurist,ai uitat?
-Nu era jurist când l-am cunoscut.
-Michelle,roagă-te să se rezolve cât mai curând.Mi-am cheltuit aproape toţi bănuţii pe care i-am avut pe taxe şi pe renovarea magazinului.A trebuit să fac un împrumut la bancă.Şi numai Dumnezeu ştie cum am să-i înapoiez.
-Juriştii cu care te lupţi speră să abandonezi şi să renunţi.Îţi aduci aminte ce ţi-a spus Christopher? De aceea introduc ei tot timpul moţiunile şi amânările acelea, pentru că dacă vei câştiga,vor trebui să plătească tot.
-Şi asta în timp de zece zile,a completat Laurant.
-Ei bine,fii hotărâtă.Eşti aproape de linia de sosire.
-Da,ştiu.
-Mama strigă după mine.Trebuie să închid.Picnicul e la ora cinci.Nu întârzia.
-Nu înţeleg de ce a programat starețul petrecerea aşa de curând.Renovările nici nu s-au terminat şi fac pariu că schelele se mai află în biserică.
-Era singura dată liberă din agenda lui aşa de aglomerată,a explicat Michele.Şi mi-a promis că schelele vor dispărea,înainte de nunta mea.Îţi dai seama,în mai puţin de o săptămână voi fi o babă măritată.O,mai stai puţin,Laurant.

A auzit-o strigându-i mamei ei că va coborî imediat şi apoi a vorbit din nou în receptor.
-Din cauza pregătirilor,mama a devenit o epavă nevricoasă.
-Trebuie să te las.
-Pari obosită.
-Aşa şi sunt,a admis Laurant.Tot timpul cât a vorbit cu Michelle,mintea ei a lucrat.Agentul Wesson folosea cabana starețului drept sediul lui de operații şi se presupunea că nimeni nu trebuie să ştie că el şi oamenii lui se află în Holy Oaks.
-Unde va avea loc picnicul,exact? La cabana starețului?
-Nu,a venit răspunsul.Acolo are nişte rude sau prieteni.Dincolo de lac.Chiar lângă şosea.
-În regulă,a zis ea.Mâine o să mai vorbim.
-N-am să fiu aici,îți aminteşti? Mă duc la Des Moines să-mi iau noua proteză,ne vedem la picnic.
-Cine te duce cu maşina?
-Tata,a răspuns ea.Dacă nici asta nu mi se potriveşte,are de gând să stârnească acolo iadul.Din cauza şuruburilor,am la dispoziție mai puțin de o săptămână pentru a învăța să merg fară să şchiopătez.
-Dacă cineva poate s-o facă,aceea eşti tu.Eu pot să fac ceva pentru tine,cât timp eşti plecată? Michelle a râs.
-Da.Pune-ți puțină culoare în obraji.

CAPITOLUL 20

Auzindu-1 pe Nick coborând scările,Laurant i-a spus la revedere lui Michelle şi a pus receptorul în furcă,iar când s-a întors l-a văzut pe acesta rezemat de tocul uşii privind-o.Cu părul de pe frunte răvăşit,a fost din nou izbită cât de sexy arăta.Poate că Michelle avea dreptate.Poate că ar trebui să se gândească să-şi coloreze puțin obrajii.Oare cum o fi la pat?
Dumnezeule,nu-i venea să creadă că putea să se gândească la aşa ceva.
Imediat a alungat din minte fanteziile care o bântuiau.
Nu era o adolescentă,chinuită de hormoni în efervescență.Era adultă şi nu exista nimic rău în a fi cuminte,până la apariția omului potrivit,nu-i aşa? Nick nu corespundea pretențiilor ei.Nu,nu era omul potrivit.
-Scuză-mă,am vorbit atât de mult la telefon.
-E în regulă.Joe spune că ai o groază de mesaje pe automat.Du-te şi ascultă-le.
Nick i-a dus geanta de voiaj sus,în timp ce ea derula banda.Un singur mesaj era mai îngrijorător,cel de la Margaret Stamp,proprietara brutăriei locale.

A sunat să-i spună că Steve Brenner şi-a mărit oferta pentru cumpărarea magazinului ei cu 20% şi i-a dat o săptămână de gândire.
Apoi şi-a terminat mesajul cu o întrebare.Ştia oare Laurant că Steve e gata să plătească oricât celor care vând,până ce toate magazinele vor fi lichidate?
În depărtare s-a auzit tunetul bubuind.Laurant s-a lipit de spătarul scaunului, concentrându-se asupra bâzâitului monoton al benzii,pe măsură ce se derula.
Intenţiile ei au primit o nouă lovitură şi ştia bine că va trebui să-şi adune toată energia,pentru a se ocupa de această ultimă criză.
Biata Margaret! N-a vrut să vândă,dar în ultimul timp treburile brutăriei mergeau prost şi banii pe care Steve îi oferea erau suficienţi pentru a-i asigura o retragere confortabilă din afaceri.Cum putea ea,în deplină cunoştinţă de cauză, să-i ceară lui Margaret să se ţină tare,când exista posibilitatea de a pierde astfel tot? A sărit în sus când Nick a atins-o pe umăr.
-Laurant,aş vrea să-l cunoşti pe Joe Farley.Va sta cu noi.
Agentul a venit spre ea să-i strângă mâna.
-Încântat să vă cunosc,doamnă.Atunci mintea ei s-a conectat la realitatea imediată.Lupta pentru salvarea scuarului oraşului va trebui să mai aştepte.
-Te rog,spune-mi Laurant.
-Sigur.Şi tu poţi să-mi spui Joe.Acesta era un bărbat voinic,cu o coamă deasă de păr roşu şi o faţă rotundă,care se lumina când zâmbea.Unul dintre dinţii din faţă îi era uşor ciobit şi asta într-un fel îl umaniza.Cu toate că şi el purta pistol,nu părea aşa impunător sau rigid ca Wesson.
-Lucrezi de obicei cu Nick?
-Am lucrat de câteva ori.Dar în cea mai mare parte sunt imobilizat într-un birou, aşa că acuma pentru mine e o schimbare binevenită.Sper să nu te deranjeze,dar Feinberg şi cu mine am făcut câteva schimbări în sistemul tău de alarmă.Nu e prea grozav,dar îşi va face datoria.Ea s-a uitat la Nick.
-Dar eu n-am sistem de alarmă.
-Acuma ai.Apoi Joe i-a explicat:
-Am conectat toate uşile şi ferestrele la un sistem de alarmă,aşa că dacă cineva intră,vom afla.Se aprinde o lumină roşie,dar nu se aude nici un sunet,a asigurat-o el.Nu vrem să-l avertizăm pe călău.Vrem să-l lăsăm să intre înăuntru şi să-l înhăţăm.Să sperăm că nu-şi va da seama că poate declanşa o alarmă.Iar afară, orice străin care se apropie de casa ta va fi văzut de agenţii postaţi acolo.
-Casa e supravegheată?
-Da,este.
-Cât de mult timp veţi rămâne aici? a întrebat ea.

-Până la întâi iulie...dacă nu-1 prindem pe călău înainte.Plecăm odată cu tine.
I se învârtea capul.Era din ce în ce mai greu să dea deoparte o preocupare şi să se concentreze asupra nunţii.S-a întors,îndreptându-se spre bucătărie,cu cei doi bărbaţi după ea.
-Am nevoie de o ceaşcă de ceai,i-a anunţat obosită.
-Laurant,n-ai spus nimic de plecare,nu-i aşa? Am discutat despre asta,i-a amintit Nick.Da,ştiu,a răspuns şovăind.
-Să ştii,Laurant,va trebui s-o faci...Ea l-a întrerupt:
-Am spus că e în regulă.Iritarea ei era evidentă.N-ai să-mi spui unde să mă duc?
-Cu mine.
-Încetează o dată să faci asta,i-a cerut ea îndârjită.
Izbucnirea aceasta temperamentală l-a surprins pe Nick.
A ridicat sprâncenele şi sprijinindu-se cu spatele de masa de bucătărie şi-a încrucişat braţele.
-Ce anume să încetez să fac?
-Să-mi mai dai răspunsuri tâmpite,a bodogănit ea.Apucând ceainicul alb de pe bufet,s-a îndreptat spre chiuvetă pentru a-1 umple cu apă.
Nu era nevoie de un ochi prea versat pentru a vedea cât e de tensionată,iar cu trecerea timpului putea să fie şi mai rău,pentru că Nick se simţea la fel de irascibil,ca un animal în cuşcă.Acuma că se aflau în Holy Oaks,jocul de-a aşteplarea a început,şi Dumnezeule cât de mult ura această parte a meseriei lui! Mai bine o intervenţie dificilă decât aşteptarea.Şi a lucra cu Jules Wesson devenise deja o problemă.Nick a pierdut zece minute la telefonul lui mobil încercând să-l determine pe Wesson să-i dea ultimele informaţii,dar de fiecare dată când punea o întrebare Wesson se eschiva.Şi ştia de ce.Încerca să-l scoată din joc.
Joe a tras un scaun de la masă şi s-a aşezat,în timp ce Nick a urmat-o pe Laurant spre chiuvetă.
-Ce dracu' vrei să spui cu asta? Care răspunsuri tâmpite?
S-a izbit de pieptul lui,când s-a întors şi apa a ţâşnit pe gura ceainicului, stropindu-i cămaşa.
-Nu-mi dai niciodată un răspuns direct,l-a lămurit ea.
-Da? Ca de exemplu?
-Chiar acuma ai un exemplu.Te-am întrebat unde să mă duc şi tu ai răspuns...
-Cu mine,i-a retezat-o el.
-Acesta nu e un răspuns direct,Nick.Fără să se gândească ce face,a luat un prosop şi a început să-i şteargă apa de pe cămaşă.El i l-a smuls din mână şi l-a aruncat pe bufet.

-Nici eu nu ştiu unde vom merge.Când am să ştiu,am să-ți spun.E în regulă? Şi apropo,a adăugat el aplecându-se spre ea până au ajuns nas în nas Aceasta a fost singura nenorocită de dată,când nu ți-am dat un răspuns clar.
-Nu-i adevărat,a început ea să socotească.Te-am întrebat câți agenți sunt aici în Holy Oaks şi îți aminteşti care a fost răspunsul tău? Destui.Ei bine,ce fel de răspuns clar e ăsta?
Muşchii de pe maxilar i s-au încordat,devenind vizibil prețul pe care-l plătea pentru a-şi ține firea.Nici dacă aş fi ştiut numărul lor exact,nu ți l-aş fi spus.Nu vreau să-i vezi,sau să încerci să-i găseşti.
-De ce nu? L-a împins din drum şi s-a îndreptat spre plită,a pus ceainicul pe ochiul din față şi l-a aprins.
-Pentru că în felul acesta te vei uita tot timpul după ei,sau îi vei căuta cu privirea de fiecare dată când vei ieşi din casă şi,dacă te urmăreşte călăul-ceea ce suntem al dracului de siguri că va face-îți va remarca comportamentul şi-i va descoperi la rândul lui pe agenți.
-Vă certați ca o pereche de vechi însurăței.S-au întors amândoi deodată şi s-au încruntat la Joe.
-Nu ne certăm,a subliniat Nick.
-Avem doar o divergență de opinii,a insistat şi ca.Asta e tot.Joe a rânjit.
-Hei,nu sunt copilul vostru,pe care trebuie să încercați să-l convingeți.Nici nu-mi pasă dacă vă certați sau nu.Fapt este că amândoi aveți probabil nevoie să dați puțin drumul la supapa sub presiune şi să clarificați situația chiar acum.
În acest timp,Laurant a observat teancul de veselă murdară din chiuvetă.
În mod evident Joe s-a simțit ca acasă,dar nu s-a obosit să spele vasele.
L-a privit furioasă,apoi a luat săpunul *Palmolive* din baie şi a umplut chiuveta cu apă.Când Joe a văzut ce face,a intervenit.
-Am să le spăl eu.Am vrut să le pun în maşina de spălat vase,dar n-ai aşa ceva.
-E o locuință de modă veche.Nick a luat prosopul şi a început să şteargă farfuriile pe care i le întindea ea,în timp ce Joe s-a lăsat pe spătarul scaunului foarte mulțumit.
-Nick,în legătură cu plecarea de pe întâi...a început Joe.
-Ei bine?
-Wesson vrea ca ea să rămână.
-E în afară de orice discuție.Pleacă pe întâi.
-Va face uz de influență.
-Să încerce.
-De ce eşti atât de inflexibil în privința acestei date?

-Pentru că în zilele de două şi trei iulie,Tommy estimează că aproximativ două mii de persoane vor începe să deverseze încoace.Odată cu celebrările din oraş, are loc şi o mare reuniune universitară.Mi-ar plăcea s-o scot de aici chiar mai înainte,dar e nunta aceea de la care nu vrea să lipsească.
-Îți spun că Wesson e hotărât să o țină aici,atâta timp cât va fi nevoie.
-Şi eu îți spun că va pleca.Pentru nimic în lume n-am s-o las să stea cu toată mulțimea aia care vine.Cum aş putea s-o protejez? Dând din cap,a adăugat: Asta nu se va întâmpla.Joe a ridicat brațele într-un gest împăciuitor.
-Eu sunt de acord cu orice hotărăşti tu.M-am gândit doar să te anunț că vei intra în conflict cu el,asta-i tot.În ce mă priveşte,tu răspunzi.
Întinzându-i altă farfurie pentru a o şterge,Laurant l-a întrebat:
-Dar cu Tommy cum rămâne? Pleacă şi el pe întâi?
-Tu ştii ce încăpățânat poate fi fratele tău.Consideră că e foarte important să-l ajute pe stareț.
-Dar tu trebuie să-l convingi să plece,nu-i aşa? l-a rugat ea.
Pe mine nu m-ar asculta,pe tine însă,da.
-Să mă asculte? De când?
-Trebuie să-l determini să plece odată cu noi.Dacă el nu pleacă,nu plec nici eu.Spune-i asta.Poate în felul acesta nu se va mai împotrivi.
-Calmează-te,a rugat-o el,atunci când i-a văzut privirea îndurerată.Noah mi-a promis că-l va lua de aici,într-un fel sau altul.Poate va trebui să-l ia pe sus, pentru a-l scoate din oraş,a mai adăugat.Însă nu-i prea stă în caracter să maltrateze un preot.Şi-a dat totuşi cuvântul,aşa că poți să te liniştești.Ai încredere în el.
-Nu-i e nimănui foame? a întrebat Joe plin de speranță.Ca la comandă,stomacul i-a chiorăit.
-Mi se pare că ție îți este,a remarcat Nick.
-Sunt lihnit.Feinberg a crezut că va găsi un mod de a aduce ceva alimente din spatele casei tale,dar,oameni buni,cele două bătrâne din vecini se uită în permanență pe fereastră.N-a fost în stare să treacă de ele.Probabil că sunt agente FBI.
-Nu ştiau că vă mai aflați aici,altfel ne-ar fi spus ceva,mie sau lui Nick.
-De când am intrat,eu n-am ieşit din casă,a explicat Joe.Astăzi după-amiază, bătrânele au plecat şi probabil şi-au închipuit că am plecat şi eu în timp ce au lipsit.Noaptea am fost foarte grijuliu cu lumina,a adăugat el.
-Feinberg n-a reuşit să aducă alimente din cealaltă parte a casei? l-a întrebat ea.

-N-a putut să ajungă la uşă şi era un risc prea mare să încerce să mi le dea pe fereastră.Laurant a închis apa la chiuvetă,şi-a uscat mâinile si apoi a început să caute în frigider ceva de mâncare pentru Joe.
-Crezi că poți găsi ceva acolo? Nici o nădejde.Tocmai am mâncat ultima felie de şuncă rece.
-N-au mai rămas decât cereale,a informat-o Joe.
-Nici în bufet nu e nimic? a întrebat Nick.Închizând uşa frigiderului,Laurant a promis:
-Mâine mă duc la băcănie.
-Speram să te oferi.Am întocmit o listă...dacă nu te superi.
-Dacă eşti într-adevăr flămând,putem să mergem să-ți aducem ceva,s-a oferit Nick.Laurant a dat din cap.
-La ora asta,peste tot este închis.
-Dar nu e nici zece.Chiar nicăieri nu e deschis? a mai întrebat Nick.
-Regret.Toate prăvăliile se închid la şase.
-Sincer,mărturisesc lui Dumnezeu că nu ştiu cum reuşeşte ea să locuiască aici,
i s-a adresat Nick lui Joe.Şi-a aşezat scaunul în fața agentului şi a adăugat:
-Nu există nici măcar o dugheană cu covrigi pe o rază de 80 de kilometri.Am dreptate,Laurant? Tocmai terminase de căutat prin cămară şi închidea uşa,fără să aibă nimic în mână.
-Ai dreptate,dar să ştii că mă descurc şi fară covrigi proaspeți.
-Presupun că în oraş nu există nici măcar un chioşc cu gogoşi cu cremă,s-a lamentat Joe.
-Nu,nu există,a aprobat ea.Laurant a deshis congelatorul din compartimentul de sus al frigiderului şi a început să caute printre legumele înghețate.
-Ai găsit ceva acolo? a întrebat Joe nerăbdător.
-Nişte broccoli congelați.
-Să trecem peste asta.Ceainicul a început să fluiere şi Nick a luat o ceaşcă şi o farfurioară.
-Vrei aşa ceva,Joe?
-Aş prefera ceai cu gheață.
-N-avem să vă servim,amice.Dacă vrei,fă-ți.Nick a rugat-o pe Laurant să se aşeze şi a servit-o cu o ceaşcă de ceai.
-Nici unul dintre voi să nu critice oraşul,până ce n-ați stat aici cel puțin o săptămână.Mai întâi trebuie să intrați în ritmul lui.Altfel merg lucrurile aici,a adăugat ea.
-Nu mai spune,a comentat Nick tărăgănat.S-a prefăcut că nu sesizează ironia.

-Odată ce veti învăța să vă încetiniți ritmul,vă va plăcea.
-Mă îndoiesc.Ea s-a înfuriat.
-Trebuie să fii mai receptiv.În afară de asta,dacă vreau covrigi,cumpăr un pachet de la magazin şi-i dezgheț.
-Dar nu mai sunt proaspeți,s-a plâns el.Toată lumea mănâncă covrigi,Laurant.E un produs național.Ce fac toți copiii ăia de la colegiu? Covrigii sunt foarte sănătoşi,fir-ar să fie.Copiii ştiu asta.
-Of,nu mai scânci atâta.Te comporți ca americanii aceia care se duc la Paris şi acolo insistă să mănânce produse McDonald's.
-Nu scânceam.
-Ba da.
-Ce s-a întâmplat cu surioara cea dulce pe care am cunoscut-o în Kansas City?
-Am lăsat-o acolo,a răspuns Laurant.
Joe s-a ridicat de la masă,a scos cutia cu fulgi de orez din bufet,a luat din frigider laptele pasteurizat,apoi a căutat o lingură de supă şi cel mai mare castron pe care l-a putut găsi.
-Tipul acesta Brenner a crescut oferta cu douăzeci la sută,pentru cumpărarea brutăriei femeii,nu-i aşa? Laurant i-a aruncat o privire surprinsă.
-Ți-am ascultat mesajele,a declarat el.Şi mi s-a părut că Margaret e gata să cedeze.Afacerea e prea bună ca s-o lase să-i scape,mai ales dacă e bătrână,aşa cum se auzea la telefon.
-Nu e chiar atât de bătrână,dar ai dreptate.Banii i-ar înlesni retragerea din activitate.
-Încerci să salvezi oraşul,nu-i aşa? a mai întrebat Joe.Ea a dat din cap.
-Nu,încerc doar să salvez scuarul oraşului.Nu înțeleg de ce oamenii cred că progres înseamnă să dărâmi vechile clădiri atât de frumoase şi să ridici altele noi.Asta e total lipsit de sens pentru mine.Oraşul va fi frumos şi cu şi fără scuar, dar parfumul...istoria...astea se vor pierde.Nick o privea turnând ceaiul.Făcea asta de câteva minute,dar nu luase încă nici o înghițitură.
Stătea nemişcată,privind absentă lichidul care umplea ceaşca.Sunetul lingurii lui Joe lovită de castronul gol,i-a atras atenția.În timp ce căra vesela murdară spre chiuvetă,Laurant l-a observat privindu-şi ceasul de la mână.
-Joe,de ce te uiți mereu la ceas? l-a întrebat ea.
-Pentru că l-am conectat.Dacă lumina roşie de pe panou se stinge,fiind făcută legătura cu sistemul din camera de oaspeți,se va activa alarma de la ceasul meu.
Tunetul s-a auzit mai aproape şi a început să plouă.La zgomotul tunetului Joe s-a cutremurat.

-Mama Natura e gata să ne sară în ajutor în noaptea asta.Să sperăm că va fi o furtună puternică.
-Vrei să fie furtună?
-Sigur că da,a răspuns el.Pentru că,după ce v-ați interpretat rolurile,Nick vrea să dezafecteze camera de luat vederi.O să fac în așa fel ca luminile să clipească de câteva ori,apoi le sting total.Le întrerup de la singuranță.Când luminile se vor reaprinde,camera nu va mai exista.
-Mi-am închipuit că n-ai vrea să te culci cu camera de luat vederi fixată pe tine, i-a spus Nick.
-Așa e,ai dreptate.Mulțumesc,a rostit ea ușurată.
-Camera e conectată la o priză din podul casei,i-a explicat Joe.Sperăm să vină să o repună în funcție.Va trebui să o reinstaleze.Ea a dat din cap.
-Și voi îl veți aștepta.
Și-a pus un cot pe masă,și-a sprijinit bărbia în palmă și s-a uitat la fereastra din spate cu storurile trase.Oare acuma era acolo,pândind și așteptând o ocazie?
Cum va veni la ea? Când dormea?
Ori va aștepta până va ieși afară și atunci va încerca să pună mâna pe ea? Ploaia a început să izbească în ferestre.
-Ei,băieți,sunteți gata să urcați? i-a întrebat Joe.Furtuna se poate opri oricând și eu vreau să profit de ocazie,cât timp mai ține.Mă duc jos în pivniță să mă ocup de circuite.Voi doi așteptați aici până ce sting luminile și apoi le reaprind.Apoi urcați la etaj și vă faceți numărul.Vă dau cinci minute,după care sting totul din nou.Imediat Nick,scoți obiectivul și după ce ai făcut-o,strigi la mine și eu reaprind luminile.
-De acord.
-Există o lanternă pe scrinul de pe hol,a mai adăugat el.Așa că veți putea să vedeți ce faceți.Joe și-a împins scaunul și s-a sculat în picioare.Așa,stați puțin până ce se aprind iar luminile.Am să continui să le fac să clipească la fiecare două secunde.Apoi strig la voi când să urcați.După care s-a grăbit spre holul din spate și în jos pe scările pivniței.Nick stătea în ușă,așteptând.
-N-ai băut nici un strop de ceai.Mi-am dat seama de ce-l faci.Ea i-a aruncat o privire.
-Ce ți-ai dat seama?
Luminile au clipit de două ori,apoi s-au stins.Brusc în bucătărie s-a făcut beznă.
-Să nu dispari.În întuneric,vocea lui era doar o șoaptă.
-N-am să dispar,l-a asigurat ea.Apoi un licăr de lumină a inundat camera pentru câteva secunde,după care Laurant aproape că s-a așteptat să vadă o figură în

întunericul cenuşiu.Devenise invizibilă,aşa cum stătea în cămăruța unde el s-a simțit ca acasă.Dumnezeule,cum ar fi vrut să poată să se urce în maşină şi să plece.De ce,oare de ce a venit aici?
Vocea lui Nick a mai diminuat panica ce pusese stăpânire pe ea.
-A prepara un ceai,e felul tău de a încerca să faci față unei situații grele,nu-i aşa?
S-a întors în direcția lui şi a încercat să-l desluşească în întuneric.
-Ce-ai spus?
-Când eşti stresată,te opreşti din tot ceea ce faci şi-ți pregăteşti o ceaşcă de ceai fierbinte.Ai făcut asta de vreo două ori în Kansas City,când eram la casa parohială.Totuşi,nu-l bei niciodată.Înainte de a-i putea răspunde,becurile s-au reaprins şi Joe le-a strigat:
-Dați-i drumul.Nick a prins-o de mână şi a ridicat-o delicat de pe scaun.
Apoi nu i-a mai dat drumul,tot timpul cât au traversat casa şi au urcat scările.
Cu fiecare treaptă care o ducea spre dormitor,bătăile inimii i se accelerau,până când a avut impresia că o să-i sară din piept.Uşa dulapului pentru lenjerie era deschisă,dar camera de luat vederi nu putea fi văzută.
Apoi Nick s-a oprit cu mâna pe buşonul uşii.
-Totul trebuie să pară cât mai natural.Înțelegi ce vreau să spun? Vrem să-l provocăm,îți amințeşti? Asta înseamnă că acolo,înăuntru,trebuie să părem grozav de îndrăgostiți,iar tu trebuie să te prefaci că-ți place.
-Şi tu va trebui să te prefaci că-ți place,a subliniat ea.Dumnezeule,devenise deodată atât de nervoasă,încât vocea i s-a frânt.
-Nu mă va deranja defel.Demult doream să te iau în brațe.Eşti gata?
-Ține-te după mine.A vrut-o seducătoare,ei bine,pe Dumnezeu că aşa va fi.Era hotărâtă să-şi joace rolul vieții.Amândoi urmăreau acelaşi scop,să-l facă pe nebun atât de gelos încât să uite de orice prudență şi să vină după ea.Sperau ca furia să-l determine să facă ceva necugetat.Era prea târziu pentru scrupule.
-Hei,i-a şoptit Nick.Zâmbeşte.Apoi a rânjit când a adăugat: Poate că ar fi trebuit să fi făcut o repetiție.De când n-ai mai fost răsturnată în fân şi violentată?
-De vreo două zile,a mințit ea.Dar tu?
-De mai mult de atât.Ai ceva surprize în dormitor?
-Ce fel de surprize?
-O,nu ştiu.Obiecte obişnuite,pe care tinerele fete le țin la dispoziție.Lanțuri şi bice atârnate pe pereți.Echipamentul standard transmis de la mamă la fiică.
Ea şi-a menținut figura inexpresivă.
-Cu ce fel de fete ai avut de-a face?

-Cu fete bune,a asigurat-o el.Realmente bune.Laurant ştia că Nick încerca să o facă să râdă,pentru a-i alunga tracul.Când a trecut pe lângă el,i-a spus:
-Regret,n-am nici o surpriză înăuntru.Dar orice fată are oglinzi pe tavan,nu-i aşa? Râdea când a deschis uşa.A intrat prima,a aprins lumina şi s-a îndreptat spre pat.S-a dovedit a fi mai uşor decât s-a aşteptat.Pur şi simplu şi-a imaginat că e din nou top-model.În mintea ei,patul era capătul podiumului de defilare,iar sarcina ei era să ajungă acolo folosindu-şi toate părţile trupului.
Înainta cu o grație uşoară,cu coapsele mişcându-se după muzica din gând şi cu o expresie bosumflată pe figură.Nick o privea din prag,uluit de schimbarea petrecută în ea.Şi-a aruncat provocator peste umăr coama deasă şi lungă a părului,şi întorcând capul i-a adresat o privire fierbinte,vino-şi-ia-mă.
Când a ajuns la picioarele patului dublu,s-a întors complet şi i-a făcut semn cu degetul să vină.El făcea eforturi pentru a-şi aminti că totul nu e decât teatru.
Dacă nişte ochi puteau să ardă de pasiune,ai ei ar fi putut să aprindă casa.
S-a îndreptat spre ispititoarea lui,dar ea nu-şi epuizase arsenalul de seducție.
Astfel,când a ajuns aproape,şi-a scuturat capul,s-a depărtat de el cu un pas,apoi încet a început să-şi descheie nasturii bluzei.
Nu-şi lua privirea de la el,uitându-i-se direct în ochi,aşteptându-1, hărțuindu-1,chemându-1.A lăsat-o să-şi descheie bluza,dar când a încercat să şi-o scoată şi i-a zărit umbra sutienului de dantelă şi dulcea bombare a sânilor,a luat-o brutal în brațe,cu nerăbdare şi pasional.Mâna i-a alunecat spre ceafă.I-a prins părul în pumn,iar cu cealaltă mână i-a presat spatele,ridicând-o şi lipind-o de el.Apoi i-a dat capul pe spate,s-a aplecat şi a sărutat-o lung şi apăsat.
Atingerea a fost electrizantă.Gura ei era atât de dulce,maleabilă,dornică-fir-ar să fie,ştia să sărute!Buzele i s-au desfăcut fără alt îndemn şi în momentul acela,curiozitatea şi dorința l-au răscolit.
Limba i s-a insinuat înăuntru,pentru a-i gusta interiorul dulce al gurii.
Iar ea a răspuns în acelaşi fel,dar,numai pentru o secundă sau două,după care brațele ei şi-au găsit drumul în jurul gâtului lui şi s-a lipit strâns,atârnând de el şi răspunzând înflăcărării lui.Sărutul nu se mai termina.Mintea îi spunea că totul e actorie,destinată camerei de luat vederi,dar trupului nu-i păsa de aceasta.
Reacționa ca oricare alt bărbat în brațele unei femei frumoase.
Îşi depărta gura de a ei şi începu să-i ciugulească cu dinții lobul urechii.
-Mai uşor,mai uşor,i-a şoptit înflăcărat.
-Nu,i-a răspuns ea tot în şoaptă.Apoi l-a apucat de păr,trăgându-i capul în jos,pentru a-1 putea săruta din nou pe gură.Când limba ei a atins-o pe a lui,a mârâit înfundat.Ea a zâmbit satisfăcută şi plină de ea,cu buzele în continuare

lipite de ale lui,apoi l-a sărutat din nou cu pasiune şi agresivitate,dar Nick n-avea intenția să o lase să i-o ia înainte.I-a descheiat blugii şi mâinile-au coborât de-a lungul spatelui,până în pantaloni.Cuprinzându-i posteriorul cu ambele palme,a ridicat-o şi a lipit-o de duritatea lui trezită la viață.Şocată,cu ochii larg deschişi,a încercat să-l respingă dar n-a lăsat-o.Gura a luat-o în posesie totală şi timp de câteva scunde ochii i s-au închis,în timp ce o strângea la pieptul lui puternic şi fierbinte.S-a frecat de el,pelvis contra pelvis,potrivindu-se perfect.Felul în care o atingea şi o mângâia cu mâinile şi limba au facut-o să uite că era vorba doar de actorie.I s-a agățat de umeri pentru a nu se putea desprinde de el şi l-a sărutat tot atât de dornică.În întunecoasa cameră de zi din partea cealaltă a oraşului, voyeurul îi privea.Urletul lui de furie a stârnit ecouri în casă.Tremurând,a pus mâna pe o lampă,a smuls-o din priză şi a azvârlit-o de perete.
Acum avea motiv s-o pedepsească.

CAPITOLUL 21

În dimineața următoare i-a venit greu să-l privească pe Nick în ochi.
În seara precedentă,imediat ce luminile s-au stins,Nick s-a desprins brusc de ea şi a ieşit pe hol pentru a deconecta camera de luat vederi.Ea a mulțumit beznei, pentru că ştia cât de uluită şi dezorientată arăta.I-a fost greu să-şi pună şi picioarele în mişcare.Ar fi dorit să se ascundă în baie,până ce-şi revenea.Dar nici nu se punea problema.În loc de asta,a căzut pe pat şi a rămas acolo,până ce bătăile inimii i s-au potolit şi a putut să respire normal.Apoi Nick şi Joe au revenit în cameră şi i-au recomandat să se odihnească.Ei vor face de pază pe rând.Nu ştia dacă Nick a dormit noaptea trecută,sau dacă s-a odihnit în vreun fel. Singurul lucru pe care şi-l amintea era epuizarea ce pusese stăpânire pe ea.
S-a trezi în zori şi şi-a pus echipamentul de jogging: o bustieră de spandex cu dungi albastre şi albe,foarte mulată pe trup,care nu reuşea să-i acopere ombilicul,un şort albastru tot de spandex,şosete şi pantofi *Reebok*,confortabili dar uzați.După ce şi-a prins părul în coadă de cal,a intrat în dormitor şi a început exercițiile de înviorare.Imediat,Nick a intrat şi el.
Aruncându-şi privirea asupra felului în care era îmbrăcată,inima lui şi-a accelerat bătăile.Era pusă în evidență fiecare linie curbă a trupului ei.
-Drace,Laurant,fratele tău ştie că te îmbraci cu astfel de lucruri?
Tocmai începuse exercițiile pentru talie,astfel că nu s-a uitat la el când i-a răspuns:
-Nu e nimic rău în îmbrăcămintea mea.Doar nu mă duc la biserică.Mă duc să-mi fac alergarea de dimineață.

-Poate că ar trebui să pui un tricou deasupra...
-Deasupra cui?
-A pieptului.La rândul lui,şortul nu reuşea să-i acopere picioarele nemaipomenit de lungi.Nu putea să-şi ia ochii de la ele.
-Şi pantaloni lungi,a mormăit el.E un oraş mic.Oamenii vor fi şocați.
-Nu.Nici gând,l-a asigurat ea.Sunt obişnuiți să mă vadă alergând.
Lui nu-i plăcea asta deloc,dar cine era el să protesteze? Dacă voia să se îmbrace ca o...sportivă,ei,drace,dar ce se întâmpla cu el?
Nu era treaba lui să-i recomande cum să se îmbrace.Chiar dacă între ei ar fi existat o relație-ceea ce nu e cazul,şi-a amintit el imediat-tot n-ar fi avut dreptul să-i spună ce să pună pe ea.Şi el era îmbrăcat pentru alergare,un tricou bleumarin uzat,şort de gimnastică,şosete albe şi nişte pantofi ponosiți,care fuseseră când va albi.În timp ce ea îşi făcea exercițiile pentru picioare,el şi-a strecurat pistolul în suportul de sub braț şi şi-a tras tricoul deasupra.Apoi a luat un mic receptor şi l-a băgat în urechea dreaptă.După care,în fața oglinzii de la toaletă,şi-a prins un disc mic cât o insignă,de bentița din jurul gâtului,chiar deasupra claviculei.Îşi lega unul dintre şireturile de la pantofi,când l-a întrebat:
-Pentru ce e insigna aceea?
-E un microfon,i-a răspuns el.Aşa că nici un fel de vorbe murdare,astăzi.Wesson ascultă şi înregistrează tot ce spun.Deşi,Jules,eu continui să cred că e o idee proastă.Vocea din ureche a intervenit imediat.
-Totul s-a notat,agent Buchanan,şi pentru tine sunt domnul Jules,nu Jules.
Nick a murmurat pentru sine „dobitocule”,apoi s-a întors spre Laurant:
-Eşti gata?
-Da,i-a răspuns ea şi pentru prima dată de când a intrat în dormitor,l-a privit în ochi.
-Mă întreb cât timp va trebui să facem asta.Ea nici nu s-a obosit să pretindă că nu înțelege.
-Ți-ai pus şi tu întrebarea?
-Ai roşit.
-Nu-i adevărat.Ridicând din umeri pentru a-şi masca stingherea la,a rostit în şoaptă,în speranța că Wesson n-o s-o audă.Nu cred că e nevoie să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat...
-Nu,nu e nevoie să vorbim despre aşa ceva,a acceptat el.Apoi a făcut o strâmbătură drăgălaşă şi a adăugat: Dar fac pariu că amândoi ne vom gândi la asta toată ziua.Îi privea gura,aşa că ea a coborât pleoapele.

-Să mergem,a mai adăugat el.Dând din cap,a trecut pe lângă el.Odată jos,în camera de zi,el a mai spus:
-În timpul alergării,vreau să rămâi chiar în fața mea şi nu-ți fie teamă,voi alerga destul de încet pentru a ține pasul cu tine.Ea a râs.
-O să alergi mai încet? Nu cred.
-De când am intrat în FBI,alerg aproape în fiecare dimineață.Noi agenții trebuie să ne menținem în cea mai bună condiție fizică,a explicat el.
-Da? Atunci de ce mi-ai spus că nu eşti alergător?
-N-am spus asta.Am spus că nu-mi place să alerg.
-Ai spus că face rău la genunchi şi că ai să te plângi tot timpul.
-Face într-adevăr rău la genunchi,şi chiar am să mă plâng.
-Şi câți kilometri alergi în fiecare dimineață?
-Cam cincisprezece,mai mult sau mai puțin.Ea a râs din nou.
-Adevărat? Joe se afla la fereastră,privind afară dincolo de perdelele trase.
-Nick,cred că ar fi bine să te uiți şi tu.E o situație nouă.Poate că vrei să reconsideri alergarea de astăzi.Laurant l-a împins spre fereastră,l-a privit pe furiş şi apoi a spus:
-E în regulă.Eu am plecat,pentru că mă aşteaptă băieții.
Alergăm în fiecare dimineață împreună.Uitându-se peste capul ei,a văzut într-adevăr şapte tineri înghesuindu-se pe trotuarul din fața casei.Alți doi alergau pe loc,în mijlocul străzii.
-Cine sunt ăştia?
-Băieții de la liceu,i-a răspuns ea.
-Şi aleargă cu tine în fiecare zi? De ce dracu' nu i-ai menționat până acuma?
Vocea lui era neîncrezătoare şi furioasă.
-Nu te supăra.Nu e cine ştie ce.Îmi pare rău că am uitat să-ți spun.Băieții fac parte din echipa de atletism a liceului din Holy Oaks...ei bine,unii dintre ei.Şi de fapt nu aleargă realmente cu mine,-cel puțin nu tot traseul din jurul lacului.Toți abandonează când ajung la cărare.Apoi mă aşteaptă să-i ajung şi...
-Şi ce? a întrebat el.Şi înainte ca ea să aibă timp să răspundă,a bombănit: Wesson,ai auzit?
-Aud bine şi clar,a venit răspunsul prompt.
-Şi ce? a întrebat-o din nou.Te aşteaptă să revii din jurul lacului,şi apoi ce?
-Şi mă însoțesc până acasă.Asta-i tot.Vor să rămână în formă pe perioada vacanței,ca atunci când începe şcoala să fie cei mai buni.Nick le-a aruncat o nouă privire şi a observat un băiat ce venea alergând,pentru a se alătura celorlalți.

-Aşa e.Sunt nişte alergători foarte serioşi,a remarcat sarcastic.Mai ales puştiul care mănâncă gogoşi.Categoric va ajunge la Olimpiadă.
Joe a aruncat o privire în oglinda din hol.Părul îi era zburlit în toate direcțiile.
Nu se obosise să-l pieptene de când s-a dat jos din pat,sau mai bine zis de pe sofa,de aceea s-a apucat acuma să-l îmblânzească,în timp ce li s-a adresat:
-Ei bine,eu unul nu cred băieții ăştia s-au extras din aşternuturi şi au venit aici pentru alergare,Laurant.Nu,sunt mai mult ca sigur că nu alergarea e în capul lor.
-Atunci ce-i scoate din pat atât de devreme dimineața? a întrebat ea exasperată.
La care i-a răspuns Nick:
-Hormonii,Laurant.Răscoala hormonilor.
-O,pentru Dumnezeu.La ora asta? Băieții de vârsta lor au şi alte lucruri în minte,în afară de sex.
-Nu,nu au,a protestat Nick.Ea l-a privit pe Joe care a dat timid din cap.
-Într-adevăr,nu au,l-a susținut el pe Nick.Acesta a făcut un semn spre fereastră.
-Ai văzut? Şi să ştii,când eram de vârsta lor,nici cu nu mă gândeam la nimic altceva decât la sex.Joe a aprobat din cap.
-Trebuie să fiu din nou de acord cu Nick.Numai la asta mă gândeam şi eu.
În primul rând mă gândeam cum să reuşesc s-o fac şi când în final reuşeam, începeam să mă gândesc cum s-o fac din nou.Nu ştia dacă să râdă sau să se înfurie.Discuția era absurdă.
-Susțineți că în fiecare secundă,a fiecărui ceas când erați treji,numai la asta vă gândeați,la vârsta adolescentei?
-Destul de des,a răspuns Nick.Aşa că ştim de unde vin şi ce devin.Poate că ar trebui să mă duc afară şi să stau puțin de vorbă cu ei.
-Să nu îndrăzneşti.Apoi tot el a venit cu o idee mai bună.Să-i intimideze.
Şi-a ridicat tricoul până deasupra pistolului şi l-a aranjat în aşa fel încât să fie cât mai la vedere.Joe îl privea.
-Asta ar trebui să-i descurajeze.Când Nick i-a deschis lui Laurant uşa din față pentru a ieşi,i-a zâmbit şi i-a spus:
-Poate că ar trebui să împuşc vreo doi.Când a trecut pe lângă el,Laurant a întors ochii,ignorându-i privirea mânioasă.Făcând cu mâna însoțitorilor ei,a traversat strada în fugă şi l-a recomandat băieților,informându-i că e logodnicul ei.
Între timp,băieții au observat pistolul,dar nu i-au acordat decât o privire fugară, înainte de a-şi concentra întreaga atenție asupra remarcabilelor comori pe care le poseda Laurant.Nici măcar nu l-au privit pe Nick,când Laurant le-a explicat că este de la FBI.De fapt,nu era decât o competiție între bustiera spandex şi armă,în care bustiera a ieşit învingătoare.În timpul alergării,Nick se afla în spatele ei.

Băieții alergau cu un pas înaintea lor şi tot timpul întorceau capul,încercând s-o angajeze pe Laurant într-o conversație.Băiatul cu gogoaşa a fost primul care a abandonat.În curând l-au urmat alți trei.Gradat,Laurant a mărit pasul,înaintând plină de grație în timp ce picioarele ei lungi mâncau pământul.
Şi a avut dreptate în legătură cu rezistența fanilor ei.La intrarea în parc,ultimii doi băieți au abandonat,incercând să-şi recapete răsuflarea.Nick l-a auzit pe unul din ei sufocându-se şi acest sunet i-a provocat o imensă satisfacție.
Lui Laurant îi plăcea acesta perioadă a zilei.Era atâta pace,linişte şi frumusețe.
Timp de o oră a făcut efortul de a uita tot şi de a se concentra numai asupra drumului.Frunzele de pe jos erau îmbibate de apa de la ploaia de noaptea trecută,dar ştia că până la prânz totul va fi din nou uscat.
Seceta bântuise puternic Iowa,ierburile şi tufişurile fiind îngălbenite.Când a luat curba din jurul lacului albastru,intrarea în rezervația naturală a rămas pe dreapta.
Era formată din vreo zece acri de iarbă înaltă şi galbenă de preerie.Se unduia în adierea blândă a dimineții,ca un lan de grâu.Când a trecut de cabana starețului,a avut senzația că agentul Wesson o privea,dar nu l-a putut vedea din cauza storurilor trase.Bazinele din dreapta şi din spatele cabanei erau aproape goale,alt semn al secetei.
După ce a terminat de înconjurat lacul,a simțit transpirația picurându-i pe ceafă şi între sâni.Atunci a încetinit ritmul,apoi s-a oprit,s-a aplecat şi a inspirat adânc.Îl putea auzi pe Nick gâfâind în urma ei.Stând aşa,erau nişte ținte foarte vizibile.El a aruncat o privire circulară spre pădurea deasă şi tufişurile înalte din jurul lor şi s-a apropiat şi mai mult de ea.Tricoul îi era îmbibat de transpirație.Cu podul palmei şi-a şters sudoarea de pe frunte.Va putea să-şi recapete respirația de abia când vor ajunge acasă.
-Hai să plecăm de aici.Mergem sau continuăm să alergăm până acasă?
-Alergăm.Băieții aşteptau la intrarea în parc.Rânjind ca nişte proşti,i-au înconjurat.
-Secături,a bombănit Nick în timp ce Laurant le-a făcut un semn de rămas bun şi a urcat scările.Odată uşa închisă în urma lor,Nick s-a liniştit.
-E al naibii de umed acolo.
-Ce crezi despre lacul nostru? Nu e minunat?
-L-am văzut şi ieri,i-a amintit el.Când ne-am dus să ne întâlnim cu Wesson.
-Dar nu e minunat? E paradisul pescarilor.Poți să vezi peştii zburdând printre pietre,atât de limpede e apa.
-Da? N-am observat.Îşi ținea mâinile în şold şi încă mai respira greu.
-Cum ai putut să nu observi? La ce te uitai?

-La toate locurile unde ticălosul ar fi putut să se ascundă.Poate că te-a avut în vizor,din momentul în care am intrat în parc până am ieşit,şi eu nu l-am descoperit.Nu pot să te mai las să alergi.Mă auzi,Wesson? Călăul putea să fie ascuns oriunde.E un teren prea vast de supravegheat.Avea gura uscată când a încercat să vorbească.
-Crezi că ar putea folosi o armă pentru a...
-E un tip minuțios şi are personalitate,i-a răspuns Nick.Poate că va încerca să te rănească,pentru a le determina să încetineşti ritmul.
-Mai sunt şi alți agenți care v-au urmărit tot timpul cât ați fost în parc,a intervenit Joe când Laurant a trecut pe lângă el îndreptându-se spre bucătărie,
pentru a bea puțină apă minerală.Urmând-o,şi-a continuat ideea: Amândoi ați fost în siguranță.Întorcându-se în camera de zi,i-a dat lui Nick o sliclă de Evian şi apoi a deschis-o pe a ei.După ce a luat o înghițitură bună,s-a îndreptat spre scări.
-Mă duc să fac un duş.
-Stai puțin,a intervenit Nick urcând scările înaintea ei.Apoi a cercetat baia,
pentru a fi sigur că nu o aşteaptă nici o surpriză.
Era excesiv de prudent şi îi era îndatorată pentru asta.
-E în regulă,poți să intri.
-Ai putea să faci şi tu duş,în baia de la parter,i-a sugerat ea.
-Am să aştept.Când a ieşit din baie,cincisprezece minute mai târziu,Nick era aşezat pe pat şi vorbea la telefon.Părul ud era lăsat pe spate şi îmbrăcase o rochiță scurtă de interior din bumbac,care avusese şi zile mai bune.
După ce i-a aruncat o privire,brusc şi-a pierdut şirul gândurilor.
Ştia că sub materialul subțire era goală şi a trebuit să facă un efort pentru a-şi reveni şi a se concentra asupra conversației telefonice.
-Ascultă,Theo,vorbim despre asta când mă întorc la Boston.E bine? închizând telefonul,a întors puțin capul,pentru a trage cu coada ochiului la Laurant.Tocmai deschidea comoda şi lua din sertar două bucățele de dantelă.Imediat,mintea i se îndreptă spre imaginea ei îmbrăcată cu aşa ceva.
Ia-o din loc,-şi-a spus în gând.*E în afara oricărei discuții şi nu e treaba ta să visezi la ea.Ce dracului de prieten eşti,să râvneşti la sora lui Tommy*?
Dar să se mustre tot timpul,nu ducea la nimic bun.O dorea.
Pur şi simplu.În sfârşit,trebuia să admită realitatea.Şi acuma,ce putea să facă în legătură cu asta?
Nimic,a hotărât el.Nici un nenorocit de lucru.Chiar dacă n-ar fi fost sora prietenului lui,nu trebuia să se implice sentimental.O relație între ei era

imposibilă.N-ar fi funcţionat niciodată şi ea ar fi sfârşit prin a-l urî.Ea voia ceea ce n-a avut niciodată,familie şi copii,o mulţime de copii,iar el nu voia nimic din toate acestea.Şi faptul că a ajuns atât de vulnerabil i se părea prea mult.Chiar dacă provenea dintr-o familie cu opt copii,era totuşi un solitar şi acesta era modul de viaţă care-i plăcea.N-ar fi trebuit să o sărute niciodată.A fost o idee proastă,a hotărât el.N-a fost pregătit pentru ce s-a întâmplat şi nu şi-a închipuit cât de bine putea să fie.Dumnezeule,cât de arogant se dovedise a fi!
De fapt a crezut că putea să rămână distant şi profesionist,dar când ea l-a înconjurat cu braţele şi i-a simţi buzele moi,gândul că e în exerciţiul funcţiunii a zburat pe fereastră şi el s-a transformat într-unul din adolescenţii ăia perverşi de afară.La tot ce a putut să se gândească atunci a fost cum să o răstoarne pe spate.
Poate că la urma urmei Morganstern ar avut dreptate.Poate că era prea implicat personal în această acţiune.Totuşi,când a spus asta,şeful lui s-a referit la prietenia cu Tommy.Ce ar crede Pete dacă ar şti că agentul lui alergă după sora prietenului său?
La această întrebare,cunoştea deja răspunsul.I-ar fi tras o muştruluială să-l ţină minte.Telefonul a sunat din nou.A răspuns el şi după ce a ascultat un minut:
-Da,Monseniore.Am să-i spun.Mulţumesc că m-aţi sunat.
Laurant se afla în uşa dulapului de haine,schimbându-se de pe un picior gol pe altul,în timp ce căuta printre hainele înghesuite pe singura vergea încovoiată din lemn.Când Nick a închis,l-a întrebat:
-Era Monseniorul McKindry?
-Ce? A,da,el era.Tommy şi-a uitat orarul în bucătărie şi Monseniorul a spus că i
-l va trimite prin poştă.
-Ţi-a spus când au plecat de la casa parohială?
-Da.Dis-de-dimineaţă.Laurant,pentru Dumnezeu,pune ceva pe tine.
Continua să răscolească printre haine când i-a răspuns:
-Imediat ce mă vei lăsa puţin singură,voi fi încântată să mă îmbrac.
Putea să perceapă stânjeneala din glasul ei.
-În regulă,a aprobat-o el simţindu-se ca un idiot.Apoi,îndreptându-se spre baie,a adăugat:
-Nu pleca din dormitor până ce nu mă îmbrac şi eu şi ţine uşa încuiată.
-Dar jos e Joe.
-Da,totuşi vreau să mă aştepţi.Vocea lui nu mai lăsa loc la discuţii.
S-a ţinut după el,pentru a-şi lua uscătorul de păr şi peria din dulăpiorul de deasupra chiuvetei.Când a ajuns lângă el,tocmai îşi scosese tricoul.Fără să vrea

i-a atins spatele cu mâna şi el a reacţionat ca şi cum l-ar fi ars cu fierul roşu,tresărind violent.
-Scuză-mă,s-a bâlbâit ea.Înghesuind tricoul în chiuvetă,a oftat:
-Te-am făcut să te simți prost din nou,nu-i aşa? Stăteau foarte aproape față în față.Cu o mână şi-a strâns rochița pe piept,iar cu cealaltă a luat uscătorul de păr şi peria.
-Domnul Wesson ascultă? a şuşotit ea.El a dat din cap negând.
-Am lăsat microfonul pe măsuța de toaletă,alături de receptor.
-Nu vreau să te simți nici tu prost,dar a fost exact ca atunci când ne-am sărutat.
Ştiam ce trebuie să presupunem că facem,dar...
-Ce? Ridicând din umeri,a adăugat:
-N-am făcut decât să ne simțim prost.Asta e tot.
-Amândoi ne-am....
-Ce? a murmurat ea.
-Ne-am înfierbântat.Până în clipa când el a pronunțat cuvântul,ea îşi privise picioarele.Dar după aceea,ochii i s-au îndreptat spre el.
-Da,aşa e.Ce am putea face în legătură cu asta?
-Să ştergem cu buretele,a sugerat el.Ştiu o cale.
Sclipirea din ochii lui ar fi trebuit să o avertizeze.
-Care? l-a întrebat ea.
-Fă duş împreună cu mine.Aste te-ar face să-ți învingi sfiala.
A fost atât de şocată de idee,încât a început să râdă,adică exact ceea ce aşteptase el de la ea.Tensiunea a dispărut.Strâmbătura lui era comică.
-Ai avut o căutătură cât se poate de răutăcioasă,a zis ea întorcându-se şi părăsind baia.Deoarece oglinda era încă aburită şi în baie era înăbuşitor de cald,Nick i-a sugerat să lase uşa deschisă.Apoi ea a aşteptat până ce a auzit duşul curgând,
după care s-a grăbit să se îmbrace şi să-şi usuce părul.Deoarece mergeau să cumpere inelul de logodnă,a hotărât să pună mai multă atenție în felul cum se îmbrăca,aşa că şi-a pus o pereche de pantaloni marinăreşti încrețiți în talie şi o bluză de mătase de culoarea piersicii.Apoi în fundul dulapului a găsit o geacă albă de pânză.Şi în timp ce ea îşi usca părul,Nick a făcut patul.Când a terminat,
cuvertura arăta ca vai de lume,dar ea i-a apreciat efortul.Nick purta blugi şi o bluză albă de polo.Şi-a agățat tocul de piele la centură,apoi şi-a prins din nou de bluză micuțul microfon ce semăna cu o insignă roşie,şi-a băgat receptorul în ureche şi portofelul în buzunarul de la spate.
-Gata.Ei,care e programul? a întrebat-o după ce i-a aruncat o privire rapidă.

-În primul rând micul dejun,pentru că mor de foame,apoi magazinul de unde să luăm alimente pentru Joe.După care,vreau să controlez la mine la prăvălie,dacă au început să raşcheteze podeaua.Dacă nu,am să stau acolo toată după-amiaza.
-Apoi la bijutier,a adăugat el,în timp ce-şi punea o pereche de mocasini din piele.
-Trebuie să mă duc să-mi iau şi rochia de domnişoară de onoare,i-a adus ea aminte.Şi va mai trebui să petrec o oră sau două la mănăstire.E cazul să încep odată treaba din pod.Au petrecut dimineața facând tot felul de curse.Erau lucruri obişnuite,treburi pe care perechile le fac aproape întotdeauna împreună,dar în situația lor nimic nu era obişnuit.Ea privea mereu peste umăr,chiar şi când s-au aflat în magazinul alimentar de unde îi luau mâncare lui Joe.Aproape peste tot,Laurant era oprită ori de o prietenă,ori de o vecină şi de fiecare dată l-a recomandat pe Nick drept logodnicul ei.Iar el de fiecare dată a jucat teatru,fiind atent şi afectuos.Şi totul părea atât de natural,încât ea a trebuit să facă eforturi pentru a-şi aminti că nu e decât actorie.S-a liniştit doar când s-au urcat din nou în maşină.Aici se simțea în siguranță.Nick a dus-o la un restaurant McDonald, unde au luat micul dejun şi apoi s-au îndreptat spre casă.
În maşină au deschis radioul şi au ascultat o melodie a formației Garth Brooks despre o dragoste pierdută şi regăsită.Era nerăbdătoare ca Nick să-i vadă magazinul.
Aşa că l-a ajutat să care cumpărăturile în casă,lăsându-le pe hol,pentru ca Joe să le pună unde trebuia.Apoi s-au urcat din nou în maşină.
Pentru că după cumpărarea inelului de logodnă trebuiau să meargă la mănăstire, el a hotărât să se ducă întâi până în scuarul din mijlocul oraşului.Aici au oprit lângă fântână,astfel încât puteau să vadă clădirile din față.Nici una nu era monument istoric,în nici un caz,dar arhitectura lor veche era încântătoare.
Cele mai multe dintre fațade aveau nevoie de puțină renovare,dar nimic prea deosebit.
-Vezi ce minunat arată totul? l-a întrebat ea.
-Da,văd.De ce oare ar vrea cineva să le dărâme?
-Chiar aşa,de ce? a intervenit ea plină de entuziasm.Cu câțiva ani în urmă,aici îşi făceau cumpărăturile toți locuitorii oraşului,se întâlneau şi stăteau de vorbă.Eu vreau să fie din nou aşa.
-Nu e suficient doar ca magazinele să fie renovate,a intervenit el.Mai trebuie să fie şi altceva pentru a atrage cumpărătorii.
-Preşedintele colegiului are în vedere mutarea librăriei în clădirea din colț,din dreapta ta.E mai mult decât potrivită ca mărime şi în felul acesta copiii vor putea

să mai iasă din camerele campusului.Vor trebui să vină în scuar ca să-şi cumpăre cărțile.
-Asta ar fi de ajutor.
-Da,a confirmat ea.În felul acesta fac mişcare.Campusul este numai la câteva cvartale depărtare.Hai să mergem.Vreau să-mi vezi magazinul.
Entuziasmul ei l-a făcut să zâmbească.A parcat lângă magazinul de bijuterii.
Apoi,în timp ce mergeau pe stradă,i-a înconjurat umerii cu brațul.
Însă n-a putut să vadă magazinul.Pe podea fusese deja aplicat primul strat de poliuretan.Şi pentru că ferestrele erau acoperite,n-a putut să vadă nimic nici prin ele.Va trebui să aştepte cel puțin patru zile,până ce vor fi aplicate şi se vor usca al doilea şi al treilea strat.
Aşa că s-au dus la Magazinul de bijuterii Russell.Nick a scos-o pe Miriam Russel din pantofi,când a ales un inel cu un diamant de două carate-cel mai mare din magazin.Dar Laurant nu-1 voia.Ei i-a plăcut un inel cu diamant de un carat şi jumătate.Faptul că nu trebuia ajustat pe deget,fiindcă i se potrivea perfect,l-a făcut pe Nick să considere că e de bun augur.Apoi ea a ridicat mâna,mişcându-şi degetele pentru ca lumina să sclipească în fațetele diamantului,suspinând şi entuziasmându-se ca orice femeie îndrăgostită.După care i s-a părut că a exagerat puțin,dar Miriam a apreciat cât se poate de bine scena.Bătea din palme şi radia de bucurie.
Când Nick i-a dat lui Miriam cardul American Express pentru a plăti,aceasta a devenit foarte serioasă.A întrebat-o pe Laurant dacă ar putea să-i spună ceva între patru ochi,înainte de a înregistra suma.Apoi a condus-o până în fundul magazinului,în timp ce Nick aştepta la casă.Nu ştia ce discutau,dar indiferent de temă,Laurant era vizibil încurcată.Fața ei devenise roşie şi nu înceta să dea din cap.Câteva minute mai târziu,după ce Nick a semnat ceea ce era nevoie,a luat inelul,l-a pus din nou pe degetul lui Laurant,şi apoi s-a aplecat şi a sărutat-o.
A fost un sărut uşor,care totuşi a zguduit-o.A trebuit ca el să o înghiontească de la casă.Iar în timp ce părăseau magazinul,Miriam a strigat după ei:
-Adu-ți aminte ce ți-am spus,Lauren.Îți țin pumnii.În mod evident ofensată,
Laurant s-a grăbit să iasă.Nick a urmat-o îndeaproape.
-Ce naiba a mai fost şi asta?
-Nimic important.
-Dar îți ține pumnii.
-Nu e nimic,realmente.
-Haide,Laurant.Spune-mi.N-a mai încercat să se eschiveze.

-Bine,am să-ți spun.Mica discuție pe care am avut-o în magazin a fost în legătură cu modul de restituire.Ea crede că am s-o dau în bară şi de data aceasta. Au fost cuvintele ei,nu ale mele.Îți dai seama nu-i aşa că,atunci când totul se va sfârşi şi tu vei pleca,toți vor crede că am făcut-o iar de oaie.Nu e deloc nostim, Nick,aşa că nu mai rânji.Nu i s-a părut amabil,când râzând,i s-a adresat:
-Ai într-adevăr o ciudată reputație pe aici,nu-i aşa? Ia spune,ce le faci tu bărbaților care încearcă să se apropie de tine?
-Nimic,a strigat ea.Nu le fac nimic.Doar...discern.În oraş există un mic grup de femei,care nu au nimic mai bun de făcut decât să bârfească şi dacă una dintre ele se întâmpla să mă vadă vorbind cu un bărbat necăsătorit,îşi închipuie tot felul de lucruri neadevărate.Înainte chiar de a afla eu,ziarista aia băgăcioasă,Lorna Hamburg,scrie totul în ziar.E ridicol.Apoi când nu mai sunt văzută vorbind cu acel bărbat,toată lumea crede că am dat-o iar în bară.
-Scrie într-adevăr astfel de lucruri în ziar?
-Ea redactează pagina socială.Numai bârfe şi gunoaie.Nu prea se petrec multe pe aici,aşa că ea...
-Mai şi născoceşte?
-O,Doamne,vorbeşti de lup,a şuşotit ea.Hai să ieşim de aici.Mişcă-te Nick.Ne-a reperat.Lorna Hamburg îi văzuse de departe şi acuma venea alergând.Părul ei lung,ondulat şi platinat făcea să pară şi mai mici trăsăturile ei mignone,iar cerceii uriaşi care îi atârnau de urechi se bălăbăneau nebuneşte înainte şi înapoi,la fiecare pas.Căra cu ea un sac de pânză cu imprimeu leopard,de mărimea unei valize,care-i atârna de umărul stâng şi alergând se apleca în partea aceea,ca un beţiv care nu era în stare să se țină pe picioare.
Accelerând şi mai mult pentru a-i prinde,tocurile ei înalte de zece centimetri şi de culoarea fucsiei țăcăneau pe trotuar,sunetul semănând cu clănțănitul dinților.
-Vai de mine,cum se mişcă,a remarcat el.Când i-a ajuns,Nick nu s-a putut abține să nu-i observe sprâncenele.Sau mai bine zis,lipsa lor.
Lorna le smulsese şi folosise un creion dermatograf,pentru a trage o linie dreaptă deasupra ochilor înfundați în orbite.Din cauză că Nick n-a cooperat cu ea,pentru a dispărea la timp,Laurant a înțepenit.
-Am crezut că agenții FBI-ului sunt mai rapizi,a bombănit ea în timp ce aştepta răbdătoare să-l recomande femeii,pe care în secret o supranumise Gorila de la Gazette.
-Tot timpul să ai în minte scopul nostru.Aceasta e o ocazie minunată.Aşa că încetează să te mai încrunți şi prefă-te că mă iubeşti.Nick a fost dezgustător de amabil şi asta n-a făcut decât s-o încurajeze pe Lorna să insiste mai mult ca de

obicei.Le-a cerut pe loc un interviu.Scoţându-şi uriaşul carnet de notiţe din sac,a vrut să afle toate amănuntele privind felul în care s-au întâlnit.
În cincisprezece secunde,Nick ştia deja două lucruri despre această femeie.
Primul,că o detesta pe Laurant şi al doilea,că îl voia pe el.Nu era o presupunere de om încrezut.Nici o observaţie prea perspicace.
Drace,felul cum se uita la el în timp ce-şi umezea într-una buzele cu limba,o demonstra în mod evident.Şi dezgustător.Ghemul din stomacul lui Laurant s-a răsucit din ce în ce mai tare,pe măsură ce întrebările Lornei deveneau din ce în ce mai personale,dar n-a ajuns în punctul culminant,decât când aceasta i-a întrebat dacă trăiau deja ca soţ şi soţie.
-Nu e nenorocita ta de treabă,Lorna.Nick a strâns-o de umăr şi i s-a adresat:
-Scumpo,arată-i Lornei inelul de logodnă.Laurant încă mai fierbea când şi-a ridicat mâna şi a fluturat-o în faţa Lornei.
-Probabil că a costat o avere.Toată lumea din oraş ştie că faci parte din FBI.Am primit deja până acuma vreo şase telefoane în legătură cu tine.E adevărat,a mai adăugat când el a privit-o sceptic.E vorba de pistol,ştii tu.Oamenii se tot minunează în legătură cu asta.Dar sunt mult prea politicoşi să te întrebe personal,desigur.
-Aşa că bârfesc pe la spate,a intervenit Laurant.Dar Lorna a ignorat-o.
-Agenţii FBI-ului nu câştigă prea bine,nu-i aşa?
-Mă întrebi dacă îmi pot permite inelul? s-a minunat Nick.
-N-am vrut să fiu aşa brutală.Nick a strâns-o pe Laurant de mână.
-Duc o viaţă îmbelşugată.Averea familiei,a adăugat el.
-Deci eşti bogat?
-Pentru numele lui Dumnezeu,Lorna.Nu e treaba ta...
Nick şi-a pus şi cealaltă mână pe umărul lui Laurant şi i s-a adresat dulce:
-Acuma,dragă,nu exagera şi tu.Lorna e doar curioasă.
-Da,a aprobat aceasta.Într-adevăr curioasă.De unde eşti,Nick? Nu te deranjează dacă-ţi spun Nick,nu-i aşa?
-Nu,sigur că nu.Locuiesc la Boston.Am crescut în Nathan's Bay.
-O s-o iei pe Laurant la Boston,după ce vă căsătoriţi?
-Nu.Vom locui aici.Eu călătoresc mult,aşa că pot să mă stabilesc oriunde,dar ea iubeşte oraşul acesta.Şi începe şi mie să-mi placă.
-Dar,după ce vă luaţi,Laurant nu va mai trebui să lucreze.Nu-i aşa?
-Nu vând magazinul,Lorna,aşa că lasă-te păgubaşă,a repezit-o Laurant.
-Faci progrese,Lorna.

-Rezist.Nu era o replică prea grozavă,dar era cea mai bună pe care putea s-o dea pentru moment.Şi se întâmpla că vreau să muncesc.
-Sigur că da.Tonul ei era condescendent.
-Dacă Laurant doreşte să muncească,aşa să fier a intervenit Nick.E o femeie modernă şi independentă,iar eu o voi sprijini în tot ceea ce face.După ce a închis carnetul,Lorna l-a înghesuit în sac.Apoi şi-a fixat întreaga atenția asupra lui Laurant.
-Vreau să cred că e o treabă adevărată,dar să fiu cinstită,am dubii.În mod categoric nu mai vreau să fiu forțată să dau din nou o dezmințire.Urăsc acest lucru.Oamenii cred că ceea ce tipăresc în coloana mea e realitate,aşa că poți să înțelegi îngrijorarea mea.Nick şi-a petrecut din nou brațul în jurul umerilor lui Laurant şi a tras-o spre el.
-A trebuit să retractezi ceva despre Laurant?
-De două ori a trebuit s-o fac,i-a răspuns Lorna.
-N-are nici o importanță,a intervenit Laurant.Dar trebuie realmente să plecăm.
Am o mulțime de treburi de făcut în după-amiaza aceasta.
-Sunt sigură că ți-ai dat seama ce oraş mic este Holy Oaks,a continuat Lorna.Iar eu sunt o persoană importantă aici.*La Gazette* sunt redactorul care răspunde de problemele societății.Oamenii contează pe mine să-i țin la curent cu tot ce se întâmplă în oraş.De asemenea,se aşteaptă să fiu corectă,dar logodnica ta mi-a făcut sarcina extrem de dificilă.Am ajuns în punctul în care mi-e urât să scriu ceva despre ea.Pur şi simplu.
-Atunci nu scrie,i-a sugerat Laurant.Întorcându-se din nou spre Nick,Lorna a continuat:
-Aşa cum ți-am spus mai înainte,când am fost atât de brutal întreruptă,Laura îşi schimbă tot timpul intențiile.Am menționat într-unul din articolele mele că Steve Brenner şi Laura sunt un cuplu serios şi că la orizont se întrevede o căsătorie,dar am fost forțată să dezmint.Făcând o pauză,i-a zâmbit afectat lui Laurant şi a mai spus:
-Ea m-a determinat să fac asta.Îți dai seama? Credibilitatea mea era la pământ,
dar ei nu i-a păsat.A tot insistat să dau o dezmințire.
-Pentru că nu era adevărat,a subliniat Laurant exasperată.Nu m-am întâlnit niciodată cu Steve Brenner şi tu ştii asta,dar nu te preocupă adevărul,nu-i aşa,Lorna? Accentul franțuzesc al lui Laurant devenise şi mal puternic,dovadă neîndoielnică a supărării ei.
-Trebuie neapărat să mă insulți? Eu sunt corecta,Scriu ce mi se spune.
-Dacă îți aduci aminte,ai scris despre planurile mele de nuntă.

Laurant a reuşit să o înghesuie în corzi şi lui Lorna nu-i plăcea deloc.
-Acuma nu-mi pot aduce aminte amănuntele,dar sunt convinsă că am primit informația din sursă sigură,altfel n-aş fi tipărit-o,a bombănit dezgustată şi cu buzele strânse.
-Sursa fiind Steve Brenner? a întrebat-o Nick.
-Admit că poate am...exagerat puțin,pentru a face articolul mai bogat în informații.Dar în mod cert,nu totul era inventat,indiferent ce ți-a spus Laura.Trebuie să-mi protejez reputația.
-Şi ce a spus Steve despre articol? Lorna a ridicat din umeri.
-N-a spus nimic.
-L-ai cunoscut personal?
-Nu.
-O să-ți placă,a prezis ea.Toată lumea îl place,toată lumea,în afară de Laura,a dat din mână în direcția ei.Steve vrea să aducă îmbunătățiri economiei oraşului,şi face aşa de multe pentru a-l ajuta.Sunt sigură că a fost tot atât de stânjenit ca şi mine în privința retractării,dar n-a spus niciodată nimic.Şi nici nu putea.E aşa un gentleman! Eu nici n-aş fi tipărit dezmințirea,dacă Lauren nu m-ar fi amenințat că va trece peste mine.E o femeie...foarte dificilă.
-Trebuie categoric să plecăm,a intervenit Laurant din nou.Ajunsese să fie sătulă de micuța Lorna.Dar Nick nu s-a mişcat.
-Doar pentru aducere aminte...Deoarece vrei să fii corectă şi toate celelalte...
-Da? l-a întrebat Lorna cu pixul pregătit.
-Numele ei e Laurant.Laurant,nu Laura,nici Lauren.Şi ne iubim,a mai adăugat el.Aşa că nu trebuie să fii îngrijorată în privința unei noi dezmințiri.Nu-i aşa,scumpa mea? Deoarece nu i-a răspuns imediat,el a strâns-o de umeri.
-Da,a rostit într-un târziu.Nick mă iubeşte şi eu îl iubesc pe el.
Pe figura Lornei s-a întins un zâmbet urât,afectat şi plin de superioritate.
Era clar că n-o crezuse,aşa că deodată pentru Laurant a devenit imperativ ca respingătoarea femeie să fie convinsă.
-S-a întâmplat chiar aşa,a reluat ea,pocnindu-şi degetele în figura Lomei.N-am crezut în dragoste la prima vedere,până la întâlnirea cu Nick.Am crezut că e doar dorință,nu-i aşa iubitule? Apoi am realizat că e altceva.Sunt îndrăgostită nebuneşte de el.Ochişorii Lornei fugeau de la rânjetul satisfăcut al lui Nick,la expresia cât se poate de serioasă a lui Laurant.
-Am să te citez.Dar a spus-o în aşa fel încât suna ca o amenințare.

-Ar fi foarte bine,a intervenit Nick,îndreptându-se spre maşină cu Laurant strâns lipită de el.Din fericire maşina nu era parcată prea departe.Nick i-a deschis portiera,apoi a înconjurat maşina până la locul şoferului,unde s-a urcat.
Lorna a rămas pe trotuar,privindu-i cu o căutătură aspră şi lipsită de amabilitate.
-Am sentimentul că Micuța Lorna nu te prea place,a început Nick aruncându-şi privirea prin oglinda retrovizoare,spre redactoarea acțiunilor societății.
-Acuma îmi dau seama de ce lucrezi la FBI.Eşti foarte perspicace.
-Articolul meu va apare în ziarul de duminică,a strigat Lorna după ei.Vă rog să continuați să fiți îndrăgostiți,măcar până atunci.Înfuriată pentru că n-a fost crezută,Laurant a apăsat butonul pentru a coborî geamul şi s-a aplecat în afară.
-Îți spun pentru ultima oară,Lorna.Aceasta e dragoste adevărată.Este genul care durează.Lorna a părăsit trotuarul păşind spre ei.
-Adevărat?
-Adevărat,a repetat Laurant.
-Ați stabilit data nunții? Era o provocare şi nu era cazul să nu-i răspundă.
-Să ştii că da.Ne căsătorim în a doua sâmbătă din octombrie,la ora şapte.
-Există vreun motiv că vă căsătoriți atât de repede? i-a mai întrebat femeia.
-Nu vrem să prelungim logodna.De altfel,totul e programat.Cinstit,Lorna,toată lumea ştie aceasta.Trebuie doar să confirmi şi tu că e adevărat,nu-i aşa? Vreau să spun că,la urma urmei,eşti redactorul paginii vieții societății.Răspunsul Lornei a fost ca un fel de sforăit.
-Şi totuşi...să aranjezi o căsătorie într-un timp atât de scurt...Nu cumva trebuie să vă căsătorit? Există oare un motiv de grabă?
-Ai ghicit,a repezit-o Laurant punând mâna pe portieră,pentru a o deschide.
Dar Nick a apucat-o de braț şi a încuiat uşa.Se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs,şi în acelaşi timp murea de dorință să o întrebe ce ar fi făcut dacă ar fi lăsat-o să coboare din maşină.Era în stare să se ia la bătaie cu micuța Lorna? Şi brusc,ea şi-a dat seama că se purta prosteşte.S-a trântit înapoi pe banchetă şi a ridicat geamul.
-Eşti aşa bun să porneşti.Vreau să plec de aici.Nici unul dintre ei n-a mai scos un cuvânt,până ce nu s-au depărtat de scuarul oraşului îndreptându-se spre mănăstire.Apoi Laurant a explodat:
-Lorna Hamburg este cea mai încrezută,bârfitoare şi malefică femeie din Holy Oaks.Nu pot s-o sufăr.E ticăloasă şi crudă şi îi place să dea loc la necazuri.Cum îndrăzneşte să nu mă creadă,a continuat ea țipând.Niciodată,dar niciodată n-am mințit-o.Niciodată.Şi nu m-a crezut,nu-i aşa? Ai văzut expresia de pe figura ei.Credea că mint.A mai trecut un minut în tăcere,apoi Nick s-a uitat la ea.

-Laurant?
-Ce este? a întrebat ea posacă.Iar el a readus-o la realitate.
-Adevărul e că ai mințit.
-Ea însă nu ştie,nu-i aşa?
-Se pare că ştie.
-Dă-i drumul,Nick.Te rog să conduci.Nu se putea abține să nu râdă.L-a ignorat şi a privit pe geam,în timp ce se lupta să se controleze.
-Eşti cam lipsită de logică,a subliniat el.Ce se va întâmpla când toate acestea se vor termina şi eu am să plec la Boston? O s-o determini pe Lorna să tipărească altă dezmințire,sau o să admiți că ai mințit-o?
-N-am să admit niciodată că am mințit-o.Niciodată.N-am să-i dau femeii acesteia de rând satisfacția de a şti că a avut dreptate.Am o reputație oribilă în legătură cu bărbații din acest oraş,numai din cauza minciunilor ei.Şi-a încrucişat brațele şi a plecat ochii.Ştia că nu e deloc rezonabilă,dar era prea furioasă pe Gorilă pentru a-i păsa.Lorna e lipsită de etică.La ea nu există aşa ceva.Jur că voi face orice pentru a nu trebui să admit că am mințit.Mă voi mărita chiar cu tine,a exagerat ea.Deşi eşti total nepotrivit.Nick a încetinit.
-Ce înțelegi prin afirmația că nu sunt potrivit? Care e problema mea?
-Nu eşti un om sigur.Aceasta e problema ta.Porți pistol,pentru numele lui Dumnezeu.
-Ți-am spus şi mai înainte.Asta ține de meserie.
-Exact.
-În viață n-ai nici un fel de garanție,şi nu există nimic perfect sigur,cel puțin nu în felul în care crezi tu.
Chiar şi şoferii de autobuz pot fi ucişi în timp ce-şi fac meseria.
-O,câți şoferi de autobuz crezi tu că au fost implicați în împuşcături?
El a scrâşnit din dinți.
-Nici pe agenții FBI care au fost implicați în împuşcături nu-i ştiu,a mormăit el.Eşti total lipsită de logică.Ştii asta,nu-i aşa? A devenit rigidă.
-Poate că nici nu vreau să am o logică.Ce e rău în asta?
-Atunci să te întreb direct.Chiar dacă îți dai seama că e ceva lipsit de logică,te vei mărita totuşi cu mine,doar ca să-i faci în ciudă Lornei?
Sigur că nu va face aşa ceva.Dar tot atât de sigur era,că nu avea de gând să admită aceasta în fața domnului Ştie-Tot-şi-Veşnic-Logic.
-Ce vrei să spui? l-a întrebat ea.
-Nimic.Dacă tu nu vezi nimic greşit în asta,atunci nici eu.După ce şi-a încrucişat din nou brațele,i-a făcut un semn belicos de salut cu capul.

-Bineeee.14 octombrie...Ora 7 p.m...Notează-ți.

CAPITOLUL 22

Ceea ce pentru cineva e gunoi,pentru altcineva poate constitui o comoară.
Aceasta a sperat şi Laurant,în timp ce încerca să sorteze cele câteva duzini de cutii mucegăite,pline cu îmbrăcăminte veche mâncată de molii şi bibelouri ciobite,pe care cineva le-a depozitat în pod cu peste cincizeci de ani în urmă.
Când la sfârşitul zilei a încetat treaba,era acoperită de praf,pantalonii largi şi albi erau cenuşii şi strănuta la fiecare câteva secunde din cauza mucegaiului.
Din păcate,nici un tablou neprețuit de Van Gogh sau Degas n-a găsit rătăcit printre rămăşițele acelea.De fapt,n-a găsit nimic altceva decât vechituri,dar a refuzat să se dea bătută.La urma urmei,de abia a început treaba şi mai erau peste şaizeci de cutii,care aşteptau să se umble prin ele.
Nick a ajutat-o să care vechiturile pe scări,până jos la maşină.
-Avem timp să ne oprim la croitoreasă,să-mi scot rochia de domnişoară de onoare? a întrebat ea.
-Sigur,dacă ne grăbim.Într-o oră trebuie să-i luăm pe Tommy şi pe Noah.Deci,e timp destul să facem şi un duş şi să ne schimbăm.Ajungând apoi acasă,a urcat scările în fugă,trecând pe lângă Joe care tocmai cobora.
-Mi-am făcut rondul şi totul e încuiat,aşa cum trebuie,a asigurat-o el.Nick a întins cu grijă rochia pe masa din sufragerie şi s-a îndreptat spre bucătărie pentru a-şi lua o sticlă cu o băutură răcoritoare.Laurant se grăbea să se termine de aranjat.Nu voia să mai facă o dată greşala de a ieşi din baie îmbrăcată cu un capot urât,vechi şi jerpelit,aşa că şi-a luat cu ea tot ce avea nevoie,inclusiv pantofii decupați.Douăzeci de minute mai târziu a hotărât că arăta destul de bine. În seara asta voia să-şi învingă toate inhibițiile,aşa că a îmbrăcat rochia.
Era scurtă şi neagră,iar materialul conținea destul spandex pentru a o face să se muleze după toate unduirile trupului,când era cazul.Insinuarea,de decolteu pătrat descoperea doar puțin gâtul.De când s-a mutat în Holy Oaks,a îmbrăcat rochia o singură dată,când a cinat împreună cu Michelle şi Christopher,pentru a sărbători logodna lor.Michelle a poreclit toaleta „rochia ucigaşă”,a spus că era indecent de decentă şi a insistat că e cel mai sexy obiect de îmbrăcăminte pe care-l poseda Laurant.Plin de emfază,Christopher a fost de acord.Acuma,Laurant făcea ultimile retuşuri în fața oglinzii.Îşi încrețise chiar părul,dar pentru că nu avea practică,în timpul acțiunii şi-a ars urechea.
Privindu-se în oglindă,a mormăit cu voce tare: Oare de ce făcea atâta efort pentru a arăta frumoasă?

Nu era o adolescentă în chinurile primei iubiri,dar în mod cert aşa se purta.
Dumnezeule mare,oare s-a îndrăgostit?
Gândul unei astfel de posibilități i-a provocat fiori pe şira spinării.
El va pleca,atunci când îşi va termina treaba.
-E o tâmpenie,a bombănit ea trântind peria pe toaletă.Era cuprinsă de o iubire aprinsă şi prostească pentru prietenul fratelui ei mai mare.Asta era tot ce putea să constate.Întreaga ei ființă a fost zguduită când Nick şi-a făcut intrarea în cameră.Dar acesta de-abia a observat-o.După ce i-a aruncat o privire rapidă-probabil să se asigure că şi-a încălțat pantofii pe piciorul potrivit-i-a comunicat că la telefon e Pete şi când termină de vorbit cu Joe vrea să vorbească şi cu ea.
Vocea lui Nick suna ciudat,de aceea l-a întrebat ce-l preocupă.El a privit peste capul ei.
-Nimic deosebit.Pete vrea doar să ştie ce faci.Când s-a îndreptat spre baie,pe Nick l-a învăluit parfumul ei.S-a prefăcut că nu observă,tot aşa cum s-a prefăcut că n-a băgat de seamă cât de incredibil de sexy era în rochia aceea neagră şi strâmtă.Apoi a închis uşa,s-a rezemat cu spatele de ea şi a şoptit cu capul plecat.
-Fir-ar al dracului,am dat de belea.
Au sosit la întâlnirea cu Noah şi Tommy cu cincisprezece minute întârziere.
Nick a luat-o pe drumul care trecea prin spatele mănăstirii şi apoi a tras maşina la scară.Tocmai voiau să coboare din maşină,când Tommy a apărut în uşă şi a venit spre ei alergând.Noah nu se vedea.După ce a îmbrățişat-o pe Laurant:
-Eşti bine? a întrebat-o el.
-Sunt cât se poate de bine,l-a asigurat ea.
-Urcă-te înapoi în maşină.Şi trecând de ea,i-a deschis portiera şi a încercat să o împingă înăuntru,vizibil îngrijorat.Nick,ce facem noi acuma a fost de la bun început o idee proastă.
-Unde e Noah? a întrebat Nick.Apoi a aşteptat până ce Tommy s-a aşezat pe bancheta din spate,după care s-a strecurat din nou la volan.
-Vine şi el,i-a răspuns Tommy.De ce nu cumpărăm ceva de la magazin şi să mâncăm acasă la Laurant.Nu-mi place ideea de a o scoate în public.E periculos.
Ea s-a întors spre el,pentru a-l privi mai bine în față.
-Tommy,nu pot sta încuiată în casă.
-Nu văd de ce nu?
-Am plănuit să ne facem văzuți,îți aminteşti?
-Ştiu care e planul,a repezit-o el.Să-l provoci pe nebun să vină după tine.
-Şi să ştii că va veni,a început Nick calm.Dar ne-ar place ca aceasta să se întâmple cât mai curând.Suntem pregătiți să-l întâmpinăm.

-Aşa cum am spus,nu e o idee bună.Lucrurile pot să se desfăşoare prost...
Laurant l-a întrerupt.
-Ştii că există agenți care ne supraveghează chiar acuma? Nu era sigură dacă e adevărat sau nu.Încerca doar să-şi liniştească fratele.
-Unde sunt? a întrebat el răsucindu-se pentru a privi pe geamul din spate.
-Doar nu vrei chiar să-i vezi,a răspuns ea autoritară.
Părea că Tommy s-a mai liniştit puțin.
-Ei bine,dacă spui tu.Vai,mi-am uitat portofelul.
-Bine că n-ai spus asta când se făcea plata,a glumit Nick.
-Durează doar un minut.Laurant şi-a privit fratele alergând sus pe scări şi intrând înăuntru.
-E mai nervos decât era în Kansas City.
-E de înțeles.Un minut mai târziu Tommy a ieşit şi cu paşi mari a coborât treptele două câte două.Noah era chiar în spatele lui.Şi atunci Nick şi Laurant au văzut cum era îmbrăcat.Nick a fost primul care a izbucnit în râs,după care a urmat Laurant.Noah purta haine preoțeşti: costum negru,cămaşă clericală neagră şi guler alb romano-catolic.
-E pe cale să intre direct în iad,a remarcat Nick.Dar ea a trebuit să se uite în altă parte,pentru a-şi putea stăpâni râsul.
-Crezi că poartă şi pistol? a întrebat într-un târziu.
-Trebuie să poarte,i-a răspuns Nick.
-Tot timpul?
-Tot timpul.Noah nu şi-a bătut capul cu saluturi.
Era hotărât să-l determine pe Tommy să fie de acord cu el în legătură cu o problemă,din cauza căreia în mod evident se certau.
-Îți spun clar,nu e normal să fie aşa.
-Poate pentru tine,i-a răspuns Tommy.Noah a răsuflat cu zgomot.
-Pentru nici un bărbat.Şi atunci Nick a ghicit care era mărul discordiei.
-E vorba despre celibat,nu-i aşa?
-Da,a răspuns Noah.Preoții n-au voie să facă sex...şi nu e drept.
Nick a râs,iar Tommy dând din cap a încercat să schimbe subiectul.
-Unde mergem să mâncăm? Noah însă nu voia să se dea bătut.Nu putea să admită acest comandament al celibatului.
-Nici nu e ceva sănătos,a continuat el.Chiar nu le-ai observat pe femeile alea care vin la tine? Cum răbdarea lui Tommy ajunsese la capăt,i-a răspuns:
-Sigur că le-am observat.Dar le-am ignorat.
-Tocmai asta am vrut să spun.Nu este...Atunci,Tommy i-a retezat-o scurt:

-Da,ştiu.Nu e normal.Acuma termină odată,Noah.Şi Noah a hotărât să se conformeze.
-Drace,ce bine miroşi,Laurant.Sau poate tu,Nick? a remarcat el glumind.
Înainte ca vreunul dintre ei să poată răspunde,a mai adăugat.
-Aţi observat numărul scandalos de mare de dubiţe din oraşul ăsta? Drace,sunt peste tot.Bănuiesc că Wesson le verifică numerele.Nu-i aşa?
Întrebarea a întrerupt atmosfera lipsită de griji de până atunci şi conversaţia a devenit serioasă.
-L-am sunat mai devreme să aflu dacă are vreo noutate.Am bănuit că a verificat maşinile lucrătorilor din cartierul lui Laurant,dar n-a vrut să-mi spună nimic.
-Şi de fapt ce ţi-a răspuns?
-„*îmi fac treaba.”* L-am citat.Noah a oftat.
-Asta înseamnă că noi nu suntem decât nişte pistolari angajaţi,nu-i aşa? Are de gând să ne ţină pe dinafară.
-Aşa se pare.
-La dracu' cu metoda asta a lui.N-am de gând să acţionez orbeşte.
Tommy a început să-l supună pe Nick la întrebări şi să-i dea sugestii,în timp ce parcau în spatele restaurantului Rosebriar.Dar Laurant îşi pierduse pofta de mâncare.Când Tommy a vrut să coboare din maşină,Noah l-a apucat de braţ.
-Ascultă,preotule.Stai pe aproape.Dacă te apuci să alergi din nou,te împuşc cu mâna mea.
-Bine,e în regulă.N-are să se mai întâmple.Noah a zâmbit,revenindu-i buna dispoziţie.Tommy a coborât din maşină şi i-a deschis portiera lui Laurant.
Ea şi-a scos picioarele afară şi s-a ridicat,trăgând în jos de rochie.
Fluierul uşor de apreciere al lui Noah a fost spontan.
-Ce soră frumoasă ai,Tom!
-Nu se cade ca un preot să fluiere după femeile frumoase.
Noah i-a aruncat o privire lui Nick.
-De când mi-am pus gulerul ăsta,o ţine tot într-o critică.Încerc să fiu răbdător şi să-l ajut,dar face ca totul să fie cât se poate de dificil.Tommy a plecat înainte împreună cu Laurant,discutind cu capul aplecat spre ea,iar Nick s-a apropiat de Noah.
-În ce sens să-l ajuţi? l-a întrebat el.Dar Noah a ridicat din umeri.
-M-am oferit să ascult nişte spovedanii în confesional,însă Tom s-a ţinut de reguli şi nu m-a lăsat.Auzind ce spune,Tommy i-a aruncat o privire.
-Sigur că nu te-am lăsat.
-Prietenul tău ia în serios meseria de preot.

-Se presupune că toți preoții trebuie să-şi ia meseria în serios,a răspuns Nick.Ar fi trebuit să-l atenționeze pe Tommy în legătură cu umorul răutăcios al lui Noah.
-E uşor să-l ameţeşti cu vorba.
-Asta pentru că ştii pe ce butoane să apeşi.
-Dar cu Laurant,cum e?
-Ce e cu ea? Noah i-a făcut cu ochiul.
-Ai apăsat pe vreunul din butoanele ei? Am observat cum te uiți la ea.
-E în afara oricărei discuții.Aşteaptă-ne,Tommy,l-a strigat el.Lasă-ne pe unul din noi să intrăm întâi.
-E în afara discuției,pentru tine sau pentru mine?
-Pentru amândoi.Nu e genul de femeie cu care umbli tu,în afară de cazul când nu-ți iei vreun angajament.Cărarea pavată cu bolovani ocolea clădirea.Noah mergea cu paşi mari înaintea lui Tommy şi a lui Laurant,în timp ce Nick a rămas în urmă.Ambii agenți cercetau în permanență locul.
Ghivece de ceramică încărcate cu muşcate roşii şi albe se aflau de o parte şi de alta a cărării,până la uşă.Rosebriar era o casă veche victoriană,transformată în restaurant.Sufrageria era împodobită bogat cu vase de cristal pline cu flori de primăvară,aşezate pe fețele de masă din pânză albă.Vesela părea veche şi scumpă.Încăperea care le-a fost indicată se afla în partea din spate a casei,
dominând un eleşteu cu rațe şi pădurea.Au fost conduşi la o masă rotundă din fața ferestrei,pentru a se bucura de privelişte,dar arătându-le o masă dintr-un colț,Noah le-a sugerat să se aşeze acolo.Sala era aproape plină.Era mult zgomot şi râsete.Câteva familii cinau împreună cu copiii lor.În timp ce-şi croiau drum spre colț,toate capetele s-au întors pentru a o privi pe Laurant.
Chiar şi copiii erau fascinați.Dar ea părea că nu-şi dă seama de privirile admirative ale bărbaților.Chelnerul a tras masa,pentru ca Laurant să poată sta în colț.Nick s-a aşezat lângă ea.Noah şi Tommy stăteau in fața lor,dar lui Noah nu-i plăcea că trebuie să stea cu spatele spre lume,aşa că şi-a aşezat scaunul în aşa fel încât să-i vadă pe toți cei din încăpere.Încercând să-şi scoată jacheta,a realizat că în felul acesta i se va vedea pistolul,aşa că şi-a pus-o pe umeri.
Lui Tommy îi era imposibil să stea liniştit.La fiecare secundă se întorcea,pentru a se uita în jur.Tresărea de fiecare dată când izbucnea un hohot de râs.
-Stai liniştit şi încearcă să te relaxezi,i-a ordonat Noah.Nu faci decât să atragi atenția răsucindu-te atâta pe scaun.Şi încetează să te mai uiți la ceilalți oameni.Doar îi cunoşti,pe cea mai mare parte dintre ei.Tommy a dat din cap.
-Nu-i cunosc pe toți.De aceea mă uit.

-Lasă-ne pe noi să ne uităm,i-a sugerat Nick,Acuma,haideți să vedem lista de bucate.Ce ziceți?
-Eu cred că ar trebui să încerci să zâmbeşti,Tommy,i-a şoptit Laurant.Se presupune că sărbătorim ceva în seara aceasta..
-Am să comand o sticlă de şampanie,a intervenit Nick.
-Ce sărbătorim? a întrebat Noah.Fluturându-şi mâna cu inelul,Laurant l-a informat:
-Nick şi cu mine ne-am logodit oficial.Atunci Tommy a zâmbit.
-De aceea eşti aşa de împopoțonată astă-seară.
-Nu sunt împopoțonată.
-Şi te-ai şi machiat,nu-i aşa? Tu nu te machiezi niciodată.Ştia că,nu în mod intenționat încerca fratele ei să o pună într-o situație stânjenitoare,aşa că era gata să-i dea un picior pe sub masă,pentru a-l opri.
-Şi părul tău e altfel.
-L-am încrețit.E bine? De fapt,nu e mare lucru.Şi apropo,dacă întreabă cineva, eşti emoționat pentru că am să mă mărit cu cel mai bun prieten al tău.
-E în ordine,a aprobat el.
-De fapt,eu trebuie să mă însor cu sora ta,a intervenit Nick cu o strâmbătură.
-Cum aşa?
-S-a întâlnit cu o prietenă.
-Lorna nu e prietena mea.Nick a dat din cap.
-Şi Laurant e hotărâtă să n-o lase pe Lorna să scrie altceva.Tommy a râs.
-Asta pentru că Lorna a prezentat-o întotdeauna pe Laurant în mod greşit.Cred că într-adevăr va trebui să te însori cu ea.S-a lăsat pe spătarul scaunului.Privirea îi trecea de la Laurant la Nick şi înapoi,apoi a continuat:
-Ştiți că nu e deloc o idee rea.Vă potriviți unul cu celălalt.
-Ea însă nu vrea să se mărite cu mine.Nu sunt suficient de sigur pentru ea.
-Căsătoria va avea loc la ora şapte,în a doua sâmbătă din octombrie şi tu o vei oficia,a spus Laurant.Sunt sigură că Lorna te va lua la întrebări,aşa că prefă-te încântat şi nu uita data.
-Da,da,a doua sâmbătă din octombrie,a fost el de acord.N-am să uit.Dar când totul se va termina,va trebui să-i spui Lornei adevărul.Laurant a dat din cap vehement.
-Mai înainte de asta,plec din oraş.
-Am crezut că,pentru a salva situația,te vei mărita cu mine.Ea a ridicat din umeri.
-S-ar putea.

-Căsătoria e un legământ sacru,le-a amintit Tommy.
-Uşurează-ne situaţia,Tommy,i-a sugerat Laurant.Lasă-te şi tu dus de val.
-Cu alte cuvinte,să mint pe limba mea,nu-i aşa? Ea a zâmbit.
-Exact.
-Ei bine,atunci daţi-mi voie să vă întreb.Dacă eu celebrez căsătoria,cine te conduce la altar?
-La asta nu m-am gândit,a admis ea.
-Am o idee,a intervenit Noah.De ce să nu-i căsătoresc eu şi în felul acesta, Tom,poţi să-ţi conduci tu sora la altar.
-Ei bine,s-a stabilit,a fost şi Nick de acord.Tommy arăta exasperat.
-Ascultă,Noah,să mai recapitulăm o dată regulile.Tu nu eşti preot.Tu doar te prefaci că eşti preot,asta înseamnă că n-ai voie să căsătoreşti pe nimeni,nici să asculţi confesiuni,nici să binecuvântezi.Izbucnind în râs,Noah a atras privirile celorlalţi meseni.
-Fir-ar al naibii,nu e nevoie de prea mult pentru a te scoate din sărite.Nick şi Laurant se prefac că se căsătoresc,nu-i aşa? Iar eu mă prefac că îi cunun.
Tommy l-a privit pe Nick.
-Ajută-mă să scap din capcana asta.Deja starețul şi-a ieşit din fire din cauza lui Noah.Însă Pete a vorbit cu el şi l-a convins să accepte planul.A fost de acord să spună tuturor că Wesson e un văr al lui şi că i-i permis să stea în cabană.De fapt a fost destul de binevoitor.Însă nu ne place ca oamenii să o facă pe preoţii,iar Noah a promis că nu va face nimic pentru a discredita haina preoţească.Dar,la cinci minute după ce am părăsit biroul starețului,i-a făcut cu ochiul lui Suzie Johnson şi i-a spus „dragă”.
-Mă prefac că sunt un preot prietenos,a explicat Noah.
Şi încă mai cred că preoţii ar trebui să aibă o zi liberă pe săptămână să meargă...
Dar Tommy l-a oprit:
-Da,ştiu.O zi liberă pentru a face sex.În felul acesta,nu va merge treaba!
Atunci a sunat telefonul lui Nick.După ce a ascultat câteva zeci de secunde,a răspuns:
-Da,domnule,şi a închis.
-Şeriful tocmai şi-a luat un nou Ford Explorer roşu.Vine încoace.
-E singur? a întrebat Noah.
-Aşa se pare.
-Săptămânal,Loja îşi ţine adunările chiar aici,a explicat Laurant.Ceilalţi sunt probabil sus la etaj deja,în una din sufrageriile mai mici.
-E şi Brenner membru al Lojei?

-Cred că da,a răspuns ea.
-Poate că după ce mâncăm,am să mă duc până sus să-i salut,a sugerat Nick.Aş vrea să-l cunosc pe bătrânul Steve Brenner.
Un minut mai târziu şeriful a intrat ţanţoş pe uşă.Îmbrăcat în uniforma cenuşie şi cu cizme de cowboy,nici nu s-a ostenit să-şi scoată pălăria când a intrat în restaurant.Nick a privit-o pe chelneriţa care,luând în mână o listă de bucate,l-a condus pe şerif sus pe scări.
-Brenner e talentul local,nu-i aşa? a întrebat Noah.
-Aşa se pare,a răspuns Nick.
-Ce înţelegi tu prin „talentul local”? a.Întrebat Tommy.
-Un tip care încearcă să o facă pe şeful oraşului.Fanfaronul,a explicat Noah.
Întotdeauna există cel puţin unul,în oraşele de această mărime.
-Deci asta face Brenner,a continuat Tommy.Încearcă să conducă oraşul,iar sora mea e singura persoană de aici care i se împotriveşte.Observând că Laurant îşi admiră inelul,a zâmbit.Nu m-aş ataşa prea mult de inelul ăla,Laurant.
-Face parte din piesă,Tommy,a şoptit ea.Totuşi e drăguţ,nu-i aşa? Nici nu mi-a trecut prin cap că firma Russell are bijuterii atât de frumoase.
Apoi a început să se întrebe cum ar fi dacă s-ar mărita într-adevăr cu Nick.Să-l ştie acolo când se trezeşte dimineaţa.Să fie iubită de...
-Care e politica magazinului în legătură cu restituirea mărfii? a întrebat Tommy, practic până în măduva oaselor.Ea şi-a pus mâna în poală.
-De obicei se dau zece zile,dar doamna Russell face excepţie cu mine.Mi-a acordat treizeci de zile.Ştii ce a spus? *„Dragă,din cauza regretabilelor tale poveşti privind bărbaţii,îţi dau o lună întreagă să te răzgândeşti*”.Tommy a râs.
-În oraş,sora mea are reputaţia că-i sperie pe bărbaţi.
-Datorită minciunilor pe care le tipăreşte Lorna în ziar.
-Laurant,să fim cinstiţi.Tu realmente îi sperii pe bărbaţi şi după mine,cred că e foarte bine.Aceasta îl descurajează pe ticăloşi să se mai ţină după tine.
Auzind agitaţie în spatele lui,Tommy şi-a mai aruncat o dată privirea peste umăr.Apoi a zâmbit.
-Ăsta e Frank Hamilton.Antrenorul de fotbal american al liceului,iar ceilalţi doi sunt ajutoarele lui.Toţi mor de dorinţa de a te întâlni,Nick.Vino.Hai să-i salutăm,înainte de a urca.
-Cum de-l cunosc pe Nick? a întrebat Laurant.
-Canalul sportiv dă caseta cu meciul acela de fotbal,cam de două ori pe an.
-Aoleu,drace,a murmurat Nick.Apoi şi-a pus şervetul pe masă şi l-a urmat pe Tommy afară din încăpere.

-Nick n-o să se obişnuiască niciodată cu ce i s-a întâmplat,şi nu-i place vâlva ce s-a făcut.
-Dar ce s-a întâmplat exact în timpul meciului?
-N-ai văzut niciodată caseta? Ea a dat din cap.
-Nu,şi nici Tommy nu mi-a vorbit despre ea niciodată.
-Nick a pus mingea în teren,stabilind astfel scorul câştigător.
-Frumos.Noah a râs.
-Dar mai e ceva.După ce Nick a prins o pasă scurtă,şi-a croit drum prin apărare, într-un mod într-adevăr frumos.Putea să fie doborât cât ai zice peşte,dar nu s-a întâmplat,de aceea era poreclit Vedeta,a explicat el.Oricum,cu capul răsucit privea în susul peretelui de ciment din jurul terenului.Când vei vedea caseta,îl vei auzi pe comentator întrebând: „La ce se uită numărul optzeci şi doi?" Acesta era numărul lui Nick.Astfel,în timp ce o cameră de luat vederi era îndreptată spre Nick,cealaltă cameră cerceta tribunele,pentru a afla ce i-a stârnit interesul.
După terminarea meciului,cele două casete au fost montate împreună.A făcut o pauză pentru a lua o gură de apă,înainte de a continua: Sus pe perete stătea cocoțat un tip.Cu picioarele atârnând,era beat mort,şi urla împreună cu ceilalți suporteri,ținând într-o mână o cutie cu bere şi cu cealaltă un băiețel.Țâncul se afla chiar pe margine.Vă puteți închipui ce cretin era tipul? Dar aşa cum am spus,era beat criță.
-Ar fi putut să scape copilul?
-Categoric că da,dar Nick veghea.Mai târziu mi-a povestit că,în timp ce alerga, l-a văzut pe om cum îl ține pe copil atârnat,fară intenția de a-1 trage sus.Atârna pe zid şi se balansa încoace şi încolo,cam la jumătatea înălțimii peretelui.Nick alerga de parcă i se terminau zilele şi nimeni nu-1 urma.După ce a pus mingea în teren,în loc să se întoarcă,a continuat să fugă.Se gândea să se oprească la picioarele zidului,până ce cineva îl va determina pe tată să-şi ia copilul de acolo, dar când a ajuns cam la trei metri depărtare,tipul şi-a desfăcut strânsoarea şi copilul a început să cadă.Dacă ajungea jos,murea zdrobit.Mulțumită lui Dumnezeu,Nick a reuşit să-l prindă şi acțiunea a meritat să fie văzută.
Istorisirea a şocat-o.Se gândea la sute de întrebări pe care ar fi vrut să le pună, dar Noah a surprins-o,când a adăugat:
-După meci,Nick a fost suspendat.
-Ce!?!
-Chiar aşa,a insistat el.După ce meciul s-a terminat,tatăl a intrat la vestiar împreună cu operatorul.Era beat,desigur,dar unii dintre băieți mi-au spus că era încântat de zarva pe care a stârnit-o.Oricum,a vrut să-i mulțumească lui Nick că

i-a salvat băiatul,dar când acesta l-a văzut,l-a înşfăcat şi i-a tras câțiva pumni de pomină.
-De asta a fost suspendat.
-Da,însă nu pentru mult timp.Protestele publicului l-au influențat pe antrenor, care probabil că nu voia nici el în mod real să-l pedepsească.Eu am înțeles reacția lui Nick.N-a vrut să audă nici un fel de scuze din partea bețivului!
Chelnerul a adus un coş cu chipsuri şi l-a pus între ei.Noah a luat unul zicând:
-Aşa,acuma e rândul tău.Povesteşte şi tu ceva.
-Ce-ai vrea să ştii?
-De ce a stat Tommy la familia lui Nick,când era adolescent?
-Tatăl meu deschisese un birou la Boston şi proiectase să-şi construiască o casă acolo,aşa că l-a luat pe Tommy cu el pentru a-1 înscrie la şcoală la începutul noului trimestru.Era copil pe atunci.Eu am rămas cu mama.Tocmai terminase de împachetat lucrurile,pentru a-1 urma pe tata,când s-a întâmplat nenorocirea.A fost ucis într-un accident de automobil.Pentru o vreme Tommy a rămas în grija femeii de serviciu.Mama nu s-a putut obişnui niciodată cu pierderea suferită.S-a presupus că Tommy va rămâne la Boston până ce se va termina anul şcolar.Aşa că mama trebuia să se ducă la el cu avionul şi să rămână împreună până atunci,dar n-a fost destul de stabilă psihic pentru a se putea deplasa.Bunicul mi-a povestit că începuse să bea îngrozitor şi să ia pastile.Unele,pentru a o ajuta să doarmă,altele,pentru a o ajuta să se trezească.A murit din cauza unei supradoze.
-Sinucidere?
-Aşa cred.Bunicul spunea că a fost combinația mortală dintre alcool şi somnifere.A vrut să creadă că a fost accident.
-E într-adevăr o combinație mortală.Ea a dat afirmativ din cap.
-După ce ea a murit,bunicul a rămas cu Tommy şi cu mine pe cap.A vrut să facă tot ceea ce era necesar şi ştia că Tommy e încântat să rămână la Boston.Aşa că,judecătorul Buchanan l-a scos din încurcătură,sugerându-i ca Tommy să locuiască cu familia lui până se vor aranja lucrurile.Între timp,Nick şi Tommy au devenit cei mai buni prieteni,astfel că Tommy a petrecut cea mai mare parte din adolescență la această familie.Judecătorul poate fi foarte convingător.Ca şi mama la vremea ei,bunicul a crezut că aceasta va fi pentru scurt timp,dar a murit şi el.
-Şi Tommy a trebuit să rămână unde era.
-Da.
-Dar tu? Ea a ridicat din umeri.

-Am fost dată la un internat în Elveția.Apoi,după universitate,m-am dus la Paris pentru un an să studiez artele frumoase,după care am venit în Statele Unite unde mi-am luat serviciu la Chicago.Am stat acolo nouă luni şi apoi m-am mutat la Holy Oaks,Nimic deosebit în trecutul meu.
-Ai fost lăsată singură,nu-i aşa? Tommy a avut o familie mare şi minunată,căreia putea să spună că-i aparține,dar tu nu aveai pe nimeni.
-Eram fericită.
-Nu aveai cum să fii fericită.
-Uite-i că vin,a zis ea.Nu mai vreau să vorbesc despre asta.Bine?
-Sigur că da.Când s-a aşezat lângă ei,Nick râdea pe înfundate.
-Ce e aşa nostim? l-a întrebat Noah.El s-a uitat la Laurant înainte de a răspunde:
-Bărbații din oraş i-au dat lui Laurant o poreclă.
-Da? Şi cum îi spun? s-a interesat Noah.
-Femeia de gheață,sau pe scurt Sloiul,a răspuns Tommy.
Toți trei au izbucnit în râs,dar Laurant nu era deloc amuzată.
-Tommy,eşti un bârfitor.
-Hei,am fost întrebat.I-a aruncat fratelui ei o privire,prin care îi făcea cunoscut că în mod cert mai târziu îl va aştepta iadul din partea ei.Apoi Nick i-a distras atenția,când s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit la ureche:
-Dar,absolut sigur,nu săruți ca un sloi.Apoi a apărut chelnerul pentru a le lua comanda,şi imediat după plecarea lui,bărbații au reînceput s-o tachineze.
În final,sătulă de tot,a ridicat mâna.
-Am auzit că Statul Pennsilvania va avea un sezon de fotbal foarte slab.Şi-a pierdut mijlocaşul-vedetă.Desigur,nu auzise aşa ceva,dar asta nu mai conta.
Imediat ce a pronunțat cuvântul-fotbal,mințile lor s-au proiectat pe sport.
Era aşa uşor,exact cum i-ai oferi unui copil bomboane.
Aşa că,s-a sprijinit de speteaza scaunului şi a zâmbit satisfăcută.
Nick şi cu Tommy jucaseră fotbal american în echipa statului Pennsilvania,iar Noah s-a dovedit că a fost fundaş în echipa statului Michigan,aşa că fiecare dintre ei se credea autoritate în materie.În timpul mesei s-au certat în legătură cu corectitudinea alegerilor şi aproape au ignorat-o.Nici nu putea fi mai fericită.
În drum spre ieşirea din restaurant,o familie formată din şase persoane l-a chemat pe Tommy la masa lor.Noah a rămas cu el,iar Nick şi cu ea au ieşit.
Lonnie îi aştepta.În timp ce se îndreptau spre maşină,automobilul *Ghevy Nova* al lui Lonnie tocmai intra în parcare.

S-a oprit în centrul parcării cu frânele scrâşnind,doar la câțiva metri de ei.Nick a împins-o pe Laurant între două maşini,apoi i s-a aşezat în față,aşteptând să vadă ce intenționează să facă cel de la volan.
Lonnie nu era singur.În maşina lui mai erau trei persoane,toți din oraşul apropiat Nugent şi toți cu cazier.Când Lonnie avea o treabă importantă de făcut pentru Steve Brenner,se asigura să aibă sprijinul prietenilor.
Le dădea doar o parte neînsemnată din banii pe care îi primea de la Steve,dar erau prea proşti să-şi închipuie că ar fi fost cazul să-şi împartă cu ei tot câştigul.
De altfel,se băgau în treburile acestea din distracție,nu pentru bani,iar Lonnie avea şi un alt motiv pentru a-i implica.Dacă treaba mergea prost,ei erau vinovați.
Pe el îl scotea tatăl lui cel bun-de-nimic din orice încurcătură.Cum ar fi fost ca fiul şerifului să fie aruncat în închisoare?
A fi considerat cineva în oraş,însemna totul pentru şerif şi Lonnie îşi dădea seama că putea să comită şi un asasinat,atâta timp cât era suficient de grijuliu.
Steve i-a spus lui Lonnie că Laurant şi prietenul ei conduceau un *Explorer*,iar acuma se aflau lângă noul nou,un *Ford Explorer* roşu.Steve nu i-a spus nimic despre Nick,doar atâta că se pretindea logodinicul lui Laurant.Deoarece Steve plănuise să se însoare cu Laurant,Lonnie trebuia să bage spaima în el.
-Alungă-1 din oraş,i-a dat dispoziție Steve şi Lonnie,salivând după teancul de bancnote pe care acesta i-1 fluturase în față,a promis să facă întocmai.
-E fiul şerifului,Lonnie,a şoptit Laurant.Ce face aici?
-Se pare că vom afla foarte curând,i-a şopti Nick.Apoi a strigat: Hei, puştiule,mută-ți maşina.Lonnie a lăsat motorul să meargă,a deschis portiera şi a sărit afară.Era înalt şi greoi,cu tenul marcat de urme de coşuri.
Buzele subțiri aproape dispăreau în rânjetul batjocoritor afişat,iar părul lung şi slinos îi atârna de o parte şi de alta a feței.Nick a apreciat că are optsprezece sau nouăsprezece ani.Dar era deja o cauză pierdută.Putea s-o vadă în ochii lui.
-Să începem cu maşina,li s-a adresat Lonnie prietenilor lui.Să o dăm la rebut.
Apoi şi-a scos şişul din buzunarul de la spate.Chicotind a început să se fălească în fața lor.
-Am să scot rahatul din domnul orăşean.Uitați-vă şi învățați.Apoi a declanşat resortul cuțitului,scoțându-i lama murdară în timp ce înainta încet.Laura,o să te întorci acasă cu noi,pentru că,după ce voi termina cu ea,maşina prietenului tău va semăna cu nişte bucăți de rahat.Nick a râs.Nu era răspunsul la care s-a aşteptat Lonnie.
-Ce e aşa de-a dracului de nostim?

-Tu,a răspuns Nick,Apoi l-a zărit pe Noah trăgându-l pe Tommy în spatele lui,în timp ce cobora în grabă scările şi l-a strigat: Hei,Noah,cuțitarul locului vrea să transforme maşina asta nouă în gunoi.
-Dar e...a început Tommy.
-Sigur că e,l-a întrerupt Nick.
-Lonnie,ce crezi tu că faci? Lasă cuțitul ăla,i-a poruncit Tommy.
-Am nişte treabă cu Laura,i-a răspuns acesta.Tu şi cu celălalt preot duceți-vă înăuntru.
-Tipul ăsta e tâmpit,sau ce e cu el? a întrebat Noah nevenindu-i să creadă.
-Aşa cred şi eu,a rostit tărăgănat Nick,în timp ce se căuta în jachetă şi desfăcea tocul pistolului.Furios că a fost ironizat în fața prietenilor lui,Lonnie s-a aplecat şi a înfipt cuțitul în cauciucul din stânga-față.Apoi l-a mai împuns odată,
zâmbind la auzul aerului care şuiera ieşind din el.
-Tot mai crezi că sunt tâmpit?
-Mulțumesc lui Dumnezeu că avem roata de rezervă,a strigat Noah.Era preocupat să-l țină pe Tommy în spatele lui şi să-i supravegheze totodată şi pe cretini.Lonnie a reacționat exact cum sperase Noah.A împuns şi celălalt cauciuc.
Prietenii lui hohoteau de râs şi asta îi dădea curaj.Apoi cu cuțitul a zgâriat adânc masca motorului şi a făcut acelaş lucru şi pe capotă.
După care,s-a dat un pas înapoi pentru a-şi admira opera.
-Acuma,cum ai de gând să ajungi acasă? a întrebat ironic.Nick a ridicat din umeri.
-Presupun că am să merg cu maşina.
-Cu două cauciucuri sparte? Nick a zâmbit.
-Dar asta nu e maşina mea.Lonnie a pălit.Nick a făcut un pas spre el strigând:
-Noah,poate că ar trebui să te duci înăuntru să-l aduci pe şerif.S-ar putea să dorească să ştie ce a făcut puştiul cu maşina lui.
-Fir-ar al dracului! a izbucnit Lonnie.
-Aruncă cuțitul.Acum,i-a poruncit Nick.
Nu înrăutățiți lucrurile mai mult decât sunt deja.Ai distrus o proprietate privată şi ai amenințat un agent federal...
Era gata să-i spună lui Lonnie că era agent FBI,dar n-a mai avut ocazia.
-Nimeni nu mă face pe mine tâmpit,a şuierat Lonnie.
-Ai făcut totul în mod deliberat,l-a readus Nick cu picioarele pe pământ.Acum aruncă cuțitul.E ultimul avertisment.Lonnie a făcut un salt înainte,zbierând:
-Am să te tai în bucăți,nenorocitule.Dar fanfaronada era inutilă.

-Foarte bine,a rostit Nick şi i-a tras una în genunchi,apoi i-a smuls cuțitul şi l-a aruncat.După care l-a târât în maşină,unde s-a declanşat alarma.Totul s-a petrecut atât de repede,încât Laurant n-a avut timp nici să clipească.Lonnie era scos din luptă şi urla de durere.Ea a văzut apoi cuțitul,a făcut un pas înapoi şi i-a tras un picior,trimițându-1 sub maşină.În următoarea secundă alarma a încetat,
iar tovarăşii lui Lonnie s-au strecurat la rândul lor spre maşină şi s-au urcat.
Atunci Nick i-a dat drumul lui Lonnie şi l-a privit agonizând.
-Nenorocitule,am să te...
-O,ia te uită.A apărut tăticu,a rostit Nick dulce.Şeriful cobora în fugă scările,cu uriaşul abdomen tresăltându-i.În acest timp,cei trei băieți din maşină căutau înfrigurați cheile.Noah s-a îndreptat tacticos spre ei şi i-a întrebat:
-Aşa ceva căutați?
-Noi n-am făcut nimic.A fost ideea lui Lonnie.
-Gura,Ricky,mârâi băiatul de pe locul din spate.
-Ieşiți din maşină,a ordonat Noah.Frumos şi uşor şi țineți mâinile la vedere.Nu voia să-şi dezvăluie identitatea,dar ținea mâna în buzunarul jachetei pe patul Glock-ului său,în caz că vreunul dintre ei ar îndrepta spre el vreun pistol.
Şeriful părea că e gata să izbucnească în plâns.
-Maşina mea cea nouă? Uitați-vă la noua mea maşină! Tu ai făcut asta,băiete? Tu? Lonnie se lupta să se ridice în picioare.
-Nu.Nenorocitul ăsta a făcut-o,a mințit el arătând spre Nick.Şi mi-a dat un picior în genunchi.
-Tocmai voiam să-ți spun că mi-am cumpărat o maşină nouă,a continuat şeriful,
ca şi cum nu l-ar fi auzit.Intenționam să-ți spun.Intenționam să te las să o conduci.Îşi plimbă mâinile de-a lungul zgârieturilor profunde de pe capotă cu ochii încețoşați.
-N-a rezistat nici măcar o zi.De-abia o ridicasem.
-Îți spun,nenorocitul a făcut-o,a repetat Lonnie.
-Puştiul are nevoie să-şi îmbunătățească vocabularul,a intervenit Noah.
-Vrei să mă crezi sau nu? a zbierat Lonnie la tatăl lui.
Îți spun pentru ultima oară,el ți-a tăiat cauciucurile şi a zgâriat vopseaua.
Laurant era furioasă.A trecut de Nick şi s-a oprit în fața şerifului.
-Ştiu că e fiul tău şi că ți-e greu,dar eşti şerif şi trebuie să-ți faci datoria.Lonnie minte.El a făcut pagubele.Credea că noua ta maşină îi aparține logodnicului meu.Îți place sau nu,trebuie să-l arestezi.Lloyd ridică mâinile.

-Uşurel,Laura.Nu ai nici un motiv să te grăbeşti.E maşina mea şi te asigur că băiatul va suporta consecinţele,dacă într-adevăr a făcut asta,dar şi el spune că prietenul tău...Laurant i-a retezat-o.Era atât de furioasă,că aproape se bâlbâia.
-Minte.Există patru martori.Fratele meu,părintele Clayborne,Nick şi cu mine.
Trebuie să-l arestezi.
-Ei bine,eu văd altfel lucrurile.Sunteţi patru contra patru,pentru că sunt sigur că prietenii lui; Lonnie îi vor susţine declaraţia şi nu am nici un motiv să nu-i cred şi pe ei.
-Lonnie ne-a ameninţat cu cuţitul.
Privindu-l pe Nick pe deasupra capului lui Laurant,şeriful i s-a adresat:
-Ar fi mai bine să-ţi ţii femeia în frâu.Nu accept să ţipe la mine.Acuma e cazul să te retragi,Laura,şi să-ţi ţii gura.Lui Laurant nu-i venea să creadă că şeriful îi vorbea în felul acesta,ca unui copil obraznic.
-Să-mi ţin gura! Nici nu mă gândesc,a zis ea.Şi fă odată ceva.
Şeriful i-a aruncat o privire.Chiar am să fac.Hei,tu de colo,mormăi arătând spre Nick.Vreau să-ţi văd legitimaţia,şi asta chiar acum.Atunci temperamentul lui Laurant a făcut explozie.S-a întors spre Tommy şi i-a vorbit repede în franceză, spunându-i ce nebun incompetent îl considera pe şerif.
Şi tot într-o franceză fluentă,Nick a rugat-o să se calmeze.
Şeriful îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii,continuând să-şi privească fiul.
Ar fi vrut să-i poată da o lecţie băiatului,dar a apelat la toată puterea lui de autocontrol pentru a-şi potoli mânia.În afară de asta,dacă nu se lăsa târât de furie,era o bună ocazie ca Lonnie să acţioneze şi să se descotorosească de gunoiul ăsta.Lonnie a mai facut-o înainte şi ştia că ar putea s-o facă din nou.
-Am spus că vreau să te legitimezi.
-Nici o problemă,a răspuns Nick scoţând din buzunar insigna şi deschizând-o.
Nicholas Buchanan,şerifule.FBI.
-Fir-ar al dracului,a mormăit acesta.
-Va trebui să-l închizi.Am să trec mâine,să completez hârtiile.
-Ce hârtii,domnule agent FBI? Maşina mea a fost stricată.Lonnie,nu mai chicoti,sau jur că te plesnesc.În spatele şerifului a apărut Noah.
-Nu sunt prea obişnuit cu legile,fiind preot şi toate celelalte.
Dar mi se pare că fiul tău a comis un delict.Lonnie a ameninţat cu cuţitul un agent FBI şi acesta e un delict grav,nu-i aşa?
-Ei bine,s-ar putea să fie şi s-ar putea să nu fie,a răspuns evaziv şeriful.Nu văd cuţitul,aşa că ceea ce pretinzi tu s-ar putea să fie o născocire.Vezi în ce dilemă mă aflu?

-Cuțitul e sub maşină,l-a informat Noah.Încercând să mai tragă de timp,pentru a-i veni în minte cum să acționeze,şeriful a bombănit:
-Cum a ajuns sub maşină?
-L-am azvârlit eu cu piciorul până acolo,a intervenit Laurant.
-Ce-ai făcut?
-O,pentru numele lui...a început,ea.Şeriful şi-a scos pălăria şi s-a scărpinat în cap.
-Iată ce am să fac.Voi vă duceți acasă şi mă lăsați pe mine să mă ocup de tot.
Puteți veni mâine la birou,dar mai întâi sunați-mă.Apoi adresându-i-se lui Nick: Până atunci totul va fi aranjat.Acuma duceți-vă acasă.
Laurant era atât de furioasă încât tremura.Fără un cuvânt i-a întors şerifului spatele şi s-a îndreptat spre maşină,cu tocurile înalte ciocănind sonor pavajul.
Nick o putea auzi bombănind în surdină.Când i-a deschis portiera din dreapta,i-a luat mâna.
-Cum te simți? Tremuri.Nu eşti speriată,nu-i aşa? N-aş fi lăsat să ți se întâmple nimic.Ştii asta.
-Da,ştiu.Sunt doar furioasă,atât.Şeriful nu va face nimic împotriva lui Lonnie.În mod sigur nu-1 va aresta.Aşteaptă şi ai să vezi.
-Eşti într-adevăr furioasă.
-Avea cuțit,a țipat ea.Ar fi putut să te rănească.Nick era uluit.
-Erai îngrijorată pentru mine?
Pentru că Tommy şi Noah se aflau deja pe locurile din spate,a făcut în aşa fel să nu o audă.
-Sigur că eram îngrijorată.Acuma,te rog nu mai rânji ca un idiot şi urcă-te în maşină.Vreau să merg acasă.Ar fi vrut să o sărute,dar s-a oprit şi a strâns-o doar de mână.Era un înlocuitor mizerabil.
-Şerifule,a strigat el ocolind maşina spre locul şoferului.Mâine vreau să stau de vorbă cu fiul tău.În timp ce Nick ieşea din parcare,Tommy a întors capul pentru a se uita pe geamul din spate.Şeriful se certa cu Lonnie.
-Doar nu crezi că Lonnie ar putea fi tipul care o vânează pe Laurant,nu-i aşa?
-Va trebui totuşi să controlăm,a răspuns Nick.Dar adevărat,nu cred că e omul pe care-1 căutăm.Lonnie nu mi-a făcut impresia unei inteligențe.
-Puştiul e un imbecil,a subliniat Noah.
-Aşa e.Ei bine,ți-ai jucat bine rolul,a constatat Nick.
-Cum asta? a întrebat Noah inocent.
-Mulțumesc lui Dumnezeu că avem roata de rezervă! Nu asta i-ai spus lui Lopnie,după ce a spart primul cauciuc?

-S-ar putea,a acceptat Noah.Am vrut să-i atrag atenția asupra mea,ca să vă lase lăsa pe tine şi pe Laurant în pace.
-Adevărat? Eu am crezut că ai vrut să vezi până unde va merge.
Noah a ridicat din umeri,trăgându-se de gulerul apretat.Îl rodea.
-Obiectul ăsta parcă ar fi un laț,i s-a adresat apoi lui Tommy.
-Nick,unde erau ceilalți agenți din restaurant? Dacă au existat,de ce nici unul dintre ei nu a ieşit să ne ajute? a întrebat Laurant.
-Situația era sub control,i-a răspuns el.
-Wesson mi-a ordonat să-l las pe Tommy să spovedească,i s-a adresat Noah lui Nick.
-Pete nu vrea,i-a răspuns acesta.E o idee proastă.
-Asta i-am spus şi eu.Din vocea lui Noah,Laurant îşi putea da seama că nici el nu-l plăcea pe Wesson mai mult decât Nick.Aşa că s-a răsucit în scaun pentru a-l întreba de ce.Nick şi-a apăsat degetul mare pe insigna-microfon,pentru ca Wesson să nu poată auzi.Observând mişcarea,Noah a intervenit:
-Nu trebuie să faci asta.Chiar vreau ca Wesson să mă audă.Să ştiți şi voi,eu cred că umblă numai după glorie şi e însetat de putere.Nu dă nici o para chioară pe cei peste care calcă,pentru a ajunge în vârf,inclusiv Morganstern.
Noah îşi dăduse drumul şi n-a fost chip să fie oprit,până nu şi-a vărsat tot năduful şi nu s-a eliberat de frustrarea înăbuşită atâta vreme,provocată de cel care conducea operația.
-Categoric nu e jucător de echipă,a adăugat el.Atunci n-am să fiu nici eu.Deşi mă feresc de publicitate tot atât de mult ca şi tine,Wesson însă o caută,îți aduci aminte cazul Stark? a întrebat el şi înainte ca Nick să poată răspunde,a adăugat: Sigur că îți aduci aminte.A trebuit să omori pe cineva...asta nu se uită.Niciodată.
-Ce e cu cazul Stark? l-a întrebat Nick privindu-1 în oglinda retrovizoare.
-Pariez că ai fost surprins când,câteva zile mai târziu ai deschis ziarul şi ai citit povestea aia de interes umanitar,despre tine salvând copilul.Nu te-ai gândit că e al naibii de ciudat că reporterul ştia toate amănuntele alea despre tine,familia ta şi cel mai bun prieten al tău,Tom?
-Vrei să spui că Wesson a dat publicității istoria aceea? l-a întrebat Nick.Doar gândul la această posibilitate îl scotea din sărite.
-La dracu',sigur că da,ți-o spun în mod categoric.N-ai observat că în articol apărea tot timpul şi numele lui? Dacă aş putea să-l înghesui pe reporterul acela într-o cameră,doar câteva minute,aş putea chiar s-o dovedesc.
-De ce a făcut Wesson asta? a întrebat Laurant.Ce avea de câştigat?

-Din invidie.Şi mai mult decât atât,doreşte să-i aibă pe Apostoli sub conducerea lui.Acesta i-a fost întotdeauna scopul,şi-şi închipuie că,cu cât mai multă reclamă îşi face,cu atât mai multe şanse are de a obține postul.Îți spun,Nick,imediat ce Morganstern se va retrage sau va accepta o avansare,Wesson intră pe fir.Când va veni ziua aceea,cea mai inteligentă mişcare a ta ar fi să pleci.
Nick a băgat maşina în parcarea din spatele mănăstirii şi a oprit motorul.
-Acuma,hai să ne concentrăm asupra treburilor noastre.Tommy,încearcă să te odihneşti.Arăți sleit.
-Ne vedem mâine,la picnic,a răspuns Tommy.Apoi coborând din maşină,a strâns-o pe Laurant de umăr.Te simți bine,nu-i aşa?
-Foarte bine.Noapte bună,Tommy.La rândul lui,a coborât şi Noah şi i s-a alăturat.Dar înainte de aceasta,aplecându-se pe geam,a spus:
-Noapte bună,Sloiuleț.

CAPITOLUL 23

Când Nick şi Laurant au sosit,picnicul era în toi.Auzeau orchestra cântând,în timp ce ținându-se de mână s-au îndreptat de-a lungul unei cărări accidentate spre mulțimea adunată în jurul podiumului orchestrei şi al meselor.
Colina din spatele terenului neted unde se aflau era aproape în întregime acoperită cu pături viu colorate şi de la distanță arăta ca o cuvertură din petice.
Copiii alergau dezlănțuiți,vârându-se printre picioarele perechilor care dansau pe muzica formației *The Hilltops*.Mirosul fripturilor de pe grătar atârna greu în aer.
Tommy şi Noah erau foarte ocupați să întoarcă hamburgerii pe grătar,dar Tommy a fost primul care i-a zărit şi le-a făcut un semn de bun venit cu mâna.
Laurant ducea pe braț o pătură.Când a găsit un loc liber,sub un copac noduros,a întins-o pe jos.Lui Nick nu-i plăcea mulțimea aceea uriaşă.Parcă toți locuitorii oraşului erau mobilizați la treaba aceasta.Era pe înserat şi ghirlandele de becuri, ce atârnau printre copacii din jurul estradei de lemn a orchestrei,fuseseră deja aprinse.
-Nu-i aşa că e bună orchestra?
-Îhî! a răspuns el continuând să cerceteze mulțimea.
-Formația a fost înființată de Herman şi Harley Winston,a explicat ea.
Herman cântă la saxofon şi Harley la baterie.
Sunt gemenii despre care ți-am spus că-mi renovează magazinul.Sunt aşa drăguți! Trebuie să-i cunoşti.Nick a privit orchestra zâmbind.Era formată din şase membri şi toți păreau să fie înjur de şaptezeci de ani.

Gemenii semănau leit şi erau îmbrăcaţi la fel,cu cămăşi roşii ecosez şi pantaloni albi.
-Sunt bătrâni,a remarcat el.
-Dar cu inima tânără.Şi meseriaşi străluciţi.În Holy Oaks nu-i scoatem pe bătrâni pe linie moartă.Contribuţia adusă de ei acestui oraş e foarte importantă.Când vei vedea magazinul şi biroul meu de sus,vei înţelege cât de talentaţi sunt oamenii aceştia.
-Nu contest asta.Am făcut doar o constatare,atâta tot.
Tocmai atunci şeful orchestrei,un domn chel şi cu zâmbet larg,cu ochi strălucitori şi umeri înalţi,a bătut cu degetul în microfon pentru a atrage atenţia.
-Doamnelor şi domnilor,după cum ştiţi,prin acest picnic mănăstirea doreşte să vă mulţumească pentru ceea ce voi,oameni buni,aţi făcut,pentru ca biserica să fie gata la timp,de aniversare.Starețul doreşte să petreceţi bine în seara aceasta,a mai adăugat el.Ca de obicei,eu şi băieţii din orchestră vom cânta numai melodii vechi,pentru că numai la acestea ne pricepem.Ne-ar face plăcere să interpretăm şi preferinţele voastre,aşa că dacă aveţi vreo dorinţă să vă cântâm un anumit cântec,veniţi încoace,scrieţi titlul pe o bucată de hârtie şi puneţi-o în pălăria de pe masă.Avem o mulţime de creioane şi hârtie.Noi scoatem din pălărie melodiile preferate şi le cântăm.Acuma,primul cântec este cerut de Cindy Mitchell şi soţul ei,Dan.Aceasta e prima ieşire în public a lui Cindy,după operaţia de bilă pe care a suferit-o şi e minunat să o vedem bine,sănătoasă.Hai,Dan,adu-o pe ringul de dans.Cântecul vostru e una din melodiile mele preferate,a adăugat dându-se un pas înapoi şi ridicând mâinile,ca un veritabil şef de orchestră simfonică.Apoi a bătut tactul cu piciorul numărând: Un,doi,trei.Hai,băieţi.
Dar comanda a fost urmată doar de linişte.Dirijorul s-a întors să vadă ce se întâmpla,după care a chicotit.Apoi a explicat sfios la microfon:
-Cred că ar trebui să le spun băieţilor şi titlul cântecului.E vorba de *„Cu ochii plini de lacrimi”*.Acuma,hai să încercăm din nou.Lui Nick nu-i plăcea că Laurant era înconjurată de o mulţime atât de mare.Ştia că picnicul e un loc ideal pentru a fi văzuţi împreună şi pentru ca el să-i poată observa pe oamenii din jur,totuşi situaţia îl neliniştea.La un moment dat mulţimea putea să o înghită,iar el nu voia s-o piardă din ochi nici o secundă.Prietenii ei făceau acţiunea şi mai dificilă.Imediat ce au zărit-o,au încercat s-o îndepărteze de el.
Pe de altă parte,unii bărbaţi au venit la el să-i strângă mâna şi să se recomande.
Erau deschişi şi prietenoşi şi încercau să-l atragă în grupul de lângă butoaiele cu bere,în timp ce Laurant era trasă în direcţie opusă.Aşa că,pentru a nu se depărta,

Nick i-a înconjurat mijlocul cu brațul şi a ținut-o strâns.Nu voia s-o lase nici să se mişte.Dar ea n-a putut să suporte prea multă vreme acest tratament.
Ridicându-se pe vârful picioarelor,i-a şoptit la ureche:
-Va trebui să mă laşi să vorbesc cu prietenii şi vecinii mei.
-Dar nu pleca prea departe,a rugat-o el tot în şoaptă şi apoi,pentru că ştia că sunt priviți,a sărutat-o uşor pe buze.Încearcă să rămâi între mine şi Noah.
-Aşa am să fac,i-a promis ea înapoindu-i sărutul.Acuma,te rog zâmbeşte,Nick.
Asta e o petrecere,nu o înmormântare.Când cineva a strigat-o pe nume,Nick i-a dat drumul cu părere de rău.Dar nici după cinci paşi,a fost înconjurată de un grup de femei.Toate vorbeau deodată şi era aproape sigur că subiectul era el, pentru că îl priveau fară rezervă.Îşi băgă mâinile în buzunare şi-şi păstră privirea ațintită pe Laurant.Aceasta afişase cel mai incredibil surâs.
Şi,când o femeie a scos un țipăt,Nick a făcut iute un pas înainte,dar apoi a văzut că tânăra se extaziase deoarece Laurant le arătase inelul.S-a înapoiat la locul lui,continuând să privească mulțimea.Apoi,când ochii i s-au întors spre Laurant, a văzut-o croindu-şi încet drum către estradă.În timp ce o urmărea cu privirea, înconjurată atât de tineri cât şi de bătrâni,Nick şi-a dat seama cât de necesară e ea pentru comunitate.Şi mai mult decât atât,iubită.În mod cert oamenii din oraş şi-au dat seama ce femeie blândă şi bună era.Şi de aceea reacționau ca şi el, dorind să-i fie cât mai aproape.Iar ea îşi putea da seama că era realmente interesată de ceea ce-i spuneau.Îi făcea pe oameni să se simtă în lardul lor şi ce dar minunat era acesta!Privind-o Nick zâmbea,dar zâmbetul i-a dispărut când a fost oprită de doi bărbați cam de vârsta ei.După felul cum o priveau,se vedea că nici unul nu e impresionat de reputația ei.Şi deodată a simțit cum îl cuprinde un val de gelozie.Apoi unul dintre bărbați i-a pus mâna pe braț şi lui Nick i-a venit să-l ia la bătaie.Îşi dădea seama că reacția lui era total nelalocul ei.Nu-i stătea în fire să fie atât de posesiv.Şi nu-şi putea da seama ce se întâmpla cu el.O relație amoroasă cu ea era imposibilă.A ştiut asta de la început şi a acceptat.
De ce îi era atât de greu să păstreze distanța? Pentru că era al dracului de îndrăgostit de ea,a admis într-un sfârşit.Şi nu era dorință.Era destul de matur,a trăit destul de mult pentru a cunoaşte deosebirea.Dorința putea să şi-o potolească cu duşuri reci,dar sentimentul acesta era total diferit.Şi îl îngrijora cumplit.
-Eşti Nick Buchanan? Se întoarse.
-Da,eu sunt.
-Numele meu e Christopher Benson,s-a prezentat bărbatul,în timp ce-i întindea mâna pentru a i-o strânge.Laurant e cea mai bună prietenă a logodnicei mele.Şi a mea,de altfel,a adăugat el cu un zâmbet.Am vrut să te cunosc şi să te salut.

Christopher era un om plăcut,cu care te puteai simți bine.Avea o constituție de fotbalist din apărare.Tot atât de înalt ca şi Nick,îl depăşea însă în greutate cu peste 20 de kilograme.După ce au schimbat câteva cuvinte,Christopher admise timid:
-Michelle m-a trimis să aflu despre tine cât mai multe amănunte posibil.Crede că,din cauză că am terminat dreptul,trebuie să fiu în stare să interoghez pe oricine.Nick a râs.
-Ce anume doreşte să ştie?
-O,chestiuni obişnuite,cum ar fi: cât câştigi,unde o să locuiți după ce te însori cu Laurant şi ce e mai important,dacă vei fi al ei pentru totdeauna.Poate că-ți închipui că Michelle e cam băgăcioasă,dar nu-i aşa.E doar preocupată de fericirea lui Laurant.Amândoi s-au întors pentru a o privi.O mulțime de bărbați stăteau la coadă pentru a dansa cu ea.Tocmai făcea ocolul ringului,dansând cu băiatul cu gogoşile.Nick a răspuns la cât de multe întrebări a putut,pe unele evitându-le însă.Când Christopher a fost în sfârşit mulțumit,a remarcat:
-Laurant este un cetățean important al acestui oraş.Oamenii depind de ea.Ea şi cu Michelle sunt ca nişte surori.Bagă dracii în toți ceilalți şi Doamne,omule,ce mult le place să râdă!Nick se întreba când va avea ocazia să danseze cu Laurant. În mod cert n-are de gând să stea la coadă.Statutul de logodnic avea şi unele avantaje,nu-i aşa? Chiar dacă nu era decât teatru.Christopher parcă i-ar fi citit gândurile.
-De ce nu te duci s-o iei la dans? în curând nu va mai rămâne pic de mâncare.
-Bună idee,i-a răspuns Nick.Apoi şi-a croit cu greu drum prin mulțime,l-a bătut pe umăr pe băiatul cu gogoşile şi a prins-o pe Laurant în brațe.
-Trebuie să te întrerup,băiete.Pentru a atenua dezamăgirea adolescentului, Laurant s-a aplecat spre el şi i-a cerut s-o invite la dans mai târziu,după cină.
-Nu faci decât să-l încurajezi,i s-a adresat Nick.
-E un băiețel aşa dulce,i-a răspuns ea.Dar el n-avea chef să discute despre băiat. A tras-o mai aproape de ei şi au continuat să danseze.
-Prefă-te că mă iubeşti,scumpo,a instruit-o el.Ea a râs.
-Dar chiar te iubesc,dragule.
-Îmi place chestia asta cu care te-ai îmbrăcat.
-Chestia asta se numeşte rochie.Rochie cu breteluțe,ca să fiu mai exactă şi mulțumesc.Sunt încântată că-ți place.
-Spune-mi ceva.Dacă ți s-a dus vestea că tuturor bărbaților din oraş le e frică de tine,cum de stau la coadă pentru a te lua la dans?
-Nu ştiu,a răspuns ea.Poate pentru că sunt convinşi că n-am să-i refuz.Totuşi

nu-mi cer să ies cu ei.Cred că Tommy are dreptate.Probabil că într-adevăr îi sperii.
-Şi asta e foarte bine,a subliniat el plin de satisfacție.
-De ce? a întrebat ea.Dar n-a mai răspuns la întrebare.
-Hai să mâncăm.Viola şi Bessie Jean ne fac semne.Cred că vor să vorbim cu ele.
-Pui de năpârcă,a şuierat Nick.Reacția lui a uimit-o.
-Am crezut că vecinele mele îți plac.
-Nu e vorba de ele,a răspuns el nerăbdător.Tocmai l-am zărit pe Lonnie.Ce dracu' face pe aici?
-Trebuie oare să-ți aduc aminte că te-am avertizat l-a întrebat ea.
Apoi l-a descoperit pe Lonnie în mulțime,stând la o masă cu o expresie insolentă pe figură.Nimeni nu stătea cu el şi a observat că multe persoane,evident enervate de apariția derbedeului,evitau chiar să-l privească.Nick îl căuta cu privirea în mulțime pe şerif.
-Nu-l văd pe dragul lui tătic.
-O,mă îndoiesc să fie pe aici.Nu ți-a răspuns la apelurile telefonice toată ziua şi închisoarea era încuiată când am trecut pe acolo.Cred că se ascunde de tine, domnule agent FBI,l-a lămurit ea.Dar Nick a dat din cap.
-Va trebui să fac ceva în legătură cu el.
-Trebuie mai întâi să-l găseşti.
-Nu vorbesc de şerif.Trebuie să fac ceva în legătură cu Lonnie.E o complicație de care nu avem nevoie acuma.
-Şi ce poți să faci? Nick i-a înconjurat umerii cu brațul şi s-au îndreptat spre bufetul din spatele podiumului orchestrei.
-Noah.
-Noah e ceea ce trebuie să faci?
-Îhî!
-Ei bine,ce poate Noah? El a rânjit.
-Multe.
-Mai întâi du-te şi goneşte-l pe Lonnie de la masă,i-a sugerat ea.Apoi o să mâncăm şi noi.
-În ordine,a acceptat el,dar când a întors privirea,l-a văzut pe Tommy îndreptându-se spre Lonnie din partea opusă.Ținea în mână spatula cu care întorcea fripturile,şi în ochi avea o privire care te făcea să crezi că n-avea de gând să accepte din partea lui Lonnie nici un fel de obrăznicie.
Noah era ocupat să adune hamburgerii prăjiți,dar în timp ce lucra îl urmărea cu privirea pe Tommy,ceea ce explica de ce vreo doi-trei hamburgeri ajunseseră pe

jos.De nu se ştie unde,au apărut şi prietenii lui Lonnie şi în timp ce Tommy se apropia s-au aşezat lângă el la masă.
-N-ar trebui să te duci să-mi ajuți fratele? a întrebat ea îngrijorată.
-Poate să se descurce şi singur.Lonnie avea o țigară atârnată între buze.Tommy i s-a adresat şi el a dat din cap,apoi a aruncat țigara în direcția lui.
Dar acesta,după ce a stins-o sub picior,într-o fracțiune de secundă l-a prins pe Lonnie de ceafă şi l-a aruncat de la masă.Lonnie şi-a îndreptat mâna spre buzunarul pantalonilor,dar în acel moment a apărut Noah în fugă.
La fel şi un număr destul de mare de bărbați,care participau la picnic.
Alergau cu toții în ajutorul lui Tommy.Această demonstrație de solidaritate l-a scos din sărite pe Lonnie şi fața i-a devenit stacojie de furie.După ce şi-a croit drum printre oameni,Noah a ajuns la ei chiar când Lonnie scotea şişul.
Dându-i o lovitură puternică peste mână cu spatula,i-a pus piedică.
Urlând de durere,Lonnie a scăpat cuțitul din mână.Tommy l-a ridicat şi i l-a aruncat lui Noah,apoi a tras de Lonnie pentru a-l scula în picioare,şi i-a poruncit lui şi prietenilor lui să plece.Laurant a scos un suspin de uşurare.
Pe când Tommy şi Noah se îndreptau înapoi spre grătar,mai mulți bărbați i-au oprit pentru a le strânge mâinile.Unul mai entuziasmat i-a bătut chiar pe umăr.
-Ei,acuma putem să mâncăm şi noi? a întrebat Nick şi cu două farfurii în mână,una pentru ea şi una pentru el,s-a îndreptat spre grătar.
Apoi,după ce şi-au umplut farfuriile la bufet cu salată şi cartofi prăjiți,s-au alăturat surorilor Vanderman.
Acestea stăteau la masă cu încă trei oameni,cei care locuiau temporar în casa de vizavi de ele.Pentru ca Laurant şi Nick să poată sta pe aceeaşi bancă cu ele,
Bessie Jean s-a mutat mai aproape de Viola.Aceasta a făcut prezentările,
adăugând şi câteva informații pe care le ştia de la aceşti muncitori cu figurile trase.Doi dintre ei,Mark Hanover şi Willie Lakeman,erau fermieri în Iowa de Nord şi îşi rotunjeau veniturile făcând lucrări de tâmplărie.
Justin Brady tocmai cumpărase terenul unchiului lui din Nebraska şi se străduia să-şi achite împrumutul dc la bancă cât mai repede posibil,angajându-se să muncească.Toți trei erau în jurul vârstei de treizeci de ani şi purtau verighete.
Bătăturile palmelor dovedeau că muncesc din greu,iar paharele goale din fața lor dovedeau că beau tot la fel din greu.Sprijinindu-şi coatele pe masă,Nick i-a ascultat pe cei trei descriind treaba făcută la mănăstire şi în acelaşi timp a încercat să-şi facă o părere despre fiecare.Mark a dat peste cap din două înghițituri o cana de bere de o jumătate de litru.Nick a înțeles de ce bea atât de

mult,când Bessie Jean l-a întrebat dacă are copii.Mark şi-a plecat ochii spre cana din mână:
-Soția mea a murit anul trecut.N-am avut copii.Am tot aşteptat să ne achităm întâi datoriile.Întinzându-se peste masă,Viola l-a bătut uşor peste mână.
-Regretăm toți pierderea ta,dar viața trebuie să meargă mai departe şi tu încearcă să priveşti spre viitor.Sunt sigură că şi soția ta ar fi dorit acelaşi lucru.
-Ştiu,doamnă,i-a răspuns el.Şi cu seceta asta,trebuie să ne angajăm pe unde putem.Eu trebuie să am grijă de părinții mei,iar Willie şi Justin au familii care depind de ei.Willie şi-a scos portvizitul pentru a le arăta fotografia familiei,o soție cu părul roşu şi trei fetițe,cu aceeaşi podoabă capilară.Iar Justin n-a vrut să rămână mai prejos.A scos cu grijă fotografia soției lui şi i-a dat-o lui Bessie Jean.
-O cheamă Kathy,a spus cu mândrie în glas.E gata să nască primul nostru copil,cam în jurul lui întâi august.
-Ce aşteptați,un băiat sau o fată? l-a chestionat Laurant.Justin a zâmbit.
Kathy şi cu mine am hotărât că nu vrem să ştim nimic.Vrem să avem o surpriză.Privind peste umăr la orhestră,a adăugat: Lui Kathy îi place să danseze.
Ştiu că ar dansa,dacă ar fi aici.
-Muncim cam patrusprezece ore pe zi,a intervenit Mark.
-Ies bani buni,aşa că nu ne pasă,a intervenit Justin.
-Justin,încă n-am reuşit să-ți mulțumim pentru că ne-ai ajutat la grădină,a spus Viola.Deşi eşti atât de ocupat,ți-ai făcut timp să ne întinzi o mână de ajutor.Cred că am să-ți fac o prăjitură grozavă de ciocolată.E specialitatea mea.
-Sunteți foarte amabilă,doamnă,dar ne petrecem foarte mult timp la mănăstire,
aşa că nu ajung acasă decât după ce se întunecă.Totuşi,ador prăjiturile de ciocolată.Viola s-a luminat la față.
-Atunci am să-ți pregătesc una.Şi am să ți-o las în faţa uşii,sau am s-o duc în bucătărie la voi.Mark a început să vorbească despre ceea ce mai avenu de făcut înainte de aniversare.Atunci Willie l-a ironizat pe Justin,insinuând că şi-a rezervat cea mai uşoară muncă,la parter,în timp ce ei trebuie să tot urce şi să coboare schelele,cărând bidoanele cu vopsea.
-Ei bine,îmi fac totuşi partea mea de treabă,a răspuns Justin.Şi nu e uşor,pentru că vaporii de vopsea se ridică acolo sus şi asta mă cam amețeşte.De aceea fac mai multe pauze decât voi,băieți.
-Dar cel puțin,când lucrezi,stai cu picioarele pe ceva solid.Willie şi cu mine stăm atârnați aproape tot timpul.
-Cum vă place locuința familiei Morrison? i-a întrebat Bessie Jean.

-E foarte bună pentru noi,a afirmat Mark ridicând din umeri.Justin crede că trebuie să împărțim între noi treburile menajere,așa că fiecare și-a luat însărcinarea să aibă grijă de o cameră.Asta ne ușurează munca.
În timp ce asculta conversația,Nick a reușit să mănânce doi hamburgeri.Feinberg îi comunicase mai devreme că Wesson i-a scos din cauză pe cei trei,după ce l-a verificat pe fiecare.Erau fermieri care munceau ca tâmplari și asta de la începutul renovării mănăstirii,dar în ce-l privea pe el,erau tot spuspecți.
Și tot așa,fiecare bărbat de aici de la picnic.Nu era de acord să fie scos din cauză nimeni din Holy Oaks.Unul dintre liceeni a bătut-o pe Laurant pe umăr și a invitat-o la dans.Ea a acceptat amabilă,înainte ca Nick să poată găsi un argument pentru a o împiedica.I-a urmat totuși până la marginea ringului și a rămas acolo, cu brațele încrucișate,privind.Orchestra cânta un vechi cântec al lui Elvis Presley.Laurant se mișca în ritmul muzicii,în timp ce entuziastul ei partener se învârtea sălbatic în jurul ei.A trebuit să-și ferească de câteva ori coatelea pentru că brațele și picioarele băiatului zburau în toate direcțiile.Nick l-a comparat cu un figurant dintr-un film prost cu karate și a observat că lui Laurant îi era greu să-și stăpânească râsul.Celelalte perechi îi făceau băiatului loc,probabil pentru a nu fi izbiți.În următoarea oră a fost scoasă mereu la dans,în timp ce șeful orchestrei striga dedicațiile și cânta melodiile cerute.Când nu dansa,Laurant ajuta la curățenie și în permanență era oprită de bărbați și de femei,chiar și de copii,pentru a fi salutată.Se mișca prin mulțime cu o ușurință și o plăcere pe care Nick le invidia.Îi spusese că oamenii din Holy Oaks aveau grijă unul de altul,și acuma vedea acest lucru.Și-a închipuit întotdeauna că l-ar înnebuni faptul ca lumea să știe tot ce face.Acuma însă nu mai era așa sigur.Probabil că era destul de plăcut.El nu-l cunoștea pe nici unul dintre vecinii lui din Boston.Când se întorcea acasă seara,ducea mașina în garaj,urca în casă și rămânea acolo,până ce venea momentul să plece din nou.N-a avut niciodată timp sau plăcere să se întâlnească cu vecinii.Nici măcar nu știa dacă în bloc există copii.
Acuma,Laurant dansa cu Justin și râdea de ceva ce-i spunea acesta.După ce melodia s-a terminat,Nick a văzut un bărbat cam de vârsta lui îndreptându-se spre ea.Și atunci a hotărât că e destul pentru o noapte.A ajuns la ea primul,a luat-o în brațe și a sărutat-o.
-Asta de ce?
-Pentru că suntem îndrăgostiți,i-a amintit el.Le-ai spus oamenilor cum ne-am cunoscut?
-O,da,a răspuns ea.Am spus povestea de cel puțin douăzeci de ori până acuma.
-Și le-ai mai spus ce zic experții despre cel ce te vânează?

Ea a dat din cap cu obrazul lipit de al lui,apoi şi-a pus capul pe umărul lui şi a închis ochii,astfel ca oricine privea s-o vadă cum se ghemueşte în braţele iubitului,în timp ce dansau.
-Le-am spus-o într-o mulţime de feluri.Am adăugat şi o groază de adjective.
L-am numit prost şi scârbos şi le-am mai spus că cei de la FBI sunt convinşi că are un coeficient de inteligenţă foarte scăzut şi că trebuie să ne fie milă de el, pentru că e atât de lipsit de minte.Le-am zis că tu ai spus asta,Nick.
-Aşa te vreau.
-Dar tu? Le-ai povestit oamenilor cum ne-am întâlnit?
-Da,cu fiecare ocazie,i-a răspuns el.L-am cunoscut pe Christopher.Îmi place.
-N-am văzut-o încă pe Michelle.Vai de mine,iată-l pe Steve Brenner.
-Doar n-o să dansezi cu el?
Tocmai se termina melodia.Când Nick şi cu Laurant au părăsit ringul de dans,Brenner i-a oprit.Doar dintr-o privire,Nick l-a catalogat.Omul era foarte preocupat de sine însuşi.O dovedea felul cum se mişca şi cum era îmbrăcat.
Aspectul exterior era extrem de important pentru el.
Cămaşa *Ralph Lauren* şi pantalonii erau scrobiţi şi călcaţi şi nici un fir de păr nu i se mişca pe cap.Singura concesie făcută locului unde se afla era că nu purta şosete în noii săi mocasini *Gucci*.În timp ce Nick îi strângea mâna,a constatat că purta un ceas *Rolex*.Brenner a bătut-o pe Laurant pe umăr,cu simpatie.
-Laurant,vreau să ştii că-mi pare teribil de rău pentru articolul pe care l-a scris Lorna.Am fost îngrozitor de stânjenit când am citit aberaţiile acelea despre noi doi.N-am idee de unde a cules ea această poveste şi sper că nu ţi-a cauzat neplăceri.
-Nu,deloc,a răspuns ea.El a zâmbit.
-Lorna mi-a spus că tu şi cu Nick v-aţi logodit,sau şi asta e tot o invenţie?
-Nu,e adevărul.Nick şi cu mine ne căsătorim.
-Ei bine,să fiu al naibii! Vă felicit pe amândoi.Iei o femeie minunată,i s-a adresat apoi lui Nick.Şi privind-o din nou pe Laurant: Aţi stabilit data nunţii?
-A doua sâmbătă din octombrie,i-a răspuns ea.
-Şi unde veţi sta?
-Aici,în Holy Oaks.Şi am să continui să mă lupt cu tine,în legătură cu scuarul oraşului.Zâmbetul i-a pierit din ochi.
-Mă aştept s-o faci,dar cred că am o ofertă pe care n-ai să poţi s-o refuzi.Mi-ar plăcea să ţi-o fac mâine,după lucru.O să fii acasă? Trebuie să ne aşezăm şi să discutăm.

-Nu,regret.N-am să fiu acasă.Nick şi cu mine ne ducem la mănăstire,la repetiția ceremoniei de nuntă.Şi apoi vom participa la dineu.Nu ne vom întoarce acasă până după miezul nopții.Brenner a dat din cap.
-De ce să nu te sun lunea viitoare? Asta îți va da suficient timp să-ți revii după nunta lui Michelle.
-Aşa e bine.
-Să te logodeşti şi să şi stabileşti şi data nunții...totul cam în viteză,nu-i aşa?
De data aceasta a intervenit Nick:
-O cunosc pe Laurant de foarte multă vreme,de când era fetiță.
-Şi când ne-am văzut în Kansas City,ne-am dat seama...Nu-i aşa,dragă? a adăugat ea.Nick a zâmbit:
-Aşa e.
-Încă o dată,felicitări,a repetat Brenner.Cred că ar fi mai bine să mă duc să iau un hamburger înainte de a se termina.În timp ce se depărta,Nick a continuat să-l privească.
-Ce crezi despre el? l-a întrebat ea.
-Are multă furie reținută în el.
-Cum poți să spui asta?
-Când ne felicita,pumnii i se încleştau şi se descleştau.
-Îi fac viața mizerabilă chiar în clipa aceasta.Probabil că-şi încleşta pumnii, pentru a se abține să nu-mi sucească gâtul.
-Eşti singura care-i împiedici planurile.
-E suspect?
-Toți sunt.Hai să ne aşezăm pe pătură şi să ne purtăm ca nişte adolescenți.
Sugestia a facut-o să râdă.Mai mulți bărbați şi femei au întors capetele şi i-au zâmbit fericitei perechi.
-Sună ca un plan,a spus ea.Dar nu cred că starețul ar aproba.
-Aici erai? Te-am căutat peste tot.Michelle venea în grabă peste pajişte.
Logodnicul ei,Christopher,o ținea de mână şi rânjea cu gura până la urechi.
Michelle era o femeie frumoasă.Mică,cu o constituție delicată,avea un păr lung auriu care-i încadra figura în formă de inimă.Avea un zâmbet ucigător,care pretindea un răspuns identic.Prietena lui Laurant avea o proteză de metal la piciorul drept şi când a vrut să se aşeze la masa lor,a tresărit de durere.
Christopher îi spunea lui Nick o glumă pe care tocmai o auzise,dar imediat a cuprins-o pe Michelle cu brațele şi s-a aşezat cu ea în poală.
-Tot mai şchiopătez,i s-a adresat ea lui Laurant.
-Dar mai puțin,a subliniat aceasta.

-Crezi?
-Da.Am observat diferența.
-Mi-am zdrobit genunchiul într-un accident de maşină,i-a spus apoi lui Nick.Nu voi mai putea să merg niciodată prea bine,dar caut să micşorez pe cât posibil procentul de nesiguranță.
-Michelle ştie totul despre procente,a explicat Christopher.E licențiată în matematică şi contabilitate şi-şi va lua diploma imediat după căsătorie!
-Acuma mă ocup de registrele de la magazinul lui Laurant,a adăugat ea.
Când a bătut cu degetul în microfon,şeful orchestrei a atras atenția tuturor, anunțând că următoarea melodie va fi ultima din seara aceea.
-Trebuie să dansăm,draga mea,a invitat-o Christopher pe Michelle.
-Şi noi la fel,a adăugat Nick.Şi în timp ce o conducea pe Laurant spre ringul de dans,a mai spus: îmi plac prietenii tăi.
-Şi tu lor.Şeful orchestrei a desfăcut petecul de hârtie din pălărie şi a zâmbit:
-Oameni buni,e o melodie lentă şi una din preferatele mele,a anunțat el.La fel şi fetița căreia îi este dedicată.E pentru dulcea noastră Laurant Madden,din partea Sfarâmătorului de inimi.Nick tocmai o luase în brațe,când şeful orchestrei a lăcut anunțul.A auzit-o cum i se opreşte respirația şi a simțit-o încordându-se.
Atunci a tras-o mai aproape de el,ca un răspuns instinctiv în fața pericolului.
Apoi i-a văzut pe Noah şi pe Tommy îndreptându-se spre estradă.Din direcție opusă venea un alt bărbat din mulțime şi Nick şi-a dat imediat seama că e un agent.Fir-ar al dracului,nici unul dintre ei nu ştie ce caută! Iar lumea se uita la ei şi-i înconjura zâmbind,pentru că melodia era dedicată lui Laurant.
-Ticălosul dracului,mormăi el.
-Nick,ce trebuie să facem? l-a întrebat ea cu tremur în glas.
-Să dansăm,a răspuns el.Laurant avea impresia că întregul univers se prăbuşeşte peste ea.Nu putea să-şi recapete răsuflarea,nu putea să gândească.Şi-a cuibărit capul sub bărbia lui Nick şi a închis ochii.*Vreau să ştiu că e aici,privindu-mă.*
Dumnezeule,fă-l să mă lase în pace.Te rog,Doamne.
-Acuma,oameni buni,invitați-vă partenerii,pentru că,aşa cum am spus,e ultima dedicație.Numele melodiei este: „*Am ochi doar pentru tine”*

CAPITOLUL 24
Stătea în mulțime şi privea,otrava rozându-i viscerele.Laurant,dulcea lui Laurant îl fermecase.Atât de drăguță,atât de inaccesibilă.Până acuma.
Curând,dragostea mea.Curând vei fi a mea.Cu coada ochiului l-a văzut pe catâr ducându-se spre ea.Şi atunci a zâmbit.

N-a trebuit decât să pocnească din degete şi au apărut.Acuma el era păianjenul, iar ei s-au prins în plasa lui.Nu-şi putea lua ochii de la catâr.L-a privit cum traversează pajiştea şi o ia pe Laurant în braţe.Totul era teatru.O da,ştia el ce fac.Încercau să-l înfurie,ca şi cum ar fi fost un prostănac.Şi totuşi nu-şi putea lua ochii de la ei.Dansau şi nu-i plăcea defel cum o ţinea catârul în braţe.Erau prea apropiaţi...prea intimi.Apoi Nick a sărutat-o.Şi el a simţit o astfel de izbucnire de furie explodând în el,încât genunchii au fost gata să cedeze şi a trebuit să se aşeze.Era un joc,doar un joc.

Făceau teatru pentru el,torturându-l.Da,ştia ce făceau...Şi totuşi,era livid.Cum de îndrăzneau să-l tortureze?

Şi surprizele nu s-au terminat.Acuma îi privea cu tot dinadinsul,studiindu-i şi putând astfel să vadă felul cum îl privea Laurant pe catâr.

Tresări pe banca pe care stătea.Doamne,îl iubea,era clar ca lumina zilei,pentru cineva atât de inteligent şi viclean ca el.

Da,nu putea s-o ascundă,nu de el.Fata cu ochii verzi s-a îndrăgostit de un catâr.Dumnezeule mare,ce ar fi de făcut în acest caz?

Laurant l-a făcut să-şi piardă timpul lui preţios.Când a fost anunţată ultima melodie care era pentru ea,sângele i s-a urcat la cap şi aproape a ameţit.

Dar acuma,în timp ce stătea acolo în plină lumină,privindu-şi prada de pe ringul de dans zâmbind,râzând şi comportându-se ca şi cum petreceau de minune,şi-a dat seama că trebuie să fie mai mulţi catâri răspândiţi prin mulţime,care-l căutau.Nişte idioţi,cu toţii.Nici nu ştiau cum arată sau cine e,deci cum îşi închipuiau că o să-l găsească? Credeau că va scoate un pistol şi va începe să tragă? A râs doar gândindu-se la asta.De neprețuit,a cugetat el.Prostia lor e într-adevăr de neprețuit.Apoi l-a văzut pe bunul părinte Tom alergând spre sora lui,împreună cu un alt preot.Era minunat spectacolul terorii din ochii lui Tom.

A savurat imaginea şi a oftat de plăcere..Dar,ce dracu' credeau cretinii ăştia de preoţi că o să facă? O să-l roage să se predea?

Răzbunarea e la mine,spune Domnul.Oare ce crede părintele Tom despre răzbunare? Presupunerile îl amuzau.Poate că data viitoare,când va merge să se confeseze,îl va întreba.Un preot trebuie să înţeleagă.Asta e meseria lui,nu-i aşa? Să înţeleagă şi să ierte.Dar s-ar putea ca înţelegerea să vină odată cu moartea.

A rumegat în gând această posibilitate filozofică şi apoi a ridicat din umeri.Ce-i păsa lui dacă Tommy înţelegea sau nu?

Of,of,of,nu s-a mai distrat atât de bine de multă,multă vreme.Şi se pare că va fi din ce în ce mai nostim,atâta timp cât îşi va ţine furia în frâu,cât o va controla,

cel mai bine potolind-o cu promisiunea prăpădului ce va veni.Cum îndrăznesc să creadă că-l pot păcăli? Catâri ignoranți,cu toții.
Totuşi,se impunea atenție.Să aştepte momentul lui,acesta era biletul de intrare.
Categoric,nu-i era frică şi nici nu era îngrijorat din cauza catârilor.Doar el i-a invitat la Holy Oaks pe băieții de la FBI,nu-i aşa?
Şi îşi doreşte aşa de mult să fie o gazdă bună,un fel de Martha Stewart dacă vrei,şi de aceea are nevoie să cunoască numărul exact al celor pe care va trebui să-i distreze.Vor trebui să fie suficiente răcoritoare de oferit.A adus oare cu el destule C-4?
S-a gândit la asta un minut şi apoi a zâmbit.Ei bine,într-adevăr a adus.
Sfarâmătorul de inimi e totdeauna pregătit.Scopul era să elimine cât mai mulți catâri posibil,aceasta însă fară a stânjeni obiectivul principal.
Ținta.Să-şi atingă ținta şi să obțină astfel o mică distracție demodată,dovedind omenirii că el e într-adevăr Ființa Superioară.Nici unul dintre băieții de la FBI nu se putea compara cu el.Şi în curând,foarte curând,când pentru că va fi prea târziu şi nu vor mai putea să fugă sau să se ascundă,îşi vor da şi ei seama de asta.
Până atunci,va trebui să aibă grijă de treburile neterminate încă şi în acelaşi timp să lase lumea să-şi bată joc de ei toți,pe posturile naționale de televiziune.
Partea întâi.BUUM! Atenție,se toarnă! Da,ohoo!

CAPITOLUL 25

A mai trecut o zi,şi tensiunea creştea.Gândul la o altă mulțime de oameni a îmbolnăvit-o fizic pe Laurant,dar n-a vrut s-o dezamăgească pe Michelle
într-una din cele mai frumoase zile din viața ei,repetiția pentru nuntă şi dineul ce i-a urmat.Totuşi,la un moment dat,aceasta şi-a dat seama că Laurant nici nu s-a atins de mâncare.Aplecându-se peste masă,i-a şoptit:
-Nu arăți prea bine,dragă.
-Mă simt foarte bine,i-a răspuns Laurant încercând să zâmbească.
Dar Michelle ştia mai bine,aşa că s-a întors spre Nick şi i-a sugerat:
-De ce n-o duci pe Laurant acasă,s-o bagi în pat?
Iar când Laurant a deschis gura să protesteze,Michelle a oprit-o.
-Nu vreau să te îmbolnăveşti.Să ştii că mâine' n-am să particip la ceremonie fară tine.Deşi era devreme,Laurant şi Nick şi-au luat bun rămas şi au plecat acasă.
Când au sosit,o duzină de trandafiri roşii aşteptau pe verandă.Înainte de a intra, Nick i-a ridicat de jos.
-Au fost aduşi imediat după ce ați plecat,i-a informat Joe.
Apoi Nick a citit cartea de vizită cu glas tare.

*„Te rog,iartă-mă şi vino acasă.Cu dragoste-Joel”*Laurant a luat vaza şi a pus-o pe masa din sufragerie,iar Nick şi Joe au urmat-o.Cei doi bărbaţi stăteau unul lângă altul privind încruntaţi trandafirii.
-E aşa păcat că trebuie să-i arunc,a spus ea.Dar aşa fac de obicei.Nu vreau să-mi amintesc de Joel Patterson de fiecare dată când trec prin camera asta.
-Cât de des îţi trimite flori viermele ăsta? a întrebat-O Nick,încercând să nu-şi dea pe faţă iritarea.
-Cam o dată pe săptămână,a răspuns ea.Şi nu va renunţa.
-Da? O să vedem noi.Luă în mână vaza,intră în bucătărie,vărsă apa în chiuvetă şi apoi aruncă la coş,atât vaza,cât şi trandafirii.Este perseverent,ticălosul,nu-i aşa?
-Patterson e bărbatul de la Chicago,care s-a încurcat cu secretara lui,în timp ce-ţi făcea ţie curte,adevărat? a întrebat-o Joe.
Dar sublinierea nevinovată a lui Joe nu a deranjat-o.
-Da,el este.
-Aş spune că suferă că te-a lăsat,a remarcat Joe.Dar nu-ţi fie teamă,are Nick grijă de el.
-Nu,n-o să aibă nici o grijă,l-a contrazis ea,puţin mai dur decât a intenţionat.Joel Patterson e problema mea,şi mă ocup eu de ea.
-Okay,a replicat Joe surprins de explozia ei de furie.Tot ce hotărăşti tu,e bine pentru mine.
-Îl ignor,pur şi simplu.
-Dar se pare că nu e de-ajuns,a subliniat el.
-Lasă-1 să-şi arunce banii pe flori.Nu-mi pasă.Acuma,vă rog,am putea să lăsăm baltă subiectul ăsta?
-Sigur că da.Apoi,punându-şi palmele pe frunte:
-Ascultă,regret că te-am repezit.Asta pentru că...după ce s-a întâmplat la picnic... era acolo,Joe.Şi voia să ştiu că mă priveşte.„*Am ochi doar pentru tine”,*asta a fost melodia pe care a cerut-o.Isteţ,nu?
-Am aflat tot ceea ce s-a întâmplat,a spus Joe urmând-o în bucătărie.Ghicise ce avea intenţia să facă.Să prepare un ceai.Joe îşi dădea seama de încordarea care pusese stăpânire pe ea.În lumina crudă din bucătărie,arăta palidă,ca şi cum n-ar fi dormit bine de o săptămână.Lui Joe îi scăpă gândul ce-1 obseda.
-Trebuie să fii tare.Ea se răsuci pentru a-1 privi în faţă,cu o mână sprijinită provocator în şold.
-Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.*Uşor de spus,greu de făcut*,s-a gândit Joe.
-De ce nu te duci în camera de zi să te uiţi puţin la televizor?
-Mă duc să fac o cană cu ceai.Nu vrei şi tu una?

-Sigur,a răspuns el.Deşi în bucătărie puteau să fie peste 40 de grade,dacă ea voia să-i facă un ceai fierbinte,îl va bea.S-a aşezat pe un scaun şi s-a uitat la ea cum trebăluia.Nick se afla în holul din spate,vorbind la telefont cu capul plecat şi vocea scăzută,pentru a nu se auzi nimic.Joe îşi închipuia că vorbeşte ori cu Morganstern,or cu Wesson.Ținând ibricul sub robinetul chiuvetei,Laurant privea crinii de pe faianța de deasupra şi se gândea la picnic.
Apoi Nick,terminând convorbirea,a intrat în bucătărie la timp pentru a o auzi spunând:
-Era şi Lonnie la picnic.A plecat devreme,dar a avut timp să pună în pălărie bucata aia de hârtie,înainte ca Tommy să-l alunge.Nick a luat din frigider o Pepsi dietetică.şi a deschis capacul.După o înghițitură bună a spus:
-Da,Lonnie ar fi putut s-o facă,dar ştim sigur că în ultima lună n-a plecat din Holy Oaks,aşa că n-a putut să fie în două locuri deodată.Se afla aici când călăul a vorbit cu Tommy în confesional.
-Când ai aflat asta? l-a întrebat Laurant.
-Am primit informația de la Feinberg,în dimineața aceasta.Ea s-a întors spre chiuvetă.
-Atunci,cine a lipsit din oraş?
Ceainicul era deja plin şi apa dădea pe dinafară.Nick i l-a luat din mână,a vărsat jumătate din apă şi apoi l-a pus pe plită.
-Şeriful era plecat,a răspuns Joe.Şi Steve Brenner.Le-a spus prietenilor că se duce la pescuit.Laurant a scos din dulap pliculețele cu ceai şi ceştile şi le-a pus pe masă.Părea că n-a observat că Nick bea pepsi.Continua să-i facă şi lui ceai.
El a zâmbit privind-o la treabă.Obiceiul acesta al ei era ciudat,dar simpatic.
Apoi,Laurant s-a aşezat pe un scaun,aşteptând să fiarbă apa.
Dar,fără astâmpăr,a luat pachetul de cărți de joc părăsit de Joe şi a început să le amestece.
-Ce puteți să-mi spuneți despre locul crimei,din cauza căruia Wesson era atât de emoționat? N-ar fi trebuit să aflu şi eu ceva până acuma? Joe a fost cel care a răspuns:
-Laboratorul se ocupă de probele adunate.Ştiu doar că locul a fost murdărit.
-De cine?
-De vaci,a răspuns el.Nu putea să nu se gândească la imaginea pe care Joe tocmai o evocase şi a şoptit:
-O,Doamne.
-Fă cărțile,i-a sugerat el,sperând să-i distragă astfel atenția.Hai să jucăm gin.
-Bine,a şoptit ea,dar a continuat să stea acolo,amestecându-le.

Până la urmă,Joe i le-a luat din mână şi s-a ocupat de ele.
-Ştiu că ai impresia că a trecut o groază de timp,dar...a început Nick.
Ea însă nu l-a lăsat să termine.
-Nu-i vor descoperi amprentele.Nu vor descoperi nici o dovadă care să-i poată conduce la el.Nick s-a aşezat,încălecând scaunul şi înconjurând spătarul cu braţele.
-Nu face din el un supraom.Sângerează ca oricare dintre noi.Are să greşească pe undeva,şi atunci il vom înhăţa.Luând cărţile primite în mână,s-a uitat la ele.
-Cu cât mai repede cu atât mai bine,nu-i aşa?
-Aşa e.
-Ei bine,atunci de ce nu facem în aşa fel încât să se întâmple cât mai curând.
Cred că Wesson are dreptate.Poate că ar trebui să mă duc să alerg singură mâine şi poate că ar trebui să-mi petrec ziua hoinărind tot singură.Nu da din cap.El caută o ocazie şi cred că ar trebui să-l ajutăm.Poţi să faci în aşa fel încât să fiu totuşi în siguranţă.
-Nu,a protestat el hotărât.
-Nu crezi că ar fi trebuit să discutăm asta înainte ca tu...
-Nu.Ea şi-a înăbuşit supărarea.
-Realmente cred că...Dar el a oprit-o:
-I-am promis fratelui tău că n-am să te pierd din ochi,şi aşa se vor desfăşura lucrurile.
-Hei,Nick,linişteşte-te,i-a sugerat Joe.Explozia de furie a fost scurtă:
-Ai dreptate.Tensiunea pusese stăpânire pe amândoi.Laurant ştia de ce se simţea atât de frustrată.Fiecare mişcare îi era supravegheată de un nebun.
Da,asta era exact ceea ce se întâmpla,şi Dumnezeule,cât de mult detesta acest lucru.Dar Nick,de ce şi-a ieşit din fire?
Trebuie că era obişnuit să acţioneze sub tensiune,nu-i aşa? Până în seara aceasta, a fost foarte calm şi neclintit ca o stâncă.
Oare ce,pentru numele lui Dumnezeu,a putut să-l schimbe de la o zi la alta?
Departamentul special din care făcea parte căută copiii dispăruţi.Nu-şi putea închipui nimic mai terifiant decât un copil în pericol.Deci tensiunea era îngrozitoare.
-Tu eşti expertul.Te las să hotărăşti ce e de făcut.Dacă nu vrei să alerg singură, atunci n-am s-o fiu a revenit ea.S-a răzgândit în câteva secunde şi Nick nu-şi putea imagina de ce a devenit deodată atât de docilă.
-Chiar aşa? a întrebat el suspicios.
-Nu vreau să-ţi fac misiunea şi mai dificilă decât este i-a răspuns ea.

-Acuma că vă văd pe amândoi mai calmi,îmi pare rău că s-ar putea să vă provoc o nouă neplăcere,a intervenit Joe.A pus jos o carte şi a luat alta.Ştiu că Nick se va supăra din nou,dar...
-N-am să mă supăr.Ce doreşti să-mi spui?
-Dacă în câteva zile călăul nu scoate capul,am să fiu repartizat în altă parte.
Muşchii de pe obrazul lui Nick s-au contractat.
-De unde ştii că vei fi mutat? l-a întrebat Laurant.Dar Nick a fost cel care i-a răspuns:
-Wesson,aşa e? Joe a dat din cap.
-Crede că s-ar putea ca necunoscutul să ştie că sunt aici şi dacă fac destulă tevatură cu plecarea,poate că...
-Mai termină cu asta,l-a repezit Nick.Deci,dacă călăul nu încearcă să pună mâna pe ea,Wesson îi va îndepărta şi pe ceilalți,pentru a-i oferi cât mai multă libertate de mişcare? Am o idee.De ce nu ne strângem lucrurile imediat şi să plecăm toți? Apoi,Laurant poate lăsa uşa din față deschisă,pentru ca să nu fie împiedicat de nimic.Planul acesta de joacă a lui Wesson e minunat,nu-i aşa,Joe? El însă va rămâne în Holy Oaks,poți să pui pariu pe fundul tău.
Joe i-a arătat discul de la rever,pentru a-i aminti ca Wesson auzea.
Dar lui Nick nu-i păsa.Din contră.Chiar dorea ca acesta să ştie ce părere are despre metodele lui.Apoi,Nick şi-a scos propriul disc şi l-a ridicat,în aşa fel încât să vorbească direct în microfon.
-Vrei să fi Superman şi să-l prinzi singur pe călău,nu-i aşa Jules? Indiferent de cost.Asta urmăreşti.Va arăta grozav în palmares,iar ambițiile tale politice sunt mult mai importante decât siguranța lui Laurant.Dar vocea lui Feinberg a fost cea care s-a auzit:
-Regret că te dezamăgesc,Nick,sunt eu,nu Wesson şi în ce mă priveşte,ați vorbit doar despre vreme.Agentul făcea tot ce putea pentru a-l proteja pe Nick,dar efortul lui nu era apreciat.Wesson nu putea să-i facă rău lui Nick din punct de vedere profesional şi chiar dacă ar fi putut,nu-i păsa.
Cum s-ar fi simțit dacă ar fi fost concediat? Poate că uşurat,i-a trecut lui prin minte.A avut o atitudine greşită,a hotărât tot el,dar nici asta nu putea să-l facă să-i pese.Morganstern avea dreptate.Avea nevoie de o vacanță şi de sex.Mult sex,dar nu cu orice femeie.Pe Laurant o dorea.
-Gin.Laurant i-a zâmbit lui Joe arătându-i cărțile,la care el i-a răspuns cu un mârâit.Ceainicul tocmai începuse să şuiere.Aşa că Laurant s-a sculat pentru a pregăti ceaiul.A turnat apa în cele trei căni,apoi a pus ceainicul înapoi pe plită şi s-a întors pentru a ieşi din bucătărie.

-Hei,dar cu ceaiul tău ce faci? a întrebat-o Joe.
-Acuma mă duc sus.Cred că mi-ar plăcea să fac o baie fierbinte şi plină de spumă.Nick a scrâşnit din dinți.Ei bine,de ce dracu' îşi închipuie că au şi ei nevoie să ştie? Fir-ar al naibii.Mintea i se goli de orice alt gând.
Nu vedea decât trupul ei splendid acoperit de spumă.Îi venea s-o urmeze şi să intre în cadă împreună cu ea.În loc de aceasta,s-a îndreptat spre camera de oaspeți şi a făcut un duş rece.La parter Joe se uita la un film,aşa că Nick, îmbrăcat în blugi şi cu vechiul lui tricou favorit,a intrat în camera lui Laurant, pentru a se uita la emisiunca de sport.Şi tocmai atunci a sunat Theo.Era târziu la Boston,dar fratele lui nu dormea niciodată.Avea chef să vorbească despre ultimul caz bizar cu care se confruntase.Nick încerca să fie atent,dar ochii îi erau fixați pe uşa de la baie şi radiografia imaginile care i se perindau prin minte.
-Ce ai spus? l-a întrebat la un moment dat pe Theo.
-Ți-e bine? *Drace,nu mi-e bine deloc.*
-Sigur,i-a răspuns în schimb.Ştii cum se desfăşoară totul.Aşteptarea mă înnebuneşte.
-Cum se face că nu vorbeşti deloc de Laurant? N-am mai văzut-o de ani întregi. Pun pariu că s-a schimbat.Cum arată?
-E sora lui Tommy.Aşa arată.Şi imediat ce cuvintele i-au ieşit din gură şi-a dat seama ce greşeală a făcut.Suna ca şi cum ar fi fost în defensivă şi reputația lui Theo,ca unul din procurorii cei mai renumiți,nu era vorbă goală.Imediat a descoperit adevărul.
-Deci,asta era.
-Nu ştiu despre ce vorbeşti.
-Îhî.
-Nu se întâmpla nimic.
-Tommy ştie?
-Ce să ştie? a protestat şovăind.
-Că ți s-au aprins călcâiele după sora lui.Înainte ca Nick să poată răspunde,Theo a râs.
-Va trebui să-i spui.Nick şi-a imaginat cum ar fi să ia mâna de pe receptor şi să-şi apuce fratele de gât.
-Theo,dacă ştii ce e bine pentru tine,încetează să mai pescuieşti în ape tulburi.Nu e nimic de spus.Laurant e bine.Atâta.E în regulă?
-În regulă,a fost acesta de acord.Dar,spune-mi ceva.
-Ce?
-Tot aşa picioare lungi are?

-Theo?
-Ei?
-Du-te dracului.

CAPITOLUL 26

A intrat înăuntru pe uşa din spate.După ce a încercat să folosească cheia pe care şi-a facut-o,şi-a dat seama că nenorocita a schimbat broasca.
De ce o fi făcut asta,s-a întrebat el.A găsit camera de luat vederi?
Stătea pe pridvorul din spate răsucind nervos cheile în mână,în timp ce cântărea această posibilitate,dar în final a hotărât că nu putea s-o găsească.
Era prea bine ascunsă.Apoi şi-a adus aminte ce veche şi rustică e broasca şi a ajuns la concluzia că,probabil,pur şi simplu s-a blocat.Din fericire,şi-a luat cu el hanoracul negru,pe care va putea să-l folosească pentru a-şi proteja mâna,când va sparge geamul.L-a îmbrăcat pentru a se putea furişa prin întuneric,fară a fi văzut de cele două babornițe uscate,care locuiau lângă casa lui Laurant.
Erau ca nişte pisici; stăteau în permanență la geam şi priveau afară.Şi-a parcat maşina cu două cvartale mai departe,tot ca o precauție împotriva celor două vecine băgărețe şi s-a îndreptat spre casa ei,atent să nu intre în raza de lumină a felinarelor,ci să rămână printre tufişuri.
Deşi a avut senzația că-l urmăreşte cineva,în aşa fel încât a fost aproape gata să se întoarcă şi să se ducă acasă; dar furia pe care o simțea îl îndemna să meargă înainte:Nevoia de a ataca îi devora măruntaiele ca un acid,forțându-l să-şi asume riscul.Murea de dorința de a omorî aşa cum un alcoolic moare de dorința de a bea.Nevoia aceasta nu-l lăsa în pace şi ştia că va risca totul pentru a şi-o potoli.
Şi-a scos încet hanoracul,l-a împăturit cu grijă,şi-a înfăşurat mâna în el şi apoi, imaginându-şi că geamul e însăşi Laurant,l-a izbit cu mai multă putere decât era necesar.Acesta s-a spart,cioburile împrăştiindu-se pe holul din spate.
Fluxul de adrenalină a fost resimțit ca un orgasm,şi aproape a invocat numele Domnului drept mulțumire.Brusc s-a simțit puternic şi invincibil.Nimeni nu-l va atinge.Nimeni.N-avea grijă că putea fi auzit,pentru că era sigur ca nu era nimeni acasă.Fratele lui Laurant şi celălalt preot i-au luat pe Nick şi pe ea şi i-au dus la dineul ce s-a organizat după repetiție.I-a văzut plecând,înainte de a se întoarce acasă pentru a aştepta şi a se pregăti.Acuma era trecut de unsprezece,dar nu se vor întoarce acasă decât după miezul nopții.Am timp destul,pentru a face ceea ce vreau şi apoi să plec,a mai reflectat el.Între timp,băgând mâna prin spărtură,a descuiat uşa,apoi a deschis-o larg şi a intrat.A fost nevoie să se abțină sa nu fluiere de bucurie.

Alarma silențioasă a început să clipească chiar în secunda în care s-a deschis uşa,dar Nick ştia deja că cineva pătrunsese în casă.El şi Laurant se întorseseră mai devreme decât era prevăzut,după care el a rămas de pază,în timp ce Joe s-a dus la culcare.Se afla pe palierul de la etaj şi tocmai începuse să coboare scara,când a auzit zgomotul geamului spart.Era depărtat dar inconfundabil.
Fără nici o ezitare,şi-a scos pistolul,i-a tras siguranța şi s-a îndreptat spre camera de oaspeți pentru a-1 alerta pe Joe.Tocmai punea mâna pe buşonul clanței,când uşa s-a deschis şi Joe a intrat cu Glock-ul în mână şi țeava îndreptată spre tavan.
După ce i-a făcut semn lui Nick că e gata,s-a retras în întunericul camerei,lăsând însă uşa larg deschisă.Când Nick i-a arătat luminița alarmei,Joe a scos-o repede din funcție.La rândul lui,Nick s-a întors fară zgomot şi s-a îndreptat spre camera lui Laurant,închizând uşor uşa în spatele lui.Ea dormea cu fața în sus,cu mâinile de-a lungul trupului şi cu memoriile lui Frank McCourt căzute pe piept.S-a apropiat de marginea a patului,s-a aşezat lângă ea şi i-a pus mâna pe gură,ca să nu scoată nici un sunet când se trezea.
-Laurant,trezeşte-te.Avem oaspeți.Şoapta lui era calmă.Când s-a trezit,a fost gata să țipe.A deschis ochii mari,a încercat să distingă ceva în întuneric,în timp ce instinctiv a vrut să-i dea mâna deoparte.Apoi şi-a dat seama că Nick e cel care a imobilizat-o.După care,a înțeles şi ce-i spunea şi a zărit pistolul din cealaltă mână.
-Am nevoie să stai liniştită,a mai şoptit el.Ea a dat din cap că a înțeles.Nick şi-a retras mâna,iar ea a dat pătura deoparte şi s-a sculat.În clipa aceea,cartea uitată pe piept a făcut o voltă şi ar fi căzut pe podeaua de scânduri,dacă Nick n-ar fi prins-o din zbor.Apoi,punând-o pe pat,s-a întins să stingă veioza şi a luat-o pe Laurant de mână ajutând-o să se scoale în picioare.Inima ei bătea sălbatic şi deabia îşi putea recăpăta respirația.În cameră era atât de întuneric,încât a fost nevoită să-şi pipăie drumul pe lângă perete.Nick a condus-o până în baie şi ea a întins mâna spre întrerupător,când el a oprit-o.
-Nici o lumină,i-a şoptit.Apoi s-a întors în dormitor,închizând fără zgomot uşa în urma lui.
-Ai grijă,i-a şoptit ea.Ar fi dorit să-l roage să rămână cu ea,dar ştia că nici n-ar fi vrut şi nici n-ar fi putut s-o facă.În baie era beznă şi îi era frică să se mişte,
pentru a nu se lovi de ceva şi în felul acesta să-i facă cunoscut intrusului că cineva era treaz în casă.Cu capul plecat,şi-a încrucişat mâinile pe piept a rămas tremurând,în timp ce mintea i-a luat-o razna; Cum ar putea să fie de ajutor? Ce ar fi putut să facă,încât să nu-i împiedice?
Şi îi era teamă pentru Nick.

Întâmplarea aceasta îl putea lua prin surprindere pe cel mai experimentat bărbat. *Toți avem un punct vulnerabil şi Nick nu face excepție.Dacă i se întâmplă ceva, nu ştiu ce voi face.Te rog,Doamne,păzeşte-l.*Liniştea era mormântală.Şi-a lipit urechea de uşă,încercând să prindă un zgomot cât de mic,A rămas aşa peste un minut-ce i-a părut o eternitate-dar n-a auzit nimic,decât bătăile inimii ei.
A înțepenit ascultând.Şi din nou a auzit zgomotul.Acuma însă era mai aproape de ea şi de data aceasta nu mai suna ca o zgârietură.
Acuma era ca zgomotul făcut de un animal,un raton sau o veveriță,i-a trecut prin minte,cățărându-se pe marginea acoperişului,dincolo de fereastra de la baie.
Oare era încuiată? Da,sigur că da.
Nick a controlat totul.Calmează-te.Nu da frâu liber imaginației.
Privea fix fereastra.Se afla deasupra căzii,dar era prea întuneric pentru a putea să vadă dacă siguranța e pusă.Trebuia să verifice.Dacă se va mişca încet şi cu grijă,nu va face nici un zgomot.Tocmai începuse să se mişte câțiva centimetri de la uşă,când a văzut raza roşie de lumină,cât un vârf de creion,pătrunzând prin fereastră.Acuma,raza dansa pe oglinda de deasupra chiuvetei,apropiindu-se de ea.Căutând...Căutând o țintă.A căzut în genunchi,apoi pe burtă şi s-a lipit de cadă.S-a ghemuit lângă porțelanul băii,fără a-şi dezlipi ochii de pe raza roşie.Era prea târziu.Ar fi trebuit să iasă din baie,când a avut ocazia.
Acuma dacă s-ar mişca,raza ar descoperi-o.Se plimba pe uşă aşa roşie cum era,înainte şi înapoi,înainte şi înapoi.Dumnezeule,dacă Nick deschide uşa şi încearcă să intre,cel care se afla pe pervaz îl are în vizor.
Calmează-te.Gândeşte.Cum a putut să ajungă pe acoperiş,fără să fie văzut? Wick i-a spus că o mulțime de agenți supraveghează casa,zi şi noapte,dar curtea cu copaci de lângă dormitor şi baie şi celălalt teren viran de dincolo de aceasta?
Era destul de uşor să te cațeri într-unul din copacii bătrâni de o sută de ani şi apoi din acesta pe acoperiş.Uşor,a reflectat ea.Fără să fie văzut? Era riscant şi complicat,dar posibil.
*Nu intra în panică.Aşteaptă.*Poate chiar unul dintre agenții FBI se afla pe acoperiş.Da,s-ar putea să fie şi aşa.Poate că stă de pază la fereastra băii,pentru a fi sigur că nebunul nu încearcă să iasă pe acolo.Probabil că toate ferestrele erau păzite de agenți.Oricât de disperat ar fi vrut să creadă eă acesta e adevărul,totuşi nu era cazul să se ridice pentru a-şi verifica teoria.Raza s-a întors pe oglindă.Laurant a prins ocazia,mulțumind lui Dumnezeu că nu era o noapte cu lună.Bezna era o binecuvântare.S-a ridicat în genunchi,a deschis uşa,apoi s-a târât în dormitor,zgâriindu-şi genunchii de pragul de metal.
Şi n-a scăpat o clipă raza din privire.

Aşa că,în momentul în care a închis uşa,a putut s-o vadă apropiindu-se din nou de ea.Strâmbându-se la declicul uşor făcut de clanță,s-a sprijinit cu spatele de zid încercând să-şi recapete respirația.De acolo putea să audă când se deschidea fereastra.Era veche şi deformată şi făcea mult zgomot când o ridicai.
Aşa că,a rămas acolo ascultând,aşteptând,cu fiecare muşchi din trup încordat la maximum şi gata s-o ia la goană.Când s-a târât afară din baie,Nick a auzit zgomotul uşor făcut de uşă.Ce dracu' face? De ce n-a rămas înăuntru?
Stătea cu spatele lipit de peretele de lângă uşa dormitorului,pe care fără zgomot a întredeschis-o.Avea puțină vizibilitate,pentru că holul era vag luminat de veioza de pe scrinul de la capătul palierului.Se aştepta ca intrusul să încerce să intre la Laurant.Îl va putea auzi când urcă scările.Mai ales când ajungea pe treapta a cincea.Aceasta scârţâia.Dar dacă individul a fost în casă de câte ori îşi închipuia Nick,îşi va aduce aminte de zgomotul făcut de treaptă şi o va evita.
Oare nu îi acorda acestuia prea mult credit? Nu,nu.Omul era într-adevăr grijuliu. Planifica totul,chiar şi puținele informații pe care le aveau despre el indicau asta. Şi era foarte organizat.Chiar metodic.Şi totuşi,n-a pătruns în casă în linişte, spargerea geamului fiind o treabă primitivă,nu sofisticată cum te-ai fi aşteptat din partea lui.Un tigru nu-şi schimbă dungile.Totuşi,existau situații în care un asasin organizat devenea dezorganizat,ca Bundy şi Donner,dar era nevoie de timp pentru schimbare,pentru a deveni neglijent.În cazul acesta însă,călăul dădea dovadă de o schimbare prea bruscă.Uşa din spatele casei s-a deschis,apoi s-a trântit la loc.Indiferent cine era cel care urca scările,acuma s-a întors în fugă înapoi.Nick îi putea auzi paşii repezi la parter,apoi şoaptele grăbite.Deci în casă se aflau două persoane.
Ce dracu'? N-avea nici o rațiune.Tot ce ştia despre călău,îi făcea să presupună că e un singuratic.Până acuma.Nu,ceva nu e în regulă.Cei doi se certau,dar vocile erau nişte şoapte înăbuşite,din care cauză Nick n-a putut să prindă nimic din ce-şi spuneau.Se aflau lângă uşa din față,dar numai unul dintre ei a început să urce scările în fugă.Apoi Nick l-a auzit pe cel de-al doilea mişcându-se la parter, după care,zgomotul a ceva ce se sparge,probabil un vas,a reflectat Nick,urmat de un fâşâit,ca şi cum se rupea o pânză.Ticălosul căuta ceva,sau voia să distrugă ceva.Adrenalina a început să-i circule prin vene,pentru că nu putea să se aştepte să-i prindă pe amândoi.Cel care a urcat se afla acuma pe palier.Avea o lanternă în formă de creion.Raza acesteia,alternând cu întunericul,a trecut pragul dormitorului lui Laurant.Apoi individul a continuat să înainteze pe hol.Se duce la camera de luat vederi,şi-a dat seama Nick.Încercă probabil să schimbe caseta,sau să o ia.

În momentul în care Joe a aprins lumina,Nick s-a repezit pe hol pentru a bloca orice retragere.
-Stai,a strigat Joe,cu pistolul îndreptat spre suspect.Steve Brenner şi-a luat mâna de pe tavanul dulapului din perete şi şi-a ferit ochii de lumina orbitoare.
-Ce dracu'...,a țipat el întorcându-se şi încercând să treacă de Nick.
Dar acesta l-a pocnit cu patul pistolului în cap.Ameţit de lovitură,Brenner s-a retras,apoi l-a atacat,cu pumnii zburându-i în toate direcţiile,ca ai unui om care se îneacă.Nick a parat cu uşurinţă asaltul,apoi i-a expediat un pumn în nas,
zgomotul osului spart auzindu-se clar.Sângele a ţâşnit şi gemând de durere,s-a clătinat şi a căzut în genunchi.Ţinându-se de nas cu ambele mâini,a început să profereze tot felul de injurii.
-Ai pus mâna pe el? a strigat Nick întorcându-se şi îndreptându-se spre scări.
-Al meu e,i-a răspuns Joe.După care l-a îmbrâncit pe Brenner cu burta pe podea şi l-a ţintuit acolo cu genunchiul înfipt în şira spinării.Ai dreptul să nu spui nimic...Nick a coborât scările din două salturi.A sărit peste balustradă,a aterizat pe podeaua holului din faţă şi şi-a continuat goana.Mirosul specific de benzină plutea greu în aer,astfel încât,când a ajuns în mijlocul camerei de zi,ochii îi lăcrimau.Bidonul cu benzină era răsturnat pe podea,lângă masa din sufragerie,iar rochia roz de domnişoară de onoare a lui Laurant era îngrămădită sub el.Fusese sfâşiată şi îmbibată cu benzină.Nick a mormăit o înjurătură,în timp ce continua să alerge.Şi când a dat colţul spre bucătărie,ochii i-au căzut pe figura lui Lonnie.
Totuşi n-a văzut chibritul.Acesta a aruncat unul aprins în holul din spate,apoi restul pachetului arzând în bucătărie.Grăbit să fugă înainte de a fi înconjurat de flăcări,a încercat să răsucească buşonul uşii,dar mâinile îi erau pline de benzină.
A reuşit s-o deschidă abia la a treia încercare.Apoi a ţâşnit afară,a coborât în goană scările din spate şi s-a aruncat în grădină.După care,sculându-se în picioare,a alergat pe terenul de dincolo de grădină râzând în hohote,pentru că ştia că focul l-a prins pe Nick înăuntru,în timp ce el scăpase.
Podeaua era alunecoasă din cauza benzinei şi imediat ce flăcările chibritelor au atins-o,focul a izbucnit instantaneu şi cu zgomot,devorând-o lacom.Curentul intrat pe uşa din spate deschisă de Lonnie a izbit cu putere zidul de flăcări şi în două secunde,bucătăria a devenit un infern bubuitor.Nick s-a refugiat înapoi în sufragerie,încercând să-şi apere ochii cu braţul în timp ce-şi recăpăta echilibrul.
Dar căldura era foarte intensă,şi n-a putut sa meargă mai departe.
Zgomotul incendiului devenise asurzitor.Pocnea,trosnea,şuiera.După ce într-o clipită a transformat bucătăria în foc lichid,şi-a continuat avansarea spre sufragerie,ca un val ce dobora şi devora totul în drum.

-Laurant? a strigat Nick,când a ajuns în camera de zi.
Tot atunci i s-a părut că aude afară un scrâşnet de cauciucuri şi s-a oprit la uşa din faţă,pierzând mult timp pentru a descuia vechiul zăvor,dar uşa n-a deschis-o, deoarece ştia că aerul proaspăt nu va face decât să alimenteze focul.
În acest timp,Joe i-a pus lui Brenner cătuşele şi a încercat să-l facă să se ridice în picioare,dar prizonierul se lupta pentru fiecare centimentru.
-Scoate-1 pe uşa din faţă,dar repede.Focul a scăpat de sub control.
-Ticălosul dracului ţipa Brenner.Mizerabilul ăla de rahat cu ochi.Am să-l omor.
Joe a tras de el până s-a ridicat în picioare şi apoi l-a împins pe scări în jos.
Nick a dat buzna în camera lui Laurant.Îşi pusese deja blugii şi îşi trăgea un tricou peste cap.Reuşise chiar să-şi strângă lucrurile.Lui nu-i venea să creadă.
Geanta de voiaj pe care în timpul nopţii o lăsase goală pe duşumea,lângă uşa dulapului din perete,se afla acuma pe pat şi era plină.Uşa de la baie era larg deschisă şi se putea vedea că poliţa de deasupra chiuvetei fusese golită.
-Să mergem.Trebuia să strige pentru a acoperi ţipetele lui Brenner.Lasă-o,îi ordonă el când a văzut-o că se întinde după geantă.Trebuie să ieşim de aici.Acum.Ignorându-i ordinul,şi-a înhăţat geanta şi şi-a atârnat-o pe umărul stâng.Apoi şi-a dat seama că e în picioarele goale.Aşa că şi-a luat în mână mocasinii şi i-a îndesat în geantă,peste un album foto.Nick a pus piedica pistolului şi l-a strecurat în toc.Aceasta i-a mai dat ei încă două secunde pentru a-şi înhăţa portvizitul,cheile de la maşină şi poşeta,de pe măsuţa de toaletă.După care el a tras-o şi a lipit-o de el,cărând-o aproape pe sus de-a lungul coridorului şi în jos pe scări.Strângea cu putere cureaua genţii de voiaj,care putea fi auzită izbindu-se de trepte,în spatele ei.Fumul negru se ridica deja pe scări în întâmpinarea lor.Nick i-a strâns capul la piept şi a continuat coborârea.
În clipa aceea,în spatele lor s-a auzit un zgomot parcă de pe altă lume,ca răgetul unui balaur,urmat de un bubuit şi de trosnete.Aparatul de aer condiţionat din fereastra sufrageriei căzuse pe duşumea şi făcuse explozie.
Forţa ei a fost atât de mare,încât a zguduit pereţii,nu duşumeaua a vibrat sub paşii lor.Apoi fereastra camerei de zi s-a spart,iar cioburile cât nişte cuţite de măcelărie,au ţâşnit spre verandă.Focul a continuat să urle,apoi s-a auzit o nouă bubuitură,când o rafală de aer a pătruns prin uşa deschisă,alimentându-1.
Au ajuns afară într-o clipă.Dacă mai întârziau doar câteva secunde,ar fi trebuit să urce înapoi,pentru a ieşi pe una din ferestrele dormitorului.Focul însă i-a urmărit,flăcările aproape atingându-le călcâiele.Au coborât în goană scările spre drumul din faţa casei,tuşind din cauza fumului inhalat.Ea ţinea ochii închişi, încercând să diminueze usturimea.Nick şi-a revenit mai repede.

L-a zărit pe Wesson coborând din maşină şi alergând spre Joe şi Brenner.
Agentul şi prizonierul lui stăteau pe terenul de lângă casa lui Laurant.Feinberg rămăsese în maşină,cu motorul în funcţiune.
Cum au reuşit agenţii să vină atât de repede? s-a întrebat Nick.Dar să începem cu începutul,a reflectat în continuare.Apoi a luat-o pe Laurant în braţe.
-Cum te simţi? a întrebat-o răguşit de la tuse.Ea s-a lipit mai strâns de el, încântată de forţa pe care o degaja.
-Bine.Dar tu?
-Merge,merge,a răspuns el.Apoi ea şi-a rotit uimită ochii în jur.Toţi vecinii erau acolo.Şi alte familii,din susul şi din josul străzii,au început să iasă pe verande şi în curţi,pentru a privi sinistrul incendiu.
În depărtare se auzeau sirenele pompierilor.Apoi le-a văzut pe Bessie Jean şi pe Viola stând lângă stejarul cel mare şi bătrân,unde obişnuiseră să-l ţină legat pe Daddy.Ambele doamne erau îmbrăcate în halate groase şi pufoase,unul roz, celălalt alb,care le făceau să semene cu nişte iepuri de angora uriaşi.
Bessie Jean purta peste bigudiurile din păr o scufiţă demodată,al cărei nod legat cu fundă îi atârna pe frunte.Privind,Viola îşi tampona ochii cu o batistă de dantelă şi clătina din cap.Laurant s-a întors şi a văzut flăcările prelingându-se spre acoperişul camerei de zi.Atunci şi-a dat seama că era gata,gata să nu reuşească.Dar atât Nick,cât şi ea,au scăpat ca prin minune.
Privea focul şi îi mulţumea lui Dumnezeu că nimeni n-a fost rănit.
Deodată,starea de confuzie a dispărut şi adevărul a izbit-o în faţă.A început să tremure.
-Ce e cu tine,Laurant?
-L-ai prins.Totul s-a terminat,Nick.Coşmarul nu mai există.A dat drumul genţii din mână şi l-a înconjurat cu braţele.El a răspuns ţinând-o strâns.Apoi a auzit-o şoptind:
-Mulţumesc.
-Vom sărbători imediat,dar mai întâi să recapitulăm.Ea l-a privit.
-Încă nu-mi vine să cred.Când l-am auzit ţipând la tine pe hol,i-am recunoscut vocea şi mi-am dat seama că e Steve,dar nu puteam să-mi adun gândurile.Eram atât de şocată.După ce a tras adânc aer în piept,a încercat să fie mai coerentă.
Mi-ai spus că-1 suspectezi şi ai avut dreptate.Nu se putea stăpâni să nu tremure.
Apoi nervoasă şi-a şters lacrimile cu dosul palmei şi şi-a adus aminte de omul de pe acoperiş.
-Dar au fost doi.Da,doi,a repetat nedumerită.
-Celălalt era Lonnie.El a dat foc casei.

-Lonnie? Nu ştia de ce e atât de uluită să afle că fiul şerifului era implicat.
Totuşi,Brenner a fost creierul.Asta era clar.El a plănuit tot coşmarul,de la început până la sfârşit.Nick îl căuta cu privirea pe Lonnie.Unde dracu era? Ar fi trebuit să-i fie puse deja cătuşele şi să fie păzit de cel puțin un agent.
Willie şi Justin traversau strada,alergând în ajutor.Imediat,Justin a intrat în curtea lui Bessie Jean,a luat furtunul cu care se uda grădina şi a încercat să ajute la stingerea focului.Dar,din păcate,s-a dovedit total ineficient.
Atunci Nick a împins-o pe Laurant spre Wesson.Agentul vorbea la telefon.
-L-am prins,domnule.Categoric,imediat ce primesc împuternicirea,mă duc să caut şi alte probe incriminatorii.
-L-am prins? a repetat ea vorbele cu care se lăuda Wesson.
-Da,am auzit ce-a spus.Şi tot aşa a auzit şi Joe,din care cauză l-a privit cu ostilitate pe Wesson.Dar agentul însărcinat cu conducerea anchetei l-a ignorat, continuând să vorbească în mobilul de mărimea palmei.Wesson nu-şi putea disimula entuziasmul.
-Ca la carte,domnule.Aşa l-am prins.Şi pentru aducere aminte,să ştiți că instinctul n-a avut nici un rol şi nici presimțirile.Totul a fost plănuit cu grijă şi pus în practică.Nu,domnule,nu este o critică adusă metodelor dumneavoastră.Pur şi simplu,vreau să vă spun că s-a depus o muncă grea şi nimic altceva.Cu sirena urlând,maşinia pompierilor a blocat strada.
Feinberg şi-a mutat automobilul din drum şi a parcat în fața casei lui Bessie Jean,apoi a coborât şi s-a îndreptat spre Joe.Privea vâlvătăile,ca toți ceilalți.
Pompierii voluntari,îmbrăcați cu impermeabile şi caschete galbene,au sărit din maşină şi s-au grăbit să întindă furtunurile.Şoferul a oprit sirena şi apoi a strigat:
-A mai rămas cineva în casă?
-Nu,nimeni,i-a strigat Joe la rândul lui.Nick clocotea.Tocmai îşi jurase că,dacă Wesson nu închidea afurisitul ăla de telefon în următoarele cinci secunde,se va duce şi i-l va smulge din mână,dacă aşa ceva trebuia făcut pentru a primi nişte răspunsuri.
-Unde e Lonnie? Şi unde sunt agenții care se presupunea că păzesc casa?
-Laurant,vreau să te urci în maşină şi să stai acolo.Eu trebuie să fac o mică plimbare pe aici,i s-a adresat el luând-o de mână şi trăgând-o după el.
Furia din vocea lui era sesizabilă.Continua să fie în alertă,acționând ca şi cum trebuia s-o protejeze în continuare şi ea nu înțelegea de ce.L-au prins pe Brenner,iar pe complicele lui îl cunoşteau.
-Nick,totul s-a terminat.Probabil că lui nu i-a intrat încă în cap.Da,asta trebuie să fie,a reflectat ea.Ai reuşit.Tu şi cu Joe ați reuşit să-l prindeți.

-Despre asta o să vorbim mai târziu,a replicat el scurt aplecându-se şi ridicând geanta de voiaj.Ajunşi la maşină,a continuat să mormăie:
-Fir-ar al dracului! Cheile.
-Sunt la mine.I-a ţinut geanta pentru a scotoci după ele.Mâinile îi tremurau atât de tare,că n-a putut să bage cheia în broască.Aşa că i le-a luat el,a descuiat portiera şi a aruncat geanta pe scaunul din spate.
-Hei,Laurant,cum aţi reuşit să-i puneţi cătuşe tipului? s-a auzit glasul lui Willie.
Justin a apărut şi el în fugă,venind din grădina surorilor Vanderman.Era la fel de curios să afle amănunte.
-Ăsta nu-i Steve Brenner? a întrebat Justin.E legumă mare în oraş.
-Dar de ce a fost arestat? Ce-a făcut?
-A intrat în casa mea.
-Urcă-te în maşină,Laurant,a repetat Nick.Apoi a prins-o de cot,pentru a o face să se mişte,ea însă s-a întors când Brenner a început să ţipe.
-Scoate-mi cătuşele.N-ai dreptul să mă arestezi.N-am făcut nimic ilegal.Casa e proprietatea mea şi dacă vreau să instalez în ea o cameră de luat vederi,nu mă poţi opri.Am semnat hârtiile acum două săptămâni.E casa mea şi am dreptul să ştiu ce se petrece înăuntru.Joe ajunsese la capătul răbdării.
-Ce drept ai acum,e doar să taci.Aşa că,taci dracului din gură.Justin rămăsese cu gura căscată.
-A instalat o cameră de luat vederi în casă?
-Unde a pus-o? a întrebat Willie. Dar ea n-a răspuns.În schimb s-a lipit de Nick.
Îl privea fix pe Brenner.Acesta s-a întors,a văzut-o că se uită la el şi a zâmbit disprețuitor.Pe dinţii lui perfecţi se vedea sânge închegat,iar buzele erau şi mai mânjite.Semăna cu un şarpe.Brenner nu-şi putea stăpâni furia.Acuza pe toată lumea de faptul că a fost prins,în afară de el.
Dacă ticăloasa nu şi-ar fi adus în casă prietenul dc la FBI,el nu s-ar afla în această situaţie.Cel mai mult o acuza pe Laurant.
Dar când a încercat să se îndrepte spre ea,Joe l-a reţinut.Apoi a încercat să se elibereze,proferând tot felul de injurii.Toate planurile i-au fost distruse.Să fie ea a dracului!
-Căţea,a continuat să ţipe.E casa mea.I-am dat bătrânei ăleia o mulţime de bani şi ştii ce? Nu poţi să mai faci nimic în legătură cu asta.Când am să termin cu toţi ceilalţi,am să pun mâna şi pe cei de la FBI.Am tot dreptul,a adăugat urlând.
Apoi,în dorinţa de a o umili,a adăugat:Te-am văzut dezbrăcată aproape în fiecare noapte.Am văzut tot ce poţi oferi.Atunci a descoperit diavolul din ochii lui,ca nişte tăciuni aprinşi,şi n-a mai avut nici o îndoială că el le-a omorât pe

bietele femei.În mod categoric,Brenner era nebun.
-Joe,pune-i un căluş în gură,a strigat Nick.
-Ia-o de aici,i-a ordonat Wesson.În timp ce Nick o conducea spre maşină, injuriile urlate de Brenner n-au emoționat-o.Dar unele dintre femeile adunate n-au rămas la fel de indiferente.O mamă şi-a pus palmele pe urechile fiului ei. Dar nu mai conta.Vecinii ei puteau să fie şocați acum de comportamentul lui Brenner,dar când vor afla adevărul despre acest doctor Jekyll şi domn Hyde care trăia printre ei,li se va face rău.Nick a urcat-o în maşină,apoi a întors şi a parcat în spatele vehiculului lui Feinberg.
-Ascultă.Vreau să rămâi în maşină,cu geamurile închise şi uşile încuiate.Apoi a dat drumul aerului condiționat,ca să nu se înăbuşe.
-Eu vreau să plecăm de aici.N-am putea să plecăm acuma,te rog!
Era gata să izbucnească în plâns.
-Am nevoie doar de un minut,a promis el.Bine? Trebuie să vorbesc ceva cu Wesson.Ea a aprobat din cap inexpresivă.
-E în regulă.Apoi l-a urmărit cu privirea traversând curtea,după care s-a întors să-şi privească casa.Focul părea greu de stăpânit şi i-a trecut prin minte ce ciudat era că nu simte nici o emoție uitându-se la dezastru.A fost casa ei,dar acuma, fiind proprietatea lui Brenner,nu mai voia să intre niciodată în ea.
Lumina focului,zgomotul mulțimii,țipetele lui Brenner-totul fusese prea mult pentru ea.Şi-a pus palmele pe frunte şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.Apoi a început să plângă,de mila celor două femei ucise de Brenner.
Puteau să se odihnească în pace acuma.Monstrul nu va mai distruge pe nimeni.

CAPITOLUL 27

Şeriful a ajuns ultimul la locul sinistrului.*Fordul* lui *Explorer* a dat colțul pe două roți.Cu un viraj brusc,pentru a o evita pe micuța Lorna,maşina a frânat şi s-a oprit.Lloyd a lăsat-o în mijlocul străzii.Mormăind în timp ce-şi extrăgea trupul uriaş din spatele volanului,a coborât din maşină şi a rămas pe loc,cu mâinile în şold,privind mulțimea.Încerca să pară important.Încruntându-se, pentru ca oricine îl privea să-şi dea seama că el considera situația foarte serioasă,şi-a ridicat pantalonii odată cu centura,şi-a tras umerii înapoi şi s-a îndreptat țanțoş spre curtea din fața casei lui Laurant.
-Ce se întâmplă aici? a tunat el.
-Tu ce crezi că se întâmpla? a răspuns Joe.Arde o casă.Lloyd s-a încruntat la Joe,pentru a-i da să înțeleagă că nu-i apreciază sarcasmul.Apoi a observat că mâinile lui Brenner erau la spate şi sânge pe fața lui.

Aplecându-se într-o parte a văzut cătuşele.
-Hei,de ce poartă Steve cătuşe?
-A încălcat legea,a venit răspunsul lui Joe.
-Rahat,a rostit Brenner cu îngâmfare.Lloyd n-am făcut nimic ilegal.Fă-i să-mi scoată afurisitele astea de cătuşe.Îmi rod încheieturile.
-Imediat,l-a asigurat Lloyd.Apoi cu o privire de vultur l-a fixat pe Joe şi a făcut un pas amenințător spre el.Nu eşti tu tipul care i-a reparat chiuveta lui Lauren? Ce faci aici? L-ai lovit pe cetățeanul acesta? Se pare că are nasul spart.Băiete, ți-am pus o întrebare clară şi vreau un răspuns la fel.L-ai lovit?
-Eu l-am lovit,a intervenit Nick.Ar fi trebuit să-l împuşc.
-Nu fi gură-bogată,băiete.Asta e treabă serioasă.
-Într-adevăr aşa e,a aprobat Nick.Şi dacă îmi mai spui o dată băiete,am să-ți pun şi ție cătuşe.Ai înțeles,Lloyd?
Acesta a făcut nervos un pas înapoi,pentru a mări distanța dintre el şi Nick,apoi s-a prefăcut că analizează situația.În realitate,avea sentimentul că aceasta îl depăşeşte,dar în acelaşi timp era conştient că Brenner îl va ucide dacă nu-l scotea din mizeria asta.L-a privit prudent pe Nick.Agentul FBI îi amintea de un leu,o clipă liniştit,ca în următoarea să-şi înfigă colții în pradă.
-Lloyd,fă ceva i-a cerut Brenner.Mi-a spart nasul.Vreau să-l arestezi.
Lloyd a dat din cap şi apoi a făcut efortul de a-l privi pe Nick în ochi.Răceala lor l-a înfiorat.Şi l-a cuprins un val de mândrie,pentru că a reuşit să reziste nevoii de a se uita în altă parte.
-Lovirea unui cetățean e infracțiune,a zis el.Totuşi,cum îți imaginezi că pot aresta un agent FBI? Replica lui Nick a venit pe loc:
-Eu sunt sigur că nu poți.
-Fir-ar al dracului,a bombănit Brenner.
-Dar rezolvăm treaba imediat,a zbierat Lloyd.Steve trebuie să meargă la spital să i se repare nasul,şi îl voi duce eu acolo.Asta e sarcina mea,pentru că tot ce e aici e sub jurisdicția mea.Joe l-a privit pe Nick înainte de a răspunde:
-Dar e prizonierul meu şi nu poți să te atingi de el.Nick i s-a alăturat lui Joe, într-o demonstrație de solidaritate împotriva şerifului,dar ținând-o în acelaşi timp pe Laurant sub observație.
-Ia spune,pentru ce porți pistol? i s-a adresat Lloyd lui Joe,văzând pentru prima oară arma din tocul de la centură.Ai permis pentru aşa ceva? Joe a zâmbit.
-Sigur că am.Şi mai am şi o insignă.Vrei s-o vezi? Fac pariu că e mai mare decât a ta.
-Faci pe deşteptul cu mine,băiete?

-E agent FBI,a intervenit Nick.Pentru că pierduse atât de mult teren,Lloyd a simțit nevoia să mai recupereze cel puțin o parte,unde să fie stăpân pe situație.
-Tu eşti responsabil de incendiul de aici? l-a întrebat pe Nick.
Dar Nick a considerat că întrebarea nu merită răspuns.Şi pentru a se putea abține să nu-l apuce pe şerif de gât,şi-a băgat mâinile în buzunare.Lorna se afla cam la un metru şi jumătate depărtare de cei doi,luând cu furie notițe pe caietul ei Big Chief.Când a încercat să se apropie de Nick,i-a văzut privirea din ochi şi a renunțat.Joe l-a chemat pe Wesson să li se alăture.
-De ce crezi că-l vei aresta pe Steve? a întrebat şeriful.Pentru că şi-a dat foc propriei case?
-Dar e deja arestat,l-a corectat Joe.
-Sub ce acuzație? a mai întrebat Lloyd.
-E vreo problemă pe aici? a strigat Wesson apropiindu-se în fugă.
-Cine dracu' mai eşti şi tu? i s-a adresat Lloyd.
-Ofițerul însărcinat cu ancheta,i-a răspuns acesta.Joe a rânjit.
-Şi el e agent FBI.
-Dar câți sunteți aici,în Holy Oaks? Şi ce faceți? Ăsta e oraşul meu,a mai subliniat el.Şi ar fi trebuit să veniți direct la mine,dacă ştiați că există vreo problemă.Apoi a urmat un schimb furtunos de păreri.Lloyd insista că trebuie să-l ia pe Brenner cu el,dar n-a fost chip să-l convingă pe Wesson.La rândul lui,
acesta n-avea intenția să-i spună şerifului care sunt acuzațiile,în ciuda protestelor lui Lloyd că secretomania lui Wesson e neconstituțională.
-E în curs de desfăşurare o anchetă.
-Ce anchetă?
Nick fierbea,dar furia lui era îndreptată în întregime spre Wesson.N-avea intenția să mai aştepte mult pentru a primi răspunsurile de care avea nevoie şi,dacă asta însemna o dispută în public,atunci aşa să fie,pentru că trebuia rezolvat o dată totul.
-Ți-ai fi imaginat aşa ceva? a şuşotit Joe.Amândoi sunt de-o teapă.
-Adevărat.Mai târziu vor descoperi cine e mai mare.Hei,şerifule,unde ți-e băiatul? Întrebarea i-a distras atenția lui Lloyd.
-De ce te interesează?
-Intenționez să-l arestez.Lloyd a ridicat din sprâncenele lui stufoase.
-Ai să-l arestezi,pe dracu.Băiatul meu n-a făcut nimic.Dând frenetic din mâini a adăugat: Poți să vezi singur că nu-i aici.
-Dar a fost.
-Pe dracu',a tărăgănat vorba Lloyd.

Eu îți spun că n-a fost aici şi n-am să-ți permit să te legi de băiatul meu.Toată seara a stat acasă,cu mine.Ne-am uitat împreună la televizor,la un concurs de lupte.
-Eu însă l-am văzut.
-N-ai putut să-l vezi,pentru că,aşa cum ți-am spus,a fost toată seara acasă,cu mine.Nick i s-a adresat lui Wesson:
-Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.Acuma.Când a văzut-o pe Lorna venind spre ei,s-a întors şi s-a îndreptat spre terenul viran,departe de urechile ei curioase.
-Ce este? Cuvintele lui Nick erau încărcate de furie.
-Unde dracu' erau agenții pe care mi-ai spus că i-ai pus să păzească casa? Dacă erau aici,cum a putut Lonnie să treacă de ei? Puştiul a ieşit pe uşa din spate.
Buzele lui Wesson s-au subțiat într-o linie de dezaprobare.Nu-i plăcea ca să-i pună cineva întrebări în legătură cu hotărârile lui.
-Au plecat ieri.
-Ce-au făcut?
-Li s-au dat sarcini noi.Muşchii de pe maxilarul lui Nick s-au încordat.
-Cine a dat ordinul?
-Eu.Feinberg şi Farley erau suficienți.Am considerat că asta e toată capacitatea umană de care am nevoie.
-Şi nu te-ai gândit că ar fi fost necesar să-l informezi pe Noah,sau pe mine?
-Nu.Răspunsul lui Wesson era tranşant.Tu te-ai angajat voluntar să fii paznicul lui Laurant şi tot tu l-ai numit pe Noah paznicul fratelui ei.Dar categoric,dacă n-ai fi avut aprobarea lui Morganstern,n-ai fi avut ce căuta în această anchetă.În mod cert,eu n-aş fi aprobat aşa ceva.Eşti implicat prea personal.Dar pentru că eşti unul din băieții lui de aur,Morganstern a încălcat regulamentul şi ți-a permis să-ți bagi nasul.Eu însă nu încalc regulamentele.Şi nu vreau şi nici n-am nevoie să te amesteci.Am vorbit destul de clar?
-Eşti un ticălos sadea.Ştii asta,Wesson?
-Nesubordonarea ta va fi,categoric,raportată,agent.Amenințarea nu l-a tulburat pe Nick.
-Vezi s-o formulezi corect.
-Eşti eliminat din această anchetă.Nick a făcut explozie.
-Încercând să faci din acțiunea asta un spectacol personal,ai pus-o pe Laurant în pericol.Asta va fi scris în raportul meu.Wesson era hotărât să nu-1 lase pe Nick să-şi dea seama ce furios e.
-N-am făcut aşa ceva,a negat cu răceală.

Când vei avea timp să te calmezi,îți vei da seama că nu aveam nevoie ca o duzină de agenți să împânzească oraşul.Miezul problemei contează.L-am prins pe călău de asta îi pasă şefului.
-N-ai probe suficiente,pentru a dovedi că Brenner e călăul.
-Ba da,am,a insistat el.Priveşte faptele.Nu e atât de complicat,cum crezi tu că ar trebui să fie.Brenner a lipsit din oraş şi nu poate da socoteală unde a fost.A avut destul timp să se ducă până în Kansas City,să-l amenințe pe preot,şi să se înapoieze în Holy Oaks.A fost destul de grijuliu pentru a şterge seria camerei de luat vederi,a admis că a instalat-o în casa ei şi singurul motiv pentru care s-a dus acolo în seara asta,este pentru că a crezut că tu şi cu Laurant sunteți la dineu.A fost foarte atent,dar a făcut o greşeală.Întotdeauna greşesc,a adăugat el plin de înțelepciune.De asemenea,mai ştim de la martori că e obsedat de Laurant şi că plănuise să se însoare cu ea.Putem face caz de faptul că a turbat,când ea l-a respins cu dispreț.
-Care martori? a întrebat Nick.
-Oamenii din oraş,de la care am luat declarații.Brenner a fost întotdeauna suspectul principal.Ştii asta.Unul dintre agenții mei va veni în curând cu un mandat de percheziție din partea judecătorului şi când va sosi,mă duc personal acasă la Brenner.Sunt sigur că am să găsesc şi alte probe pentru a-1 acuza.Ca la carte,a adăugat plin de el.
-E mult prea uşor,Wesson.
-Nu sunt de acord,l-a contrazis el.A fost o muncă de cercetare serioasă,care l-a dat gata pe Brenner.
-Îngâmfarea îți întunecă judecata.Nu crezi că e ciudat că a mai adus pe cineva cu el?
-Te referi la Lonnie,dar răspunsul meu este nu.Nu cred că e ciudat sau în afara contextului.Pur şi simplu,Brenner s-a folosit de ocazie.Probabil că a urmărit să pună fapta în cârca puştiului.
-Ce intenționezi să faci cu Lonnie?
-Am să las autoritățile locale să se ocupe de el.,Nick a scrâşnit din dinți.
-Autoritatea locală se întâmpla să fie tatăl lui.Dar Wesson n-a vrut să fie plictisit cu acest amănunt.Să te apuci să legi toate ițele,era treabă de slugi.
-Dacă totul merge conform planului,Feinberg şi cu mine vom pleca de aici mâine seară cel târziu.Farley pleacă acum Şi nu văd nici un motiv ca tu şi Noah să vă mai învârtiți pe aici.Asta am înțeles când am spus că eşti eliminat din anchetă.Fără o vorbă sau o privire,Nick a plecat de lângă ticălosul acela atât de mulțumit de el.Wesson se simțea în culmea gloriei şi Nick ştia că nu va asculta

nimic din ceea ce ar fi putut să-i spună.Pentru el,călăul era Brenner.Deci cazul a fost rezolvat.Când Nick s-a urcat în maşină,Laurant i-a aruncat o privire şi l-a întrebat:
-Ce s-a întâmplat?
-Oficial sunt scos din anchetă.Şi de fapt nici n-am fost realmente implicat în ea,a adăugat ironic.Wesson e convins că Brenner e tipul pe care-l căutam.Aşteaptă un mandat de percheziţie,pentru a-i intra în casă.
-Dar asta e foarte bine,nu-i aşa?
Nu i-a răspuns.Wesson îi făcea semne,încercând să-i atragă atenţia,dar Nick l-a ignorat şi a pornit maşina.
-Nick,vorbeşte cu mine.
-Totul e o eroare.
-Tu nu crezi că e Brenner.
-Nu.Nu cred.N-am nici un motiv real,dar instinctul îmi spune că nu el e călăul.
Ar fi mult prea uşor.Dar în acelaşi timp,poate că Wesson are dreptate.Poate că încerc să complic lucrurile,mai mult decât în realitate.Ne-a ţinut pe Noah şi pe mine în beznă,aşa că nu ştiu ce dovezi are care l-au convins.Drace,hai să plecăm de aici.Trebuie să pun o distanţă între mine şi el,pentru a putea să mă gândesc.
-Surorile Vanderman ne-au oferit camera lor de oaspeţi,iar Willie şi Justin ne-au oferit şi ei un pat.Tuturor le-am spus că ne ducem să dormim la mănăstire.
Nick a ieşit de pe stradă.
-Şi chiar vrei să mergem acolo?
-Nu.
-E în ordine.Atunci,hai să mergem dracului la Dodge.

CAPITOLUL 28

S-au îndreptat spre Nord,în regiunea lacului.Imediat ce au părăsit oraşul,Nick l-a sunat pe Noah să-i spună ce s-a întâmplat.Apoi i-a sugerat să aştepte până dimineaţă,pentru a-1 informa şi pe Tommy.
-Nu uita să subliniezi că Laurant e bine,i-a mai spus el.
Imediat ce a terminat convorbirea,Laurant l-a întrebat:
-Dar ce e cu casa? Te-am văzut vorbind cu şeful pompierilor.A ars complet?
-Nu.Partea de sud e o ruină,dar etajul din partea de nord e intact.
-Crezi că dulapurile din perete sunt în regulă?
-Eşti îngrijorată în legătură cu hainele tale?
-Unele din picturile mele sunt depozitate în dulapul din camera de oaspeţi.Dar nu-i nimic,s-a grăbit să adauge.Nu sunt foarte bune.

-De unde ştii că nu sunt foarte bune? Ai lăsat vreodată pe cineva să le vadă?
-Ți-am spus,pictura pentru mine e doar un hobby,a răspuns ea.
Dădea impresia că se apără,aşa că el a hotărât să abandoneze subiectul.Hainele lor miroseau a fum,aşa că a lăsat în jos geamul din partea lui şi curentul a primenit aerul.De peste o oră se aflau pe autostrada principală,cu două benzi.
Găsirea unui loc de cazare nu era o problemă.
La aproape fiecare răspântie,existau o mulțime de reclame,prin care se anunțau tarifele de sezon.În final a cotit pe o şosea adiacentă,ce se îndrepta spre vest,şi a ales un motel situat la aproximativ 3 km de lacul Henry.Reclama de neon,în culori țipătoare roşii şi portocalii,anunța că mai sunt locuri libere,dar biroul de recepție era închis.Nick l-a trezit pe funcționar,a plătit camera cu numerar şi spre încântarea bătrânului,a cumpărat şi două tricouri roşii măsură mare,imprimate pe piept cu un biban cu gura larg deschisă şi pe spate cu numele motelului,în litere albe de tipar.Existau douăsprezece camere şi toate douăsprezece erau libere.Nick a ales camera din capătul cel mai îndepărtat şi a parcat maşina în spatele motelului,în aşa fel încât să nu fie vizibilă din stradă.
Camera era mică,dar curată.Podeaua era acoperită cu linoleum în carouri alb şi cenuşii,iar pereții din prefabricate erau spoiți în cenuşiu.
Lângă cel mai îndepărtat perete se aflau două palmi duble,iar între ele o etajeră cu trei picioare se clătina instabilă.Abajurul de la lampa de ceramică era rupt şi lipit cu bandă adezivă.
Era trecut de ora două dimineața şi amândoi erau epuizați.Laurant a vărsat pe pat conținutul sacoşei cu obiecte pentru noapte,a ales ce avea nevoie şi le-a pus pe polița de la baie.Mai întâi a făcut un duş şi după ce a fost gata şi-a spălat lenjeria intimă din dantelă,atârnându-şi sutienul şi chiloții pe o ramă din plastic,ca să se usuce.Nu ştia ce să facă cu blugii şi tricoul de pe ea.
Dacă le-ar fi spălat cu bucata de săpun de la baie,i-ar fi luat prea mult timp şi până dimineața nu s-ar fi uscat.Ar fi trebuit să le îmbrace ude.Poate că vor găsi o prăvălie pe drumul de întoarcere la Holy Oaks de unde să-şi poată cumpăra haine curate cu care să se schimbe.Aşa de departe spre Nord cum erau acuma,nu existau magazine universale.
După ce a renunțat să mai fie preocupată de această problemă,şi-a uscat părul cu uscătorul fixat de proprietar cu un lanț pe peretele de lângă oglindă.
Când a ieşit din baie îmbrăcată în tricoul cel nou,cu bibanul uriaş acoperindu-i tot pieptul,Nick a zâmbit,prima reacție emotivă de când părăsiseră orașul.
-Arăți bine,fetițo.A tras de tricou până aproape de genunchi:
-Arăt ridicolă.El a rânjit iar.

-Şi asta e adevărat,a admis îndreptându-se spre baie.Nu am crezut că ai luat încărcătorul telefonic.Sunt al naibii de încântat că te-ai gândit.
-Se afla pe noptieră,lângă ochelarii mei.Pur şi simplu am înşfăcat tot ce mi-a căzut sub mână.Să ştii că a fost îngrozitor să mă întorc în baia aia,am aruncat doar în geantă tot ce am găsit.
După ce a ridicat cuvertura,s-a strecurat în unul din cele două paturi duble.În timp ce făcea şi el duş Nick a lăsat uşa de la baie deschisă.Perdeaua transparentă nu reuşea să-l ascundă prea bine,aşa că ea a încercat să nu se uite.
Şi-a pus ochelarii,pentru a întocmi lista de cumpărături de a doua zi.
Desigur,faptul că se uita din când în când spre baie,era doar dintr-o curiozitate normală,asta e tot.Mincinoaso,mincinoaso.Dacă ar fi avut chiloți pe ea,până acuma ar fi luat foc.Nick era clădit ca un zeu grec.Fiind întors cu spatele spre ea,nu putea să vadă decât această parte.Muşchii antebraţelor şi ai coapselor erau perfect reliefați.Se gândea că are un trup aproape perfect.
Când şi-a dat seama că purtarea ei semăna cu unui voyeur-şi ce dezgustător e acest lucru şi-scos ochelarii,ca să nu mai poată vedea nimic,în caz că tentația de a-l privi ar fi devenit irezistibilă.Omul avea dreptul la puțină intimitate,nu-i aşa?
A luat în mână telecomanda,zâmbind când a realizat că şi aceasta era prinsă de perete cu lanț,a aprins televizorul şi a privit spre ecran.
Se comportau ca nişte oameni căsătoriți de ani întregi.Cel puțin asta făcea Nick.
Părea teribil de relaxat în prezența ei şi n-a aruncat nici măcar o privire spre paturile duble.Şi asta fără efort.Ea se afla în altă situație.Era pur şi simplu răvăşită din cauza nervilor,scabros de crispată,cum ar fi spus Tommy,dar hotărâtă să nu-l lase să observe.Ducă Nick ar fi ghicit că ceva nu e în regulă,era pregătită să mintă şi să-i spună că evenimentele prin care a trecut în noaptea aceasta au scos-o de pe linia de plutire.
Nu putea să-i spună adevărul,pentru că ar fi fost o povară teribilă pentru el,pe care ea nu putea să-l ajute să o poarte.Totuşi se întreba cum ar fi reacționat dacă ar fi ştiut ce se întâmpla în capul ei.
Avea idee ce simțea pentru el? Ce-ar fi spus,dacă i-ar fi mărturisit că-l dorea şi să le ia dracu' de consecințe?
O noapte minunată împreună şi pentru ea amintirea ar fi dăinuit o viață.Nu o legătură de amor sau o clipă de distracție,a subliniat ea.Nick n-ar putea să admită asta şi nici ea.O singură noapte,fără regrete.Nu ceva permanent.O,cum tânjea să-i simtă brațele înconjurând-o! S-o strângă în brațe şi s-o mângâie.
Totuşi,aşa ceva nu se va întâmpla.Nick i-a declarat de la bun început.Nu voia căsătorie,nici copii şi pentru că ştia că ea asta îşi dorea,n-o va atinge niciodată.

Dar chiar dacă era sigură că o relație de durată era imposibilă,tânjea să-l atingă.
Dumnezeule mare,îl iubea.Cum de şi-a permis să devină atât de vulnerabilă?
Ar fi trebuit să-şi dea seama ce se întâmpla şi să facă ceva,orice,pentru a se proteja.Acuma era prea târziu.Când el va pleca,îi va frânge inima şi nu era nimic de făcut în legătură cu asta.Conştientizarea durerii care o aştepta nu-i schimba cu nimic sentimentele.
O noapte,îşi spunea.Numai de asta am nevoie.Dar ştia că Nick nu gândea la fel.El va considera că-i trădează fratele.Şi continua să cântărească argumentele ce i le putea oferi,pentru a-l influența.Erau adulți.Ce s-ar întâmpla între ei nu ar fi fost treaba nimănui.Ştia însă care ar fi fost răspunsul lui Nick în față acestui argument.Era sora mai mică a lui Tommy.Punct.
În acelaşi timp ştia că lui Nick îi pasă de ea.Dar oare o iubea? Îi era frică să se întrebe.Purtând un şort de boxeur,Nick a ieşit din baie,îşi usca părul cu prosopul,dar când a văzut-o încruntându-se s-a oprit.
-Ce e?
-Nimic.Mă gândeam doar...După ce a aruncat prosopul pe un scaun,s-a îndreptat spre cel de al doilea pat,a dat cuvertura la o parte şi a întrebat-o:
-La ceva legat de noaptea asta?
-Nu chiar.
-Atunci la ce?
-Crede-mă.Sunt sigură că nici n-ai vrea să ştii.
-Ba da.Spune-mi la ce te gândeai,a îndemnat-o el,aranjându-şi pernele la căpătâiul patului şi întinzând mâna să stingă veioza.
-Foarte bine.Am să-ți spun.Încercam să-mi imaginez cum aş putea să te seduc.
Mâna lui se afla la jumătatea drumului spre veioză,când a înțepenit.Nici ea n-a putut să înțeleagă cum de i-a scăpat adevărul în felul acesta.Dar categoric,i-a captat definitiv atenția.A rămas complet imobil,ca o căprioară prinsă în lumina farurilor,apoi încet s-a întors spre ea şi a privit-o.Expresia lui era de nedescris.
Dacă n-ar fi fost îngrozită şi ea,ar fi izbucnit în râs.Părea consternat.Şi în mod clar,aştepta un fel de dezmințire sau lămurire,sau poate chiar o subliniere,a presupus ea,dar nu ştia ce să-i mai spună,aşa că a ridicat din umeri,ca un fel de: asta e,crezi ce vrei,ia-mă sau lasă-mă.
-Glumeşti? Vocea lui era răguşită.Ea a dat încet din cap.
-Te-am şocat? După ce a făcut un pas înapoi,a dat la rândul lui din cap.În mod clar,era hotărât să n-o creadă.
-Mi-ai cerut să-ți spun la ce mă gândeam.
-Da,ei bine...

-Eu nu sunt deloc stânjenită.Totuşi,faţa îi era tot atât de roşie ca tricoul.
-Nici nu ai motiv să fii,s-a bâlbâit el.
-Nick?
-Ce e?
-Ce crezi despre ceea ce tocmai ți-am spus?
El însă nu i-a răspuns.După ce a dat pătura deoparte,a coborât din pat.Imediat s-a depărtat de ea.Într-o fracțiune de secundă era aproape de uşă.
-N-am intenția să te atac.
-Pe dracu',n-ai!A făcut un pas spre el.
-Nick...Dar el a oprit-o.
-Rămâi exact acolo unde eşti,Laurant.Şi în timp cc-i dădea ordinul...sau,mai bine zis i-1 striga,a îndreptat un deget spre ea.Apoi a continuat să se retragă cu spatele,până ce a dat peste televizor,care ar fi căzut pe podea dacă n-ar fi fost fixat de perete.Era mortificată.Acționa ca şi cum i-ar fi fost frică de ea.Categoric nu s-a aşteptat la o reacție atât de ciudată.Poate neîncredere,sau chiar furie.Dar frică? Până în clipa aceea,nici n-a crezut că lui Nick i-ar putea fi frică de ceva.
-Ce se întâmplă cu tine? a şoptit ea.
-Chestiunea e în afară de orice discuție.Asta se întâmplă cu mine.
Acum opreşte-te,Laurant.Opreşte-te chiar în clipa aceasta.
-Ce să opresc?
-Să mai vorbeşti prostii.Prea jenată pentru a-1 privi în ochi,îşi plecă privirea în podea.Era prea târziu să-şi retragă cuvintele,sau să pretindă că nu le-a spus,aşa că a hotărât să înrăutățească situația şi să-i spună şi restul.
-Şi încă ceva,a reluat ea şoptind blând.
-Nu mai vreau să aud nimic.Dar ea i-a ignorat protestele.
-Când m-ai sărutat,am crezut că va fi ceva nostim,dar senzația pe care am încercat-o m-a făcut să-mi doresc să nu te mai opreşti.N-am mai simțit aşa ceva niciodată înainte.Am crezut că e cazul să ştii şi asta.L-a auzit cum geme,dar nu s-a putut convinge să-l privească..Şi ştii ce e într-adevăr ciudat?
-Nu vreau să...L-a întrerupt din nou,disperată de nevoia de a-i face declarația, înainte de a-şi pierde curajul.
-Cred că m-am îndrăgostit de tine.Apoi a îndrăznit să-i arunce o privire rapidă, pentru a vedea cum a primit vestea,rugându-1 totodată pe Dumnezeu să nu-1 fi supărat.Dar,spre lauda lui,nu mai arăta ca şi cum i-ar fi fost frică de ea.
Nu,acuma arăta ca şi cum ar fi vrut s-o ucidă.N-a fost ceea ce s-ar fi putut numi un pas în direcția bună.Se pare că făcea ca situația să fie din ce în ce mai rea.
-Nu,nu m-am îndrăgostit de tine.

Pur şi simplu te iubesc,a insistat cu încăpățânare.
-Când dracu' s-a întâmplat asta? a întrebat-o el.Furia din vocea lui a izbit-o ca un bici.Tresărind şi-a înghițit lacrimile.
-Nu ştiu.Era profund tulburată.S-a întâmplat,pur şi simplu şi categoric,fară să plănuiesc eu.Ai o impresie proastă despre mine.Eu însă nu pot avea o simplă relație amoroasă.Vreau tot,căsătorie până ce moartea ne va despărți şi copii.O mulțime de copilaşi.Tu nu vrei nimic din toate astea.Deci înțeleg că nu avem nici un viitor împreună.Totuşi cred că,dacă aş putea să te conving să faci dragoste cu mine măcar o dată,ar fi suficient.Asta n-ar schimba nimic între noi.
-N-ar schimba,pe dracu'.
-În numele cerului,încetează să mai înjuri.Mai bine uită ce ți-am spus.Şi să ştii, consider că reacția ta mă insultă.Am crezut că simți...că îți pasă de mine,tot atât cât şi mie...ei bine,s-o lăsăm baltă.Un simplu ,,nu,mulțumesc" ar fi fost de-ajuns.Nu era nevoie să-mi demonstrezi cât de înspăimântat eşti de ideea de a te culca cu mine.
-Pe dracu,Laurant,încearcă să înțelegi.
-Înțeleg.Ți-ai dezvăluit perfect opțiunile.Nu mă vrei.
-Plângi? întrebarea suna ca o amenințare.Ar fi vrut mai bine să moară,decât să recunoască.
-Nu,sigur că nu.Apoi şi-a şters lacrimile de pe obraz,fară să reuşească să le oprească.Doar ți se pare.
-Doamne,Laurant,nu plânge,a implorat-o el.
-Sunt alergică.Am nevoie de o batistă.A încercat să treacă de el,spre baie,dar a ajuns-o şi atras-o la el.Prăbuşindu-se la pieptul lui,a dat drumul lacrimilor să curgă.Iar el a înconjurat-o cu brațele,a sărutat-o pe creştet şi apoi pe frunte.
-Ascultă-mă,Laurant.Părea vocea unui om care,înecându-se strigă disperat după ajutor.Nu ştii ce vorbeşti.Tu nu mă iubeşti.Ai trecut printr-un adevărat infern,eşti îngrozită şi emoțiile tale sunt confuze.Ştia ce i s-a întâmplat.Confunda recunoştința cu dragostea.Eroare posibilă,date fiind circumstanțele.Da,asta trebuie să fie.Nu putea să-l iubească.Era prea bună pentru el,prea dulce,prea perfectă.N-o merita.Şi trebuia să oprească totul încă de acuma,înainte de a fi prea târziu.
-Eu ştiu ce e în inima mea,Nick.Te iubesc.
-Încetează să mai spui aşa ceva.Părea furios,dar în acelaşi timp o săruta frenetic şi totuşi atât de blând.Şi ea nu ştia cum să interpreteze manifestările acestea.Nu putea să se oprească să nu-l strângă în brațe,să nu-l atingă.
-Iubito,te rog nu mai plânge.Asta mă înnebuneşte.

-Mi s-a agravat alergia,a hohotit ea cu gura lipită de gâtul lui.
-Nu suferi de alergie a şopti el în timp ce îşi plimba buzele pe gâtul ei.Îi plăcea atât de mult cum mirosea! A flori,a săpun şi a femeie.
Era pierdut şi ştia asta.Aşa că i-a prins obrajii în palme şi i-a sărutat lacrimile.
-Eşti atât de minunată,a şoptit el şi gura i-a acoperit-o pe a ei,posesivă,grăbită şi lacomă,găsindu-i limba cu a lui.Apoi l-a trecut un fior,ca pe un tânăr aflat la prima lui tentativă de a face dragoste.Numai că la el acţiunea nu era stângace.
Era desăvârşită.Doamne,cum a mai dorit-o! Şi totuşi,o parte din el încerca să pretindă că nu voia altceva decât să-i aline durerea.Până când mâinile i-au alunecat sub tricou şi au început să mângâie pielea fierbinte şi mătăsoasă.La dracu cu alinarea! O dorea cu o intensitate arzătoare,care-l zguduia până în străfunduri şi în acelaşi timp îl îngrozea de moarte.
Nu se putea sustrage îmbrăţişării.Iar ea se simţea atât de bine lipită de el,era atât de dulce,atât de viu.Apoi i-a scos tricoul,continuând s-o sărute,în timp ce îi şoptea că n-ar trebui să facă nimic,că dimineaţă ar putea să regrete.
Ea a fost de acord,dar a tras frenetic de fermoarul şortului,după care i l-a dat jos.Palmele i-au alunecat de-a lungul coapselor,apoi l-au mângâiat intim.
Degetele îi erau vrăjite,atingerea era uşoară ca fulgul,supunându-l unei torturi sublime.Devenind tare şi vibrant şi ştiind că nu va mai putea rezista un minut,dacă va continua să-l mângie,i-a luat mâinile şi i le-a pus în jurul gâtului lui.Apoi s-a lipit de ea cu toată puterea şi atingerea sânilor plini şi catifelaţi era gata să-l desfiinţeze.Pielea fină se freca de pielea lui,şi gura lui simţea nevoia să o devoreze.Apoi s-a retras.
-Aşteaptă,trebuie să te protejez,a murmurat el intrând în baie,pentru a scoate din trusa de bărbierit ceea ce avea nevoie.Revenind,s-a oprit o clipă.Laurant,eu...Dar orice gând s-a risipit,când ea l-a înconjurat cu braţele şi l-a sărutat.
Apoi au căzut pe pat,un torent de braţe şi picioare.Şi rămânând deasupra,i-a desfăcut coapsele pentru a-şi afla locul.După care,ridicând capul,i-a privit buzele pline şi brusc s-a simţit copleşit de frumuseţea ei.Mâna i-a cuprins un sân,iar degetele s-au împreunat uşor peste mamelonul tare.Ei i-a scăpat un suspin şi a închis ochii,demonstrându-i ce mult îi plăcea.Aşa că el a continuat s-o mângâie, iar şi iar,observându-i reacţiile.Era însă hotărât să temporizeze acţiunea,pentru a-i oferi cât mai multă plăcere înainte de a capitula.
-Te doresc de o groază de timp,a şoptit el.Din momentul în care te-am văzut,am dorit ca picioarele astea lungi să mă primească între ele.Numai la asta mă gândeam.Faţa lui era umbrită de pasiune,iar ochii albaştri străluceau periculos.
Ea îşi plimbă vârful degetelor de-a lungul obrazului lui,apoi în jos pe gât.

-Şi ştii ce mi-am mai dorit? Şi atunci i-a demonstrat cu mâinile şi cu gura ce-şi dorise.Ştia unde să o mângâie,cât de mult să insiste şi când să se oprească.Vibra lipită de el,iar când atingerile lui au devenit din ce în ce mai dominatoare,şi-a înfipt unghiile în umerii lui,implorându-l să pună capăt acestor mângâieri devastatoare.Apoi,mâinile lui au înnebunit-o,când alunecând încet de-a lungul trupului,degetele au pipăit-o.Intim,blând,gingaş.A simţit-o cum se arcuieşte spre el şi i-a auzit geamătul când i-a răscolit pădurea creaţă şi întunecată dintre coapse.Îi plăceau enorm exclamaţiile ei excitante,când o atingea atât de intim.
Apoi i-a oferit plăcerea supremă,demonstrându-i astfel fară cuvinte cât de mult o adora.Laurant n-a trecut nici o dată printr-un astfel de extaz.Senzaţiile acestea extraordinare ce o zguduiau! S-a arcuit din nou spre el,cerând mai mult şi mai mult.
-Acuma,Nick...Te rog.O,Doamne,acuma...A pătruns-o cu forţă,incapabil să-şi înăbuşe geamătul de plăcere pură când s-au contopit,iar când l-a înconjurat strâns cu picioarele,a gemut din nou.Realitatea era mai extraordinară decât tot ce-şi imaginase.Era mai bună decât orice şi-a putut închipui vreodată.Cufundat total în ea,capul i-a căzut în scobitura gâtului ei şi a inspirat adânc şi calm,
încercând să încetinească ritmul.Era hotărât să transforme actul în ceva de neuitat.Apoi a început să se mişte încet.
-Îţi place aşa?
-Da,a venit strigătul ei.
-Dar aşa? i-a şoptit în timp ce mâna îi aluneca în jos,între trupurile lor lipite,
pentru a o mângâia din nou.Geamătul ei extaziat era exact încurajarea de care avea nevoie.Apoi braţele ei i-au încolăcit gâtul,trăgându-l spre ea,pentru un lung şi fierbinte sărut.
-Să nu te opreşti niciodată,i-a şoptit ea.Şi a pătruns-o din nou profund.Iar ea şi-a ridicat şoldurile,încordându-se spre el pentru a-l reţine în ea cât mai îndelung.
Voia să-i ofere plăcere,la rândul ei,dar în vârtejul pasiunii provocată de el,nu încăpea îngrijorare sau teamă că s-ar putea să-l dezamăgească.
Nici unul nu mai dorea încetinirea ritmului,nerăbdători acuma să atingă apogeul.
Ea a reuşit prima,suspinând de splendoarea abandonului şi de dragostea pe care o simţea pentru el.Când Nick a simţit-o vibrând în braţele lui,cu fiecare părticică a trupului lipită de el,ţipând aproape de plăcere,s-a eliberat la rândul lui.
Orgasmul n-a semănat cu nimic ce simţise în trecut.Şi nici nu încerca să compare,nici să înţeleagă.A recunoscut doar că a fost ceva unic şi atât de special,încât de acum înainte nu va accepta niciodată altceva.
A rămas în ea mult timp şi când în sfârşit s-a rostogolit pe o parte,a luat-o tandru

în braţe,pentru a o ţine cât mai aproape de el.La rândul ei,s-a lipit plină de recunoştinţă de el,răscolindu-i cu mâna desişul părului creţ de pe piept.
Era prea copleşită pentru a vorbi.De abia putea să gândească coerent.Şi când în final şi-a recăpătat ritmul normal al respiraţiei,s-a depărtat puţin pentru a-l privi în faţă.Şi-a fixat privirea în ochii aceia de un albastru adânc,acum şi mai intens din cauza pasiunii uriaşe încercate,apoi a zâmbit încolăcindu-se lângă el,ca o pisică sătulă.Îi plăcea senzaţia trupului lui tare lipit de al ei.Îi plăcea şi părul de pe picioare,care îi gâdila călcâiele.
Îl iubea.Acuma şi întotdeauna,a admis ea.Apoi a văzut îngrijorarea reflectată în privirea lui şi a început să caute o cale de a înlătura regretul,ce ştia că-l va cuprinde în curând.După ce l-a sărutat lung şi plin de dragoste,a zâmbit din nou:
-Ştii la ce mă gândesc?
-La ce? a întrebat el obosit,prea epuizat pentru a se mişca.
-Se pare că am fost destul de bună,nu?
El a oftat şi ea a râs auzind şoapta care-i scăpat:
-M-ai distruge dacă ai face ceva mai bun.
-Şi ţie ţi-a plăcut?
-Cum poţi să-mi pui o asemenea întrebare? Privindu-i muşchiul bine reliefat al umărului,i-a observat cicatricea de pe antebraţ şi s-a aplecat pentru a o săruta.
-Cum s-a întâmplat?
-Fotbal american.
-Dar asta? a mai întrebat atingând o altă cicatrice mai puţin vizibilă de pe şold.
Un glonţ?
-Fotbal,a repetat el.Dar ea nu părea convinsă.Crede-mă.Amintiri din fotbalul american.
-Ai fost vreodată împuşcat? Vocea i-a tremurat punând întrebarea.
-Nu,a venit răspunsul.Înjunghiat,lovit cu pumnii,lovit cu picioarele,zgâriat şi scuipat,da,dar împuşcat,nu.Oricum,nu încă,şi-a spus el în gând.În spate,sub rinichiul stâng mai avea o cicatrice de la o rană de cuţit-de fapt de la o daltă pentru gheaţă,câţiva centimetri mai sus şi n-ar mai fi fost acum în viaţă.Poate că Laurant n-are s-o observe,dar dacă o va vedea a hotărât să n-o mintă.
-Cele mai multe dintre cicatricele mele sunt de la fotbal,a continuat el.
I-a trecut degetele prin păr.
-Cu excepţia celor pe care le porţi în tine.El i-a împins mâna deoparte.
-Nu fi prea sentimentală cu mine.Oricine poartă în el o mică povară.Cu asta a încercat să termine conversaţia şi să preîntâmpine alte emoţii,dar ea nu l-a lăsat să aleagă calea uşoară.

Când s-a întors pe spate şi i-a spus amabil că e timpul să profite de puțin somn, l-a ignorat.S-a rostogolit peste el.Şi-a sprijinit bărbia pe mâini şi l-a privit în ochi.Dar mâinile lui i se aflau deja pe şolduri.Dorea să o îndepărteze şi să adoarmă,înainte de a ceda dorinței şi a face din nou dragoste,dar n-a fost în stare s-o înlăture.
-Promite-mi ceva şi te las să dormi,a zis ea.
-Ce? întrebarea era plină de suspiciune.
-Indiferent ce se întâmplă....
-Da?
-Fără regrete.E în regulă,Nick? El a aprobat din cap.
-Dar tu?
-Fără regrete,a jurat ea.
-De acord.
-Spune-o cu cuvintele mele.El a oftat.
-Fără regrete.Apoi amândoi au hotărât să doarmă.

CAPITOLUL 29

Sfarâmătorului de inimi nu-i plăceau surprizele,în afară desigur de cele făcute de el altora.Noaptea aceasta a fost însă şocant de plină de surprize neplăcute.Deşi ştia că-şi bate joc de el,l-a tratat pe catâr cu indiferență.
Se aşteptase la prostii din partea catârilor,aşa că nu era prea supărat să afle unele denumiri pe care i le dădeau.Înjunghietorul şi împietritul...cuvintele nu-1 răneau. Până în noaptea aceasta,când a auzit-o pe Laurant răspândind şi ea minciuni ordinare.L-a numit impotent.Nu suporta nici gândul la buzele ei rostind hidosul cuvântul.Cum a îndrăznit să-l trădeze? Cum a îndrăznit?
Trebuia să răspundă pe măsură,şi era hotărât să acționeze repede.Nevoia de a o pedepsi nu ținea seama de prudență.Cât de mult a stat în curtea din spatele casei privindu-i fereastra? Cel puțin o oră,poate chiar două.Nu ştia.Când nevoia pune stăpânire pe el,timpul nu mai contează.Apoi l-a văzut pe Lonnie.Cretinul s-a urcat în pom,acelaşi pom pe care el,Sfarâmătorul de inimi l-a folosit de nenumărate ori pentru a intra în casă şi a o privi cum doarme.După aceea,l-a văzut pe Lonnie târându-se pe acoperiş şi coborând pe consola de sub geamul băii.Exact calea pe care a urmat-o şi el.*Deştept băiat*,s-a gândit atunci.Să-mi calce chiar pe urme!Şi în timp ce aştepta să vadă ce mai intenționa Lonnie să facă,atenția i-a fost atrasă de alt bărbat.Bătrânul Steve Brenner dădea târcoale pe la uşa din spate a lui Laurant.Asta ce mai era? Câinele vecinelor nu-1 mai putea lătra.

Sfărâmătorul de inimi a ucis animalul,pentru a se putea mişca liber noaptea prin curte.A avut el grijă de hămăitorul ăla de câine şi acuma Lonnie şi Steve Brenner trăgeau foloase de pe urma muncii lui.Şi surprizele au continuat să apară,culminând cu incendierea casei şi cu Steve Brenner înconjurat de catâri.
Putea să plece şi acesta era cel mai înțelept lucru.Nu cred că l-au prins pe cel pe care-l căutau.După ce va face o plimbare pe străzile din Holy Oaks şi va găsi ceea ce căuta,îşi va face un mic depozit şi-şi va continua fericit activitatea.
Ocazia i-a picat din cer.Da,putea să plece,dar dorea aşa ceva? Asta era întrebarea care-l hărțuia.Ce dilemă.Da,ohoo! Ar putea? Ar vrea?
Obsesiile l-au transformat într-un ucigaş cu sânge rece.Nu,nu e adevărat,a făcut el efortul de a admite.Era asasin dinainte.Asasin perfect,s-a calificat el.Eul lui i-a impus să i se dea ceea ce merită.
O parte a creierului lui era destul de analitică în legătură cu toate şi era în stare să recunoască ce i s-a întâmplat,dar nu se putea opri să nu regrete pierderea a ceea ce alții numesc sănătatea lui psihică.Nu era nebun.Nu,sigur că nu.Era doar răzbunător.Nici o îndoială în legătură cu asta.Era datoria lui sacră să dea înapoi ceea ce a primit.Acuma,se plimba în sus şi în jos prin cămăruța lui, plănuind,clocotind.Micuțul şi netrebnicul Lonnie a încurcat lucrurile rău de tot şi nu putea să-l ierte.Ar fi putut oare? Din cauza lui,planul lui perfect a fost compromis şi ce era pregătit să facă în legătură cu aceasta?
Prostănacul l-a determinat să-şi schimbe tot programul.I-a creat un inconvenient atât de mare! Deci Lonnie trebuie să plătească,nu-i aşa? Da,da,trebuie.
La urma urmei ce e corect e corect,şi în afară de asta,şi-a dat seama că lui Laurant nu-i place acest tânăr pierde-vară.
Dar cui îi plăcea? Poate că e timpul să-i demonstreze cât de mult îi pasă de ea.Aşa că a hotărât să-i ofere un cadou,ceva special...
Cum ar fi eventual splina sau ficatul lui Lonnie.In mod sigur nu inima.Voia să-i facă plăcere,nu s-o insulte.Nu voia ca ea să creadă că Lonnie era sfarâmător de inimi.Nu,ohoo!Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră.Vai,vai,cum trece vremea! Aşa de multe de făcut,şi aşa de puțin timp a mai rămas,şi asta din cauza lui Lonnie.O,va plăti desigur,cu splina şi ficatul,sau poate chiar cu un rinichi sau doi.Dar să începem cu începutul,s-a atenționat el.Există unele treburi care trebuie terminate.La urma urmei,preparativele sunt totul.Petrecerea trebuie să fie desăvârşită.

CAPITOLUL 30

Îi plăcea să doarmă lângă el,ghemuită în siguranță în brațele lui şi cu picioarele blocate sub una din coapsele lui.S-a trezit prima,dar se simțea prea bine pentru a se mişca.Nick părea atât de împăcat.Nu voia să-i tulbure odihna,aşa că a rămas perfect liniştită,în timp ce-i studia fața cu ochi critic,de artist.

Avea un profil minunat.Linia cizelată a obrazului,nasul drept,gura perfect tăiată.Voia să-l picteze,să prindă pe pânză forța din privirea lui.Se întreba dacă el ştie ce minunat este,sau dacă îi pasă de aşa ceva.Era atât de pragmatic! N-avea timp pentru astfel de gânduri sau orgolii.

Ar fi vrut să se trezească şi să facă dragoste cu ea,dar ştia că nu se va întâmpla.A revenit la ea iar şi iar,în timpul nopții,dar acuma era dimineață şi nimic nu semăna cu ce-a fost.I-a cerut o noapte şi ştia că pentru el prețul a fost scump.Nu putea şi nu voia să ceară mai mult.

Oare cum se va putea întoarce vreodată la ceea ce a fost înainte? Era o femeie puternică.Putea să facă tot ce-şi punea în cap şi era maestră în disimularea sentimentelor.Să pretindă că a fost o noapte minunată,cu sex pentru amuzament.

Asta a fost tot,un mod simplu de a diminua frustrările şi tensiunile...

dar,Doamne,cum va reuşi să facă asta?

Ar fi vrut să fie mai versată.A avut o mulțime de prietene la şcoala din Europa şi la serviciul din Chicago,care credeau că e foarte normal să iei acasă pentru o noapte un bărbat pe care tocmai l-ai cunoscut şi apoi să nu-l mai vezi niciodată.

La urma urmei, şi femeile au nevoi.Ce era rău într-un intermezzo de-o noapte? Totul,a reflectat Laurant.Pentru că într-o relație trebuia să fie implicată şi inima.N-ar fi putut niciodată să i se dăruiască lui Nick atât de total,dacă nu s-ar fi analizat şi n-ar fi înțeles că-l iubeşte.

Amintiri...Va păstra amintirea nopții petrecută împreună şi va fi destul.Şi-a strâns pleoapele.Dar voia mai mult decât amintiri.Voia să se trezească lângă Nick în fiecare dimineață,tot restul vieții.Ura sentimentul acesta de vulnerabilitate şi ar fi dorit ca Dumnezeu să-i arate calea de a deveni mai puternică.Aruncând de pe ea cearşaful,a dat de-o parte piciorul lui Nick şi a coborât din pat.Fără regrete.

Amândoi s-au grăbit să părăsească motelul.El a vrut să iasă din cameră,înainte de a se repezi la ea,a o arunca pe pat şi a face dragoste din nou.Ea a vrut să plece cât mai repede posibil,înainte de a începe iar să plângă...ca o fată proastă şi provincială ce era.Tăcerea dintre ei era tensionată şi oribil de neplăcută.În timp ce el şofa,privea pe geam şi se întreba la ce se gândeşte,dar nu l-a întrebat.

Nick se blestema în gând,cât de ticălos a fost.Ce fel de om e,să profite de sora celui mai bun prieten? Un ticălos bolnav şi pervers.Aşa era şi Tommy nu va înțelege niciodată aceasta.
Regrete? La dracu',sigur că regreta,cu atât mai mult cu cât ştia că,dacă ar mai fi rămas în camera aceea de motel încă cinci minute,ar fi făcut dragoste din nou.
S-au oprit la un magazin de pe marginea autostrăzii şi au petrecut o jumătate de oră pentru a face câteva cumpărături rapide.Apoi,Laurant s-a schimbat la stația de benzină,în timp ce el a scos din automat două *Diet Coke*.Când a apărut,purta o bluză roz cu alb de şapte dolari,băgată într-o pereche de blugi de cincisprezece dolari,dar,deşi era ieftină,îmbrăcămintea arăta pe ea de parcă era semnată de cel mai faimos designer.Materialul sublinia curbele trupului ei seducător şi a fost nevoie să se uite în altă parte,până a simțit că inima şi-a reluat ritmul normal-Lepădătură,a reflectat el.Am ajuns mai prejos decât o lepădătură.
Apoi,uitându-se iar la ea,a observat că părul îi strălucea în soare cu reflexe arămii şi şi-a amintit cât dc mătăsos era,când stătuse în pat lângă el.Dându-şi scama ce face,s-a blestemat din nou.Nu era altceva decât un porc.
Venind spre maşină,înainta pe stradă cu mersul acela deosebit al picioarelor ei lungi.I-a întins o cutie de Coke,încruntându-se de teamă să nu facă vreun gest provocator,apoi s-a urcat la volan şi următorii 30 de kilometri nu i-a mai adresat nici un cu vânt.Cu toate că încerca să se concentreze asupra şoselei şi a celorlalte probleme atât de presante,nu se putea abține să nu-i arunce o privire,la fiecare câteva minute.Avea cea mai sexy gură din lume şi când şi-a adus aminte ce a făcut cu ea,inima a fost gata să-i sară din piept.Nu putea să pună stavilă imaginilor ce-1 obsedau.
-La dracu'.
-Iartă-mă,ce-ai spus?
-Nu contează.
-Pete te-a sunat deja?
-Poftim? Era morocănos ca un linx flămând.Aşa că a repetat calmă întrebarea.
-Nu,a răspuns tăios.Ți-am spus că e în drum spre Houston.Avionul aterizează de-abia peste o oră.
-Nu,nu mi-ai spus.El a ridicat din umeri.
-Aşa am crezut.Când şoseaua a cotit spre est,soarele le bătea direct în față orhindu-i.Nick şi-a pus ochelarii de soare şi apoi a mai luat o înghițitură din cutie.
-Întotdeauna eşti atât de țâfnos dimineața? l-a întrebat ea.
-Suntem de destul timp împreună,pentru a cunoaşte deja răspunsul.Tu ce crezi?

-Eşti supărat.Asta cred.
-Supărat? După aceea i-a aruncat o privire rapidă şi furioasă.Asta ce dracu' mai înseamnă?
-Înseamnă că reacţionezi ca un aiurit,a explicat ea calmă.Care crezi că e cauza?
*Ei bine,habar n-am,*şi-a spus el în gând.Poate se datorează faptului că am petrecut cea mai mare parte a nopţii storcând-o pe sora celui mai bun prieten al meu.Apoi a reflectat că e mai prudent să nu spună nimic.După ce şi-a terminat băutura,a băgat cutia în buzunarul special al maşinii.
-Îţi mai este sete? l-a întrebat ea oferindu-i cutia ei.
-Tu nu ai nevoie?
-Poţi s-o iei tu.Şi aceasta a pus punct conversaţiei pentru încă zece minute.
Laurant aştepta ca el să treacă peste ceea ce-l supăra,dar când n-a mai putut suporta tăcerea,a reluat.
-Îmi imaginez că Noah i-a spus deja lui Tommy.
-Dumnezeule mare,sper că nu.E treaba mea să-i spun.Nu a lui Noah.
-O să afle,a continuat ea.
-Am să-i spun chiar eu,a insistat el.Atunci şi-a dat seama că probabil vorbesc despre lucruri diferite.
-E vorba de incendiu,Nick.Te-am întrebat dacă tu crezi că Noah i-a spus deja lui Tommy de foc,i-a explicat ea.Şi de faptul că Steve Brenner a fost arestat.
-O! Da.Sunt sigur că i-a spus până acuma.Cel puţin sper că a făcut-o,înainte ca Tommy să afle totul din ziar.
-Dar despre ce ai crezut că te întreb?
-N-are importanţă.
-Vreau să ştiu.Spune-mi.
-Despre noi,a răspuns el strângând volanul cu putere.Am crezut că m-ai întrebat dacă Noah i-a spus lui Tommy despre noi.Ea şi-a dat capul pe spate.
-Şi mi-ai răspuns că trebuie să-i spui tu.Aşa ai spus,nu? Nu-i venea să creadă.
-Da,exact aşa am spus.
-Cred că glumeşti,nu-i aşa?
-Nu,nu glumesc defel.
-N-ai să-i spui nimic fratelui meu despre noaptea trecută,a afirmat ea vehement.
-Eu cred că aşa trebuie,a argumentat el,părând deodată destul de calm şi responsabil.Impresia ei era însă că nu e în toate minţile.
-Nici să nu te gândeşti.Ce s-a întâmplat între noi,rămâne între noi.
-Normal aşa ar fi,a fost el de acord.Dar tu eşti...altceva.Trebuie să-i spun.
-Nu sunt deloc altceva.

-Ba eşti,iubito.Fratele tău e prietenul meu cel mai bun şi întâmplător e şi preot. Trebuie să-i spun.E cel mai decent lucru din partea mea.De fapt,cred că-şi va da seama singur.
-Doar nu e ghicitor.
-Niciodată n-am putut să-i ascund ceva,nici cel mai mic lucru.Întotdeauna a ştiut ce se află în capul meu.M-a scos dintr-o mulțime de necazuri.Într-un timp,când eram la Penn State,el era conştința mea.Nu,n-am să-l mint.Simțea cum începe s-o doară capul.
-Nu trebuie să-l minți.Trebuie doar să nu-i spui nimic.
-Îți spun că-şi va da seama.Trebuie să-i spun şi eu.
-Ți-ai pierdut mințile?
-Nu.
-Ascultă,n-ai să-i spui.Ştiu că simți că l-ai trădat,dar...N-a vrut s-o lase să termine.
-Sigur că simt că l-am trădat.Are mare încredere în mine,fir-ar al dracului.
Şoseaua era pustie,aşa că a tras maşina pe margine.
-Ştiu că va fi puțin cam incomod pentru tine,dar vei depăşi situația,a continuat el.Nu-i venea să creadă că purtau o astfel de conversație.
-Nick,fratele meu a avut încredere în tine ca să mă păzeşti.Şi chiar aşa ai făcut. N-ai nevoie să-i spui şi despre noaptea trecută.Uluirea a făcut loc furiei şi jenei şi era atât de supărată încât i-au apărut lacrimi în ochi.Dar îşi jurase că mai curând o să moară,decât să mai plângă o dată în fața lui.
-N-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine,a mai insistat ea.Şi tu mi-ai promis că n-o să ai nici un fel de regrete.
-Ei bine,am mințit.L-a apucat de umăr.
-Dacă te simți atât de vinovat,du-te şi spovedeşte-te.
Îl privea fix şi el n-a putut să se gândească la altceva decât că era atât de drăgălaşă când se înfuria.N-ar fi fost surprins dacă din ochi i-ar fi țâşnit scântei.
-M-am gândit să mă duc să mă mărturisesc,a admis el.Apoi mi l-am imaginat pe Tommy în confesional,străpungând cu pumnul grilajul ce ne desparte şi mi-am dat seama că n-ar fi corect.Nu pot să-i spun în acest mod.Trebuie să-l privesc în ochi.Ea şi-a apăsat fruntea cu mâinile,pentru a-i opri zvâcnetul.
-Nu m-am gândit să te duci să te confesezi lui Tommy.Du-te la alt preot.
-Nu-ți mai ascunde capul în nisip.
-Nu ai de ce să te simți vinovat,a strigat ea.Eu te-am sedus.
-Asta nu-i adevărat.
-Categoric eu am făcut-o.

-Foarte bine,a continuat el.Atunci spune-mi,cum ai reuşit?
-Te-am determinat să-ți fie milă de mine.Am plâns.El a întors privirea.
-Văd,a rostit el tărăgănat.Aşa că am făcut dragoste din milă? Aşa vezi tu lucrurile? În clipa aceea i-a trecut prin cap,în mod foarte serios,să coboare din maşină şi să se întoarcă în oraş pe jos.
-Lasă-mă să te întreb ceva,i-a mai spus încercând să-l facă să realizeze cât de lipsit de rațiune şi de încăpățânat era.Te-ai mai culcat şi cu alte femei nu-i aşa?
-Da,a aprobat el.Vrei să ştii cu câte?
-Nu,a contracarat ea.Vreau să ştiu ce s-a întâmplat după ce ai făcut dragoste cu ele.Te-ai simțit obligat să te duci să le spui mamelor lor? El a râs.
-Nu,deloc.
-Atunci?
-Aşa cum am spus şi înainte,scumpo.Tu eşti altceva.Şi-a încrucişat brațele pe piept şi a privit drept înainte.
-Nu mai discut despre asta.
-Laurant,uită-te la mine.Ce părere ai dacă îți promit ceva?
-De ce te mai oboseşti? Tot nu-ți ții promisiunile.
-Faptul că m-ai făcut să-ți promit că nu voi regreta,a fost categoric o prostie,aşa că nu cred că mai contează.Promisiunea asta însă am s-o țin,a asigurat-o el.Dacă nu mă întreabă,nu-i spun.Timp de câteva zile,n-am să-i spun nimic fratelui tău.
Asta îți va oferi timp suficient ca să te liniştești.
-Nu e prea bine.Şi pentru că te-ai hotărât să fii gură spartă,va trebui să aştepți până vei ajunge înapoi la Boston.
-Trebuie să i-o spun în față.Pentru că,dacă va dori să-mi dea una,să poată s-o facă.
-La Boston,a scrâşnit ea printre dinți.
În sfârşit,el a cedat.Apoi a revenit pe şosea şi s-au îndreptat spre casă.
-Nick?
-Da? Părea de-a dreptul bine dispus.Era cel mai exasperant bărbat.
-Mai ai şi alte bombe pe care să mi le arunci în cap,înainte de a ajunge acasă?
-Da,mai e o treabă pe care probabil că trebuie s-o menționez.
În minte şi-a adunat toate puterile.
-Ce este? Nu,lasă-mă să ghicesc.Vrei să dai ştirea şi la ziar? El a râs.
-Nu.
-Atunci,ce e? Acuma ea părea bine dispusă.
-Când mă întorc la Boston...
-Da?

-Vii şi tu cu mine.
-De ce?
-Pentru că nu vreau să te scap din ochi,până nu sunt convins că am arestat şi am închis pe cine trebuie.
-Şi asta cât va dura?
-Cât va fi nevoie.Până ce voi fi eu mulțumit.
-Nu pot face aşa ceva.
-Va trebui,a contrazis-o el.
-Merg cu tine la Boston,în timp ce aici are loc aniversarea,dar după aceea trebuie să mă întorc.Trebuie să-mi găsesc o locuință,să-mi deschid magazinul,
să iau unele hotărâri în legătură cu ceea ce voi face cu viața mea.Am nevoie de timp să-mi pun în ordine treburile.
-Vreau să vorbesc cu tine şi despre altceva,până nu mă răzgândesc.
-Da?
-Tu nu mă iubeşti.Ea a clipit din ochi.
-Nu?
-Nu,a subliniat el cu emfază.Îți închipui doar.Eşti confuză,a explicat el mai departe.Din infernal de,multe motive care s-au tot adunat,eşti teribil de stresată.
Ştia unde vrea să ajungă.
-Aşa deci.
-Transfer afectiv.
-Ce-ai spus?
-Se numeşte transfer afectiv.Aşa cum se întâmpla cu pacientul care se îndrăgosteşte de medicul lui.Nu e ceva real,a subliniat el.
-Deci,de asta sufăr eu?
-Nu suferi,scumpo.Cred doar că faci confuzie între recunoştință şi dragoste.
Timp de un minut întreg s-a prefăcut că studiază această posibilitate,apoi a spus:
-S-ar putea să ai dreptate.Şi şi-a jurat că,dacă pare câtuşi de puțin uşurat,îi va sări în gât să-l omoare.
-Aşa crezi? Părea şocat.
-Da,aşa cred,a repetat cu putere.El însă avea nevoie de confirmare.
-Aşa că ți-ai dat seama că nu mă iubeşti.*Nu,*a reflectat ea.*Mi-am dat seama că,spunându-ți că te iubesc,te îngrozesc,pentru că asta înseamnă că-ți mai dau o dată ocazia să-ți asumi nişte obligații.*
-Într-adevăr de asta mi-am dat seama.Şi treaba cu transferul afectiv e foarte adevărată.Eram confuză,dar nu mai sunt.Mulțumesc că m-ai lămurit.
Atunci el i-a aruncat o privire rapidă.

-Al naibii de repede am reuşit,nu-i aşa?
-Când ai dreptate,ai.
-Aşa??? Devenise deodată furios şi nu-i păsa că acest lucru se vedea.Fir-ar al dracului! I-a spus că-1 iubeşte şi doar după un minut de argumentări, retractează.Ce dracu de dragoste a mai fost şi asta?
-Asta e tot ce ai de spus?
-Nu,de fapt mai este ceva ce mi-ar plăcea să menționez.
-Da? Ce anume?
-Că eşti un prost.

CAPITOLUL 31

Laurant a sunat-o pe Michelle de la telefonul lui Nick,pentru a-i da vestea cea proastă în legătură cu rochia de domnişoară de onoare.Aceasta a răspuns la primul apel.
-Unde eşti? Cum te simți? Am aflat de incendiu şi Bessie Jean i-a spus mamei că ai plecat cu Nick,dar nimeni nu ştia unde v-ați dus.Dumnezeule,îți vine să crezi că Steve Brenner s-a dovedit un asemenea pervers? Ştii că a ascuns în casă la tine o cameră de luat vederi?
Laurant i-a răspuns răbdătoare la întrebări şi apoi i-a spus despre rochie.
Michelle a primit vestea surprinzător de bine.
-Dacă ai fi lăsat rochia la Rosemary...a adăugat ea referindu-se la croitoreasa care o făcuse.
-Tu mi-ai spus s-o iau,ții minte?
-Da,dar când m-ai ascultat tu pe mine?
-Michelle,ce facem? Trebuie să ies din joc?
-În nici un caz,a strigat Michelle.Poți îmbrăca ceva de-al meu.
-Probabil că glumeşti.Tu eşti subțire.Nimic nu mi s-ar potrivi.
-Ascultă,Laurant.Am acceptat două verişoare insipide ale lui Christopher să participe la nuntă,dar n-am să permit nici uneia dintre ele să fie prima mea domnişoară de onoare.Eşti sau nu eşti cea mai bună prietenă a mea?
-Sigur că sunt.Dar...
-Atunci improvizează.Nu-mi pasă ce îmbraci.Vino goală dacă vrei.Nu,mai bine nu.Ai stârni un tărăboi.Christopher şi-ar uita cu totul jurămintele,a adăugat ea râzând.
-Găsesc eu ceva,i-a promis întrebându-se pentru numele lui Dumnezeu,când va avea timp să meargă la cumpărături.
-Ai să fii aici la patru?

-Lasă-mă cel puțin până la cinci.
-Rochia a fost arsă de tot? Poate că la curățătorie ar putea s-o repare,dacă nu e distrusă complet?
-N-are cum.E terminată.
-Oraşul e dat peste cap din cauza lui Brenner.Ce tâmpit a fost să-şi dea foc propriei case! Ştiai că a constrâns-o prin forță pe biata doamnă Talbot să i-o vândă? Şi nu are nici asigurare.Ştiai asta? Perversul a plătit-o cu bani gheață.
-Cum ai aflat toate astea?
-Băgăcioasele alea de prietene ale mamei.Micuța Lorna a sunat-o pe mama de trei ori în ultima oră,pentru informații.
-Nu Steve a pus focul,a informat-o Laurant.Lonnie l-a pus.Cred că nu ştia că Steve a cumpărat casa.
-Asta n-a scris nicăieri,a exclamat Michelle.Fiul şerifului a fost şi el implicat?
-Da.Şi mai e ceva,Michelle,dar nu pot să-ți spun acuma.
-O să-mi spui totul în timp ce ne îmbrăcăm,i-a sugerat ea.Şi prin asta înțeleg absolut tot.Acuma trebuie să închid.Mai am să-mi fac unghiile.Ne vedem la cinci şi te rog,nu-ți mai face griji.Totul o să iasă bine.Nimic nu poate să-mi compromită ziua asta şi ştii de ce?
-Pentru că te măriți cu omul visurilor tale?
-Şi asta.
-Ce vrei să spui?
-Că nu contează cum,dar intenționez ca la noapte să am o partidă fierbinte de sex.Aoleu,mama se uită scandalizată la mine.Gata,la treabă.
După ce i-a restituit telefonul,Laurant l-a rugat pe Nick:
-Hai să trecem mai întâi pe acasă.Dacă focul n-a ajuns la etaj,poate găsesc ceva potrivit să îmbrac la nuntă.
-Totul va mirosi a fum,i-a răspuns el.Dar poate că cei de la curățătorie vor putea să ți-o curețe până la cinci.În minte îşi trecea în revistă garderoba cu îmbrăcăminte de altă dată.Aşa le spunea ea minunatelor rochii şi costume de firmă,pe care conducerea agenției europene de modeling i le-a făcut cadou,în încercarea de a o determina să mai lucreze pentru ei.Rochia *Versace* de culoare albastră ca de gheață,sau cea *Armani* de culoarea piersicii,ar fi putut să corespundă.Ambele erau lungi,pentru ocazii speciale,iar sandalele ei cu tocuri înalte se potriveau de minune.Dacă şi acestea au fost distruse de foc,nu ştia ce ar fi putut să îmbrace.Magazinul local de confecții de damă n-avea rochii pentru ocazii.
-Ce altceva ai de făcut înainte de nuntă? a întrebat-o Nick.

-Să găsesc un loc unde să dorm la noapte,i-a răspuns ea.Voi aştepta până mâine ca să scot ceea ce mai pot salva din casă.E prea copleşitor să mă gândesc la asta astăzi.Trebuie să fac rost şi de un costum adecvat pentru tine.N-ai vreunul?
-Doar un blazer bleumarin şi două perechi de pantaloni mai de gală.
-E tot ce ne trebuie.Le vom da şi pe astea la curățat.Părea epuizată.
-Capul sus,scumpete.Totul are să fie bine.A încercat să se gândească la ceva mai vesel.
-E o zi frumoasă pentru nuntă,nu-i aşa?
-Prietena ta s-a supărat din cauza rochiei?
-Nu,a răspuns zâmbind.Michelle nu se supără pentru astfel de lucruri.Mi-a spus că nimic nu poate să-i compromită ziua de azi.Când telefonul a sunat,nu era Morganstern,aşa cum a sperat Nick.La aparat era Noah,care voia să afle când vor veni la mănăstire.
-Tommy e îngrijorat?
-Nu.Dar vrea să ştie dacă mai e cazul să ne învârtim pe aici,sau nu.
-Vom fi acolo în aproximativ o oră.Fă-l să aştepte.Lui Laurant îi era foame,dar nu voia să piardă timpul cu masa.Erau atât de multe de terminat,înainte de a se face seară,şi era deja ora prânzului.Au ajuns la Holy Oaks şi s-au îndreptat pe străzile lui liniştite,spre casa ei.
-Ştii ce mi-a spus Michelle? Numele lui Lonnie n-a apărut în ziare.Ea credea că Steve Brenner a dat foc casei.
-Farley mi-a promis că-l va ridica şi-l va duce la Nugent.Poate foarte bine să împartă celula cu Brenner.
-Ai fi vrut să fii şi tu prezent,nu-i aşa? I-a aruncat o privire aprobând.
-Da,aşa e.Mi-ar fi plăcut să iau parte la interogatoriu.Să-l privesc pe Brenner în ochi.Apoi să mă asigur.
-Că el e Călăul?
-Nu,că nu este.
-Aş vrea să n-ai dreptate.
-Ştiu că asta ai vrea.Părea că o compătimeşte.
-N-aş fi crezut niciodată că Steve poate fi voyeur,până aseară,a mai adăugat ea.
-Asta pentru că nu ți-ai dat seama de latura întunecată a bătrinului Steve.
-În mod clar însă,aseară mi-am dat seama.Avea figura răvăşită de ură,şi veninul pe care-l împroşca vorbind m-a şocat.Cred că e capabil de orice,chiar şi de asasinat.Ştii ce m-a frapat,ca ceva ciudat?
-Ce?

-Steve a fost întotdeauna foarte reținut,cel puțin față de mine.Era foarte controlat,sau organizat,cum spui tu.Întotdeauna întocmea planuri,a adăugat dând nedumerită din cap.E de-a dreptul facil modul cum i-a manipulat pe proprietarii de magazine să-i vândă.A cumpărat cinci magazine,înainte ca oraşul să afle ce punea la cale.E şiret şi foarte deştept,nu eşti de acord?
-Aşa că?
-Ar fi trebuit să ştie şi numai din auzite cât de fluşturatic şi imprevizibil e Lonnie.De ce s-a întovărăşit cu el?
-Poate că şi-a închipuit că-l poate folosi drept țap ispăşitor.
-Poate,a acceptat ea.Cum a intrat Steve în casă?
-Prin uşa din spate.A spart geamul,a băgat mâna şi a tras zăvorul.Era destul de alunecos,a adăugat el.
-Cred că Lonnie a intrat printr-o fereastră.
-Mi-ai spus că era pe acoperiş.
-L-am auzit deasupra ferestrei de la baie.
-Dar nu l-ai văzut,nu-i aşa?
-Nu.Probabil voia să afle dacă e cineva în casă.Nu m-a văzut.M-am aruncat la pământ,în secunda în care am văzut luminița.Nick a oprit la un stop,aşteptând ca doi băieţaşi,de aproximativ şapte sau opt ani,să traverseze intersecția pe biciclete.Oare ce au în cap părinții lor,când îi lasă aşa,nesupravegheați? Drace,oricine putea să pună mâna pe ei.Se putea întâmpla orice şi ei n-ar fi aflat,decât după ce ar fi fost prea târziu.Şi-a îndreptat din nou atenția spre Laurant.
-Lonnie avea lanternă?
-Nu,era un fascicul de lumină subțire,roşie.
-O lumină roşie cât vârful unui creion...vrei să spui poate,o armă cu rază laser?
-Da,exact.
-De ce nu mi-ai spus asta aseară? a întrebat-o apoi nerăbdător.
-Ți-am spus că Lonnie era pe acoperiş.
-Ticălosul putea să te aibă în cătare.Fața i s-a aprins de furie.De unde,pentru numele lui Dumnezeu,a pus el mâna pe o astfel de armă?
-Din biroul tatălui său,a răspuns ea.Şeriful e foarte mândru de colecția lui de pistoale şi Lonnie probabil că are acces la ele.Nick a luat receptorul şi a început să formeze numărul.
-De aceea ai ieşit din baie?
-Da,i-a răspuns ea.Pe cine suni?
-Pe Farley.

El poate afla dacă pe acoperiş a fost Lonnie,sau nu.
-Cine altcineva ar fi putut să fie? Dar Nick nu i-a mai răspuns.
Agentul Farley era gata să urce în avion la Des Moines,când a sunat mobilul.
Auzind vocea lui Nick,s-a retras puțin mai departe de mulțimea care urca deja!
-Pur şi simplu m-ai prins în ultima clipă.Încă un minut şi închideam telefonul.
-L-ai arestat pe Lonnie?
-Nu.A dispărut,iar eu am fost repartizat în altă parte.Wesson l-a însărcinat pe şeriful din Nugent şi pe adjuncții lui să-l prindă şi să-l închidă.
-Feinberg mai e pe baricade,sau Wesson l-a determinat şi pe el să-şi ia valea?
-Nu sunt sigur,a răspuns Farley.Amândoi s-au dus la Nugent cu Brenner.Şi s-ar putea să mai fie încă acolo.Ceva nu ți se pare în regulă,nu-i aşa Nick? Tu nu crezi că Brenner e omul nostru.
-Nu,nu cred.Dar n-am cum s-o dovedesc,încă.
-Ar fi o rezolvare prea uşoară şi aşa ceva nu ți s-a întâmplat niciodată înainte.
-Da,cam asta e.
-Intenționezi să rămâi în Holy Oaks?
-Da.
-Regret că trebuie să te părăsesc,dar n-am avut de ales.Imediat ce Wesson a trimis un e-mail la sediu şi le-a făcut cunoscut că am terminat şi pot să-mi dea o nouă misiune,m-au şi înhățat.
-Unde te duceai?
-La Detroit.E o situație acolo care dă în foc,foarte neplăcută.Fii mulțumit că eşti în vacanță.
-Fii atent,i-a mai spus Nick.Şi,Joe,mulțumesc pentru ajutor.
-Pe dracu n-am făcut nimic.Ți-am mai spus.Am mai lucrat cu Wesson de vreo două ori în trecut şi întotdeauna s-a comportat ca un ticălos,dar niciodată n-a fost atât de greu de suportat.Cred că tu eşti de vină.Scoți din el tot ce e mai rău.De data aceasta a mers prea departe.N-am să mai colaborez cu maniacul ăsta egocentric niciodată,chiar dacă asta va însemna să-mi depun insigna.Ca la carte, să fie el al dracului! Wesson nu ştie ce înseamnă lucrul în echipă şi chiar asta am să subliniez în raportul meu.După o pauză de o secundă: Nick,ştii ce mă îngrijorează?
-Că megri cu avionul?
-Nu,asta e marea ta spaimă,nu a mea.E vorba de senzația aceea a ta.
-Ce e cu ea?
-Dacă ai dreptate şi într-adevăr Brenner nu e Călăul,atunci tu şi cu Noah ați rămas singuri acolo.Dumnezeu să vă ajute!

CAPITOLUL 32

Laurant a reuşit să găsească o pereche de mănuşi potrivite pentru nuntă şi după ce au lăsat toate hainele la curățătorie,s-au îndreptat spre mănăstire.Noah se afla în bucătărie mâncând pui fript rece cu garnitură.Nick i-a tras lui Laurant un scaun,după care s-a servit şi el cu un picior de pui.

-Trebuie să mănânci şi tu ceva,scumpo.Ridicând din sprânceana dreaptă,lui Noah i-a alunecat privirea de la fața îmbujorată a lui Laurant la expresia vinovată a lui Nick.Apoi a izbucnit în râs.A fost nevoie cam de mult timp.

-Nu începe,l-a atenționat Nick.

-Ce să nu încep? a întrebat Noah cu inocență.

-Nick le spune tuturor scumpo,i-a trântit-o Laurant simțindu-se prost de tot.

-Sigur că da,a fost de acord Noah.Ne spune şi lui Tommy şi mie,de câte ori poate.

-Las-o baltă,a insistat Nick.Unde e Tommy?

-E într-una din sălile de conferință,cu ziarista aia.

-Ce vrea? a întrebat Laurant.Noah a ridicat din umeri.

-Să mă bată.Când Nick a auzit închizându-se o uşă,a traversat bucătăria şi s-a uitat pe fereastră.Astfel a văzut-o pe Lorna coborând grăbită scările.

-Cine a invitat-o şi pe asta? l-a întrebat Laurant pe Noah.

-Face parte din clubul fanilor lui Noah,a răspuns Tommy din uşă.Noah a rânjit.

-Mă plac femeile.Ce pot eu să fac?

-O face pe confesorul,a dat din cap Tommy exasperat.

-Hei,mă pricep foarte bine la treaba asta.Lui Laurant îi era greu să se uite la fratele ei.Nick a făcut o greşeală când i-a băgat în cap ideea aceea ridicolă că Tommy ar putea intui ce s-a întâmplat noaptea trecută,dacă i-ar privi în ochi.

-Laurant,am o vorbă cu tine personal,a spus Tommy.După ce Nick i-a aruncat o privire gen ți-am-spus-eu-că-va-şti,s-a răsucit spre Tommy.

-Şi eu trebuie să stau de vorbă cu tine.

-Nu,s-a trezit Laurant țipând,după care a împins scaunul şi s-a sculat în picioare. Despre ce vrei să vorbeşti cu mine?

-Tocmai a fost aici Lorna.

-Şi ce-a vrut? Are atâtea informații în legătură cu incendiul şi cu Steve Brenner, că poate să scrie toată luna viitoare.Încearcă să inventeze un mijloc de a mă învinovăți pe mine de toate astea?

-Scrie într-adevăr un articol despre tine,dar care n-are nici o legătură cu incendiul sau cu Brenner.A vrut de la mine o confirmare.Se pare că stând de vorbă cu soția directorului băncii,aceasta i-a spus de banii pe care i-ai

împrumutat pentru magazin,şi dacă se începe o bârfă,ajungi şi la următoarea.La naiba,Laurant,a continuat cu vocea tremurând de furie,de ce nu mi-ai spus că tot ce aveai în bancă s-a evaporat? În toată această vreme,am crezut că eşti bine situată şi că nu trebuie să fiu îngrijorat pentru tine.
Laurant era uluită de obrăznicia Lornei.
-Pentru a obține împrumutul,a trebuit să completez o declarație şi să explic totul în legătură cu situația mea financiară,a strigat ea.Dar bancherul n-avea voie să spună nimănui nimic,nici chiar nevestei lui.Era o informație confidențială.Şi cum îndrăzneşte Lorna să-şi bage nasul în treburile mele?
După care,facând un pas spre fratele ei: îți dai seama ce-ai spus? Tot timpul ai crezut că am o situație financiară bună şi că nu trebuie să fii îngrijorat pentru mine.Ei bine,nu mai am zece ani,Tommy,dar se pare că asta încă nu ți-a intrat în cap.Banii s-au evaporat înainte de a împlini eu douăzeci şi unu de ani şi n-am putut să fac nimic în legătură cu asta.Avocații i-au luat pe toți.Până la ultimul bănuț.Nu ți-am spus,pentru că ştiam că o să te superi şi de altfel nici nu mai era nimic de făcut.
-Milioane de dolari...banii bunicului nostru,adunați cu atâta greutate,s-au dus? Când am semnat procura,prin care avocații trebuiau să aibă grijă de tine,am crezut...Expresia fratelui ei era gata să o facă să izbucnească în plâns.Era complet răvăşit.Şi îngrozitor de dezamăgit din cauza ei.O făcea să se simtă ca şi cum ea ar fi irosit banii.
-N-a fost vina surorii tale,a intervenit Nick calm.
-Ştiu.
-Dar nu te porți ca şi cum ai şti.Umerii lui Tommy s-au lăsat în jos.
-Când ai aflat exact că banii s-au dus? Fața îi era roşie de furie,deşi încerca să se stăpânească.
-La aniversarea mea de douăzeci şi unu de ani.
-Ar fi trebuit să spui atunci familiei.Poate că ceva s-ar fi putut face.
Noah ştia că nu e cazul să se bage în discuție,dar nu s-a putut stăpâni.L-a privit pe Tommy în ochi:
-Care familie? Din câte am aflat,Laurant n-a avut pe nimeni în perioada adolescenței.Cui trebuia să-i spună?
-Eu sunt familia ei,a subliniat Tommy.
-Încearcă să vezi cu ochii ei,a insistat Noah.În adolescență tu ai avut familia lui Nick care te-a ajutat,iar când ai devenit preot,biserica a devenit noua ta familie.
-Sora mea va face parte întotdeauna din familia mea.
-Era în Europa şi tu erai aici.

Nu poți schimba modul în care s-au desfăşurat lucrurile.Vinovăția te face furios,pentru că ai lăsat-o printre străini.Tommy părea teribil de chinuit.Aşa că Laurant a dat încet din cap şi s-a îndreptat spre el.
-Nu e adevărat.Nu eram printre străini.Am ştiut în permanență că te afli acolo, lângă mine.Ştiam că te zbați să mă aduci în Statele Unite,Tommy,şi întotdeauna am ştiut că mă iubeşti.Te rog,nu mai fi supărat.
El i-a înconjurat umerii cu brațele şi a strâns-o ca putere.
-Ceea ce am aflat a fost un şoc pentru mine,asta e tot.Să nu mai ai secrete față de mine,Laurant.Se presupune că frații mai mari trebuie să aibă grijă de surorile mai mici,indiferent de vârstă.Ascultă,hai să încheiem un pact,da? De acum înainte,nu vom ascunde nimic unul de celălalt.Dacă va trebui să fac chemioterapie,am să-ți spun,iar tu,când vei avea vreo problemă,să-mi spui.
-Nu mă aştept să-mi rezolvi tu problemele.
-Nu,ştiu că nu te aştepți,dar trebuie să-mi vorbeşti despre ele.Ea a dat din cap.
-Bine,e în regulă.
-Când va apare articolul? a întrebat Nick.Încerca să-şi dea seama dacă mai are timp să-l oprească.
-Nu va apare în ziar.Lorna şi cu mine am avut o mică discuție.Noah a rânjit.
-Ai amenințat-o cu focul iadului? Dar Tommy n-avea chef de glume.
-Nu,n-am amenințat-o,dar i-am spus că de fapt e geloasă pe Laurant.N-a vrut să ştie ce altă părere mai am,şi a fost de acord să nu publice articolul.Îi este teamă că lumea va crede că e geloasă,deoarece a scris despre Laurant de atâtea ori.
-Am nevoie de un pahar cu lapte,a intervenit Laurant.Stomacul îi era răscolit datorită Lornei şi spera că laptele îl va calma.
-Ți-l aduc imediat.Tu stai jos,s-a oferit Tommy.Noah a împins o farfurie în fața ei.
-Mănâncă,i-a sugerat el.
-Nu e nimic de făcut împotriva acestor avocați? a întrebat-o Nick.
-Am făcut ceva.Tommy a scos capul din cămară.
-Ce?
-I-am dat în judecată.Fratele ei a luat un pahar şi s-a grăbit să se întoarcă în bucătărie.
-I-ai dat în judecată?
-Da.A doua zi după ce am aflat,am început cercetările.Mi-a trebuit un an întreg până am găsit un avocat,care a fost de acord să mă apere împotriva giganților acelora.
-David contra Goliat,nu-i aşa? a întrebat Noah.

-Ştii,Noah,începi să vorbeşti ca un preot.Poate că ar trebui să-ți schimbi meseria,l-a ironizat Nick.Dar cu o grimasă,Noah l-a asigurat:
-Asta nu se va întâmpla,să fii sigur.Tommy a scos bidonul din frigider şi a turnat laptele în paharul lui Laurant.
-Ce s-a întâmplat cu procesul? Înainte de a răspunde,Laurant a luat o înghițitură.
-La prima înfățişare am câştigat,la a doua la fel.Dar au introdus moțiuni de amânare şi avocatul meu mi-a spus că următoarea înfățişare va fi ultima.În curând voi afla cum stau lucrurile.Ori câştig,ori pierd,hotărârea va fi definitivă.
-Aşa că,mai există posibilitatea să primeşti banii înapoi?
-S-ar putea.Sunt pregătită pentru orice.
-Nu e de mirare că ai o maşină atât de veche şi uzată,a comentat Nick.Ai dus o viață de constrângeri.Apoi i-a zâmbit,ca şi cum considera aceasta ceva remarcabil.
-Am cheltuit ca mulți alți oameni,a comentat ea.Şi se întâmplă ca maşina mea să-mi placă.Conversația s-a sfârşit brusc,când şeriful a intrat în bucătărie ca o furtună.
-Unde dracu' e băiatul meu? a întrebat el scrâşnind din dinți.Îşi ținea pistolul scos pe jumătate din toc.Ce-ați făcut cu el?
Nick era cu spatele la uşă,dar Noah îl privea în față pe şeriful care-şi pierduse capul.În aceeaşi clipi şi-a vârât mâna în sutana neagră şi pe sub masă a îndreptat pistolul spre Lloyd.
-Lasă arma aia jos,sau eşti un om mort.Lloyd s-a oprit,înțepenind.Era uluit că preotul acesta îndrăznea să-l amenințe.Laurant nici n-a avut timp să se întoarcă în scaun,că Nick a şi ocolit-o şi şi-a scos la rândul lui pistolul.Acuma era în picioare,cu trupul acoperind-o şi cu țeava pistolului lipită de tâmpla lui Lloyd.
În acest timp,Tommy a trecut în spatele şerifului şi i-a luat arma din mână.Apoi i-a sugerat calm să stea jos şi să discute problema într-un mod rezonabil.
-Aici eu sunt autoritatea,a zbierat acesta.
-Nu,nu eşti,l-a informat Nick.Apoi şi-a pus pistolul înapoi în toc şi i-a spus şerifului să urmeze sfatul lui Tommy şi să se aşeze.Lloyd a ales scaunul de la capătul cel mai îndepărtat al mesei.
-Dă-mi înapoi pistolul.Tommy l-a dat însă lui Nick,care i-a golit încărcătorul şi l-a împins spre şerif.
-Care e problema? l-a întrebat apoi Tommy.
-Băiatul meu.A dispărut.Asta e problema,a mormăit şeriful.
-Se ascunde,l-a informat Nick.A pus focul aseară şi acuma se ascunde.
Lloyd a scuturat din cap.

-Nu discut problema focului,pentru că tu şi cu mine avem păreri diferite.Băiatul meu ştie că eu sunt alibiul lui.Deci n-ar trebui să se ascundă.Dormea cu sforăieli, când m-am înapoiat acasă de la Nugent.Eram mort de oboseală,a adăugat el.Am fost în picioare cea mai mare parte a nopții şi tocmai mă aruncasem şi eu în pat,când şeriful de la Nugent a bătut la uşă.Mi-a spus că a venit după Lonnie, care e acuzat de incendiere.Ne-am certat puțin,apoi am hotărât să las avocații să se ocupe de asta şi i-am dat voie să-l ia.Dar Lonnie dispăruse din pat,iar fereastra era larg deschisă.Nick i-a aruncat o privire lui Noah,care a dat din cap pentru a-l face să înțeleagă că el nu i-a făcut nimic lui Lonnie.Atunci Nick a intervenit:
-Poate că Wesson a hotărât să-l ridice.
-Nu s-a întâmplat aşa,a gemut şeriful.Acesta era împreună cu ceilalți polițişti, care l-au luat la întrebări pe Brenner,în camera aia de doi pe patru.Nu mi-au permis să ascult,nu voiau să ştiu nimic din ce se întâmpla.Aşa că în final am renunțat şi m-am îndreptat spre uşă,când am auzit că îl acuzau de asasinat.Unul din adjuncții şerifului mi-a spus că au şi dovezi.Şi-a scos pălăria şi s-a frecat pe frunte.Apoi m-am dus la toaletă.
-Te preocupă într-adevăr ce i s-a întâmplat lui Lonnie? l-a întrebat Noah fără menajamente.Întrebarea l-a tulburat pe şerif.Văzându-i fața răvăşită,Tommy a intervenit.A tras un scaun la capătul mesei şi s-a aşezat lângă Lloyd.
-Fiul tău ți-a provocat multe neplăceri de-a lungul anilor,nu-i aşa Lloyd?
Vocea şerifului s-a transformat într-o şoaptă:
-N-a fost niciodată normal la cap.Niciodată.Şa are un caracter mizerabil.
Apoi,Tommy a reuşit să-l convingă să vorbească propunându-i să scoată din el toată furia şi dezamăgirea pe care le păstra în suflet de mult,aşa că în câteva minute şeriful şi-a vărsat tot năduful,spunându-le o mulțime de fapte ale fiului său,pe care a trebuit să le acopere.Şi lista era îngrozitor de lungă.
-A făcut unele lucruri teribile.Ştiu că a făcut,dar e fiul meu şi a trebuit să-l protejez.Sunt însă atât de sătul de tot.Ştiu că se presupune că ar trebui să am grijă de băiat,dar nu mai pot.Dar trebuie să-l găsesc,pentru că dacă n-o fac şi se întoarce acasă,va fi...supărat pe mine şi nu vreau să se întâmple asta.Poate să-şi iasă din minți şi să devină violent.Apoi şi-a acoperit ochii când a mărturisit:
-Mi-e ruşine să admit,că mi-e teamă de propriul meu copil.Într-o zi o să mă omoare.A fost deja,în câteva rânduri,afurisit de aproape s-o facă.
-Poate că ar fi vremea ca Lonnie să afle care sunt consecințele acțiunilor sale,a sugerat Noah.
-Va veni după mine.Ştiu că va veni.

-Ai nevoie de timp să te gândeşti care-ţi sunt opţiunile,a spus Tommy.De ce nu te urci în maşină şi să pleci din Holy Oaks pentru o săptămnă sau două,până se calmează spiritele şi Lonnie e după gratii.La această idee,şeriful a sărit în sus.
-Dar ce va spune lumea? Nu vreau să creadă că fug.
-N-au să creadă,i-a răspuns Tommy.Ai şi tu dreptul la o vacanţă,nu-i aşa?
-Sigur că am,a aprobat el.Şi poate...Doar poate,nu mă mai întorc niciodată.Am să las totul aşa cum e,n-am să iau nimic cu mine,să nu-i dea prin cap băiatului că am plecat pentru totdeauna.Şi atunci,nu va încerca să mă caute.
-Îl vor prinde şi-1 vor băga după gratii,a adăugat Noah.Fă doar în aşa fel ca părintele Tom să ştie unde eşti.Dintr-o dată şeriful a devenit foarte nerăbdător să plece.S-a îndreptat spre uşă,dar s-a oprit şi s-a întors spre Laurant.
-De la bun început a delapidat bani.
-Cine? l-a întrebat Laurant.Brenner? Lloyd a dat din cap.
-Le-a spus partenerilor lui de la Griffen că îl costă o sută de mii de dolari cumpărarea unui magazin,apoi i-a oferit jumătate din sumă proprietarului şi diferenţa a băgat-o în buzunar.Şi-a deschis un cont nou,dar nu ştiu unde.Ar trebui să descoperi asta înainte de adunarea oraşului.
-Aşa voi face,l-a asigurat ea.Când s-a întors din nou să plece,Nick l-a oprit.
-Cât de mult eşti implicat tu în toate astea,Lloyd? Lloyd a revenit.
-L-am ajutat de câteva ori.Dar voi depune mărturie contra lui.Şi poate că,dacă voi ajuta să se stabilească adevărul,eu nu voi suporta nici o consecinţă.I-a aruncat lui Nick o privire plină de speranţă,apoi i s-a adresat lui Tommy.Am să te anunţ unde mă aflu.Şi am să mă întorc,când ai să mă chemi.
Târându-şi picioarele ca un om bătrân şi distrus,şi-a pus pe masă pistolul şi insigna,şi a ieşit.Toţi l-au urmărit cu privirea plecând.
-Eşti sigur că vrei să-l laşi să plece? l-a întrebat Noah pe Nick.
-Da.N-o să ajungă prea departe,i-a răspuns acesta.Nick a încercat să-l prindă pe Wesson pe telefonul celular,dar acesta n-a răspuns.Apoi a încercat să-l găsească pe Feinberg pe automat.Frustrarea lui creştea.Şi continua să-şi privească ceasul.
Până acuma Morganstern trebuia să fi aterizat la Houston.De ce dracu' nu i-a dat un telefon,urmare a apelului lui?
Tommy s-a dus din nou în cămară,după cartofi prăjiţi şi Nick l-a urmat.Laurant l-a auzit spunându-i fratelui ei că nu trebuie să renunţe la paznic,până ce el personal nu va fi convins că Brenner e Călăul.
Cei doi au rămas în cămară,discutând.Părea că Tommy făcea mai mult decât să stea de vorbă.Laurant era atât de ocupată să-i urmărească pe cei doi,încât nu şi-a dat seama că Noah o priveşte.

-Nu-ți mai face griji,i s-a adresat el.Ea şi-a îndreptat întreaga atenție spre mâncare.
-Nu-mi fac griji.
-Ba da.Ai impresia că Nick e gata să-i spună lui Tommy că s-a culcat cu tine.
Nici nu s-a gândit să încerce să nege.A privit în ochii aceia diavoleşti de albaştri şi l-a întrebat:
-Întotdeauna eşti atât de direct?
-Da,întotdeauna.
-De unde ştii?
-După felul cum evitați amândoi să vă priviți.Îl cunosc pe Nick de mult,dar niciodată nu l-am văzut atât de nervos.Mi-am dat seama că tu eşti cauza.
După ce a luat în mână o aripă de pui,a pus-o la loc.
-Nick trebuie să-i spună lui Tommy.
-Aşa crezi tu?
-Da,iar Tommy va fi supărat,fiindcă e preot şi toate celelalte.
-Poate,a ridicat el din umeri.Dar tu eşti o femeie matură acuma şi,în mod categoric,asta nu e treaba lui.
-N-o să fie de aceeaşi părere.
-De cât timp eşti îndrăgostită de Nick?
-De unde ştii că sunt? El a râs.
-Cunosc femeile.
-Cum adică?
-Adică ştiu că nu eşti genul de femeie care se culcă cu un bărbat fară să-l iubească.Şi asta o ştie şi Nick.Trebuie că-l îngrozeşti de moarte.
-Într-adevăr îl îngrozesc.El nu-şi doreşte nimic din ceea ce vreau eu,dar totodată nu vrea să mă rănească.Noaptea trecută a fost o greşeală.Dar acuma totul s-a terminat,a şoptit ea.Încercase să sune ca şi cum chestiunea n-ar mai fi
preocupat-o,dar şi-a dat seama că n-a reuşit când Noah a bătut-o uşor peste mână.
-Noaptea trecută ai simțit că greşeşti? Ea a dat din cap.
-Nu,dar aşa cum ai spus,acuma sunt femeie matură.Pot s-o iau de la capăt.Nu pot fi doborâtă atât de uşor.
-Nu,sigur că nu.
-Îți bați joc de mine,nu-i aşa?
-Îhî.
-Hai să vorbim despre altceva,i-a sugerat ea.Pot să te întreb ceva?
-Sigur.Tot ce vrei să ştii.

-De ce a ajuns Wesson să-l antipatizeze atât de mult pe Nick?
-E o poveste veche,a răspuns el.
-Dar ce a declanşat antagonismul? a mai întrebat ea aruncându-i lui Nick o privire rapidă.
-Aş putea spune că rivalitatea a fost stârnită de o pisică,deşi dacă mă gândesc mai bine,atitudinea lui Nick a avut şi ea rolul ei.Era nou în secţie şi credea că ştie tot.Morganstern tocmai începuse să-şi aleagă Apostolii şi Nick a fost cea de-a doua achiziţie.
-Cine a fost primul? a întrebat ea.
-Eu,a răspuns cu o strâmbătură arogantă.Pete îşi alegea personal agenţii,luându-i din afară şi supunându-i programului lui special de antrenament.Wesson murea să facă şi el parte din echipă.De fapt,cred că de la bun început a vrut să conducă el programul acesta,dar nu i-a mers.
-Şi Wesson a devenit până la urmă una din achiziţiile lui Morganstern?
-Nu.Nu l-a ales şi asta l-a supărat rău de tot.
-Şi tot asta a declanşat totul?
-Nu.Cauza a fost o pisică,a repetat el răbdător.E vorba de un caz deosebit.O fetiţă de trei ani a fost dată dispărută şi FBl-ul a fost chemat să rezolve cazul.
Wesson era de serviciu şi nici nu i-a trecut prin minte să dea voie unuia dintre oamenii lui Morganstern să preia cazul.A vrut să-l rezolve el repede.
-Şi a reuşit?
-Nu.Nick a reuşit.Iată cum s-a întâmplat.Fetiţa se afla cu mama ei într-un magazin universal.Clădirea era foarte veche,cu duşumele de scânduri ce scârţâiau şi trosneau când călcai,cu tavane false foarte înalte din plastic şi cu răsuflători mari şi vechi,în podele.Înăuntru era curent şi frig.Clădirea era situată în perimetrul depozitelor de mărfuri,lângă piaţa oraşului,foarte aproape de râu.
Era un loc simpatic pentru făcut cumpărături,toate clădirile fiind restaurate şi vopsite,dar existau probleme cu şobolanii,aşa că proprietarul departamentului acela familial ţinea acolo o pisică.
-Mai departe,l-a zorit ea,în dorinţa ca Noah să termine de povestit înainte ca Nick şi Tommy să se înapoieze.
-Era sâmbătă dinaintea Crăciunului,la prânz,şi magazinul era plin de cumpărători de ultimul moment.Era un haos şi un zgomot infernal,cu cântecele de Crăciun date la maximum,totuşi întâmplarea a făcut ca o vânzătoare să observe un bărbat cam de treizeci şi cinci de ani învârtindu-se prin magazin.A crezut că e un hoţ,pentru că era îmbrăcat cu haine vechi şi uzate şi un fulgarin de ploaie lung şi cenuşiu.A mai spus că era murdar şi zdrenţăros,dar n-a putut să-l

descrie prea bine,doar că era slab şi avea o barbă încâlcită.Apoi a relatat că era gata să cheme paznicii,când l-a văzut îndreptându-se spre uşa de la intrare şi a crezut că pleacă.Clienții nerăbdători o tracasau din toate părțile.
În afară de ea,o clientă de la coadă şi-a adus aminte că l-a văzut pe acelaşi individ aşezat pe vine lângă o fetiță,vorbindu-i.A mai spus că mama ei îşi făcuse drum cu coatele spre casă şi scotocea în geantă,căutând cardul pentru a plăti,aşa că n-a observat că fiica ei stă de vorbă cu un străin.Apoi clienta a văzut că omul s-a ridicat şi a plecat.
-A luat şi fetița cu el? Dar Noah n-a răspuns.
-O altă clientă a spus că aproape s-a împiedicat de copilă,când aceasta s-a repezit în fața ei.Fugea după o pisică.Cu aproximativ cinci sau zece minute mai târziu, mama îşi căuta disperată fiica.Şi cum toată lumea voia s-o ajute,vânzătoarea şi-a amintit de omul cu fulgarinul şi clienta şi-a amintit că l-a văzut vorbind cu fetița.Ofițerul cu securitatea clădirii a chemat poliția,în timp ce proprietarul a chemat FBI-ul.Spre lauda lui,Wesson a sosit repede la fața locului.În acelaşi timp,Morganstern a fost înştiințat de superiorul lui Wesson,aşa că ne-a dat sarcină lui Nick şi mie să ne încercăm puterile şi să căpătăm totodată şi puțină experiență.Deci ne-a trimis acolo,dar nici unul dintre noi n-a putut ajunge decât seara târziu.Eu veneam de la Chicago şi Nick cu avionul de la Dallas.El a aterizat cu aproximativ cincisprezece minute înaintea mea,a închiriat o maşină,a cumpărat o hartă şi apoi m-a aşteptat.
-Wesson n-a fost prea încântat să vă vadă,nu-i aşa?
-Asta exprimându-ne în mod delicat.Totuşi,nouă nu ne-a păsat.N-avea nici o autoritate asupra noastră.Noi îi raportam direct lui Morganstern şi nimănui altcuiva.Însă Wesson n-avea chef să ne împărtăşească ceea ce ştia în legătură cu cazul acela şi asta l-a înfuriat pe Nick.Şi când se înfurie,izbucnirile lui temperamentale sunt mai urâte decât ale mele,a adăugat Noah cu admirație în glas.
-Ce a făcut? ?
-I-a făcut cunoscut lui Wesson ce crede despre el.Nick putea să fie mai diplomat,dar oricum,l-a trimis pe Wesson în corzi şi acesta a trebuit să-i spună că are un suspect,dar că situația e sub control,ceea ce nu era adevărat, desigur.Apoi ne-a amintit că echipa lui Morganstern e o pierdere de vreme şi de bani şi că Nick şi cu mine ar trebui să ne ducem acasă şi să ne găsim nişte slujbe adevărate.
-Cu alte cuvinte,v-a dat afară.
-Da.Însă nouă nu ne-a păsat ce credea şi ce voia Wesson.

Aveam o misiune de îndeplinit şi intenționam să ne achităm de ea,cu sau fără aprobarea lui.În timp ce Nick se uita în jur,eu l-am luat de-o parte pe celălalt agent de teren şi i-am citit notițele.
-Fetița era bine? Spune-mi,te rog,ați găsit-o la timp?
-Da,am găsit-o,datorită lui Nick.A fost unul din cele câteva deznodăminte fericite.
-Cum a găsit-o?
-Ajung şi la asta.Toți au părăsit magazinul.Era aproximativ ora două dimineața şi înghețai de frig în clădirea aceea.Wesson a stabilit un post de comandă la secția de poliție,cu două blocuri mai departe şi toți oamenii disponibili erau afară pe străzi,căutându-l pe omul în fulgarinul cenuşiu.Nick şi cu mine stăteam afară,încercând să ne dăm seama ce ar trebui să facem.După ce ofițerul cu securitatea magazinului a încuiat uşile pentru a pleca acasă,Nick i-a spus că vrea să intre înăuntru.L-a convins pe bătrân să dezafecteze alarma şi să ne dea cheile.
Amândoi am scotocit din nou clădirea,de sus până jos.N-am găsit nimic,aşa că am plecat.Eu conduceam maşina.Nu eram prea sigur încotro să mă îndrept.
Încercam doar să-mi limpezesc gândurile,aşa cum am fost învățați de Morganstern,şi îmi aduc aminte că tocmai treceam prin fața unui spital când l-am întrebat pe Nick ce dracu' avem de făcut,fiind şi cu Wesson pe cap.
Noah a făcut o pauză şi zâmbind a adăugat:
-Nick nu scotea o vorbă.Şi-a aruncat în gură o bucată de gumă de mestecat şi mi-am dat seama că făcea acelaşi lucru pe care încercam şi eu să-l fac,.Ştii,să-şi limpezească mintea.Şi deodată s-a întors spre mine şi a întrebat:
-Dar pisica unde e?
Apoi am început să facem,ceea ce Morganstern ar fi numit probabil un mic raționament.Copiii iubesc animalele,oricum mare parte dintre ei,şi o clientă a spus că a văzut fetița fugind după o pisică.Atunci am realizat amândoi ce s-a întâmplat.Conduceam ca scăpat din infern,încercând să ajungem cât mai repede înapoi la magazin,dar văzând intrarea de urgență a spitalului,am oprit.Am alergat amândoi la camera de gardă,ne-am fluturat insignele şi am înhățat un doctor care tocmai intra în pauză.Nick i-a spus că trebuie să meargă cu noi şi să-şi ia stetoscopul cu el.
-Fetița era tot în magazin,nu-i aşa?
-Sigur că da.A intrat după pisică prin una din răsuflătorile acelea mari şi vechi.
Cercetând podeaua pe lângă pereți,nimeni n-a observat-o,mai ales că magazinul era atât de aglomerat.Rețeaua pusă deasupra n-a ținut şi fetița a căzut două etaje şi jumătate rămânând suspendată pe o bordură din pivniță.

Căderea ar fi putut s-o ucidă.Însă s-a izbit doar la cap şi era inconştientă,când în sfârşit am descoperit-o.Pisica stătea lângă ea.Prin stetoscop i s-a putut auzi mieunatul slab.
-Dar fetița era bine? A zâmbit din nou.
-Da,era bine.
-Tu şi cu Nick probabil că ați jubilat.
-Dar în acelaşi timp eram frustrați.Amândurora ne scăpase ceva atât de evident.
Am lăsat ca tipul în fulgarin să ni se pună în cale.Ar fi trebuit să observăm că răsuflătoarea pe care s-a târât fetița era puțin mai retrasă decât celelalte,dar n-am văzut-o.Şi nu trebuia să ne ia atâta timp,pentru a ne da seama că şi pisica a dispărut.
-Dar ați găsit-o la câteva ore de la sosire,a subliniat ea.
-Însă,dacă am fi fost mai atenți,am fi putut să scurtăm timpul la jumătate.Am fost afurisit de norocoşi că fetița încă mai trăia.Ar fi putut să sângereze acolo jos şi când soseam,să fie prea târziu.Laurant ştia că nimic din ceea ce ar fi putut să-i spună n-ar fi schimbat părerea lui în legătură cu performanța reuşită.
-În mod normal,Wesson ar fi trebuit să fie tot atât de fericit şi uşurat ca toată lumea,a mai adăugat el.
-Şi n-a fost? a întrebat ea surprinsă.
-Nu e un monstru,sau cel puțin nu era la vremea aceea.Dar îl rodea invidia.Sigur că a fost încântat că fetița e bine...
-Dar?
-Nick l-a neglijat în mod deliberat.Ar fi trebuit să-i spună ce bănuieşte şi să-i paseze şi lui mingea.Noah s-a oprit o clipă.Da,asta ar fi trebuit să facă,dar sunt încântat că n-a făcut-o.Dinte pentru dinte,oricât de infantil ar părea acest lucru.Şi spre scuza lui şi a mea,pentru că eu îl secondam îndeaproape,pe atunci eram tineri şi cam proşti şi nici unul dintre noi nu dădeam o para chioară pe diplomație.Şi nici acuma.Nick trebuia să se convingă că puştoaica e acolo,şi eu la fel.Oricum,Wesson a aflat despre găsirea ei de la Morganstern,după ce faptul a fost consumat.Nick şi cu mine eram deja în drum spre aeroport.Nick a vrut să marcheze un punct,dar în felul acesta l-a umilit pe Wesson şi de atunci,simpla menționare a numelui lui sau al meu produce aceeaşi reacție ca şi cum ai pune sare pe rană.Nici unul dintre noi n-am mai lucrat cu el,până acuma.
Laurant şi-a sprijinit cotul pe masă,odihnindu-şi bărbia în palmă.Se uita fix la Noah,dar nu-l vedea.Se gândea la istoria pe care tocmai i-a spus-o.Până în acel moment,a mai existat o vagă speranță în străfundul inimii ei că Nick ar putea să-şi părăsească slujba.Şi,Doamne,cât de egoistă şi greşită a fost dorind aceasta!

-Viața nu-ți oferă nici o garanție,nu-i aşa? a întrebat ea.
-Nu,de la viață trebuie să apuci ceea ce poți şi când poți.Nick e bun în meseria lui,dar se consumă prea mult.Pot s-o văd în ochii lui.Stresul va ajunge să-l distrugă,dacă nu va reuşi să obțină un echilibru în viață.Are nevoie de cineva ca tine,la care să vină seara acasă.
-Dar el nu vrea asta.
-Poate că nu vrea,dar nevoie are.
-Dar tu?
-Nu discutăm despre mine.Tu şi cu Nick sunteți altfel,ştii asta.Observându-vă din afară,e uşor să vezi ce se întâmpla.Vrei să te lămuresc? Dar te atenționez dinainte.N-o să-ți placă ce am de spus.
-Dă-i drumul.Lămureşte-mă.Pot să suport.
-E în ordine,a acceptat el.lată cum vă văd eu.Tu şi cu Nick încercați amândoi să nu țineți seama de realitate.Amândoi fugiți de viață.Nu protesta până nu termin,a adăugat el când a văzut-o că e gata să-l întrerupă.Nick încearcă să se închidă în sine,să pună distanță între el şi ceilalți,chiar şi față de familie şi asta face foarte rău activității lui.Are nevoie să simtă,pentru că acesta este singurul mod de a rămâne precis şi concentrat.Pot să văd că a ajuns în punctul în care nu mai vrea să dea nici o şansă sentimentelor,pentru că îşi închipuie că asta l-ar face al naibii de vulnerabil.Dacă însă continuă tot aşa,va ajunge să devină dur şi cinic.Şi în mod sigur acest lucru nu e bun pentru meseria lui.În ce te priveşte...
-Da? S-a îndreptat în scaun,brusc tensionată în timp ce aştepta să-i audă verdictul.
-Faci acelaşi lucru,dar în alt mod.Te-ai ascuns aici,în orăşelul acesta.Ştiu că nu-ți dai seama,dar în realitate asta faci.Ți-e şi mai frică decât lui Nick să te foloseşti de ocazii.Dacă nu ai să ieşi din această situație,te vei distruge.Aşa vezi tu viața? Dacă vei continua astfel,vei deveni o prună uscată,şi laşă pe deasupra.
Ştia că Noah n-a încercat în mod deliberat să fie crud,dar ceea ce tocmai îi spusese aproape a desființat-o.
Aşa o vedea el? Laurant s-a lăsat pe speteaza scaunului şi şi-a încleştat mâinile una într-alta.Laşă? Cum putea el să creadă că va deveni vreodată laşă?
-Nu cred că înțelegi...
-N-am terminat.Mai e ceva.Vrei să auzi? După ce şi-a adunat toate puterile:
-Da,să auzim.
-Am văzut unul din tablourile tale.
-Unde? l-a întrebat uimită şi emoționată.Ce e oare spaima asta bruscă?
-E atârnat în dormitorul lui Tom,a informat-o el.

Şi e una din cele mai puternice picturi pe care le-am văzut-o vreodată.Ar trebui să fii a naibii de mândră de ea.Şi nu sunt singura persoană care consideră că este remarcabilă.Starețul a vrut să atârne tabloul în biserică.Tom mi-a spus că l-a furat de la tine.De asemenea,mi-a spus că ții toate tablourile înfăşurate şi ascunse în dulapul din debara,ca nimeni să nu le vadă.E un mod sigur de a evita critica,nu-i aşa? E mai bine.La fel ca şi felul de viață pe care-1 duci aici.Asta e.
Nu există nimic cu care să te confrunți,o viață sigură.Totuşi,se mai întâmpla şi lucruri rele,ca boala fratelui tău,şi n-ai ce să faci în legătură cu asta.Deşi,sunt sigur că ai vrea să încerci,nu-i aşa? Poate că,peste vreo treizeci de ani vei fi convinsă că eşti mulțumită de viața ta perfectă şi sigură,dar te vei trezi singură.
Şi tot până atunci,extraordinarul talent pe care-1 ai,probabil că va fi dispărut.
S-a înfiorat de urâțenia viitorului pe care Noah tocmai îl descrisese.A forțat-o să deschidă ochii şi să arunce o privire critică asupra ei însăşi.
-Nu ştii ce vorbeşti.
-Ba da,ştiu.Doar că tu nu vrei să asculți.
Şi-a plecat capul,pledând în gând împotriva profeției lui sumbre.Probabil că atunci când s-a mutat în Holy Oaks,a fugit de viață.Dar acuma nu mai e aşa.Între timp s-a îndrăgostit de acest oraş şi de locuitorii lui şi s-a implicat în treburile comunității.N-a stat pasivă,lăsând lumea să se agite în jurul ei.
Dar în legătură cu pictura,Noah avea dreptate,întotdeauna a considerat-o ceva prea personal pentru a o împărți cu altcineva.Era o părticică din ea şi dacă alții ar fi văzut tablourile şi le-ar fi considerat proaste,respingându-le,simțea că în acest fel ar fi respins-o şi pe ea.A fost laşă.Şi-şi va pierde şi puținul talent pe care-1 avea,dacă va continua pe acest drum.Dacă n-avea experiența vieții,cum ar putea s-o transpună pe pânză?
-Nu le-am aruncat,a admis ea ezitând.Am reținut toate tablourile.Noah a rânjit.
-Aşa că poate ai de gând să le despachetezi într-una din zilele astea şi să laşi lumea să le vadă.
-Poate,a admis ea.După ce a reflectat o clipă l-a privit şi a zâmbit.Da,poate că am s-o fac.Noah şi-a pus farfuria în chiuvetă,apoi şi-a suflecat mânecile şi s-a pregătit să spele vasele.În timp ce lucra,se plângea că starețul n-a dat bani pentru a se cumpăra o maşină de spălat vase.Dar Laurant nu-i mai dădea atenție.Era pierdută în gânduri.Noah a strigat la ea pentru a o trezi.I-a deschis în față o uşă şi acuma ea putea să aleagă,ori să iasă,ori să închidă uşa la loc.
Când Tommy a intrat în bucătărie,Noah i s-a adresat:
-I-am spus lui Laurant că i-ai luat un tablou.Imediat Tommy a adoptat o atitudine defensivă.

-L-am furat şi nu-mi pare rău.Vrei să ți-l dau înapoi?
-Care dintre ele? l-a întrebat ea.Brusc,i s-a făcut foarte foame.După ce a luat o bucată de pui,s-a întins după un biscuit.
-Singurul pe care am putut să pun mâna,i-a răspuns el.Era în dulap deasupra celorlalte.Nici n-am ştiut ce reprezintă,până ce am ajuns acasă şi l-am dezvelit.Şi ştii care e păcatul cel mare,Laurant? E singurul tablou făcut de tine,pe care l-am văzut vreodată.Le ții ascunse,ca şi cum ți-ar fi ruşine cu ele.
-Dar care dintre ele este?
-Copii într-un lan de grâu,luminați de razele soarelui.Îmi place,Laurant şi vreau să-l rețin.Şi ştii de ce? Pentru că din el transpare atâta bucurie şi speranță.Când îl privesc,parcă văd raiul zâmbindu-le copiilor.E ca şi cum razele de lumină sunt degetele lui Dumnezeu care s-au lăsat pe pământ pentru a-i mângâia.
O puternică emoție a învăluit-o.Ştia că el crede fiecare cuvânt pe care l-a spus.
Bucurie şi speranță.Ce compliment extraordinar!
-Ei bine,Tommy.Poți să-l păstrezi.Fratele ei părea şocat.
-Adevărat?
-Da.Sunt atât de încântată că-ți place.Nick nu era omul care să fie lăsat deoparte.
-Fir-ar să fie,vreau să-l văd şi eu,a intervenit el.
-Foarte bine,a fost ea de acord.Noah i-a făcut cu ochiul şi brusc ei i-a venit să râdă.
-Da,foarte bine,dar te avertizez,nu este unul dintre creațiile mele cele mai reuşite.Pot să fac ceva mai mult decât atâta.
Conversația a fost întreruptă de telefonul lut Nick.Zâmbetele au pierit de pe fețe cât ai bate din palme şi atmosfera din bucătărie a devenit deodată tensionată.A răspuns Nick,după ce a intrat în cămară pentru a fi singur.
La telefon era Pete şi avea noutăți uluitoare.Telefonul lui Tiffany Tara Tyler a fost găsit în dubița albă a lui Steve Brenner,ascuns cu măiestrie sub bancheta din față.Această nouă dovadă punea capăt investigației.Au prins omul căutat.
-Au găsit vreo amprentă?
-Le-a şters,dar a fost cam neglijent,a mai spus Pete.A uitat o pată în partea de jos a telefonului,sub încărcătorul de metal.Tehnicienii au ajuns la concluzia că arată ca o parte din amprenta degetului mare.Ei consideră că este suficientă pentru o acuzare solidă.Pare că sunt gata să-l înfunde de data aceasta,Nick.Nick a dat din cap.
-Nu-mi vine să cred.După ce a făcut o pauză,a adăugat.Deci asta e.Caz rezolvat.
Nu-i aşa?
-Cam aşa ceva,a fost de acord Pete.Mai există şi o altă dovadă.

Dar după câte înțeleg eu,agentul Wesson nu vrea să împartă cu tine ceea ce a adunat împotriva lui Brenner.
-De unde ştii asta?
-Am avut o scurtă discuție cu agentul Farley.
-Deci Wesson are suficiente probe pentru a-1 acuza?
-Cu telefonul femeii găsit în maşina lui? Sigur că are.
-S-ar putea să fi fost pus acolo.
-Nu credem că e cazul.Dacă ți-ar fi fost comunicată informația când a fost găsit,cred că ai fi fost mai convins că Brenner e omul nostru.Ai fost ținut tot timpul în afara investigațiilor,a mai adăugat el.Şi intenționez ca acesta să fie primul lucru pe care să-l discut cu superiorul lui Wesson luni dimineață.Aşa ceva nu se va mai întâmpla,a adăugat el emfatic.În ce te priveşte,sugerez să-l iei pe părintele Tom la o partidă de pescuit.Odihneşte-te puțin.Dumnezeu ştie că
ți-ai câştigat acest drept.Nick şi-a masat ceafa,încercând să slăbească tensiunea pe care o simțea.Era foarte obosit şi frustrat.
-Nu ştiu,Pete.Instinctul îmi spune că totul e greşit.Cred că am pierdut-o.
-Ce,obiectivitatea? l-a întrebat Pete.
-Da,aşa cred.Am impresia că realmente totul e greşit.Spune-mi ceva.Au comparat vocea de pe caseta din confesional cu vocea lui Brenner de la interogatoriu,nu-i aşa?
-Sigur că da.
-Brenner a mărturisit?
-Nu,nu încă.Nick era plin de îndoieli.Poate că doar nu voia să creadă,ceea ce sărea în ochi.De la bun început,Wesson l-a pus în situația de a lucra la acest caz în beznă absolută.Telefonul lui Tiffany a fost găsit în dubita Iui Brenner.Asta ar trebui să rezolve problema.Şi totuşi nu era convins.
-De ce te împotriveşti realității,l-a întrebat Pete.Am obținut un rezultat bun.
Nick a oftat.
-Da,domnule,ştiu.Cred că într-adevăr am nevoie de o pauză.Ați avut dreptate,a admis el în sfârşit.Am fost prea personal implicat.
-Din cauza lui Laurant?
-Ați prevăzut acest lucru?
-Oh da.
-Ei bine,mă voi ocupa de toate astea.O să-mi comunicați şi mie care sunt rezultatele de laborator?
-Da.Transmite-le părintelui Tom şi lui Laurant toate cele bune.
Nick a terminat convorbirea şi a rămas în cămară încă un minut întreg,privind în

gol.Încerca să-şi scoată totul din minte,să fie de acord cu ce s-a aflat,să creadă că totul s-a sfârşit.Îşi spunea că a încercat să complice acest caz mai mult decât era.Unele cazuri sunt mai uşoare.Ca acesta.Ei bine,s-a terminat.Caz rezolvat.Au prins omul.Şi totuşi,îndoiala sâcâitoare nu dispărea.

CAPITOLUL 33

Coşmarul se sfârşise,Tommy şi Laurant au fost şocaţi când au aflat că telefonul lui Tiffany s-a găsit în maşina lui Brenner.Şi atât fratele cât şi sora erau mai mult decât bucuroşi că asasinul era acum după gratii.Când Noah le-a sugerat să celebreze victoria,Tommy a respins ideea.

El i-a amintit că două femei au fost omorâte şi a declarat că se va duce în biserică să spună o rugăciune pentru sufletul lui Tiffany Tyler şi al tinerei cu numele Millicent.

-A dat dovadă de mare măiestrie prefacându-şi vocea,atunci când mi-a şoptit mie în confesional,a mai adăugat Tommy.Pur şi simplu,m-a prostit,a dat el din cap.

-Ne-a prostit pe toţi,a adăugat Laurant.Se simţea epuizată de încordarea nervoasă prin care trecuse.Aşa că a hotărât să se ducă cu fratele ei în biserică să se roage.Era în picioare şi-l privea fix pe Nick când a întrebat:

-Deci tu şi cu Noah veţi pleca în curând,nu-i aşa?

-Da,i-a răspuns el fară pic de ezitare.

-Nu avem nici un motiv să ne mai învârtim pe aici? Punând întrebarea,Noah l-a privit pe Nick.

-Nu,a răspuns acesta scurt.Nici un motiv.Laurant s-a întors să nu se vadă cât de mult au rănit-o cuvintele lui.Ştia că de fapt ea exagera.

De la bun început a ştiut că el va pleca,atunci când îşi va termina treaba.Viaţa lui era la Boston.Şi-a schimbat-o o clipă pentru a-şi ajuta prietenul,dar acuma avea nevoie să se întoarcă acasă.

-Locuri unde să te duci,oameni pe care să-i vezi...a completat ea.

-Aşa e,a aprobat el.Tommy i-a ţinut uşa pentru a trece.

-Hai,Laurant.Şi încetează să-ţi mai târâi picioarele.După ce şi-a pus şervetul pe masă,s-a grăbit să-şi urmeze fratele.A ieşit şi Nick împreună cu Noah.Când au ajuns în biserică,Nick l-a tras pe Noah de o parte,în timp ce Laurant şi Tommy au continuat să se îndrepte spre unul din şirurile de bănci şi au îngenunchiat.

Mai erau acolo cel puţin o duzină de muncitori,care dădeau zor încercând să termine pregătirea bisericii pentru cununie.Cinci dintre ei demontau schelele de pe intervalul dintre bănci,în timp ce alţi doi împătureau prelatele şi cărau afară

bidoanele cu vopsea.Oamenii de la florăria locală se aflau la faţa locului,purtând vaze cu flori de liliac şi aşteptând nerăbdători ca Willie şi Mark să termine de spălat treptele şi pardoseala de marmoră a altarului.
Nick şi Noah au rămas sub balcon pentru a nu le sta în cale,când în spatele lor uşile duble s-au deschis şi doi oameni înzestraţi cu chingi au intrat împingând o platformă cu roţi,pe care se afla un pian cu coadă.
-Unde vrei să-l punem,părinte? l-a întrebat unul dintre ei pe Noah.
-Nu ştiu,a răspuns acesta.
-Aoleu,părinte.Obiectul ăsta e cam greu.Ai putea să afli şi să ne spui?
Justin tocmai se grăbea spre ei,pe intervalul dintre bănci.Purta o cameră video,cu un fir roşu şi lung atârnat de umăr.S-a oprit pentru a-i saluta.
-Ştii unde trebuie să fie pus pianul? l-a întrebat Noah.
-Sigur că da.Corul stă în partea de sud a bisericii,în nişa aceea.Apoi s-a dat la o parte din drum,pentru ca oamenii să poată împinge platforma pe intervalul sudic.
-De ce nu se foloseşte doar orga? l-a întrebat Noah.
Justin s-a întors pentru a-i răspunde.
-Trebuie să fie întâi curăţate tuburile.Starețul a spus că praful care s-a depus va dăuna corzilor,dacă nu e curăţată înainte de a fi refolosită.
-Ce faci cu camera video? l-a întrebat Nick.
-Am fost solicitat să filmez ceremonia de la balcon,a explicat el.Tatăl lui Michelle m-a rugat.Există un operator profesionist care filmează jos,dar cred că vrea să fie prinse toate unghiurile.Nu mă deranjează s-o fac,a adăugat rânjind.
Mă plătesc cu o sută de dolari şi am nevoie de bani.În afară de asta,ne-a invitat pe Mark,pe Willie şi pe mine la recepţie,unde vom avea mâncare şi bere gratis.
Veniţi şi voi la nuntă? l-a întrebat apoi pe Nick.
-Nu s-ar putea s-o ratez,a răspuns acesta.
-Deci ne vedem mai târziu,a mai spus Justin şi s-a grăbit să plece.Sper că biserica e gata.Am făcut al naibii de multă treabă,pentru a o termina înainte de şapte.S-au mutat din nou din drum,aşa ca Justin să poată deschide portiţa de fier forjat şi să urce scările spre cafas.
-Ei bine,ce ai să-mi spui? l-a întrebat Noah pe Nick urmându-1 spre ultimul şir de bănci.
-Ceva nu e în regulă.
-Brenner? Nick a dat din cap.
-Poate că voi fi convins că e el,când am să aud rapoartele.Ei sunt în posesia unei amprente a degetului mare,o parte doar,şi încă mai lucrează la compararea vocii lui cu caseta din confesional.

Când analizele de laborator vor confirma că Brenner e Călăul,de abia atunci mă voi linişti.Până atunci...
-Vrei să rămân.
-Da.Ştiu că Pete e pe cale să te cheme,pentru a-ţi da altă sarcină....
-Am să încerc să mă eschivez.În afară de asta,vom auzi până diseară ce au aflat tehnicienii.Sau cel târziu până mâine.
-Apreciez foarte mult gestul,Noah.
-Dacă tu simți că ceva nu e în regulă,e clar că rămân.Trebuie să continui să umblu îmbrăcat aşa? Nick a zâmbit.
-Probabil că trebuie să rămâi aşa până pleci din Holy Oaks.Prea multă lume te ştie ca preot.Hai s-o lăsăm aşa.S-a uitat la Noah de sus până jos şi apoi l-a întrebat:
-Unde îți ascunzi pistolul? Fixat la gleznă,a ghicit el aruncând o privire spre picioarele lui Noah.Vârful pantofilor negri de tenis ieşea de sub tivul sutanei lungi.
-Prea greu de scos,a răspuns Noah.Apoi şi-a ridicat mâneca lungă de pe brațul stâng.Tocul cu pistolul era fixat mai jos de cot.Mulțumesc lui Dumnezeu pentru benzile adezive Velcro.
-Frumos,a comentat Nick.
-Spune-mi ceva.Nu crezi că ar trebui să le spui lui Tom şi lui Laurant că mai ai încă dubii?
-Ce să le spun? Totul e atât de evident şi numai Dumnezeu ştie ce altceva mai posedă Wesson despre Brenner.În afară de asta,Laurant şi Tommy au trăit sub un stres îngrozitor,iar Laurant aşteaptă căsătoria prietenei ei.Vreau să poată să se distreze în seara,aceasta.Continuă să-ți ții ochii pe Tommy,iar eu o voi păzi pe ea.
-Nu.N-am de gând să lucrez în felul acesta.Tu fă ce vrei cu Laurant,dar eu îi spun lui Tom să fie atent.Nu vreau să se liniştească,până ce tu nu eşti sigur.
Nick a dat din cap.
-Atunci,aşa să fie.
-I-ai spus lui Pete ce simți tu în legătură cu toate astea?
-Da.
-Şi? Nick şi-a băgat mâinile în buzunare.
-Nu sunt obiectiv,pentru că sunt implicat prea personal.
-Ar putea să aibă dreptate.
-Când rapoartele vor fi gata,n-am să mă mai îngrijorez.
-Şi atunci?

-Mergem acasă,a răspuns Nick.Altă zi,alt caz.
-Ai să pleei de lângă ea,nu-i aşa? Noah părea neîncrezător.Ea e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată,dar tu eşti prea laş să profiți de ocazie.
Amândoi sunteți nişte nebuni.Ştii asta?
Nick a răspuns la întrebare întorcându-se şi plecând de lângă prietenul lui.

CAPITOLUL 34

Tatăl lui Michelle s-a întors de la mănăstire pe la şase şi un sfert,anunțându-le că schela a fost demontată şi covorul roşu întins pe intervalul dintre bănci.
Florăreasa şi ajutorul ei lucrau de zor să prindă bucheţele la fiecare capăt de bancă.A mai rămas doar puțin timp,i-a spus soției lui.Dar în mod sigur,biserica va fi gata când se va intona marşul nupțial.
Totuşi,mama lui Michelle,o apariție în bleumarin,a continuat să fie îngrijorată, dar mireasa trata cu nepăsare tot acest zbucium de ultima clipă.Stătea în vârful patului,cu spatele sprijinit de căpătâi şi se uita la Laurant cum se îmbracă,în timp ce o punea la curent cu ultimile bârfe pe care le aflase.
-S-a trimis deja un buletin general cu descrierea lui Lonnie tuturor forțelor de poliție.E acuzat de piromanie şi sperăm că-l vor închide pentru tot restul vieții.A făcut atâtea în ultimii doi ani! Merită să putrezească în închisoare.După care a făcut o pauză,pentru a lua o gură de limonada.Şi toată lumea e încă în stare de şoc,din cauza lui Steve.Nu-ți ridica părul,Laurant.Lasă-l pe umeri.
-Dacă spui tu,a aprobat aceasta.Apoi a luat rochia de mătase de culoarea piersicii de pe spătarul unui scaun şi a îmbrăcat-o.Era cu spatele spre Michelle,când şi-a ridicat fermoarul şi şi-a ajustat corsajul.Apoi s-a întors,cu rochia fluturând pe glezne.Ce crezi? Merge sau nu? Pot să îmbrac rochia albastră *Versace*,dar m-am gândit că această culoare se va potrivi mai bine cu rochiile roz închis ale celorlalte domnişoare de onoare.Doamna Brockman tocmai intra în dormitor, pentru a-şi zori fiica.Văzând-o pe Laurant,s-a oprit brusc.Atât mama cât şi fiica au rămas cu răsuflarea tăiată,dar Laurant s-a simțit prost sub privirile lor scrutătoare.
-Spune ceva,Michelle.Îți place rochia,sau nu?
-Arăți ca o prințesă din basme,a şoptit Michelle.Nu-i aşa,mamă?
-O,adevărat.Draga mea,eşti splendidă.După ce a coborât cu greutate,ținându-se de stâlpul patului,Michelle a rămas în picioare.Dar mama ei i-a observat strâmbătura de durere.
-Tot te mai deranjează proteza cea nouă?
-Puțin,a admis Michelle.Privirea ei era fixată pe Laurant.

Dacă aş putea să arăt şi eu aşa...
-Întoarce-te şi uită-te în oglindă.Mamă,Laurant n-are idee cât e de frumoasă.Ea nu se vede în felul în care o vede restul lumii.Ar fi trebuit să-şi pună un sac în cap,altfel,în biserică,fiecare privire va fi îndreptată doar spre ea.
-Da de unde.Nu vor avea ochi decât pentru frumoasa mireasă,a râs Laurant.Ei bine,să ştii că într-adevăr vei fi frumoasă,după ce-ţi vei scoate bigudiurile alea ridicole şi te vei îmbrăca.Ori ai intenţia să păşeşti pe covorul roşu,îmbrăcată în rochia asta de casă,veche?
-Da,Laurant.Grăbeşte-o.Pe mine nu mă ascultă şi are să întârzie la propria ei cununie,a intervenit doamna Brockman răsucind-o pe Michelle în jurul ei,cu un ghiont amical.Sunt prea bătrână pentru atâtea emoţii.Eram deja bătrână când am născut-o pe Michelle,le-a amintit ea.Michelle a rânjit
-Da,mamă.Dar am fost pruncul schimbării şi într-adevăr ţi-am schimbat viaţa.
-Ai fost o binecuvântare,a zâmbit mama ei.Acuma îmbracă-te,sau am să-l trimit pe tatăl tău aici.După ce şi-a dezlegat cordonul rochiei,Michelle a început să-şi scoată bigudiurile din păr.
-Laurant,ţi se vede sutienul,a observat ea.Mai dă puţin drumul la bretele.
Laurant a tras de corsaj,dar dantela albă continua să se vadă.
-Nu am alt sutien la mine.
-Atunci scoate-l,a sugerat Michelle.Mamei ei i s-a tăiat răsuflarea.
-Doar n-o să intre în casa Domnului fară sutien.
-Mamă,eu nu i-am sugerat să meargă cu sânii goi.N-o să ştie nimeni dacă are sau nu sutien.Linia rochiei e perfectă.
-Dumnezeu va şti,a corectat-o mama ei.Aduc imediat nişte ace de siguranţă.
După ce uşa s-a închis,Michelle a observat:
-E dărâmată din cauza nervilor şi tati la fel.În dimineaţa asta avea ochii plini de lacrimi.Mi-a spus că-şi pierde fetiţa.Nu e drăguţ din partea lui?
Laurant i-a tras lui Michelle un scaun,pentru a se putea aşeza la măsuţa de toaletă.
-Da,foarte drăguţ,a răspuns ea.I-ai amintit că tu şi Christopher veţi locui doar cu două blocuri mai departe?
-Totuşi,nu e la fel ca până acum.Cred că va plânge când mă va conduce la altar, iar eu voi plânge dacă biserica nu-i gata.Laurant i-a întins prietenei ei peria de cap.
-Tu îţi dai seama ce norocoasă eşti? Ai asemenea părinţi buni şi iubitori,şi te măriţi cu cel mai minunat bărbat.Te invidiez,a mai adăugat oftând.Michelle a privit-o prin oglindă.

-Nu va mai trece mult şi te voi ajuta eu pe tine să te găteşti pentru nuntă.
Laurant ar fi putut să-i spună adevărul,că totul a fost o minciună şi că ea şi cu Nick nu se vor căsători niciodată,dar s-a abținut.Astăzi era ziua cea mai frumoasă din viața lui Michelle şi nu voia ca prietena ei să risipească nici o secundă din ea,pentru a se gândi la altceva.
-Nu te emoționa prea tare,a mai adăugat Michelle.Sau mama are să te pună la treabă.Aşa reuşeşte ea să-şi stăpânească lacrimile.L-a pus pe bietul tati să alerge prin tot oraşul.L-a făcut deja să facă două drumuri până la mănăstire.Prima dată l-a trimis să vadă dacă a fost scoasă schela.Apoi,l-a trimis înapoi să se asigure că au sosit florile.Şi,înainte de a ne conduce pe noi la biserică,mai trebuie să treacă pe la surorile Vanderman,să le ia şi pe ele.
-Dar Bessie Jean are maşină.
-Ai văzut-o vreodată conducând?
-Nu,dar i-am văzut maşina în garaj.
-Nu-i place să şofeze.Vrea să fie condusă,i-a spus mamei că traficul atât de intens din zilele noastre a devenit prea periculos.
-Trafic în Holy Oaks? Amândouă au izbucnit în râs.
-Şi închipuie-ți,a continuat Michelle.Pe catolici îi acuză.Spune că noi conducem ca nişte nebuni.Au râs din nou,dar intrând grăbită în dormitor,mama lui Michelle a pus capăt conversației.
-Michelle,acuma chiar te implor.Îmbracă-te.S-a îndreptat apoi spre Laurant sculurând în mână două ace de siguranță uriaşe.Asta este tot ceea ce am putut să găsesc,a spus scuzându-se,în timp ce-i prindea rochia de sutien.
Michelle a fost în sfârşit gata de plecare spre biserică la ora şapte fără douăzeci.
Rochia sidefie de mireasă era replica unui model *Vera Wang*,pe care îl văzuse într-o revistă şi care i-a plăcut foarte mult.Se potrivea perfect micului ei trup în formă de clepsidră.Când în final s-a întors spre mama ei şi spre Laurant,
amândouă şi-au înhățat batistele pentru a-şi şterge ochii şi nasurile.
-Vai,Michelle,eşti aşa frumoasă,a şoptit Laurant.Absolut minunată.
-Când te va vedea,tatăl tău are să izbucnească în plâns,a asigurat-o mama ei trăgându-şi nasul.Michelle şi-a aranjat voalul,apoi a strâns-o pe Laurant de mână.
-Ei bine,sunt gata.Să mergem.Dar,îndreptându-se spre uşă,i-a strigat peste umăr.
-Nu uita să-ți pui la gât lanțul pe care ți l-am dat.Laurant ar fi uitat dacă nu i-ar fi amintit.La dineul care a urmat repetiției,Michelle le-a făcut cadou tuturor domnişoarelor de onoare câte un lănțişor de aur.A încercat de câteva ori până a reuşit să-l încheie.Apoi s-a aşezat în fața oglinzii de statura unui om şi şi-a pus

cerceii cu diamante.Singura bijuterie pe care o mai purta era inelul de logodnă.
Şi-a întins mâna şi a privit diamantul sclipitor un bun moment.Iar lacrimile i-au înceţoşat ochii.Inimă îi era gata să se frângă.I-a trecut prin minte să-l scoată şi să-l dea imediat înapoi lui Nick,dar s-a răzgândit.Trebuia să aştepte până după recepţie.Atunci îi va restitui inelul şi îi va spune la revedere.
Doamne Dumnezeule,cum va reuşi să treacă peste asta? Şi,Doamne,cât de mult îl iubea! A intrat în viaţa ei şi a schimbat-o pentru totdeauna,pentru că a făcut-o să-şi deschidă ochii şi inima faţă de lumea din jur şi faţă de toate posibilităţile.
Cum va reuşi să trăiască tot restul vieţii fară el? S-a privit îndelung în oglindă,apoi încet şi-a îndreptat umerii.Da,i se va frânge inima,însă va supravieţui.Dar,din nou singură.

CAPITOLUL 35

Biserica era plină.Probabil că toţi locuitorii oraşului Holy Oaks au fost invitaţi Ia cununie,a hotărât Nick stând în fundul bisericii,şi privind fluviul de oameni care intrau.Mai multe familii au încercat să urce la balcon,dar portiţa de fier era încuiată şi un carton scris de mână avertiza NU INTRAŢI!
Unii dintre ei au zgâlţâit încuietoarea în încercarea de a deschide,dar au renunţat şi au plecat să caute loc în bănci.Două persoane angajate special îndemnau oaspeţii să se înghesuie cât mai mult unul într-altul,pentru a încăpea cât mai multă lume în bănci,apoi au condus-o pe mama miresei în rândul întâi.
Nick încerca să nu stea calea nimănui.Laurant era împreună cu grupul miresei,în vestibulul de sub balcon.Uşa acestuia era deschisă dar mireasa nu se vedea nicăieri.În schimb,a văzut-o pe Laurant deschizând dulapul din perete şi punându-şi geanta pe un raft.Când s-a întors,i-a surprins privirea,i-a zâmbit ezitant,apoi a ieşit din unghiul lui de vedere.
Pentru ca ceremonia să se poată desfăşura fără a fi văzută din afară,tatăl lui Michelle a închis pe jumătate uşile duble de la intrare.Stătea cu mâna pe clanţa uşii,privind pe furiş înăuntru în aşteptarea părintelui Tom,care trebuia să iasă din sacristie şi să-şi ia locul în faţa altarului.Îngrijorat şi nervos,de teamă să nu fi uitat vreuna din sarcinile pe care le-a avut,sau în drumul spre altar să nu calce pe rochia fiicei lui şi să-i pună astfel piedică,gâfâia neliniştit.În câteva minute,urma să-i dea drumul în lume singurei lui fete.Şi-a băgat mâna în buzunarul vestei smochingului închiriat şi şi-a scos batista.Tocmai când îşi tampona fruntea,şi-a adus aminte de surorile Vanderman.
-O,Doamne,a şoptit el destul de tare.Fiica lui l-a auzit şi i-a văzut panica de pe figură:

-Ce nu e-n regulă,tati? I s-a făcut cuiva rău?
-Le-am uitat pe surorile Vanderman,i-a răspuns el.
-Tati,acuma nu mai poți să te duci după ele.Începe ceremonia.
Privind în jur înnebunit după ajutor,l-a zărit pe Nick şi l-a apucat de mână.
-N-ai putea,te rog,să te duci să le aduci pe Bessie Jean şi pe Viola? Probabil că aşteaptă la colț,şi n-am să mai ajung să-mi aştept sfârşitul,dacă ele pierd cununia.Nick nu voia s-o părăsească-pe Laurant,dar era singurul disponibil din vestibul,care nu era implicat în ceremonial.Totuşi,deşi ştia că nu-i va lua decât câteva minute să coboare dealul şi să se întoarcă,ezita.Văzându-i îndoiala,
Laurant s-a îndreptat grăbită spre el,cu mătasea rochiei mângâindu-i gleznele.
-N-ai să ratezi nimic,i-a spus ea suficient de tare pentru ca tatăl lui Michelle să o audă.Apoi s-a apropiat mai mult şi i-a şoptit: S-a terminat,îți aminteşti? Nu mai trebuie să fii îngrijorat pentru mine.
-Da,aşa e,a aprobat el în silă.Plec imediat după ce ajungi tu în fața altarului.
-Dar,dacă te grăbeşti...
-Vreau să te văd mergând pe intervalul acela dintre bănci,i-a spus el puțin mai tăios decât intenționase.De fapt,voia să se asigure că rămâne în mâinile capabile ale lui Noah,înainte ca el să părăsească biserica.
Nu i-a mai lăsat timp să protesteze,aşa cum era gata s-o facă.S-a strecurat de-a lungul zidului din fund al bisericii,spre colțul sudic,pentru a avea sacristia exact în fața ochilor.Îi aştepta pe Tommy şi pe Noah să iasă,pentru a-l putea atenționa pe cel din urmă.O tăcere plină de aşteptare a coborât peste mulțime.Apoi a apărut Tommy şi oaspeții s-au ridicat în picioare cu zgomot.Tommy purta veşmântul de ceremonie alb-auriu şi zâmbea,în timp ce înconjurând încet altarul şi-a luat locul în susul celor trei trepte de la capătul culoarului principal.Odată ajuns în această poziție,şi-a împreunat mâinile,apoi s-a uitat spre pianist şi i-a făcut semn din cap.În clipa în care a început marşul nupțial,toată lumea s-a întors spre uşile duble,răsucindu-şi gâturile pentru a vedea cât mai bine sosirea miresei.Noah îl urmase pe Tommy în altar,dar a rămas în spate lângă uşa sacristiei,cu brațele încrucişate pe piept.Mâinile îi erau ascunse în mânecile sutanei negre,iar cea dreaptă era încleştată de patul Glock-ului,în timp ce trecea încet în revistă audiența.Atunci Nick i-a făcut un semn cu mâna.Prima domnişoară de onoare tocmai înainta spre Tommy,când Noah a coborât treptele laterale şi a traversat culoarul marginal îndreptându-se spre Nick.Când a ajuns în colțul unde acesta îl aştepta,cea de a doua domnişoară de onoare a intrat pe culoarul central.
-Mi s-a cerut să fac un comision,i s-a adresat Nick.

Când Laurant ajunge la altar,plec.O să lipsesc doar câteva minute,dar am nevoie de tine,să stai cu ochii pe ea şi pe Tommy până mă întorc.
-Nici o problemă,l-a asigurat Noah.Nu-mi iau ochii de la nici unul.
Nick a răsuflat uşurat.
-Ştiu că mă încăpățânez în legătură cu asta...
-Lasă,trebuie să-ți asculți instinctele.Eu am avut întotdeauna încredere în ele,cu toate dovezile serioase ale lui Wesson.
-Aşa cum am spus,am să lipsesc doar cinci,zece minute.
Noah a făcut semn spre uşile din fund.
-Iat-o pe Laurant.Dumnezeule,e trăsnet!
-Eşti în biserică,Noah.
-Adevărat,dar spune omule,nu arată oare bine?
Nick însă de abia i-a aruncat o privire.În timp Noah îşi croia încet drum înapoi spre altar,Nick cerceta fețele din mulțime.Astfel,în față i-a zărit pe Willie şi pe Mark.Nici unul nu era bărbierit,dar îşi puseseră cămăşi cu mânecă scurtă şi cravată.Şi întreaga lor atenție cm îndreptată spre Laurant.
Imediat ce aceasta a ajuns la Tommy şi s-a alăturat celorlalte domnişoare de onoare în partea de jos a treptelor,Nick a ieşit prin uşa laterală.Alergând spre maşină,i-a scăpat o înjurătură când a văzut ce aglomerată era parcarea,ceea ce-i îngreuna mult plecarea.S-a urcat totuşi la volan,a făcut contactul şi s-a îndreptat spre un colț mai liber,apoi a intrat pe pajiştea cu gazon,încercând să evite în timpul traversării rondurile cu trandafiri.
Şi a conținut să înainteze cu viteză de melc,până a ajuns la drumul principal.
Apoi a apăsat acceleraţia la maximum şi a coborât strada.Se lupta împotrivii dorinței de a se întoarce şi a intra din nou în biserică.Apoi a încercat să raționeze,pentru a alunga sentimentul acela de panică.
Cu Noah,Laurant şi Tommy erau în siguranță.Nu va permite să li se întâmple nimic.Atâta timp cât se aflau în biserică,totul era în ordine.Ceremonia şi slujba vor dura aproximativ o oră,în funcție de cât de lungă va fi predica lui Tommy.
Chiar dacă ar întârzia totul va fi bine.
N-ar fi fost aşa de încordat,dacă ar fi cunoscut rezultatul păcătoaselor acelea de rapoarte.De ce dura atât de mult? S-a întrebat dacă n-ar fi cazul să-1 cheme pe Pete la telefon,pentru a afla dacă mai ştie ceva,apoi s-a răzgândit.Ştia că,imediat ce ar fi avut vreo informație nouă,Pete l-ar fi sunat.
Mergea cu nouăzeci şi cinci de kilometri la oră,când a sosit pe strada surorilor Vanderman,şi a trebuit să pună o frână puternică,pentru a opri scrâşnind în faţa căii de acces din curtea lor.Maşina încă mai trepida,când Nick a băgat-o în curte.

Bessie Jean şi Viola aşteptau pe trotuar.Lăsând motorul să meargă,a sărit afară,a înconjurat grăbit maşina şi a deschis portiera din spate.Atunci a observat că Viola ținea în mână un container din plastic,dar nu mai voia să piardă timpul întrebând-o ce are acolo.În afară de asta,Bessie Jean îl bombănea,necăjită că a pierdut începutul ceremoniei.

-Pur şi simplu nu pot să sufăr să întârzii.Nu-mi place să ajung cu întârziere nicăieri,nici chiar...

-N-am avut ce să fac,i-a retezat Nick protestele.Să mergem,doamnelor.

-Acuma putem să nu ne mai grăbim,a intervenit Viola.Am pierdut momentul când mireasa merge în întâmpinarea mirelui,nu-i aşa?

-Categoric,soră.Cununia a fost programată să înceapă la şapte şi e trecut de şapte.

-Urcați în maşină,doamnelor,le-a grăbit Nick,încercând să rămână calm.

Dar Viola nu s-a lăsat zorită.

-Nicholas,eşti aşa amabil să duci prăjitura asta peste drum? Las-o în bucătărie,te rog.Băieții nu sunt casă.

-Sunt la nuntă,a intervenit Bessie Jean.Probabil că ei au ajuns la timp.

-Am pregătit o prăjitură pentru Justin,a adăugat Viola.Pentru că m-a ajutat să răsădesc florile.

-N-am putea să i-o ducem mâine? a întrebat Nick,cu răbdarea la pământ.

-Nu,dragul meu,pentru că se învecheşte a răspuns ea.Aş fi dus-o eu,dar mi-am pus nişte pantofi de piele nou-nouți,care mă strâng.Nu-ți va lua decât un minut,a adăugat ea întinzându-i pachetul.Era mai bine să facă repede ceea ce îl ruga, decât să stea în drum argumentând.I-a înşfăcat din mâini prăjitura şi a traversat strada în fugă.

-Ți-am spus să-ți pui o încălțăminte mai comodă!,dar tu nu mă asculți niciodată, a bombănit-o Bessie Jean pe Viola.După ce a traversat curtea vecinilor,Nick a urcat în fugă scările de piatră.Inițial a intenționat să lase pachetul în fața uşii,dar ştia că Viola îl urmăreşte cu privirea şi dacă nu-i urma instrucțiunile,s-ar fi putut să-l cicălească atâta,încât să fie nevoie să vină înapoi

Ce pacoste,se gândea în timp ce deschidea uşa.Înăuntru era întuneric şi răcoare, singurul zgomul fiind uruitul uşor al aparatului de aer condiționat.A traversat camera de zi în dezordine,păşind peste ziare vechi,cutii goale de pizza şi cutii goale de bere aruncate claie peste grămadă pe podea.

Cu coada ochiului a zărit un gândac de bucătărie strecurându-se într-una din cutii.Apoi a observat cutii şi sticle pe toate mesele,ca şi pe covor lângă măsuța de cafea,ce era şi ea înțesată cu ziare vechi şi cutii de bere.Deasupra mormanului

de ziare se afla o scoică mare,roz cu galben,care în mod evident voia să fie un obiect decorativ,dar fusese folosită drept scrumieră.Din scoică se revărsau mucuri de ţigări şi de trabuce,iar aerul din încăpere era stătut şi rânced.
Locul era o cocină.Masa de sufragerie un acoperită cu o prelată veche,sfâşiată şi pătată de vopsea,pe care se aflau mai multe cutii nedesfăcute cu vopsea pentru casă şi vreo două sacoşe mari din plastic,pline cu pensule de la magazinul local.
O uşă batantă făcea legătura între sufragerie şi bucătărie,exact ca cea din casa lui Laurant.Nick a împins-o şi a intrat în bucătărie.Primul lucru care l-a izbit a fost mirosul acela înţepător.Era puternic şi acru...Familiar.Indiferent de unde provenea,a făcut să-i dea lacrimile şi i-a ars gâtul.Spre deosebire de celelalte camere,bucătăria nu era în dezordine.Din contră,era imaculată.Ghişeul din mijloc era gol,strălucitor,fară nici o pată...ca şi cel dintr-o altă bucătărie în care a intrat.Brusc a recunoscut totul.Şi-a adus aminte mirosul...oţet şi amoniac...apoi şi-a amintit exact unde l-a mai simţit.Privirea a înconjurat febril bucătăria.
Adevărul l-a izbit ca un trăsnet.Totul semăna.A dat drumul prăjiturii din mână şi instinctiv şi-a căutat pistolul,în timp ce a ocolit masa,ştiind ceea ce căuta chiar înainte de a găsi.Exact în mijlocul mesei,plasat între recipientele cu sare şi cu piper,se afla un borcan uriaş din plastic transparent plin pe sfert cu tablete de neutralizator de acid.Roz.Tabletele erau roz,exact ca cele pe care şi le amintea.Şi chiar lângă borcan era o sticlă înaltă cu gâtul strâmt plină cu sos iute,roşu.Ceea ce lipsea era numai cockerul spaniol tremurând în colţ.
-Laurant! a strigat tare ţâşnind spre ieşire.Trebuia să ajugă la mănăstire,înainte de a fi prea târziu.În timp ce traversa în fugă camera de zi,s-a izbit de măsuţa pentru cafea,răsturnând-o.A sărit peste picioarele ei şi a deschis izbind uşa de la intrare.Biserica.Ticălosul o va înhăţa când va ieşi din biserică.Punând pistolul înapoi în toc,s-a grăbit spre telefonul din maşină.Nu putea să piardă timp preţios pentru a contacta cele mai apropiate autorităţi.Pete însă putea să dea alarma şi să-i cheme în ajutor,în timp ce el şi cu Noah îi vor proteja pe Tommy şi pe Laurant-pionii principali ai jocului mortal al Sfărâmătorului de inimi.Ajuns în stradă,a strigat la Bessie Jean:
-Duceţi-vă în casă şi sunaţi-1 pe şeriful din Nugent.Spuneţi-i să vină la mănăstire,cu toţi oamenii pe care îi are.Apoi s-a aruncat în maşină,lăsând portiera deschisă şi a scos din torpedo încă un pistol şi un încărcător.Luând în mână telefonul,a continuat să strige la cele două doamne care-l priveau încremenite:
-Duceţi-vă.Şi spuneţi-le să vină înarmaţi!

Şi a apăsat febril pedala de acceleraţie.În momentul în care maşina a ţâşnit înainte,viteza a făcut ca portiera să se închidă singură.Apoi a format repede numărul celularului lui Pete.Ştia că îl poartă tot timpul la el,singura dată când îl închidea era atunci când se afla acasă sau în avion.
De la primul ţârâit a auzit vocea automatului.Scăpându-i o înjurătură,Nick l-a deconectat,apoi a format numărul lui Pete de acasă.Când a ajuns în vârful dealului,de data aceasta cu 110 km la oră,s-a adresat telefonului implorându-1:
-Haide,haide,haide.A sunat o dată,de două ori,apoi la al treilea sunet Pete i-a răspuns.Şi Nick a strigat în receptor.
-Nu e Brenner.E Stark.Se foloseşte de Laurant pentru a mă lovi pe mine.Acesta a fost planul,de la bun început.Îi va ucide pe ea şi pe Tommy.Fă rost de ajutoare, Pete.Suntem toţi în vizorul lui.
CAPITOLUL 36
Donald Stark,cunoscut locuitorilor din Holy Oaks drept simpaticul şi politicosul fermier Justin Brady,stătea ghemuit în spatele balustradei balconului,aşteptând să se ivească ocazia.O,de când plănuia el ziua asta! Celebrarea era în sfârşit gata să aibă loc.Va fi clipa lui de glorie şi ziua socotelilor pentru Nicholas Buchanan.
Totuşi buna dispoziţie îi era greu încercată de acesta.De fapt catârul pur şi simplu l-a înnebunit,încercând să-i distrugă toate planurile lui minunate şi făcându-1 să piardă atâta timp cu grijile.A ridicat iar capul puţin deasupra balustradei şi a cercetat mulţimea de jos.Simţea cum îi creşte furia şi făcea eforturi să şi-o stăpânească.Fiecare lucru la timpul lui,şi-a promis el.Apoi s-a uitat iar în jos.Unde a dispărut catârul? După ce a cercetat mulţimea pentru a treia oară,Stark a ajuns la concluzia că acesta nu se afla în biserică.Dar unde, unde a putut să se ducă? Pe urmă i-a dat prin minte că s-ar putea să fie în fundul bisericii,sub balconul unde se afla el.Trebuia să se asigure.Aşa că a hotărât să rişte şi să coboare scările,pentru a vedea cu proprii lui ochi.Trebuia să se convingă.Trebuia,trebuia,trebuia,prezenţa catârului la celebrare era imperioasă.
La urma urmei,el era oaspetele de onoare.Ţinându-şi capul cât mai jos,Stark s-a târât spre banca unde era cheia de la portiţa de fier.Era gata să pună mâna pe ea,când a auzit scrâşnetul cauciucurilor.Cătărându-se până la fereastră,s-a uitat afară chiar în momentul în care *Explorer-ul* verde al catârului s-a ivit ca un bolid pe drum.Stark a rânjit.
-Ceea ce e bun ajunge întotdeauna la cel care-l aşteaptă cu răbdare,a şoptit el.
Apoi a oftat.Acum totul se va desfăşura conform planului.Într-un minut, oaspetele de onoare va intra tacticos în biserică.După ce a luat puşca în mână,i-a ajustat telescopul şi apoi s-a aşezat în poziţie,îngenunchind lângă trepied.

Camera video era îndreptată spre altar,aşa că s-a ridicat din nou şi a apăsat pe buton,pentru începutul filmării.Desigur,timpul era totul.La ce bun i-ar fi ucis pe părintele Tom şi pe Laurant,dacă nu era prezent catârul,să vadă? N-ar fi fost bine deloc,se gândit el.Era hotărât să filmeze ambele asasinate,altfel cum putea să se mândrească de faptul că era mai bun decât FBI-ul,dacă nu avea cu ce să dovedească? Stark ştia că e mai deştept decât toţi catârii la un loc şi în curând, chiar foarte curând,va afla toată omenirea.Cu ajutorul casetei îşi va bate joc de ei,le va dovedi incompetenţa şi îi va umili,la fel cum l-a umilit Nicholas pe el.
-Te-ai luat de cine nu trebuia,a şoptit el cu vocea tremurând de ură.Degetele i s-au încleştat pe butoiaşul neted al armei.Putea să simtă cum creşte puterea sub vârful lor,din ce în ce mai mare,cu fiecare atingere.Aştepta ca frumuşelul ăla de preot să termine ceremonialul cununiei şi să urce treptele,pentru a se duce în spatele mesei altarului şi a începe slujba religioasă.Stark şi-a făcut bine temele.Ştia exact unde va sta fiecare dintre participanţi.Pretinzând că are treabă, în timpul desfăşurării repetiţiei a aflat că mirele şi mireasa,cavalerul de onoare şi prima domnişoară de onoare îl vor urma pe preot sus lângă altar şi se vor aşeza pe scaune,ca nişte împăraţi,puţin mai în spatele mesei,spre dreapta,lângă zidul nordic.Fratele şi sora se vor afla în focarul lentilelor aparatului de filmat.
Va fi perfect.Îl va ucide întâi pe Tommy-un glonţ în mijlocul frunţii,ce va arăta absolut magnific pe peliculă.Şi în timp ce Nicholas va încerca să-şi revină din şoc-cine n-ar fi fost şocat fiind martor la moartea celui mai bun prieten al lui-el va îndrepta puşca spre dreapta şi o va ucide pe Laurant.Camera va prinde şi reacţia ei la moartea fratelui.Stark îşi imagina privirea plină de oroare din ochii ei,cu o secundă înainte de a o ucide şi a zâmbit iar.Va fi ceva absolut delicios.
Poc,poc,mulţumesc,doamnă.Fratele şi sora vor fi ai lui,înainte ca mulţimea să aibă timp să reacţioneze.Conta pe faptul că oaspeţii vor intra în panică şi vor alerga spre ieşire,strivindu-se în picioare,ca vitele.Avea nevoie de infernul acesta,pentru a-i oferi lui timpul necesar coborârii prin trapa din spatele orgii,pe care a tăiat-o în duşumea.Va ateriza în dulapul din peretele vestibulului,va ieşi prin fereastra din faţă şi se va amesteca în mulţimea isterică.Ar putea chiar să se distreze puţin,ţipând şi el împreună cu ei.
-Atât de multe de făcut şi aşa de puţin timp,a murmurat el.Pentru că în aceste preţioase două sau trei secunde,poate chiar patru,înainte ca mulţimea să sară de pe locuri,trebuia să încerce să-i omoare şi pe Willie şi pe Mark.Aceştia stăteau în rândul şase al băncilor,lângă culoarul central.Stark îşi dădea seama era cam lacom,dar nu-i păsa.Trebuia să scape de ei.Şi-a imaginat asta de multă vreme,

pentru că a trebuit să suporte să locuiască împreună cu ei.Colegii lui de locuință erau nişte porci.Porci abjecți şi jegoşi.Nu putea suferi gândul că ar putea lăsa astfel de gunoaie să continue să polueze omenirea.Nu,nu avea ales.Trebuia să-i omoare şi dacă nu putea să-i ucidă azi,atunci se va întoarce şi o va face mai târziu.Totuşi nu-şi va bate capul să le filmeze morțile deoarece,ca şi prostituata Tiffany,Willie şi Mark nu erau destul de valoroşi pentru a fi păstrați în memorie.
Şi-a înăbuşit un chicot când şi-a amintit de dispozitivul acela de deschidere a uşii garajului,căruia i-a adus o modificare atât de inteligentă.Era încastrat în parbrizul dubiței.Nimeni nu-l putea observa şi nici să-şi închipuie ce putea să însemne.Dar nu va deschide niciodată vreo uşă de garaj.Nu,ohoo! O apăsare de buton şi bum...Informații la ştirile de la ora unsprezece.
Nu-i aşa că ne-am distrat? O,da,într-adevăr.
Din cauza protezei de metal,Michelle nu putea să îngenunchieze,aşa că părintele Tommy a cununat perechea la începutul ceremoniei,în loc să aştepte până la mijlocul slujbei,cum se obişnuia.Îşi punea mari speranțe în această pereche.
Christopher era bărbat bun,cu mult bun-simț şi cu un grad ridicat de inteligență.
Credea în căsătorie şi în obligațiile asumate,ca şi simpatica lui mireasă.În trecut,amândoi au primit loviturile sorții şi au supraviețuit cu eleganță,demnitate şi Tommy era convins că vor lupta să-şi țină jurămintele,când se vor izbi de unele inevitabile greutăți.Era o bucurie să-i cununi.Când Christopher a pus verigheta pe degetul lui Michelle,a zâmbit.Mâna îi tremura,aşa că mirele a trebuit să încerce de două ori.Dar Christopher era solid ca un stejar bătrân.
Tommy le-a dat binecuvîntarea,apoi s-a întors,pentru a urca scările.
Corul a început să cânte „*O,iubire minunată.”*Când ceilalți participanți la ceremonia de căsătorie au plecat în linişte pentru a-şi ocupa locurile în şirul de bănci din față,mireasa şi mirele,încadrați de cavalerul şi domnişoara de onoare,
l-au urmat pe Tommy sus spre altar.Trecând prin spatele lui,s-au îndreptat spre scaunele de lângă perete şi s-au aşezat.Laurant a aranjat trena lungă a rochiei de mireasă a lui Michelle,apoi s-a aşezat lângă ea.Nici unul dintre ei nu se va mai ridica,până în momentul primirii Sfintei Ostii.
Cei doi ministranți,veri din familia lui Michelle,se aflau în cealaltă parte a altarului,lângă uşa sacristiei.Noah stătea lângă ei.Când Tommy a înconjurat masa altarului,l-a observat pe Noah sprijinindu-se de perete.S-a încruntat la el şi i-a făcut semn cu mâna să stea drept.Şi Noah s-a supus imediat.
Apoi Tommy s-a întors spre congregație.Şi-a plecat capul,a încrucişat mâinile pe marmura rece a altarului şi încet a făcut o genuflexiune.

În clipa aceea a văzut florile.Acolo,vârât sub altar,se afla un minunat vas de cristal cu liliac alb.Şi-a imaginat pe loc că au fost puse acolo de florăreasă, pentru a nu stânjeni pregătirea altarului pentru ceremonia de nuntă.Şi indiferent cine a aşternut faţa de masă din pânză albă,a uitat să mai pună florile la locul lor.Tommy s-a aplecat şi mai mult pentru a lua vaza,dar în clipa în care a ridicat-o,a văzut luminiţa aceea roşie cât un năsturaş,clipind.
Ştia exact la ce se uită.O bombă! După mărime,Tommy şi-a dat seama că putea să arunce biserica în aer.Iar luminiţa roşie ce clipea indica faptul că bomba e deja activată.
-Dumnezeule! a murmurat el,atât de uluit că nu se putea mişca.Şi-a simţit inima gata să se oprească.Reacţia imediată a fost să sară în sus şi să avertizeze lumea, dar a reuşit să se oprească la timp.Fii calm.Da,trebuia să fie calm.Ultimul lucru pe care-l dorea,era să provoace panică.A dat drumul vazei din mână,apoi a prins-o când a fost gata să se răstoarne.Mâinile îi tremurau violent şi simţea sudoarea curgându-i pe frunte.
-Pentru numele lui Dumnezeu,ce trebuie să fac? Tot în genunchi,s-a întors pe jumătate spre Noah şi i-a făcut semn să vină.Văzându-i expresia răvăşită,Noah s-a îndreptat imediat spre el.Credea că i s-a făcut rău.Faţa îi era la fel de cenuşie ca marmura.Tommy a trebuit să se ţină de marginea altarului pentru a se ridica în picioare.La tot ce putea să se gândească era cum să-i scoată pe enoriaşi afară.
Mintea îi lucra nebuneşte.Nu stătuse în genunchi mai mult de patru sau cinci secunde,dar a fost destul pentru ca mulţimea să înceapă să se întrebe ce face. Ţinându-se cu o mână de altar,a înhăţat vaza cu cealaltă şi a rămas în picioare,în timp ce Noah a ajuns la el.Tommy a făcut un efort şi a zâmbit,a aşezat florile pe altar lângă microfon şi apoi a făcut un pas înapoi.Nu voia ca microfonul să-i intercepteze şoapta,când îi va spune lui Noah ce a găsit.Acesta s-a aşezat cu spatele spre enoriaşi,în aşa fel încât să-1 acopere pe Tommy,apoi a şoptit:
-Ce s-a întâmplat? Tommy s-a apropiat de el şi i-a şoptit la ureche:
-Sub altar e o bombă.Expresia lui Noah a rămas neschimbată.A dat doar din cap şi a şoptit la rândul lui:
-Lasă-mă să văd.Apoi s-a întors spre mulţime,a făcut grăbit semnul crucii,aşa cum l-a învăţat Tommy şi a îngenunchiat.Dorea ca enoriaşii să-şi închipuie că participa şi el la ceremonie.Cu capul plecat,s-a lăsat din ce în ce mai jos,până a ajuns sub altar.
-Dumnezeule,a şoptit apoi.Voise să vadă cu ce are de a face,sperând să fie un mecanism simplu,artizanal,pe care să-1 dezamorseze rapid.Dar nu avea el un aşa noroc!O aruncătură de ochi i-a confirmat că bomba era afurisit de sofisticată,

mult prea complicată pentru a se putea ocupa de ea.Ar fi fost nevoie de un expert în dezamorsări,care să descopere ce fir trebuia tăiat şi de unde.Dar,pentru numele lui Dumnezeu,cum ar fi putut să găsească un expert în explozive,într-un oraş de mărimea lui Holy Oaks? Noah a ieşit de sub altar şi l-a privit pe Tommy.
-Nu pot să fac nimic.Apoi,când s-a ridicat în picioare,Tommy i-a şoptit:
-Nu-i nimic,trebuie doar să-i scoatem pe toţi din biserică.Am să-l rog pe Christopher să ne ajute.Tu spune-le ministranţilor să plece.
Tommy s-a îndreptat grăbit spre mire.Era la jumătatea drumului când s-a oprit şi i-a făcut semn lui Christopher să vină până la el.Nu voia ca Michelle să audă ce intenţiona să-i spună.Ea îl privea atentă,cu o expresie nedumerită pe faţă,după care s-a aplecat spre Laurant şi i-a şoptit ceva.Laurant a dat uşor din cap,dând de înţeles că nici ea nu ştia ce faceTommy.Acesta i-a şoptit lui Christopher:
-Avem o problemă şi am nevoie de ajutorul tău,pentru a-i scoate pe toţi afară.
Sub altar e o bombă.Nu vreau să stârnim panică,a mai adăugat auzind respiraţia lui Christopher accelerându-se.Şi putem s-o facem.Te vor urma cu toţii pe tine şi pe Michele.Acum dă-i drumul,a ordonat el.
-Grota,a murmurat la rândul lui Christopher.Spune-le să ne urmeze în grotă,unde avem o surpriză pentru mireasă.
-Da,ideea e bună,i-a răspuns Tommy tot în şoaptă.Apoi s-a răsucit repede şi s-a îndreptat din nou spre altar.Potrivind microfonul,a tras aer în piept şi a început:
-Doamnelor şi domnilor,Christopher are o surpriză pentru Michelle.Vă rog să-i însoţiţi până la poalele dealului,la peşteră.Christopher ajunsese deja la Michelle, înainte ca Tommy să-şi înceapă anunţul.L-a privit înmărmurită când a sculat-o în picioare şi-a luat-o în braţe.
-Christopher,ce faci? i-a şoptit ea.
-Zâmbeşte,draga mea.Trebuie să ieşim de aici.Michelle i-a înconjurat umerii cu braţele şi a zâmbit,aşa cum i-a cerut.Apoi a şoptit din nou:
-Măcar e o surpriză plăcută? Christopher nu i-a mai răspuns.A traversat spaţiul altarului,apoi în jos pe scări şi pe culoarul central.Entuziasmul lui a făcut-o pe Laurant să zâmbească.Pur şi simplu alerga.
Împreună cu David,cavalerul de onoare,ea a aşteptat ca Tommy să-şi termine anunţul.Apoi s-au sculat în picioare.Şi-a strecurat braţul sub al lui David şi i-au urmat pe mire şi mireasă,dar cu un pas mai potolit.Un murmur a trecut prin mulţime,apoi s-a transformat în zgomot când oaspeţii şi-au adunat lucrurile,au ridicat capacele scaunelor şi s-au sculat în picioare,pentru a ieşi din biserică.

Lui Stark nu-i venea să-şi creadă ochilor.Plecau.*Nu*,a zbierat el în gând.Asta nu era de acceptat.Nimeni nu trebuia să plece.Despre ce surpriză a trăncănit preotul?
Plecarea înainte de sfârşit nu a făcut parte din repetiție.Grota? De ce se duceau la grotă? Oare ce i-a scăpat?
Mintea îi lucra cu înfrigurare,gândurile învălmăşindu-i-se în cap.Nu e acceptabil.Laurant.Pleca şi ea.Nu,nu,nu.Acuma traversa altarul.Întâi Tom,apoi Laurant.De fapt,aşa cum a plănuit.Dar catârul,catârul trebuia să vadă ce se întâmplă.Preotul s-a adresat din nou mulțimii:
-Cei ce sunteți aproape de uşile laterale,puteți să ieşiți şi pe acolo.Asta va scurta din timp,a mai adăugat el.Stark,tremurând de furie,simțea cum îşi pierde controlul,cum se dezintegrează,dar chiar în momentul când era gata să sară în picioare şi să înceapă să tragă,a văzut uşa laterală deschizându-se şi pe catâr,
catârul însuşi încercând să intre,în timp ce mulțimea îl împingea în afară.În sfârşit,Nicholas a sosit.Acuma,acuma,acuma totul e în regulă,a şoptit el.Simțea că-i vine să strige de bucurie.Era aşa de tulburat că-1 vedea pe catâr,încât îi venea să-i facă cu mâna.Bine ai venit,Nicholas.Da,ohoo!
Deci mai avea timp...timp de spectacol...dacă acționa repede.Ridicând puşca cu o smucitură,a îndreptat-o spre prima lui țintă.Nu râde.Nu râde,şi-a şoptit,dar fiorul era atât de minunat,încât nu ştia dacă va putea să se abțină.S-a uitat prin lunetă,în timp ce degetul i-a alunecat pe cocoş.Acuma,uşor.Acuma,uşor.
Aşteaptă.Noah tocmai îi împinsese pe ministranți spre uşa laterală şi s-a întors pentru a o prinde din urmă pe Laurant,înainte ca aceasta să ajungă pe culoarul central.Era gata să o piardă din vedere.Trebuia să iasă toți trei împreună,ea,
Tommy şi el.Era cam la 3,50 m de Tommy,când a zărit raza dansând pe perete.
Şi a reacționat instantaneu.
-Se trage! a strigat el,în timp ce-şi scotea pistolul din mânecă şi se grăbea spre Tommy.Atenția i s-a îndreptat spre balcon şi a tras spre sursa de lumina.
Nick a văzut raza laser săltând peste altar spre Tommy,exact în momentul în care Noah,croindu-şi drum prin mulțimea uluită,a urlat:
-La pământ!Dar Tommy n-a mai avut timp să reacționeze.A auzit pocnetul surd şi o aşchie din altar sărind în aer.În aceeaşi clipă Noah şi Nick au început să tragă,iar în secunda următoare,continuând totodată să tragă spre balcon.Noah s-a aruncat peste Tommy făcându-l pe acesta să îngenuncheze pe podea.În cădere,
Noah s-a lovit cu capul de masa de marmură şi a căzut peste Tommy ca mort.

După ce acesta s-a eliberat,s-a cățărat pe scări cu intenția de a-1 duce pe Noah inconştient în spatele altarului,pentru a-1 proteja.În timp ce se lupta să-1 tragă înapoi,a văzut sângele curgând din umărul stâng.
În disperarea de a ieşi din biserică,țipetele mulțimii sfâșiau aerul.Culoarele erau înțesate de bărbați şi femei în pragul isteriei.Nick ținea pistolul Sig Sauer în mâna dreaptă şi,în timp ce-i împingea pe oameni înainte înlăturându-i din calea lui,şi-a băgat cealaltă mână la spate sub jachetă şi a tras afară din toc Glock-ul încărcat.Apoi a sărit pe bănci şi a deschis focul.Alergând pe deasupra băncilor,
trăgea în continuare cu ambele arme,încercând să-1 facă pe ticălos să rămână unde era.Stark stătea ascuns în spatele balustradei.Ce se întâmplă? Preotul cel blond a scos o armă şi a început să tragă în el,dar n-a putut mai mult de câteva focuri.Apoi l-a văzut pe părintele Tom căzând,şi pe celălalt preot de asemenea,şi a fost sigur că i-a atins pe amândoi.Acuma trebuia să se ocupe de Laurant.Stark a ridicat puțin arma şi a prins-o în vizor.Stătea în genunchi în josul treptelor altarului.Tocmai încerca să se scoale,când a tras.A căzut,dar nu şi-a dat seama dacă glonțul a nimerit-o sau nu.O mulțime de gloanțe treceau pe lângă el.Aşa că a aruncat puşca şi s-a târât pe burtă,pentru a ajunge la chepeng.Caseta video.
Trebuia s-o ia.Gloanțele împroşcau aerul din jurul lui.Unul aproape l-a atins în mână când a ajuns la camera video.Dar nu putea să scoată caseta şi nici nu putea să plece fără ea.Hotărând să se târască până la trapa de lângă orgă,a smucit de cordonul electric.Era înconjurat din toate părțile de împuşcături şi de strigătele mulțimii.Camera video a căzut cu zgomot pe podea şi el a tras-o spre el.O secundă mai târziu,ținea în mână caseta.După ce a băgat-o în buzunarul vindiacului,a tras fermoarul,s-a târât prin spatele orgii şi a ridicat chepengul.
Aruncându-şi picioarele înainte,a alunecat în jos până pe un pervaz pe care-1 construise dedesubt.Apoi s-a înălțat puțin,a închis capacul chepengului şi a pus zăvorul.Era un zgomot atât de infernal,încât n-avea teamă că l-ar fi putut auzi cineva când s-a strecurat prin tavan.După ce a aterizat în dulapul din perete,a deschis uşa şi a aruncat o privire afară.În vestibul nu era nimeni,dar putea să vadă furnicarul mulțimii împingându-se şi încercând să iasă prin uşile principale.A decis să se amestece în gloată.Aşa că a alergat de-a curmezişul vestibulului şi apoi şi-a croit drum cu coatele prin mulțime.De teamă că ar putea fi doborâtă,o bătrână s-a agățat de el şi gentleman cum era,a înconjurat-o cu brațul şi a ajutat-o să meargă.Şi-a mai aruncat o dată privirea în urmă şi a trebuit să facă un efort pentru a nu izbucni în râs.Probabil că Nicholas încă se mai lupta cu mulțimea,încercând să ajungă la portița de fier.Eventual,poate că a şi urcat scările,dar va găsi oare chepengul? Nu-i venea să creadă.A fost atât de inteligent

conceput.Putea să şi-1 imagineze pe catâr stând acolo şi scărpinându-se în cap uluit.Unde,unde s-a dus oare Justin Brady? Da,el este cel pe care-1 caută catârul, dar data viitoare când îl va vedea,Stark era sigur că nu-l va recunoaşte.Barba va fi dispărut,părul tuns ţărăneşte va fi mai lung,tuns cu stil şi vopsit altfel.Îşi va schimba şi culoarea ochilor,poate verzi sau albaştri.Avea o atât de minunată colecţie de lentile de contact de unde să aleagă,toate culorile curcubeului fiind la dispoziţia lui.Stark îşi închipuia că e maestru al deghizării.Schimbări subtile,care constituiau mijlocul lui de salvare.Nimic dramatic,puţin aici,puţin colo,şi astfel apăreau o mulţime de schimbări.Nici propria-i mamă nu l-ar recunoaşte,dacă astăzi s-ar duce la ea şi ar bate-o pe umăr.Desigur,mama Millicent nu a văzut prea multe din cele petrecute zilele acestea,pentru că putrezea în grădina ei din spate,sub petuniile dintre care făcea parte.Totuşi,dacă ar fi putut să-1 vadă sub înfăţişarea asta de fermier,era sigur că ar fi fost şocată.

Nu i-a dat drumul bătrânei,ci a tras-o după el când a cotit după colţ.Mergea pe lângă zidul clădirii,în aşa fel încât,când catârul va ajunge în balcon,să nu-1 poată vedea,dacă se va uita pe fereastră.Babornița plângea.Când au ajuns la uşa laterală de unde izvora mulţimea care ieşea din biserică,a început să se împotrivească.

-Dă-mi drumul.Trebuie să-mi găsesc bărbatul Ajută-mă să-1 găsesc.

A îmbrâncit-o de lângă el şi a privit-o cum cade în tufiş.Apoi a plecat mai departe,croindu-şi drum prin îmbulzeala oamenilor şi întorcându-se încă o dată pentru a se asigura că nimeni nu-1 urmăreşte.

Atunci i-a scăpat un geamăt.Părintele Tom tocmai ieşea în fugă din biserică, odată cu mulţimea.Îl sprijinea pe celălalt preot.Veşmintele lui albe erau pline de sânge,dar nu părea să fie rănit.Şi Laurant,Dumnezeule Atotputernic,ieşea şi ea pe uşă împreună cu el.A fost atât de şocat să-i vadă pe amândoi încă în viaţă şi în putere,încât aproape a strigat la ei.S-a lipit dc zid,cu spatele presat de piatra rece.Ce e de făcut? Ce să facă? Nu era timp să plănuiască nimic? nu avea timp deloc,dar trebuia să facă ceva,înainte ca această ocazie să dispară.

Acuma Tom era înconjurat de mulţime.Stark privea cum acesta l-a pus încet pe iarbă pe celălalt preot,Apoi a îngenunchiat lângă el şi a şoptit ceva în urechea preotului muribund.Fără îndoială,se roagă pentru el.Ca şi cum asta l-ar ajuta cu ceva!Numai că preotul împuşcat de el nu era preot,nu-i aşa? Avea pistol.Era deci catâr,un prefăcut.Cum de au îndrăznit să-1 înşele? Cum au îndraznit? Era un catâr.Dar acuma murea.Stark dorea cu disperare să-1 omoare pe Tom,deşi ştia că nu are vizibilitate prea bună pentru a trage-prea mulţi oameni alergau în jur,

zbătându-se ca nişte găini cu capetele tăiate.Atunci şi-a îndreptat atenţia spre Laurant.E mai uşor de prins,a raţionat el.Stătea lânga uşă,lipită de perete,
încercând să se retragă din calea mulţimii,dar la fiecare două secunde se întorcea pentru a se uita înăuntru.Nu era la mai mult de 10 m de el.Încet s-a târât spre ea.
Părea cam năucă şi asta îi oferea lui un avantaj în plus.Şi-a scos pistolul din buzunar şi l-a ascuns în haină.
-Laurant,a strigat-o el pe nume încercând să pară plin de umilinţă.Apoi a alergat spre ea cu capul plecat,dar când a chemat-o din nou a privit-o pe furiş pe Laurant.Am fost împuşcat.Te rog,ajută-mă.Şi după ce s-a mai apropiat: Te rog.
Laurant l-a auzit pe Justin Brady chemând-o pe-nume şi fară să ezite o secundă,s-a îndreptat spre elAcesta s-a prefăcut că se împleticeşte.Apoi a gemut tare.Premiul Oscar! Ar fi trebuit să obţină un premiu pentru interpretarea asta ireproşabilă.Laurant a făcut un pas în direcţia lui şi o durere ascuţită i-a săgetat gamba piciorului drept.Probabil că s-a tăiat când a fost aruncată pe podea de una din domnişoarele de onoare,care încerca să o împingă spre culoarul principal.
Putea să simtă şi sângele picurându-i pe pantof.
Şchiopăta,dar s-a mişcat cât a putut de repede Când era la aproximativ 5 metri de el,s-a oprit brusc.Ceva nu era în regulă.În gând parcă auzea glasul lui Nick.
Nu crede nimic ce ţi se spune.Şi aruncându-şi privirea în jos,a zărit ce nu era în regulă.Atunci Justin a văzut-o retrăgându-se un pas.Mâna lui dreaptă se afla băgată în haină,încleştată pe pistolul lipit de trup.A continuat să se împleticească spre ea,îndoit de la mijloc şi încercând să arate ca şi cum avea dureri mari.
Dar ea nu s-a lăsat înşelată! La ce se holba? La mâna lui.Se uita la mâna lui.Şi-a aruncat şi el privirea în jos şi atunci a văzut.Mănuşa chirurgicală.Uitase să-şi scoată mănuşile chirurgicale.Şocat de propria lui neglijenţă,s-a repezit spre ea ca un taur.Laurant s a întors pentru a o lua la goană strigându-1 pe Nicholas,când a lovit-o cu patul pistolului în ceafă,înăbuşindu-i strigătul.
Repede,i-a poruncit creierul.Ia-o,ia-o,ia-o.Era inconştientă,dar în timp ce cădea,a prins-o de talie înainte de a ajunge jos şi a tras-o înapoi,după colţul clădirii.
Oamenii continuau să se scurgă din biserică şi grupuri de bărbaţi,femei şi copii se aflau în parcare,dar nimeni n-a încercat să-1 oprească.Oare vedeau ce făcea? Oare vedeau pistolul înfipt în pieptul lui Laurant? Ţeava era îndreptată în sus,
sub bărbie.Dacă cineva îndrăznea să intervină,ştia exact ce are de făcut.I-ar fi spulberat micuţul şi drăgălaşul ei cap.
Totuşi,nu voia să o omoare,nu încă.Avea planuri mari cu ea,deşi mai putea să aducă câteva îmbunătăţiri.După ce o va încuia în portbagajul maşinii lui-Buick-

ul vechi şi uzat despre care nici unul dintre catâri nu ştia că-i aparţine-o va duce undeva şi o va lega.Prin aceste părți,se aflau o mulțime de cabane abandonate.
Ştia că va găsi cu uşurință locul perfect.O va lăsa acolo legată de mâini şi de picioare ca o găină,şi cu căluş în gură,apoi se va duce după cumpărături.Da domnule,asta e ceea ce va face.Va cumpăra o altă cameră video-de înaltă performanță desigur,tot ce e mai bun-şi cel puțin o duzină de casete.Sony dacă găseşte,pentru că au o rezoluție mult mai bună.Şi apoi se va întoarce la dulcea lui Laurant şi-i va filma moartea.Va încerca s-o mențină în viață cât de mult va putea,dar când inevitabilul se va produce şi lumina îi va dispărea din ochi-şi sigur îi va dispărea-va derula caseta şi va revedea splendida ei execuție.Ştia din experiență că va petrece ore întregi privind şi rederulând caseta,până va ajunge să memoreze fiecare spasm,fiecare geamăt,fiecare implorare.Numai când va fi complet satisfăcut,va putea să se odihnească.Odată ce-i va îngropa cadavrul în pădure,se va duce acasă.Va face copii de pe casete şi le va trimite celor pe care dorea să-i impresioneze.Nicholas va primi una,drept amintire a neputinței lui,de pe vremea când a îndrăznit să se împotrivească maestrului.O altă casetă va fi trimisă şefului FBI.Directorul poate vrea să folosească darul drept material pentru antrenarea viitorilor catâri.Va reține desigur câteva pentru casetoteca personală-chiar dacă cele mai bue casete până la urmă vor fi extrem de uzate-iar pe ultima o va transmite pe internet.Deşi nu era guvernat de atotputernicia dolarului,oul acesta de aur i-ar oferi posibilitatea să caute un alt partener perfect şi i-ar aduce o avere.O mulțime dintre cei care navigau pe internet,aveau astfel de gusturi de voyeuri.
În timp ce-şi căuta cheile,Laurant era întinsă pe pământ lângă dubiță.Nimeni nu putea să-i vadă,atât erau de bine ascunşi între alte două maşini.A descuiat portiera,a deschis uşa glisantă,după care a ridicat-o pe Laurant şi a aruncat-o înăuntru.Când a tras la loc uşa,o parte din rochia ei lungă i-a rămas prinsă afară,
dar era prea grăbit,pentru a deschide din nou.Ştia că e o greşeală,dar nu mai avea ce să facă.Evenimentele se succedau prea repede-cum a fost şi cu neglijența aceea de neiertat cu mănuşile.Şi când ocolea dubița pentru a urca pe locul şoferului,a văzut ambulanța croindu-şi drum pe stradă şi încercând să pătrundă printre lume şi maşini.Sirena urla.Stark ştia că nu poate să meargă spre drum,
care era singura ieşire.Nu-ți face griji,a şoptit el,apoi a dat drumul la motor şi încet s-a îndreptat spre colț.După care a apăsat pe accelerație.Maşina a făcut un salt înainte şi a intrat în tufişurile de trandafiri.O ramură plină de țepi a zgâriat parbrizul şi instinctiv Stark şi-a ferit capul,ca şi cum aceasta ar fi putut să

pătrundă prin geam şi să-l zgârie.Apăsă cu toată greutatea pe angrenajul de alimentare.Dubița cobora la vale pe panta cu iarbă,săltând şi zguduindu-se.Stark avea impresia că zboară.
Apoi şi-a aruncat privirea în oglinda retrovizoare şi a început să râdă.Nu-l urmărea nimeni.Se afla tot atât de în siguranță,ca un gândac sub covor.
Oare ar trebui s-o facă? Să-i facă pe toți să dea ortul popii? Detonatorul era chiar în fața ochilor lui,încastrat în parbriz,ca un deschizător de uşă de garaj adevărat.
Nu,trebuia ca şi Laurant să vadă artificiile.Şi atunci a hotărât să urmeze planul original.Va arunca mănăstirea în aer când va părăsi oraşul.Deja a găsit locul.Cel mai bun loc,într-o casă din vârful dealului,în afara oraşului.Va putea să vadă fiecare cărămidă cxplodând.Şi o...,ce privelişte va fi! Doamne,trebuie să filmez şi asta.Pentru a o trimite canalelor de televiziune.Informații la ştirile de la ora unsprezece.Da,ohoo!
-Fată cu ochii verzi,nu vrei să te trezeşti şi să te joci? Trezeşte-te şi joacă-te...
Laurant,e timpul să te scoli.Şi-a aruncat ochii pe ceas şi a rămas şocat ce puțin timp trecuse.Apoi a auzit scrâşnetul cauciucurilor şi a ridicat brusc capul.Privind în oglinda retrovizoare a văzut *Explorer-ul* verde pe vârful dealului.
Maşina aproape a zburat prin aer,cauciucurile din față revenind pe pământ exact în clipa când Stark a văzut-o,nevenindu-i să-şi creadă ochilor.Furia i-a scăpat de sub control.
-De netolerat,a zbierat el în timp ce izbea cu pumnul în volan.Dubița s-a îndreptat spre drumul principal,a şters cu aripa o maşină parcată şi a ajuns răsucindu-se pe marginea şoselei.Stark a apăsat piciorul pe pedala de acelerație,a zvâcnit înainte şi a dat colțul următor.Rula cu 130 km/oră şi se îndrepta spre parc.Maşina aproape s-a răsturnat,când a dat alt colț pe două roți dar şi-a revenit când a smucit volanul spre stânga.Apoi a mai cotit după un colț şi iată,intrarea din spatele parcului,prin rezervație.
Catârul nu se mai vedea în urmă şi Stark era convins că l-a pierdut.Chicotind,a încetinit şi a intrat pe porțiunea destinată joggingului.Dubița sălta pe cărarea acoperită cu catran negru,roțile din stânga alunecând pe suprafața netedă,în timp ce roțile din dreapta se izbeau de pietrele de pe marginea cărării
Atunci a avut impresia că o aude pe Laurant gemând.Trebuia să oprească,să sară de la locul lui şi să o sfâşie,cu mâinile goale.Furia îi creştea în intensitate şi gândurile se succedau atât de repede că nu se putea concentra.A întins mâna pentru a ajusta în aşa fel oglinda,încât să o poată vedea.Era aşezată pe-o parte, ghemuită ca o minge cu spatele la el,şi nu mişca.Probabil imaginația i-a jucat vreun renghi,a gândit el convins că n-avea cum să geamă.Şi a închipuit doar.

Era atât de preocupat să o privească,încât aproape că a intrat cu dubiţa în lac.A dat înapoi până în drum apoi a aranjat din nou oglinda pentru a vedea ce e în urmă.Din cauza unghiului pe care-l făcea cărarea,a trebuit să încetinească maşina şi mai mult.Totuşi mintea nu şi-o putea încetini.A aruncat o privire peste umăr pentru a se uita la Laurant,dar nu pe ea a văzut-o,ci pe prostituata Tiffany.S-a scuturat şi din nou a apărut Laurant.
Ar fi dorit să oprească şi să închidă ochii.Avea nevoie de timp pentru a-şi limpezi gândurile şi a se organiza.Trebuia să fie organizat.Era un tip planificat,meticulos până la ultimul amănunt.Nu-i plăceau surprizele.Din cauza lor sunt acum atât de buimăcit,a hotărât el.
Şi ce surpriză a fost să-l văd pe preotul cel blond sărind în faţa lui Tommy! Preotul cu pistol,trăgând în el.Preotul care nu era deloc preot.Stark nu putea să-şi ierte faptul că,aşa proşti cum erau,catârii de fapt l-au înşelat.Nu şi-a închipuit nici o secundă că prietenul lui Tommy e un catâr deghizat.
O da,de aceea sunt acum atât de buimăcit.L-au înşelat,făcându-l să greşească.
Oftă.Apoi a început să-şi dea seama că puterea de concentrare îi revenea, gândurile nu-l mai bombardau.Controlul,acesta era lozul cel mare.Îşi recăpătase autocontrolul.
-Aproape am ajuns,îi fredona el lui Laurant.Când a ajuns la drumul principal care înconjura lacul,a încetinit dubiţa pentru a putea intra printre pini,apoi a accelerat din nou.Buick-ul era parcat cu aproximativ 100 m mai departe,printre arborii din spatele colibei abandonate.Nu putea să-l vadă încă,dar ştia că e acolo unde l-a lăsat,gata,aşteptându-l.
-Aproape am ajuns,a repetat el.Tot ce trebuia era să ocolească intrarea în parc, apoi să intre în curbă.Să ascundă dubiţa printre arbori.
Tocmai ajunsese la drumul spre cabană,când a văzut din nou *Explorer-ul* verde. Acesta a spulberat intrarea în parc şi apoi a încetinit pentru a intra în curbă.
-Nu,a izbit Stark cu piciorul în frână.Nu mai avea timp să dea înapoi,să întoarcă şi să încerce să-l depăşească pe catâr.Şi nici mai departe nu putea să meargă.Nicholas l-ar fi văzut şi l-ar fi blocat.Ce e de făcut? Ce să facă? Nu,nu,nu,psalmodie el.
A oprit dubiţa în parc,şi-a înhăţat revolverul şi a sărit afară.Deoarece mânerele de deschidere a uşilor pe dinăuntru erau scoase,pentru ca doamnele-prietenele lui să nu poată scăpa în timp ce el era ocupat cu şofatul,a trebuit să alerge în jurul maşinii ca să deschidă uşa pe dinafară.
Apoi şi-a băgat pistolul în haină şi a întins mâinile,pentru a o lua în braţe.Avea un plan nou.Da,un plan nou.Şi putea fi realizat.Ce-ar fi s-o ţină înăuntru,unde

era plăcut şi întuneric,şi să lucreze-pe ea acolo,cu uşile blocate? Şi,la auzul ţipetelor ei,catârul să dea ocol pe dinafară,încercând să intre.Sigur că va face o greşală.Da,o va face.Şi atunci îl va ucide.
Laurant nu s-a trezit încet,sau cu privirea înceţoşată.S-a întâmplat brusc.
Acuma era inconştientă şi în secunda următoau era gata să ţipe,dar s-a oprit la timp.Îşi simţea gâtul uscat.Se afla în dubiţa lui.Nu se mişca,de teama că ar fi putut s-o vadă în oglindă,sau s-o audă bâjbâind pe podea,după ceva ce putea fi folosit drept armă.N-a avut nevoie decât de o privire rapidă,pentru a descoperi cutia cu scule,dar pentru a ajunge la ea trebuia să se mişte.Cutia se afla lângă uşa din spate.Oare pe acolo nu se putea ieşi? Să împingă uşa şi să sară? Unde era clanţa? A făcut un mare efort pentru a zări în întuneric şi astfel a văzut gaura din uşă.Nebunul scosese clanţele.
De ce o fi făcut asta? Picioarele îi erau proptite în uşa laterală,dar ar fi putut să vadă dacă şi acesteia îi fusese scos mânerul numai dacă se mişca şi asta nu îndrăznea să facă.Tremura,dar încerca din răsputeri să se abţină,îngrozită că ar putea să o observe şi astfel să afle că şi-a revenit.Dubiţa s-a lovit de ceva de pe drum.Asta a azvârlit-o în sus şi apoi a aruncat-o în spatele locului din faţă.O secundă mai târziu,când maşina a ţâşnit înainte,a alunecat la loc.
Şi atunci a simţit metalul rece ce o apăsa pe piept.Acul de siguranţă îi intra în carne.Bâjbâind,a încercat să-l desfacă.Mâinile îi tremurau,aşa că aproape i-a scăpat,dar a reuşit să-şi înăbuşe scâncetul de teamă.Apoi l-a deschis şi încet a reuşit să-l îndrepte.Nu ştia ce putea să facă cu el,dar era singura armă pe care o avea.Poate că putea să i-l înfigă în gât.Lacrimile i-au umplut ochii.Capul o durea atât de tare,încât făcea un efort pentru a gândi.Oare se uita la ea? Oare avea în mână vreo armă? Poate că ar putea să-i sară în spate,să-l ia prin surprindere.Foarte încet şi-a mişcat picioarele,cu gândul să se întoarcă şi să sară în sus,să-l prindă de gât şi să-i izbească fulgerător capul de volan.Dar ceva o reţinea.Rochia i se prinsese undeva.Îi era frică să se uite,de teamă că ar fi putut s-o vadă.Deodată dubiţa s-a oprit trepidând.A scăpat acul de siguranţă din mână, dar imediat a reuşit să-l ia de jos,înainte de a auzi portiera din dreptul şoferului deschizându-se.Unde se ducea? Ce intenţiona să facă?
Dumnezeule,vine după mine!Trebuia să fie pregătită.Când va încerca să o scoată afară,va trebui să fie gata.Înnebunită,cu mâinile tremurând violent,şi-a înfăşurat acul în jurul degetului mijlociu,chiar deasupra încheieturii.
Metalul strângându-se i-a pătruns în carne,sfâşiin-du-i pielea,dar acuma era în aşa fel fixat încât toată lungimea lui era îndreptată în afară.După care l-a acoperit cu mâna stângă,în încercarea de a-l ascunde.

Doamne,nu-1 lăsa să aibă pistol în mână.Te rog Doamne,nu-1 lăsa să aibă pistol.Nu putea să sară în sus şi să-1 izbească,dacă avea revolver în mână.Ar fi împuşcat-o înainte de a-1 atinge.Dacă-1 ține în mână am să aştept.Să-1 determin să mă ducă în brațe.Dacă va trebui să mă care în brațe,va pune pistolul jos.
Dubiţa s-a mişcat când portiera laterală a glisat deschizându-se.Ea ținea ochii strâns închişi şi încercând să nu plângă,în timp ce se ruga în gând.
Ajută-mă,Doamne,te rog ajută-mă...
Putea să-1 audă cum gâfâie.Apoi a apucat-o de păr şi a tras-o spre el.Când s-a aplecat pentru a o scoate din maşină,ea a deschis ochii şi a văzut pistolul.
Apoi,degetele lui i s-au înfipt în carne,când a ridicat-o şi a pus-o pe umăr.
Era puternic,teribil de puternic.Alerga cu ea atârnată pe umărul stâng,ca şi cum nu era mai grea decât un fir de mătreață de pe guler.Laurant ținea ochii larg deschişi,dar nu îndrăznea să ridice capul,de teamă ca el să nu simtă mişcarea.
Atâta timp cât credea că e inconştientă,nu-i va da atenție.Apoi ajungând sus,a recunoscut cabana starețului.Şi în clipa aceea a auzit o maşină venind spre ei şi pe nebun blestemând.Acesta a urcat în fugă scările,apoi s-a oprit brusc.
L-a auzit zgâlțâind buşonul uşii,dar era încuiată.O secundă mai târziu,un foc de armă a pocnit exact lângă urechea ei.Când a tresărit,a fost convinsă că el a simțit-o.Stark însă era prea preocupat să intre,aşa că a dat un picior uşii şi a scos-o din balamale.Apoi,cu un pumn a lovit întrerupătorul de pe perete şi două lămpi,una pe bufetul de lângă uşă şi alta pe o masă de sus de la balcon,au luminat cabana.Ținând-o tot pe umăr,a traversat în fugă camera şi a intrat în bucătărie.Apoi a pus pistolul pe tejgheaua din mijloc şi a început să smulgă sertarele aruncându-le pe podea.
-Iată-vă,a strigat el plin de veselie când a dat peste sertarul cu cuțite.Apoi l-a înhățat pe cel mai mare.Un cuțit de măcelărie.Arăta vechi şi tocit,dar nu-i păsa dacă e ascuțit sau nu.Ceea ce intenționa să facă cu el,nu era de prea mare precizie.Pur şi simplu nu mai avea timp pentru aşa ceva.Acesta o să-şi facă treaba destul de bine.Da,ohoo!
Apoi şi-a înşfăcat din nou pistolul,s-a răsucit şi a alergat înapoi în camera de zi, împroşcând din cale sertarele şi ustensilele de bucătărie.Când a ajuns în mijlocul camerei,s-a oprit şi a dat-o jos de pe umăr.A căzut peste măsuța de cafea,apoi pe duşumea,primind şocul impactului în partea stângă.
El a aşteptat să ajungă pe podea,apoi a apucat-o de păr şi a ridicat-o în genunchi.
-Deschide ochii,cățea.Vreau să te uiți la uşă.Priveşte când vine catârul,alergând să te salveze.Şi în timp ce vorbea,Stark şi-a dat seama că ținea cuțitul de

măcelărie şi pistolul în aceeaşi mână.Atunci i-a dat drumul lui Laurant şi şi-a mutat cuțitul în mâna stângă.
-Aşa,a mai zis el.Unde mi-a fost mintea? Doar nu pot să trag şi să tai cu aceeaşi mână,nu-i aşa? Uită-te la mine,Laurant.Vezi ce am pregătit pentru tine?
Era tot în genunchi,iar el i s-a ghemuit la spate.Trupul ei forma acuma un scut viu împotriva pistolului lui Nicholas.Şi ținându-i cuțitul în față,i-a zis:
-Ce crezi tu că am să fac cu ăsta?
Deşi nu s-a aşteptat la răspuns,a fost totuşi dezamăgit că n-a auzit-o țipând la vederea cuțitului.O s-o facă,nici o grijă,când va începe să lucreze pe ea.O da,ştia cum să obțină ceea ce voia.Doar era maestru.A împuns-o cu cuțitul în brațul stâng şi apoi a chicotit încântat când ei i-a scăpat un strigăt.Sângele a început
să-i curgă pe braț în jos,înfiorându-l de plăcere.Apoi a rănit-o din nou.
-Aşa fetițo.Țipă,a încurajat-o el,cu vocea înălțîndu-i-se sinistru,nebun de surescitare.Vrem ca Nicholas să te audă.
S-a ghemuit mai bine în spatele ei şi a început să aştepte.Apoi i-a înconjurat umerii cu brațul şi a tras-o la el,în timp ce țeava revolverului era îndreptată spre uşa deschisă.Ținea capul plecat în spatele ei,dar de după ea se uita pe furiş spre uşă.Apoi a împuns-o din nou cu cuțitul,doar pentru a se distra,dar de data aceasta n-a mai țipat.După care i-a pus vârful cuțitului însângerat la gât.
-Încerci s-o faci pe viteaza,Laurant? Când vreau eu să țipi,pe Dumnezeul meu,ai să țipi.A auzit-o scâncind şi a zâmbit.
-Nu te nelinişti.N-am să-1 împuşc pe catâr chiar acum.Mai întâi vreau să vadă cum te omor pe tine Dinte pentru dinte,a fredonat el.Dar ce-1 reține atâta timp pe Nicholas? Unde e băiatul ăsta? Poate că încearcă să se strecoare pe uşa de la bucătărie.Hopa! Nici nu există aşa ceva.Deci nu poate s-o facă,nu i aşa?
Dacă n-ar fi vorbit,ar fi auzit zgomotul slab de deasupra.Nick a intrat prin geamul de la dormitor.O ramură de copac l-a ajutat să urce,până a ajuns să se apuce de marginea ferestrei,dar larma sertarelor izbile în bucătărie a acoperit zgomotul făcut de el.Uşa de la dormitor fiind deschisă,Nick a continuat să înainteze.Acuma putea să-i vadă pe Laurant şi pe Stark sub balcon,cam pe la mijlocul camerei de de zi,cu fața spre uşa de la intrare.Nick avea pistolul în mână şi Glock-ul înfipt la spate,în centură.
Dar nu avea o bună vizibilitate,pentru a-1 împuşca pe ticălos.Dacă glonțul trecea prin trupul lui,ar rănit-o şi pe Laurant.Nu putea să rişte.Nu putea nici să coboare pe scări.Stark l-ar fi văzut.Atunci,ce dracu' trebuia să facă?

Uitându-se în sus,Laurant a văzut umbra de pe tavan.Se mişca încontinuu,dar foarte încet şi ea şi-a dat seama că e Nicholas.Era doar o chestiune de timp,înainte ca omul din spatele ei s-o vadă şi el.
-De ce faci asta,Justin?
-Gura.Trebuie să aud maşina.Trebuie să-1 aud pe catâr venind.
-Eşti prea rapid pentru el.Probabil că nici nu ți-a vazut dubița şi s-a îndreptat spre nord,în loc să vină aici.Probabil că e pe partea cealaltă a lacului.
Încordându-şi auzul pentru a percepe eventualii paşi pe pietrişul de afară,Stark zâmbea:
-Aşa e c-am fost rapid? Nici un catâr nu mă poate întrece în inteligență.
-Catârii sunt cei de la FBI?
-Da.Deşteaptă fată!Trebuia să-1 facă să continue să vorbească.Distrăgându-i atenția cu cele ce-i spunea,nu se va uita sus.
-Nu la fel de deşteaptă ca tine.Dar,de ce m-ai ales pe mine? De ce mă urăşti?
El îi mângâie obrazul cu degetul mare.Mănuşa de cauciuc era rece.
-Încetează vorbăria asta.Nu te urăsc.Din contră,te iubesc,a şoptit el sentimental.
Dar sunt sfărâmător de inimi.Eu sfărâm inimi.
-Dar de ce pe mine? a insistat ea.Ținea capul plecat,însă din când în când îşi îndrepta ochii în sus urmărind mişcarea lentă a umbrei.
-De fapt nu pe tine,i-a răspuns el.Catârul mi-a ucis nevasta şi apoi s-a falit cu asta prin ziare,o da aşa a făcut.Tot timpul şi energia cheltuite cu antrenarea ei au fost spulberate.Era aproape desăvârşită.Am visat la perfecțiune şi ea aproape a atins-o.Da,era aproape perfectă.Şi atunci Nicholas a ucis-o.L-au numit erou.
Mi-a distrus viața şi ei îi spuneau erou.Şi au mai zis că s-a dovedit foarte inteligent.Asta n-am mai putut suporta,cum aş fi putut? Trebuia să dovedesc lumii că eu sunt maestrulPercepând ura din glasul lui,inima i s-a strâns.Şi nu mai era nevoie să-i pună şi alte întrebări.
Avea impresia că dorea să se explice în fața ei.Acuma cuvintele îi veneau din ce în ce mai repede.Voia să-i spună totul,să se laude cum a reuşit să-i prostească pe catâri.
-Când am citit articolul din ziar şi am aflat cine mi-a omorât nevasta,am hotărât să mă răzbun.Îți dai seama? Am fost silit să fac toate astea.Şi în articolul acela era menționat şi fratele tău,aşa că am vrut să ştiu mai multe despre bunul părinte Tom.Am citit că el şi cu Nicholas au fost cei mai buni prieteni,încă din copilărie.
La început,m-am gândit să-1 ucid pe Tom şi apoi să mă apuc de familia catârului,dar m-am răzgândit.De ce să-i ofer lui Nicholas avantajul de a acționa pe propriul lui teren,acasă la el? Holy Oaks era oraşul perfect,pentru ceea ce

aveam de gând.E atât de simpatic de izolat.Am făcut cercetări,am aflat tot ce puteam despre părintele Tomiță şi imaginează-ți bucuria mea,când am aflat şi de existența ta.Pe Nicholas l-am vânat,a continuat el chicotind,până am dat de tine.După care te-am vrut şi pe tine.Când mi-am întâlnit nevasta,am descoperit la ea ceva ce-mi amintea de mama.Tot aşa,şi tu îmi aminteşti de ea.Există o anume perfecțiune în tine,Laurant.Dacă circumstanțele ar fi fost altele,te-aş fi antrenat şi pe tine.

-Acum mama e moartă.Nu mai aveam nici un motiv să o las în viață.Ajunsese să fie perfectă şi ştiam că trebuie să acționez repede.În clipa în care s-a oprit,ei i-a scăpat întrebarea:

-Dar Millicent,cine a fost? A existat?

-A,ai ascultat caseta din confesional,nu-i aşa? Laurant şi-a dat seama că se apleacă spre ea.Putea să simtă parfumul dulce al coloniei *Calvin Klein*,amestecat cu acreala respirației.

-Dacă a existat Millicent? a repetat el.Probabil.

-Câte femei ai ucis?

-N-am ucis pe nimeni,pentru că mama nu intră la socoteală.Perfecțiunea nu poate fi ucisă.Şi nici prostituatele nu contează.Sigur că nu.Vezi? Tu ai fi deci prima.În clipa aceea a văzut şi el umbra.A răsucit-o pe Laurant şi a strigat:

-Am s-o ucid.Am s-o ucid.Aruncă arma,Nicholas.Acuma,acuma,acuma.Nick se afla cam la mijlocul balconului.A ridicat mâinile,dar n-a dat drumul pistolului.

Masa de sufragerie era exact sub el.Dacă ar putea să sară peste balustradă...

Stark era tot ghemuit în spatele lui Laurant,încercând să o răsucească odată cu el pentru a o interpune între scări şi el,iar spatele să-i fie protejat de zid.

-Aruncă arma,a urlat el iar.Şi coboară,să participi 1a petrecere.

-De data asta,n-o să mai poți scăpa de mine l-a avertizat Nick.Putea să vadă teroarea şi durerea din ochii lui Laurant.Măcar de-ar fi putut să-1 facă pe Stark să se mişte de lângă ea,chiar şi numai o fracțiune de secundă,ar fi putut să-1 împuşte înainte ca el să tragă.

-Cum să nu scap? Întâi o ucid pe Laurant,apoi pe tine,şi după aia plec.Proştii de catâri îl vor căuta pe mitocanul de Justin Brady.Dacă nu arunci pistolul ăla,îi tai gâtul.Când Nick a lăsat arma din mână,zgomotul făcut de căderea ei pe covor abia s-a auzit.

-Dă-i un picior până la mine,a țipat Stark fluturând pistolul.

În timp ce făcea ceea ce i s-a cerut,Nick a coborât încet mâinile până ce au ajuns la nivelul umerior.Fiecare secundă conta.Când va veni clipa,intenționa să-şi încleşteze mâinile pe balustradă şi să sară.

-Eşti al meu acuma,nu-i aşa,catârule? a strigat Stark.Cine e maestrul? Cine e eroul? Nu mă vor găsi niciodată.Nu,ohoo! s-a bucurat el.Nici nu ştiu cine sunt.
-Bineînțeles că ştiu,i-a răspuns Nick.Am ştiut-o dintotdeauna.Eşti Donald Stark. Ştim totul despre tine.Eşti un operator cinematografic prost.Te foloseşti de prostituate,pentru a filma scene de asasinat simulate.Porcării de genul ăsta.Şi absolut deloc credibile.Treabă de amator.De abia îți duci zilele vânzând gunoaiele astea pe internet şi o mulțime de clienți sunt nemulțumiți.
-Nemulțumiți? a bombănit el.Nick a ridicat intenționat din umeri.
-Nu eşti bun,Stark.Ar trebui să te apuci de altă treabă.Poate că ai să înveți ceva nou la închisoare.Întreaga atenție a lui Stark era îndreptată spre balcon.De aceea nu şi-a dat seama că a slăbit strânsoarea cu care o ținea pe Laurant şi nici că ținea cuțitul de măcelar îndreptat acuma spre uşă,nu spre gâtul ei.
-Nu,nu-i adevărat.Minți.Nimeni nu ştie cine sunt.Tu ai auzit ce vorbeam cu Laurant,de aia ştii....
-Nu.Am ştiut dintotdeauna cine eşti,Stark.Articolul pe care l-am dat la ziar era doar pentru a te determina să apari.Toată lumea ştie tot,chiar şi Tommy.Am planificat totul până în cele mai mici amănunte.Nick şi-a dat seama că minciunile lui îşi făceau efectul.Fața ticălosului era roşie şi plină de pete,iar ochii aproape îi ieşiseră din orbite.Spera ca furia această să-1 determine să greşească.N-avea nevoie decât de o secundă.
-Haide.Haide şi ia-mă.Las-o pe ea.Vino după mine.Laurant a văzut țeava pistolului ridicându-se şi l-a simțit pe nebun încordându-se lângă ea.A încercat s-o scoale în picioare odată cu el,pentru a-1 putea împuşca pe Nicholas.Apoi s-a auzit scrâşnetul cauciucurilor pe pietrişul din fața uşii.Era Tommy? O,Doamne,nu.Oricine intra pe uşa din față putea fi ucis.
-Nu,a țipat ea în timp ce răsucindu-se în brațele l-a împins înapoi.Umărul i-a izbit mâna în care ținea arma.Aşa că Stark a tras orbeşte,glonțul transformând geamul din față în mici fărâme.Împuşcătura a fost atât de aproape de fața ei,încât a putut să simtă fierbințeala.Şi în timp ce încerca să se răsucească,a continuat să se lupte cu el şi să-1 împingă,dar era prea puternic.Nu-i va da drumul şi nici nu va putea fi clintit.Pistolul lui Stark s-a ridicat iar,în clipa în care Jules Wesson a apărut în uşă.Ghemuit în poziție de trăgător,cu ambele brațele întinse şi mâinile încleştate-pe pistol,aştepta să obțină o vizibilitate bună pentru a trage.
Laurant s-a împins înapoi şi,luptând din răsputeri s-a mai răsucit o dată,până a ajuns față în fața cu Stark.Atunci a atacat.În încercarea de a-1 împiedica să ochească,l-a apucat cu mâna stângă de încheietura mâinii şi unghiile i s-au înfipt în carne.Şi,când el a încercat să-i înfigă cuțitul în mână,ea şi-a aruncat brațul

drept în sus şi i-a înfipt acul în ochi.Stark a ţipat ca din gură de şarpe.Apoi a dat drumul cuţitului şi şi-a dus mâinile la ochi,continuând să urle ca un animal turbat.În secunda în care Laurant l-a izbit pe Stark,Nick s-a prins de balustradă şi a sărit peste ea.Strigând la ea să se culce la pământ,şi-a scos Glock-ul de la spate şi a început să tragă.Stark s-a împleticit,trăgând şi el,dar fară ţintă.Wesson era la rândul lui la pământ,după ce a evitat un glonţ în ultima fracţiune de secundă,după care a tras şi el.
Nick a tras când se afla în aer,apoi a aterizat pe masă şi a tras din nou.Primul glonţ l-a lovit pe Stark în piept.Apoi Wesson cu o împuşcătură i-a smuls acestuia pistolul din mână.Al doilea glonţ al lui Nick l-a izbit în cap,în timp ce se întorcea să fugă.Cea de-a treia împuşcătură l-a izbit în picior.
Acuma,Stark era întins pe spate,cu un picior îndoit sub el şi cu ochii larg deschişi.Nick se afla deasupra lui în picioare,respirând greu în încercarea de a-şi înăbuşi furia.Când a auzit un hohot de plâns,s-a întors.Laurant era pe podea,cu capul în mâini.Wesson se grăbea la rândul lui s-o ajungă,dar Nick a căzut în genunchi lingă ea şi a întins mâinile pentru a o atinge.Apoi s-a oprit.Îi era teamă că nu va face decât să-i amplifice durerea.
-Iartă-mă,i-a şoptit el.Doamne,Dumnezeule,Laurant,te rog iartă-mă.Eu te-am băgat în toate astea,pe tine şi pe Tommy.E numai vina mea.Ea i s-a aruncat la piept.
-A murit? S-a terminat? Înconjurând-o cu braţele,a ţinut-o strâns.Apoi a închis ochii.
-Da,iubito.S-a terminat.
CAPITOLUL 37
Noah se afla deja pe masa de operaţie,când Nick a sosit cu Laurant la spital.
Aflând de la una din asistente că a fost adusă şi sora lui,Tommy,care încă nai purta veşmintele sacerdotale însângerate,a coborât în fugă spre camera de gardă.
Şi la vederea ei,a intrat în panică.Arăta de parcă ar fi scăpat din iad,totuşi respira şi a reuşit chiar să-i zâmbească.Nick s-a aşezat lângă ea pe masa de Consultaţii, înconjurându-i talia cu braţul.Lui Tommy i-a trecut prin cap că arată mai rău decât ea,ceea ce era destul de îngrijorător.Faţa îi era cenuşie,iar în ochi avea o privire chinuită.
-Ce ştii despre Noah? l-a întrebat Nick.Ce face?
-Chiar acuma îl operează,i-a răspuns Tommy.Doctorul mi-a spus că glonţul n-a atins niciun organ vital,dar a pierdut mult sânge.Se va face bine.Însă va trece un timp,până îşi va recăpăta puterile.
-De cât timp a intrat în operaţie? l-a mai întrebat Nick.

-De douăzeci de minute.O să fie bine,a repetat el.Îl ştii pe Noah.E sănătos tun.
Laurant s-a apropiat de Nick,pentru a-şi pune capul pe umărul lui.Mâna ei era abandonată în mâna lui,care o ținea strâns.Era peste tot numai o rană.Nici nu putea să-şi dea seama ce o durea mai tare,capul brațul sau piciorul.Fiecare centimetru din trupul ul vibra de durere.Ar fi vrut să se odihnească,dar când a închis ochii,camera a început să se învârtească şi a simțit că-i vine greață.
-Unde dracu' e doctorul ? a întrebat Nick.
-Tocmai l-au sunat pe pager,a răspuns Tommy îndreptându-se spre sora lui şi dându-i delicat deoparte părul căzut de pe față.O să te faci bine.Încerca să pară sigur pe el,încrezător,dar n-a prea sunat așa.Părea că e mai curând o întrebare.
-Da.Am să fiu bine.Sunt doar obosită.
-Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? Erai chiar în spatele meu,când l-am cărat afară pe Noah.
-Era şi el acolo şi m-a strigat.M-a rugat să-1 ajut.Cred că mi-a spus că a fost împuşcat.
-Cine te-a strigat?
-Justin Brady,a răspuns ea.Doar că în realitate nu era Justin.După care s-a uitat la Nick.M-am îndreptat spre el,dar în gând parcă îți auzeam vocea.
-Şi ce spuneam?
-Să nu cred nimic din ce mi se spune.Ştiam că ceva nu era în regulă cu el,şi atunci am văzut mănuşa.Cred că era o mănuşă chirurgicală.Şi-a întors privirea spre Tommy când a adăugat:Am încercat să fug,dar a venit după mine şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit în dubiță.
Dar toate clanțele uşilor erau scoase şi n-am putut să ies.Tommy,mi-a arătat o fotografie a nevestei lui.La picnic mi-a arătat fotografia.Trebuie că o furase de undeva.
-O să discutăm despre asta mai târziu,i-a sugerat Tommy când a văzut cât e de supărată.Acuma nu te mai gândi.
-Tommy,du-te şi grăbeşte-1 pe păcătosul ăla de doctor,a zbierat Nick.
Medicul,un tip ursuz,de vârstă mijlocie,cu numele Benchley,a ridicat perdeaua exact în clipa în care Tommy pleca să-1 caute.După ce i-a aruncat o privire lui Laurant,le-a poruncit amândurora să iasă.
Avea manierele unui câine Doberman.Strigând după o asistentă care să-1 ajute, i-a aruncat o privire cruntă lui Nick când acesta nu s-a mişcat de pe masă şi i-a cerut din nou să plece.
Dar Nick a refuzat să o părăsească pe Laurant.Şi nici măcar n-a fost diplomat în modul de a refuza.Frica îl făcea ostil şi bătăios,fară să realizeze că se împotrivea

unuia tot atât de bătăios ca şi el.Doctor Benchley lucrase în Los Angeles timp de peste doisprezece ani,la o unitate de urgență dintr-un cartier violent.Aşa că văzuse şi auzise totul.Şi nimic nu-1 timida,nici măcar un agent FBI înarmat şi cu privirea înnebunită.Atunci a intervenit Tommy şi l-a tras pe Nick dincolo de paravan,înainte ca acesta să-şi iasă total din sărite.
-Lasă-1 să o consulte,l-a sfătuit el.E un medic bun.Vino şi stai jos în sala de aşteptare.Dacă rămâi lângă uşa de acolo,poți să vezi perdeaua asta.
-Bine,e în regulă,a fost Nick de acord,dar fără să stea jos.Se mişca neîncetat de colo-colo.Tu de ce nu te duci până sus,să aştepți acolo,a mai adăugat el.Spune-i asistentei să-mi dea un semnal pe pager când iese Noah din operație.Vreau să vorbesc şi eu cu chirurgul.
-Mă duc imediat,i-a răspuns Tommy.Dar vreau să nu te mişti de aici,până nu termină Benchley cu Laurant.O să fie bine,ai să vezi,a mai adăugat pentru a-1 linişti pe Nick.Arată rău,dar se va face bine.
-Şi dacă nu se va face? Tommy,era aproape să fie ucisă.Pusese mâna pe ea.A imobilizat-o ținându-i cuțitul la gât.N-am fost în viața mea atât de speriat.O secundă.Doar atâta i-ar fi trebuit să-i secționeze artera.Şi asta numai din vina mea.Ar fi trebuit să ştiu.
-Ce să ştii? Dar Nick n-a răspuns imediat.Retrăia acele momente infernale,când furişându-se pe balcon a văzut-o jos pe Laurant.
-Ar fi trebuit să-mi dau seama,înainte ca el să aibă şansa de a pune mâna pe ea.N-ar fi trebuit niciodată să i se ofere această ocazie.Din cauza incompetenței mele,Laurant aproape că şi-a pierdut viața,iar Noah a fost împuşcat.
Tommy nu-1 văzuse niciodată pe Nick atât de zguduit.
-Încetează să te mai acuzi şi spune-mi ce s-a întâmplat.Ce ar fi trebuit să ştii?
Nick şi-a frecat fruntea cu mâinile şi s-a sprijinii de perete.Privirea îi era ațintită pe perdeaua după care se afla Laurant.Când a terminat de povestit tot,Tommy a simțit nevoia să se aşeze.
-Dumnezeule,puteați să fiți amândoi ucişi.După ce a tras adânc aer în piept,s-a sculat în picioare.Să ştii,dacă eu aş crede că ai greşit cu ceva,ți-aş spune
-Poate.
-N-ai greşit,a insistat Tommy.Şi nici Pete nu crede asta.Ți-ai făcut doar datoria.
Mi-ai protejat sora şi i-ai salvat viața.
-Nu,mai mult ea şi-a salvat-o.Eram acolo,înarmat până-n dinți,şi totuşi ea a fost cea care l-a străpuns pe ticălos cu un ac de siguranță.L-a împus direct în ochi.
Tommy s-a înfiorat.

-O să aibă coşmaruri.O asistentă a venit după Nick.Un apel telefonic de la agentul Wesson.Rămas în sala de aşteptare,Tommy a privit din întâmplare în jos şi de abia atuncil şi-a dat seama că mai purta încă sutana albă îmbibată de sângele lui Noah.
-Wesson a găsit detonatorul.Se afla într-un dispozitiv pentru deschiderea uşilor de garaj,l-a informat Nick când s-a înapoiat.
-Dar cu bomba ce e?
-Mănăstirea a fost sigilată şi în curând soseşte cu elicopterul brigada de dezamorsare.
-Ştii,Nick,am avut noroc că nimeni n-a fost ucis.Încerca să-şi țină prietenul de vorbă,pentru că știa că Nick nu avea răbdare să aştepte.Nu voia să-l vadă năvălind în camera de consultație.
-De ce îi ia atât de mult timp doctorului?
-E meticulos.
-Eşti al naibii de calm.
-Unul dintre noi trebuie să fie.
-Eşti fratele ei şi ai văzut cum arată.Dacă aş fi în locul tău şi sora mea ar fi acolo,aş înnebuni.
-Laurant e o femeie puternică.
-Da,e puternică,dar cum poate un trup să suporte atâta?
Perdeaua s-a dat la o parte şi asistenta care l-a ajutat pe medic a ieşit,
îndreptându-se spre birou şi ridicând receptorul.Doctorul era împreună cu Laurant.Odată rămas-cu pacienta lui,manierele grosolane i s-au schimbat radical.Era prietenos,amabil şi vorbea cu blândețe.Întâi i-a anesteziat brațul,apoi i-a curățat rana.După care l-a bandajat,pentru a-l proteja până ce sosea chirurgul care trebuia să-i facă operația estetică.Apoi a cercetat cu atenție regiunea din jurul ochiului stâng dar s-a oprit când ea a tresărit.
-O să ai un ochi cam vânăt.După care,medicul i-a comunicat că o trimite la radiografie.Îl îngrijora umflătura de la baza craniului şi voia să fie sigur că nu e vorba de o comoție.
-O să rămâi aici peste noapte,sub observație.Punând o fâşie de leucoplast peste bandaj,pentru a-l ține cât mai fix,a remarcat.
-Am auzit ce s-a întâmplat la biserică.Ai avut noroc că ai scăpat cu viață.
Laurant se simțea amorțită şi dezorientată.Descoperea că-i este greu să se concentreze.A crezut că doctorul i-a pus o întrebare,dar nu era sigură,şi era prea epuizată pentru a-l ruga să repete.
-Asistenta te va ajuta să-ți pui o cămaşă de spital.

Unde era Nick? Era afară cu fratele ei,sau a plecat? Ar fi vrut să o ia în braţe şi s-o ţină strâns.Apoi şi-a mişcat piciorul,muşcându-şi buzele pentru a nu ţipa de durere.Îl simţea cum arde.Doctorul se întorsese pentru a pleca,când a auzit-o şoptind.
-Cred că iar sângerează.Aş putea să primesc o faşă,vă rog?
Benchley s-a îndreptat spre ea.
-Braţul trebuie să-ţi fie cusut.Îţi aminteşti ca ţi-am spus că va veni imediat un chirurg?
Îi vorbea ca unui copil.Apoi a ridicat două degete şi a întrebat-o câte sunt.
-Două,a răspuns ea clipind din cauza razei de lumină pe care o îndrepta spre ochii ei.Eu vorbeam de picior,a explicat apoi.Am fost trântită la pământ şi cred că sângerează.Senzaţia de greaţă devenise şi mai puternică şi respiraţia adâncă nu-i era de nici un ajutor.Atunci Bechley i-a ridicat fusta şi a văzut sânge pe furou.
-Dar aici ce avem? a întrebat el în timp ce a tras cu blândeţe furoul deasupra genunchiului şi apoi i-a ridicat piciorul.După care i-a examinat rana sângerândă.Ea nu putea s-o vadă.O împiedica fusta.
-Am nevoie doar de puţin bandaj,a insistat.
-Sigur că ai,a fost el de acord.Dar mai întâi trebuie scos glonţul.
Chirurgul avea o seară aglomerată.Scoţându-şi boneta,s-a îndreptat spre sala de aşteptare pentru a-i înştiinţa că Noah îşi revenea.I-a asigurat pe Nick şi pe Tommy că nu vor exista surprize sau complicaţii şi că agentul se va însănătoşi.
Apoi s-a întors pentru a se spăla pe mâini şi a trece la operarea lui Laurant.În timp ce o opera la picior,chirurgul plastician îi cosea braţul.O asistentă i-a dat lui Tommy ceasul şi inelul de logodnă ale sorei lui.Fără să gândească prea mult,el i le-a înmânat lui Nick.Laurant n-a rămas prea mult în sala de operaţie.Era încă inconştientă când a fost dusă într-o rezervă.
După ce a aflat toate amănuntele privindu-1 pe Noah,Nick a intrat în camera lui Laurant şi a rămas toată noaptea cu ea.Imediat ce Noah a fost dus la terapie intensivă,pentru a fi mai bine supravegheat,Tommy s-a întors la mănăstire să-şi schimbe veşmintele.Apoi a revenit la spital şi a rămas cu Noah.
Pete Morganstern a sosit în jurul orei două dimineaţa.Întâi s-a dus să-1 vadă pe Noah.Tommy adormise pe un scaun,dar s-a trezit când Pete a luat foaia lui Noah şi a citit-o.Apoi au ieşit amândoi pe hol să stea de vorbă şi Tommy i-a comunicat unde-i poate găsi pe Laurant şi pe Nick.
Laurant dormea cu întreruperi.În momentele în care era conştientă,îl chema pe Nick.Efectul anesteziei dispărea greu.Nici măcar nu reuşea să deschidă ochii,dar

îl simțea cum o ține de mână şi atunci adormea din nou,reconfortată de vocea lui mângâietoare.
-Nick?
-Sunt aici.
-Cred că am renunțat la doctorul Benchley.
-Foarte bine,fata mea.După încă o oră.
-Nick?
-Sunt tot aici,Laurant.Simțea cum o strânge de mână.
-I-ai spus lui Tommy că am făcut dragoste?
L-a auzit pe Nick înecându-se,după care i-a răspuns:
-Nu,dar tocmai i-ai spus tu.E şi el aici,cu noi.A adormit din nou,dar de data aceasta n-a mai avut nici vise nici coşmaruri.Când Pete a intrat în salon,l-a văzut pe Nick aplecat asupra lui Laurant.A rămas pe loc şi l-a privit cum îi pune inelul de logodna pe deget şi ceasul la mână.
-Cum se simte? a întrebat el cu voce scăzută,pentru a nu o deranja.
-E bine.
-Dar tu?
-N-am nici o zgârietură.
-Nu asta te-am întrebat.Au ieşit împreună pe hol pentru a sta de vorbă Pete a sugerat să meargă la cofetărie,dar Nick nu voia s-o părăsească pe Laurant.Dorea să fie acolo,în caz că îl chema din nou.Astfel că au rămas împreună,pe scaunele aduse de Pete din camera asistentelor.
-Am venit din două motive,a început el.În primul rând să-1 văd pe Noah,desigur.
-Şi celălalt motiv? Pete a oftat.
-Să vorbesc cu tine şi să mă scuz.
-Eu sunt cel care am încurcat lucrurile.
-Nu,nu e adevărat,a declarat Pete cu putere.Eu le-am încurcat,nu tu.Ar fi trebuit să te ascult.Când Brenner a fost arestat,mi-ai spus că ție nu ți se pare în regulă şi eu ce am răspuns? Ingnorând tot ce te-am învățat.Eram sigur că nu poți vedea pădurea de copaci,din cauza implicării tale personale în acest caz.Ți-am ignorat instinctele şi aceasta a fost o greşeală pe care n-am s-o repet niciodată.Îți dai seama cât de aproape de un dezastru am fost de data aceasta?
Nick a dat din cap.S-a sprijinit apoi de perete şi şi-a întins picioarele.
-O mulțime de oameni ar fi putut să fie uciși,dacă bomba ar fi explodat.
Apoi Pete a început să-i pună întrebări şi nu s-a oprit până ce nu a aflat toate amănuntele şi s-a declarat ,satisfăcut.
-Citirea articolul din ziar...Asta l-a marcat,a spus Pete.

-Cred că da.
-Soția lui era aproape perfectă.Asta ai auzit că i-a spus lui Laurant?
-Da.Soția lui Stark trebuie că ştia ce o aşteaptă.Odată ce Stark a decis că nu putea să devină mai bună,că era atât de perfectă cât putea să fie,urma să o ucidă, aşa cum a ucis-o şi pe mama lui.Cunoscând acuma faptele,cred că probabil mintea ei a cedat şi de aceea l-a răpit pe băiețel.
-Nu vom şti niciodată ce motive a avut,a spus Pete.Dacă ar fi să fac speculații,aş sugera că probabil şi-a închipuit că o familie ar putea schimba lucrurile.
-Şi să-l transforme pe el într-un tată iubitor?
-Cam aşa ceva.
-Cred că mai iute voia să termine...să ne determine să o eliminăm pe ea,în locul lui.Pete a dat din cap gânditor.
-S-ar putea să ai dreptate.Ce e cu Laurant? a mai întrebat apoi.
Nick ştia ce vrea Pete să spună.
-Voi sta cu ea destul,pentru a-i spune cât de mult regret că am băgat-o în toate astea.
-Şi apoi?
-Plec.Era hotărât.
-Aşa deci.I-a aruncat lui Pete o privire scurtă.
-Fir-ar al naibii.Nu-mi place deloc când te aud vorbind aşa.Parcă aş fi la psihiatru.
-Nu poți să te ascunzi de inima ta,Nick.Fuga nu-ți va rezolva problema.
-Şi tu eşti gata să-mi spui care e problema mea,nu-i aşa?
-Sigur că da,a aprobat el.Iubirea pentru Laurant te face mai uman,şi asta este ceea ce te înspăimântă.E simplu.
-Nu fug.Mă întorc la treabă.Ce fel de viață aş putea eu să-i ofer? Merită să fie fericită şi în siguranță,fir-ar al naibii,şi eu nu-i pot garanta aşa ceva.Stark a folosit-o pe ea şi pe Tommy,pentru a mă lovi pe mine.Situația s-ar putea repeta. Dumnezeu ştie,mi-am făcut destui duşmani de când am început să lucrez pentru tine.Ce va fi dacă alt ticălos o va face din nou? Nu,nu pot să permit să se întâmple asta.N-am să dau ocazie.
-Aşa că te vei izola şi mai mult decât până acum? Nu-i aşa?
Nick a ridicat din umeri.
-Eşti hotărât? a insistat Pete.
-Categoric.Pete ştia că nu va reuşi să învingă acest argument,dar se simțea dator să se mai amestece puțin.
-Psihiatrii sunt antrenați să vadă şi faptele mărunte.Să observăm.

-Aşa că?
-Atunci când am intrat în camera lui Laurant,am văzut că-i puneai pe deget inelul de logodnă.Am găsit că e un lucru foarte curios.Nick nu putea să-i explice acest lucru.
-N-am vrut să se trezească şi să creadă că l-a pierdut.Poate să-1 restituie la magazin şi să ridice garanția.Asta e tot ce trebuie să facă.Acum,să mergem.
-Încă un comentariu şi apoi încetez să te mai sâcâi.Îți promit.De fapt,e o întrebare.
-Ce anume? Arăta foarte nenorocit.
-Unde ai să găseşti puterea de a o părăsi?

CAPITOLUL 38
A trecut o săptămână de când Noah a fost rănit.Agentul îşi recupera forțele la mănăstire,dar nu putea să se odihnească prea bine,din cauza afluxului neîntrerupt de vizitatori,cei mai mulți dintre ei femei care aduceau produse alimentare necesare celebrării aniversării.Toată lumea era cuprinsă de emoție.
Până la ora actuală se adunase mâncare suficientă pentru o lună întreagă.
Tommy a însoțit-o pe una dintre enoriaşe spre uşă,mulțumindu-i pentru caserola adusă,apoi s-a întors în cămăruța unde Noah stătea întins pe o sofa.S-a lăsat să cadă pe un scaun de lângă el şi şi-a pus picioarele pe o pernă.Noah îl chestiona în legătură cu ultimele evenimente,dar discuția era mereu întreruptă.
-Aşa...unde am rămas?
-Îmi spuneai ce s-a întâmplat cu Laurant la spital.
-A,da.Nici Nick nici eu n-am ştiut că Laurant are un glonț în picior.
Când medicul a ieşit şi ne-a spus că a fost împuşcată,Nick a înnebunit de-a binelea.
-Asta face dragostea din om.
-Aşa cred,a acceptat Tommy.El deja se purta destul de nebuneşte,dar această informație l-a dat gata.
-Da? a zâmbit Noah.Aş fi vrut să pot vedea scena.Întotdeauna e atât de rece şi de calm.Ce a făcut?
-A început să urle: Ce dracu' înțelegi prin împuşcată? Ce fel de spital e ăsta?
Noah a râs.
-Şi la cine țipa?
-La doctorul Benchley.L-ai cunoscut,nu-i aşa?
-Da.E un tip încântător.

-Dar a ţipat şi el la Nick: Hei,tinere,nu eu am împuşcat-o,să ştii.Dar Nick era scos din minți şi mie a început să-mi fie teamă că-l va împuşca el pe Benchley.
-Şi după,ce s-a mai întâmplat?
-Nick n-a plecat de lângă ea.A stat toată noaptea,dar i-a spus lui Pete şi mie că,imediat ce se trezeşte,îi spune la revedere.Şi chiar a făcut-o.I-a strâns şi mâna.
Noah a izbucnit în râs.
-Şi ea ce a făcut?
-I-a spus că e un idiot şi a adormit la loc.
-Vai,ce dragă mi-e sora ta,Tommy.
-Dar Nick era într-adevăr hotărât.Avea o mulțime de treburi de terminat şi asta l-a reținut la Nugent câteva zile.L-au găsit pe Lonnie ascuns într-un motel din afara oraşului Omaha.A fost acuzat de piromanie.
-Dar ce-mi spui de Brenner? Au găsit contul bancar despre care i-a vorbit şeriful lui Laurant?
-Da,l-au găsit.Brenner a furat serios de la firma Griffen,falsificând registrele.Va fi scos din circulație pentru multă vreme.Hei,ți-am spus ce a făcut Christopher?
-Mirele? Tommy a dat din cap afirmativ.
-În timp ce el şi Michelle erau în Hawaii,în luna de miere,a petrecut o mulțime de timp la telefon punând pe picioare o afacere.L-a convins pe Griffen să cumpere altă parcelă de teren proprietatea oraşului şi să lase scuarul în pace.În felul în care a făcut-o,a reuşit ca unele dintre profituri să se aloce renovării scuarului şi să se înceapă noi afaceri.Christopher a făcut o treabă foarte bună pentru oraş.Imediat ce va reveni,va rezolva problema magazinului lui Laurant.
Când se va deschide,Michelle îl va conduce.
-Dar Laurant ce va face?
-Va picta.Noah a zâmbit.
-Foarte bine.
-E timpul să-ți iei antibioticele.
-Am să le iau cu bere.
-E ora zece dimineața.Nu poți bea aşa devreme.
-Voi preoții sunteți al naibii de riguroşi.Tommy i-a adus un pepsi şi s-a aşezat din nou.
-Am auzit că Wesson intenționează să se retragă.Ochii lui Noah nu mai zâmbeau.
-Va trebui să fie încurajat să plece.

-Trebuie să-i tai băiatului puțin din nas,a spus Tommy.Totuşi Nick mi-a spus că în cabană s-a aşezat în calea pistolului lui Stark,încercând să-i distragă atenția şi astfel să-i permită lui Nick o bună linie de tragere.
-A fost prea puțin şi prea târziu.Dar nu vreau sa vorbesc despre Wesson.Pete mi-a spus deja ce s-a întâmplat.Aşa că,ia spune-mi,o părăseşte Nick sau nu?
-Ea l-a părăsit.
-Glumeşti.Unde s-a dus?
-La Paris.Tommy era radios când a adăugat.A câştigat procesul.A primit înapoi fiecare bănuț din averea bunicului,plus o mulțime de daune-interese.A trebuit să zboare la Paris să semneze nişte hârtii.
-Totul e bine,când se sfârşeşte cu bine.
-Nu i-am spus lui Nick de ce a plecat.Noah s-a încruntat de mirare.
-Şi ce i-ai spus? Tommy a ridicat din umeri.
-Că a plecat la Paris.
-Lăsând să se înțeleagă că ar putea fi pentru totdeauna?
-Cam aşa.
-Nu e chip să se ducă după ea,pentru nimic în lume.Să zboare peste Ocean! Nu va face niciodată aşa ceva,nici într-un milion de ani.După ce s-a uitat la ceas, Tommy l-a informat:
-Cred că în câteva minute aterizează la Paris.Noah a râs iar.
-E nebun.A fost normal pentru el s-o părăsească,dar nu putea să admită că ea l-a părăsit?
-De fapt el s-a dus la Des Moines,apoi s-a întors.Atunci a trebuit să-i spun că ea a plecat.
-Pentru totdeauna.Tommy a dat din cap.
-E o iubire cam dură,a explicat el.Îl iubesc pe Nick ca pe un frate,dar a trebuit să mă conving de sentimentele lui.
-Vrei să spui că l-ai mințit.
-Da.
-Ei fir-aş al naibii! Cred că ai comis un păcat.Vrei să te spovedesc şi să-ți dau dezlegarea?

Laurant era epuizată.Cea mai mare parte a drumului până la Paris a plâns şi când nu plângea clocotea de indignare împotriva ei însăşi,pentru că s-a îndrăgostit de un idiot.N-a putut să doarmă deloc şi imediat ce avionul a aterizat,a trebuit să meargă direct la firma de avocatură,pentru semnarea actelor.

Apoi ei au vrut să celebreze reuşita.Ea însă voia să se ducă la Boston,să-l găsească pe Nick,dar nu-şi dădea seama ce ar fi făcut dacă l-ar fi găsit.O clipă s-a gândit că-l va săruta,apoi a hotărât că-i va da o lecție,până la urmă n-a mai ştiut nimic.De obicei era o femeie practică,cu picioarele pe pământ,dar Nick a schimbat-o.Nu putea să doarmă,nu putea să mănânce,nu putea să facă nimic, decât să plângă.După ce a terminat cu formalitățile de cazare la hotel,a făcut un lung duş fierbinte.Îşi luase cu ea o rochie de seară frumoasă,dar în loc de asta şi-a pus tricoul roşu,cu un biban cu gura larg deshisă pe piept.
Cum a putut s-o părăsească? Lacrimile au început să-i curgă din nou şi asta a înfuriat-o.Şi-a amintit reacția lui când i-a spus că-l iubeşte.A fost înspăimântat. Atunci a crezut că din cauză că îi complica existența,dar acuma a încetat să se mai mintă şi a acceptat adevărul.N-o iubea.Era cât se poate de clar!
Luând în mână o batistă,Laurant a intrat în dormitor şi a sunat-o pe Michelle, pentru a-i plânge pe umăr.Michelle a răspuns la primul apel.Părea adormită.
-Dacă m-ai sunat să-mi spui cât de rău îți pare pentru cele întâmplate la nuntă,să ştii că te iert,cum am făcut şi la ultimile trei telefoane pe care mi le-ai dat în Hawaii.Nimic n-a fost din cauza ta.E bine? Mama te-a iertat,tata te-a iertat, Christopher şi cu mine de asemenea.
-M-a părăsit,Michelle.Brusc prietena ei s-a trezit de-a binelea.
-Cine vrei să spui că te-a părăsit? Nick? Unde eşti de fapt?
-La Paris,a răspuns ea smiorcăindu-se.
-Şi plângi,nu-i aşa? Ai pierdut procesul,Laurant îmi pare aşa de rău!
-Nu l-am pierdut.
-Vrei să spui că eşti din nou bogată?
-Cred că da.
-Nu pari prea fericită din această cauză.
-Ai auzit ce ți-am zis? Nick m-a părăsit.Nu ți-am spus când te-am sunat ultima dată,dar m-a părăsit chiar a doua zi după nuntă.Mi-a strâns mâna,Micheile,şi a plecat.Nu mă iubeşte.
-Ți-a strâns mâna? Michelle a izbucnit în râs.
-Nu e nostim deloc.Convorbirea asta costă bani,aşa că fii amabilă şi nu râde.
-În regulă,a replicat Michelle.N-ai nici o grija totul va fi bine.
-Acuma îți baţi joc de mine.
-Îmi pare rău.Ce intenționezi să faci în legătură cu el?
-Nimic.Nu mă iubeşte.
-Am văzut felul în care te privea când dansai,la picnic.În acelaşi fel în care se uită Christopher la mine când vrea...ştii tu ce.

-Asta e dorință,nu iubire.Îl îngrozesc.
-O,draga mea.Tu te pricepi teribil la asta.A mai rămas doar un singur lucru de făcut,a avertizat-o ea.Va trebui să te duci după el.Să-1 cauți.Laurant a oftat.
-Nu îmi eşti de nici un ajutor.Mă simt mizerabil.Şi urăsc acest sentiment.
-Du-te după el,a repetat prietena ei.
-Şi după aceea? Nu pot să-1 fac să mă iubească.Nu-mi place cum mă simt.Dacă asta e dragostea,bucură-te tu de ea.Ştii ce am să fac? Am să-mi continui viața şi am să-1 uit.Da,asta am să fac.
-În regulă,a fost de acord Michelle,dar Laurant a putut sesiza amuzamentul din vocea ei.Mai am doar o singură întrebare.Cum o să reuşeşti să-1 uiți?
-M-am îndrăgostit de el aproape peste noapte,aşa că probabil nu e ceva serios.E logic,nu?
-O,te rog.Tu-ți dai seama ce spui? în inima ta ştii destul de bine că asta nu e doar pasiune.Eu m-am îndrăgostit de Christopher la prima noastră întâlnire.Se mai întâmplă uneori.Pur şi simplu am ştiut din prima clipă că vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de el.Du-te după Nick,Laurant.Nu te lăsa dominată de mândrie.
-Mândria nu are nimic de-a face aici.Dacă m-ar fi iubit,nu m-ar fi părăsit.S-a terminat,şi eu trebuie să accept.Laurant îşi simțea inima zdrobită.Michelle continua să vorbească,dar ea nu mai asculta.A întrerupt-o,doar pentru a-i spune la revedere.Voia să meargă acasă,dar nu mai ştia unde e acel loc.
Apoi a sunat serviciul în cameră şi a comandat un ceai fierbinte.Îşi înşală neliniştea.Asta spunea Nick că face,când îşi pregăteşte un ceai.
Brusc a cuprins-o nerăbdarea de a părăsi Parisul.A sunat la agenția de voiaj şi
şi-a schimbat biletul.Putea să doarmă în avion,a raționat ea.S-a dat jos din pat şi a început să-şi împacheteze lucrurile.Tocmai închidea geanta cu obiecte de toaletă,când s-a auzit bătaia în uşă.A sosit ceaiul.În timp ce traversa camera,a luat un şervețel de hârtie,apoi a deschis uşa.
-Pune-1...Pe coridor se afla Nick,privind-o.Era atât de uluită că-1 vedea,încât n-a mai putut scoate o vorbă şi nici să se mişte.
Arăta îngrozitor.Părul îi căzuse pe față,hainele,parcă ar fi dormit în ele,iar ochii îi erau duşi în fundul capului.Dar ce frumos e! se gândi ea.
-Pui vreodată lanțul? Ce ai în cap,când deschizi uşa în felul acesta? N-am auzit să fi scos afurisitul ala de lanț.Uşa era încuiată?
N-a răspuns.Stătea acolo privindu-1,cu o expresie buimacă pe figură.Se vedea că plânsese.Ochii îi erau roşii şi umflați.A trebuit să o împingă în cameră pentru a putea închide uşa.

-Aşa trebuie să încui o uşă,a spus el punând siguranța.
Era aici,cu ea.S-a lipit cu spatele de uşă,să nu poată încerca să iasă.Apoi a tras adânc aer în piept şi senzația de teamă care-l însoțise dispăru.Se afla doar la câțiva zeci de centimetri de el şi lumea căpătase deodată un nou sens.
-Cum m-ai găsit?
-Sunt agent FBI.Asta facem noi.Îi găsim pe oamenii care încearcă să fugă.Fir-ar al naibii,Laurant,cum ai putut să pleci aşa? Fără o vorbă,ai împachetat şi te-ai mutat la Paris? Ce dracu' se întâmplă cu tine? Nu şti prin ce m-ai făcut să trec? Ce ai avut în minte? Nu se poate să-i spui cuiva că-l iubeşti şi apoi să fugi.E cruzimea draculuI!Laurant încerca să-i urmărească spusele,dar Nick vorbea atât de repede şi cu atâta furie,încât îi era greu să-l înțeleagă.De ce credea că s-a mutat la Paris? Şi ce-l făcea să-şi închipuie că fugea de el?
Era hotărâtă să-i ceară o explicație,imediat ce se va obişnui cu faptul că se afla aici,purtându-se ca un desăvârşit şi adorabil idiot.
-Demisionez,a continuat el.Apoi a dat din cap,pentru a sublinia că vorbea serios.
Dacă meseria mea te face să nu te măriți cu mine,atunci,pe Dumnezeul meu,
demisionez.De-abia atunci observă că era îmbrăcată cu tricoul pe care i-l cumpărase el şi acest lucru l-a făcut să retrăiască tot felul de amintiri fierbinți.A zâmbit cu zâmbetul lui minunat,care te topea,şi apoi,arătând-o cu degetul,i-a spus:
-Tu mă iubeşti.Şi a încercat s-o ia în brațe,dar ea a făcut un pas înapoi.
-Nu poți să-ți dai demisia.
-Ba da,pot,i-a răspuns el.Am să fac tot ce e nevoie,pentru a te face să te simți în siguranță,dar va trebui să nu mai fugi.Pentru că,indiferent unde te-ai duce,am să te urmez.Să fiu al naibii,Laurant,n-am să te mai las niciodată să mă părăseşti.
Şi-a întins mâinile pentru a-l opri,când el a încercat din nou s-o cuprindă în brațe.
-N-am fugit.Tu m-ai părăsit,nu-ți aduci aminte?
-Ei bine,după aceea m-am întors,dar tu plecaseşi.N-ai pierdut prea mult timp în aşteptare,iar Tommy n-a vrut să-mi spună unde te-ai dus,dar l-am silit.
Atunci a început să realizeze ceea ce se întâmplase.Fratele ei devenise un trişor.
-Şi ce ți-a spus?
-Că te-ai mutat la Paris.Faptul că erai atât de-departe m-a înnebunit,a admis el.
Trebuia să te readuc în viața mea.Vreau să vin acasă în fiecare seară la tine.
Vreau să îmbătrânesc alături de tine.Am nevoie de tine,Laurant.
A început din nou să plângă.Dar de data aceasta n-a mai lăsat-o să-l respingă.A prins-o în brațele sale şi-a ținut-o strâns.I-a sărutat fruntea şi i-a şoptit:

-Te măriți cu mine?
-N-am să mă mărit cu un om care nu poate să-şi mențină slujba.
-Atunci am să primesc postul de coordonator,pe care mi l-au oferit.
-Nu,ceea ce faci acuma este prea important.Trebuie să-mi promiți că n-ai să renunți.
-Asta ce înseamnă?
-Nicholas,te iubesc.
-Nu mai demisionez.Îi ridică bărbia şi îi dădu capul pe spate.Apoi o sărută pasionat,demonstrându-i şi prin aceasta cât de mult o iubea.
-Mărită-te cu mine,Laurant.Scoate-mă din situația asta mizerabilă.
Ea se uită deodată spre el.Arăta uluită.
-Cum ai ajuns aici? Dar el nu voia să-i permită să evite răspunsul.
-Mărită-te cu mine,a repetat.Ea a zâmbit.
-Eu vreau copii.
-Şi eu,a răspuns el.Cu tine,vreau orice.Voi fi un tată nevrotic,temându-mă tot timpul pentru ei,dar cu tine ca mamă,totul va fi în regulă.Ne vom completa unul pe altul,de dragul lor.Atâta timp cât te voi avea alături,totul va fi posibil.Te iubesc,dragostea mea.Ea l-a sărutat pasionat pe gât.
-Ştiu că mă iubeşti.
-Da? Când ți-ai dat seama?
Spera ca urmaşii lor să aibă ochii lui albaştri,erau atât de frumoşi!
-Când te-am văzut în uşă.Atunci am ştiut că mă iubeşti.Te-ai suit în avion şi ai traversat oceanul pentru mine.El a râs.
-Să te pierd,era ceva şi mai înspăimântător.De altfel,nici n-a fost prea rău.
-Vrei să spui că ai depăşit fobia de care sufereai?
-Sigur că da,a suspinat el.Ea a zâmbit,l-a sărutat duios şi i-a şoptit:
-Ne întoarcem acasă cu vaporul.

SFARSIT